CLARE
MACKINTOSH
UN ACCIDENT TRAGIC.
UN TRECUT DE CARE NU POȚI SCĂPA.
Te las să pleci
BESTSELLER SUNDAY TIMES
PREMIUL THEAKSTON OLD
PECULIAR CRIME NOVEL 2016
FICTION
CONNECTION
TREI

CLARE MACKINTOSH

TE LAS SĂ PLECI

Titlul original: *I Let You Go* (2014)

Traducere din engleză de:
LIVIU SZÖKE

Editura: TREI
2016

Prolog

Vântul îi suflă părul umed peste faţă, iar ea mijeşte ochii ca să se apere de ploaie. O vreme ca asta îi face pe toţi să se grăbească; să se furişeze repede pe caldarâmul umed, cu bărbiile înfundate în gulere. Maşinile care trec pe şosea le aruncă stropi mărunţi de apă pe pantofi; zgomotul traficului o împiedică să audă mai mult de câteva cuvinte din noutăţile care încep să se reverse odată ce porţile şcolii s-au deschis. Cuvintele ţâşnesc din gura lui neîncetat, amestecate şi fără vreo ordine logică, căci e încântat de lumea nouă în care se află. Reuşeşte să înţeleagă ceva despre un nou prieten; despre un proiect în spaţiu; despre un profesor nou, iar ea priveşte în jos şi surâde când aude cât este el de încântat, ignorând frigul care pătrunde prin eşarfa ei. Băiatul se hlizeşte la ea şi-şi ridică faţa pentru a simţi gustul ploii; genele ude lipite unele de altele îi formează dungi întunecate în jurul ochilor.

— Şi pot să-mi scriu numele, mami!

— Ce băiat deştept, spune ea, oprindu-se să-l sărute cu putere pe fruntea udă. O să-mi arăţi când ajungem acasă?

Merg pe cât de repede sunt în stare picioarele unui băieţel de cinci ani, în timp ce ea îi duce ghiozdanul care i se tot loveşte de genunchi.

Aproape au ajuns acasă.

Farurile strălucesc pe asfaltul umed, lumina puternică a acestora orbindu-i la fiecare câteva secunde. Aşteaptă ca în şirul de maşini să apară un moment liber şi se grăbesc să traverseze şoseaua aglomerată cu capetele plecate, iar ea îl strânge mai puternic de mâna mică, simţind-o prin mănuşa din lână moale, făcându-l şi pe el să grăbească pasul. Frunzele pline de apă se lipesc de parapeţi, culorile strălucitoare ale acestora devenind un maro opac.

Ajung pe strada liniştită, unde casa îi aşteaptă chiar după colţ, şi se gândeşte cu voioşie la căldura îmbietoare a acesteia. Simţindu-se în siguranţă printre casele vecinilor, ea îi dă drumul la mână ca să-şi îndepărteze o şuviţă de păr umed din ochi, râzând din cauza cascadei de

picături pe care o provoacă această mişcare.

— Uite, spune ea în timp ce cotesc pentru ultima dată. Am lăsat lumina aprinsă, ca să ne întâmpine.

Pe partea cealaltă a străzii se află o casă din cărămidă roşie. Două dormitoare, o bucătărie minusculă şi o grădină plină de ghivece, pe care a avut mereu de gând să le umple cu flori. Doar ei doi, împreună.

— Hai să ne luăm la întrecere, mami…

Băieţelul e într-o continuă mişcare; plin de energie din clipa în care se trezeşte şi până când pune capul pe pernă. Ţopăind tot timpul, alergând întruna.

— Haide!

Se întâmplă într-o fracţiune de secundă; senzaţia de loc gol lăsată de el atunci când o ia la fugă înspre casă, dorind să ajungă mai repede în căldura holului, în faţa căruia se află veranda plină de lumină. Lapte; biscuiţi; douăzeci de minute petrecute în faţa televizorului; crochete din peşte şi ceai. Rutina care s-a instalat foarte repede, deşi de-abia au ajuns la jumătatea primului semestru de şcoală.

Maşina apare de nicăieri. Scârţăitul cauciucurilor ude de la ploaie, bubuitul făcut de un băiat de cinci ani care izbeşte parbrizul şi trupul lui care se rostogoleşte înainte să lovească asfaltul cu putere. Aleargă după el, în faţa maşinii care încă mai înaintează. Alunecă şi cade şi ea cu putere pe asfalt, cu braţele desfăcute, impactul tăindu-i răsuflarea.

Totul se termină într-o fracţiune de secundă.

Se ghemuieşte lângă el, căutându-i cu febrilitate pulsul, îşi vede în aer propria răsuflare ca pe un nor alb şi singuratic. Vede umbra întunecată care se formează sub capul lui şi îşi aude propriul urlet de parcă ar fi scos de altcineva. Îşi înalţă privirea către parbrizul aburit, în timp ce ştergătoarele aruncă şiroaie de apă în noaptea din ce în ce mai întunecoasă, iar ea ţipă la şoferul pe care nu poate să-l vadă s-o ajute.

Se apleacă să încălzească băiatul cu trupul ei şi-şi deschide haina ca să se acopere şi pe ea, şi pe el, iar tivul acesteia absoarbe apa ce bălteşte pe şosea. Iar ea îl sărută şi-l imploră să se trezească, în timp ce balta de

lumină galbenă care îi învăluie se îngustează până devine o rază subţire; maşina dă înapoi, îndepărtându-se. Motorul geme a protest, maşina face două, trei, patru manevre pentru a întoarce pe strada îngustă, frecându-se din cauza grabei de unul dintre platanii imenşi care stau ca nişte santinele pe marginea străzii.

Apoi se lasă bezna.

Partea I

Capitolul 1

Inspectorul de poliţie Ray Stevens stătea lângă fereastră cu privirea aţintită pe scaunul din birou, al cărui braţ era rupt de mai bine de un an. Până acum se rezumase, pragmatic, la a nu-şi lăsa toată greutatea pe partea stângă a scaunului, însă, în timp ce era plecat la masa de prânz, cineva mâzgălise „defect" cu un marker negru pe spatele spătarului. Ray se întreba dacă entuziasmul de curând regăsit al celor de la logistică cât priveşte evaluarea echipamentului se va extinde până la înlocuirea piesei de mobilier defecte, sau dacă era destinat să conducă Direcţia de Investigaţii Criminale din Bristol dintr-un scaun care arunca serioase îndoieli asupra credibilităţii sale.

După ce se aplecă să caute un marker în sertarul de sus al biroului, în care domnea haosul, Ray se ghemui la pământ şi schimbă inscripţia cu termenul „detectiv". Uşa de la birou se deschise, iar el se ridică rapid de jos, apăsând la loc capacul markerului.

— A, Kate, tocmai voiam să…

Se opri, dându-şi seama de expresia de pe chipul ei înainte de a zări hârtia cu însemnele Centrului de Comandă şi Control din mâna ei.

— Ce-ai acolo?

— Un accident al cărui autor a fugit de la locul faptei, în Fishponds, şefu'. Un băiat de cinci ani a murit.

Ray întinse o mână după coala de hârtie şi o citi rapid, în timp ce Kate stătea stânjenită în cadrul uşii. De-abia intrată în tură, ea făcea parte din echipa Direcţiei de Investigaţii Criminale de vreo două luni şi încă mai încerca să se integreze. Totuşi, era bună: mai bună decât îşi imagina ea.

— Niciun număr de înmatriculare?

— Nu, din câte ştim. Avem o echipă care s-a asigurat că scena

este izolată, iar şeful acesteia îi ia o declaraţie mamei copilului chiar acum. E într-un şoc profund, îţi dai seama.

— Dacă va fi nevoie, poţi să stai până târziu? întrebă Roy, însă Kate deja încuviinţa din cap înainte ca el să termine fraza.

Îşi aruncară unul altuia un zâmbet scurt, ca într-o înţelegere tacită a faptului că era total aiurea să se bucure de valul de adrenalină care-şi făcea simţită prezenţa, când ceva aşa oribil tocmai se întâmplase.

— Bun, atunci hai să mergem.

Dădură din cap în semn de salut către mulţimea de fumători strânşi sub acoperişul de deasupra intrării din spate.

— Toate bune, Stumpy? întrebă Ray. O iau pe Kate cu mine la locul accidentului din Fishponds. Vrei să mergi până la Informaţii şi să vezi dacă au aflat ceva nou?

— Mă duc acum.

Bărbatul mai în vârstă mai trase un ultim fum din ţigară. Sergentul Jake Owen fusese poreclit Stumpy cu atât de mult timp în urmă încât acum era o adevărată surpriză dacă în sala de judecată îşi auzea numele lui real. Un om nu prea vorbăreţ, Stumpy ştia mai multe poveşti de război decât voia să împărtăşească şi era, fără urmă de îndoială, cel mai bun sergent al lui Ray. Cei doi bărbaţi formaseră o echipă timp de mulţi ani şi, graţie forţei sale în totală contradicţie cu statura lui măruntă, Stumpy era un partener de nădejde, pe care te puteai bizui.

În afară de Kate, echipa lui Stumpy mai era alcătuită din agentul Malcolm Johnson, un tip foarte calm, şi din tânărul Dave Hillsdon, plin de entuziasm, dar cam rebel, ale cărui eforturi prea hotărâte de a face arestări erau cam prea la limită pentru gustul lui Ray. Împreună formau o echipă bună, iar Kate învăţa cu rapiditate de la ceilalţi. Avea o pasiune aprigă în ea, ceea ce-i trezea lui Ray nostalgia după zilele în care era şi el un agent de poliţie ambiţios, înainte ca şaptesprezece ani de birocraţie să-l îngroape cu totul.

Kate conducea micul Corsa fără însemne prin traficul din ce în ce mai aglomerat din cauza orei de vârf, îndreptându-se spre Fishponds. Era un şofer tare nerăbdător; ţâţâia atunci când o lumină roşie îi ţinea pe loc şi-şi întindea gâtul pentru a vedea mai bine ce-i reţine. Era într-o agitaţie continuă: bătea darabana cu degetele pe volan, îşi strâmba nasul a nemulţumire, se foia întruna în scaun. În timp ce traficul începea să se mişte din nou, ea se apleca în faţă, de parcă mişcarea sa îi putea face şi pe ceilalţi să se mişte mai repede.

— Ţi-e dor de girofaruri? o întrebă Ray.

Kate rânji.

— Poate, un pic.

Avea o dungă de dermatograf întins la colţul ochilor, dar, în rest, nicio altă urmă de machiaj. Pletele întunecate la culoare îi cădeau dezordonat pe faţă, în ciuda clamei din baga care ar fi trebuit să le ţină la locul lor.

Ray se scotoci prin buzunare după mobil, să dea telefoanele necesare ca să obţină confirmarea că Brigada de Investigaţii a Accidentelor Rutiere era pe drum, ca să-l pună la curent pe comisarul de serviciu şi ca să se asigure că va fi prezentă acolo şi o maşină pentru operaţiuni mobile – un vehicul greoi, înţesat până în vârf cu prelate, lumini de avertizare şi băuturi calde. Totul fusese deja pus la punct. Ca să fie sincer, se gândi el, întotdeauna era aşa, dar fiind el inspectorul de serviciu, totul cădea în sarcina lui de data asta. De obicei, ieşeau la iveală vechile animozităţi dintre echipajul de poliţie sosit primul la faţa locului şi cei de la DIC, atunci când aceştia din urmă îşi făceau apariţia şi începeau să-şi facă treaba, dar aşa stătuseră lucrurile dintotdeauna. Cu toţii trecuseră prin asta; chiar şi Ray, care petrecuse destul de puţin timp în rândurile poliţiştilor în uniformă înainte să avanseze.

Vorbi cu cei de la dispecerat şi-i anunţă că mai aveau cinci minute până să ajungă, dar nu sună şi acasă. Ray se obişnuise s-o sune pe Mags mai degrabă în rarele ocazii în care reuşea să ajungă

la timp acasă, ceea ce părea o metodă mult mai practică date fiind orele târzii pe care i le solicita munca lui.

În timp ce luau ultima curbă, Kate încetini maşina până când aceasta aproape se opri. O jumătate de duzină de maşini de poliţie erau împrăştiate la întâmplare de-a lungul străzii; luminile de la girofaruri aruncau raze albastre pe deasupra locului accidentului la distanţă de o secundă una de cealaltă. Reflectoare puternice fuseseră montate pe trepiede din metal, făcând ca burniţa măruntă în care se transformase ploaia în ultima oră să strălucească în razele luminoase ale acestora.

Kate se oprise în drumul către ieşirea din secţia de poliţie ca să-şi ia o geacă şi să-şi schimbe pantofii cu toc cu nişte cizme de cauciuc colorate.

— Mai întâi aspectul practic, apoi eleganţa, spusese ea râzând, aruncându-şi pantofii în vestiar şi trăgându-şi cizmele în picioare.

Ray nu dădea prea mare atenţie niciunuia dintre aspecte, însă acum îşi dorea să-şi fi luat măcar o pelerină cu el.

Parcară maşina la o sută de metri distanţă de un cort mare şi alb, ridicat într-o încercare de a proteja de ploaie orice probă care ar fi putut rămâne în urma accidentului. O latură a cortului era desfăcută, iar înăuntru o zăriră pe criminalistă sprijinindu-se în palme şi în genunchi, periind ceva ascuns vederii lor. Mai departe, pe stradă, o a doua siluetă îmbrăcată într-un echipament special examina unul dintre copacii imenşi care mărgineau strada.

În timp ce Ray şi Kate se apropiau de locul accidentului, fură opriţi de un agent de poliţie tânăr, care avea fermoarul de la geacă ridicat atât de sus încât Ray de-abia îi putea vedea faţa acoperită de cozorocul de la chipiu şi de guler.

— Bună seara, domnule. Aveţi nevoie să intraţi înăuntru? Va trebui să vă iau datele.

— Nu, mulţumesc, zise Ray. Îmi poţi spune unde-l pot găsi pe sergent?

— E în casă, cu mama băiatului, răspunse agentul.

Arătă cu degetul în josul străzii, către un şir de case mici şi foarte asemănătoare între ele, înainte să se retragă iar în spatele gulerului.

— La numărul patru, se mai auzi glasul înfundat.

— Doamne, ce slujbă mizerabilă, zise Ray, în timp ce el şi Kate se îndepărtau. Îmi amintesc când am făcut douăsprezece ore de gardă la locul unei crime, pe o ploaie cumplită, pe când eram încă un boboc, pentru ca mai apoi să fiu mustrat de către inspectorul-şef pentru că nu am zâmbit atunci când şi-a făcut el apariţia a doua zi dimineaţă, la ora opt.

Kate râse.

— De asta te-ai făcut detectiv?

— Nu numai de asta, zise Ray, dar cu siguranţă că a fost şi ăsta unul dintre motive. Nu, a fost mai degrabă din cauză că mă săturasem să las anchetele importante pe mâna specialiştilor, în timp ce eu nu mai apucam să văd cum se finalizau. Dar tu?

— Ceva asemănător.

Ajunseră la şirul de case în direcţia cărora arătase agentul de poliţie. Kate continuă să vorbească în timp ce căutau casa cu numărul patru.

— Îmi place să am de-a face cu anchete mai serioase. Dar principalul motiv este că mă plictisesc repede. Îmi plac investigaţiile complicate, care-mi dau dureri de cap până ajung să le găsesc soluţia. Prefer rebusurile criptice, mai degrabă, decât pe cele simple. Înţelegi la ce mă refer?

— Perfect, zise Ray. Deşi eu nu m-am descurcat niciodată cu rebusurile prea complicate.

— Există o chichiţă, spuse Kate, o să-ţi arăt cândva. Uite, am ajuns, numărul patru.

Uşa din faţă era vopsită îngrijit şi rămăsese întredeschisă. Ray o deschise şi strigă:

— DIC. Putem intra?

— Suntem în sufragerie, veni răspunsul.

Se şterseră pe picioare şi merseră prin holul îngust, trecând pe

lângă un cuier plin cu haine, sub care se afla o pereche de cizmuliţe roşii de copil, aşezate lângă o pereche de cizme pentru adult.

Mama copilului stătea pe o canapea mică, cu ochii aţintiţi pe ghiozdanul albastru cu şnururi pe care-l ţinea în poală.

— Sunt inspectorul de poliţie Ray Stevens. Îmi pare rău pentru fiul dumneavoastră.

Ea se uită în sus la el, răsucind şnururile atât de strâns în jurul mâinilor încât acestea îi lăsară urme adânci în piele.

— Jacob, spuse ea, cu ochii uscaţi. Îl cheamă Jacob.

Aşezat pe un scaun de bucătărie de lângă canapea, un sergent în uniformă ţinea într-un echilibru instabil nişte coli de hârtie în poală. Ray îl mai văzuse de câteva ori înainte, dar nu-i reţinuse numele. Aruncă o privire spre insigna lui.

— Brian, eşti amabil s-o iei pe Kate cu tine în bucătărie, ca s-o pui la curent cu informaţiile pe care le deţii deja? Aş vrea să-i pun martorului câteva întrebări, dacă eşti şi tu de acord. N-o să dureze mult. Poate că ai putea să pregăteşti şi o ceaşcă de ceai pentru ea în timpul ăsta.

După reacţia de pe chipul lui Brian, era clar că ăsta era ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l facă, însă se ridică în picioare şi părăsi camera împreună cu Kate, mormăind, fără îndoială, ceva despre faptul că DIC face abuz de putere. Ray nici nu-l luă în seamă.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să mai pun câteva întrebări, dar este vital să adunăm cât mai multe informaţii putem, cât mai repede.

Mama lui Jacob încuviinţă din cap, dar nu-şi ridică privirea.

— Am înţeles că nu aţi putut vedea numărul maşinii?

— S-a întâmplat atât de repede, spuse ea, cuvintele declanşând o adevărată descărcare emoţională. El vorbea despre şcoală, şi după aia… I-am dat drumul doar pentru o secundă.

Trase de corzile ghiozdanului şi mai tare, strângându-le în jurul mâinii, iar Ray putu vedea cum culoarea parcă se scurgea din degetele ei.

— S-a întâmplat foarte repede. Maşina a venit cu viteză.

Răspunse la întrebările lui liniştită, nearătând nicio urmă din frustrarea pe care fără îndoială că o simţea. Ray detesta faptul că trebuia să insiste, dar nu avea de ales.

— Cum arăta şoferul?

— N-am putut vedea înăuntrul maşinii, zise ea.

— Mai erau şi alţi pasageri?

— N-am putut vedea înăuntrul maşinii, repetă ea, cu o voce plată şi lipsită de intonaţie.

— În regulă, spuse Ray.

De unde Dumnezeule să începem? adăugă el în gând.

Femeia se uită la el.

— O să-l găsiţi? Pe cel care l-a omorât pe Jacob? O să-l găsiţi?

Vocea i se frânse şi cuvintele îşi pierdură înţelesul, transformându-se într-un geamăt uşor. Ea se aplecă în faţă, strângând ghiozdanul mai aproape de ea, iar Ray simţi cum ceva îi apasă pieptul. Inspiră adânc, încercând să scape de senzaţia aceea.

— O să facem tot ce ne stă în puteri, spuse el, detestându-se pentru acest clişeu.

Kate se întoarse din bucătărie urmată de Brian, care ţinea în mână o cană cu ceai.

— E în regulă dacă termin eu de luat declaraţie, şefu'? întrebă el.

Opreşte-te şi nu-mi mai supăra martorul, vrei să spui, îşi zise Ray în gând.

— Da, mulţumesc – scuze de întrerupere. Ai obţinut tot ce aveai nevoie, Kate?

Kate aprobă din cap. Era palidă, iar el se întrebă dacă nu cumva Brian spusese ceva care o supărase. Peste vreun an sau cam aşa ceva el va şti despre ea tot atât de multe câte ştia şi despre ceilalţi membri ai echipei, dar deocamdată încă nu reuşise s-o descifreze. Vorbea foarte deschis, măcar atâta lucru ştia despre ea, era suficient de îndrăzneaţă încât să-şi spună punctul de vedere la şedinţele cu echipa şi învăţa totul foarte repede.

Ieşiră din casă şi se îndreptară tăcuţi către maşină.

— Eşti bine? întrebă el, deşi era evident că nu era deloc aşa.

Avea maxilarul încordat; culoarea îi pierise de tot de pe chip.

— Sunt bine, zise Kate, deşi avea vocea răguşită şi Ray îşi dădu seama că se abţinea cu greu să nu plângă.

— Hei, zise el, întinzând mâna şi încercând cu stângăcie s-o cuprindă pe după umeri, e din cauza accidentului ăstuia?

De-a lungul anilor, Ray îşi construise un mecanism de apărare împotriva situaţiilor foarte dificile cum era aceasta. Majoritatea ofiţerilor de poliţie aveau unul – de aceea erai nevoit să închizi ochii la glumele ce se mai spuneau prin cantină – dar poate că ea era un caz mai deosebit.

Ea aprobă din cap şi, ezitând, trase cu putere aer în piept.

— Îmi pare rău, de obicei nu mă comport aşa, te asigur. Am avut de-a face cu o mulţime de accidente mortale, dar… Dumnezeule, avea doar cinci ani! Se pare că tatăl lui Jacob n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu el, aşa că întotdeauna au fost doar ei doi. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece ea acum.

Vocea i se frânse, iar Ray simţi iar acea apăsare în piept. Mecanismul său de autoapărare îl deturna către anchetă – la proba solidă pe care o aveau în faţă – şi-l făcea să nu se mai implice atât de mult în multitudinea de emoţii pe care le arătau oamenii implicaţi. Dacă se gândea prea mult la cum e să-ţi priveşti copilul murindu-ţi în braţe, nu i-ar mai fi fost de niciun folos nimănui, cel puţin nu lui Jacob şi mamei sale. Gândurile lui Ray zburară imediat către copiii săi şi simţi o dorinţă iraţională să sune acasă şi să verifice dacă era totul în regulă.

— Scuze. Kate înghiţi în sec şi zâmbi ruşinată. Promit că n-o să mă comport mereu aşa.

— Hei, e-n regulă, zise Ray. Am trecut cu toţii prin asta. Ea ridică o sprânceană.

— Chiar şi tu? N-aş fi zis că eşti genul sensibil, şefule.

— Am şi eu momentele mele.

Ray o strânse de umeri, înainte să-şi retragă braţul cu care o cuprinsese. Nu crezuse că va ajunge chiar să verse lacrimi la lucru, dar iată că era foarte aproape.

— O să fii bine?

— Da, mă descurc. Mulţumesc.

În timp ce plecau de acolo, Kate aruncă o privire în urmă, către locul accidentului, acolo unde criminaliştii trudeau de zor.

— Ce nenorocit de om omoară un băiat de cinci ani, apoi fuge de la locul faptei?

Ray nu ezită deloc.

— Asta este exact ceea ce vom afla noi în curând.

Capitolul 2

N-am nevoie de o cană de ceai, dar o iau oricum. Strângând-o cu ambele mâini, îmi aplec faţa în norul de abur până când acesta mă încălzeşte. Durerea îmi înţeapă pielea, amorţindu-mi obrajii şi iritându-mi ochii. Mă împotrivesc instinctului de a mă retrage; am nevoie ca amorţeala să înceţoşeze scenele care nu vor să-mi iasă din cap.

— Vrei să-ţi aduc ceva să mănânci?

El se înalţă deasupra mea şi ştiu că ar trebui să privesc în sus, dar nu pot face asta. Cum îmi poate oferi de mâncat şi de băut ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Un val de greaţă năvăleşte peste mine, iar eu înghit gustul acru care-mi stă în gât. Mă învinuieşte pentru ce s-a întâmplat. N-a spus-o direct, dar nu-i nevoie, i-o pot citi în priviri. Şi are dreptate – a fost vina mea. Ar fi trebuit să mergem acasă prin altă parte; n-ar fi trebuit să vorbesc; ar fi trebuit să-l opresc…

— Nu, mulţumesc, spun eu încet, nu mi-e foame.

Accidentul se repetă în buclă în capul meu. Vreau să apăs butonul de pauză, dar filmul se desfăşoară în continuare, nemilos; trupul lui izbindu-se de parbriz din nou şi din nou şi din nou. Ridic din nou cana până în dreptul feţei, dar ceaiul s-a răcit şi căldura de pe pielea mea nu mai este suficientă pentru a-mi provoca durere. Nu pot simţi lacrimile formându-se, dar picături mari ţâşnesc dintr-odată şi le simt când îmi lovesc genunchii. Le privesc cum pătrund în ţesătura jeanşilor şi curăţ cu unghia o pată de lut de pe coapsă.

Mă uit de jur împrejurul camerei din casa în care am petrecut atâţia ani punând-o la punct. Perdelele cumpărate pentru a se potrivi cu pernele; obiectele de artă, unele dintre ele propria mea creaţie, altele găsite în galerii de artă şi care mi-au plăcut prea mult pentru a nu le cumpăra. Credeam că-mi fac un cămin, dar de fapt doar îmi decoram o casă.

Mă doare mâna. Simt cum pulsul îmi zvâcneşte rapid şi uşor la încheietura mâinii. Sunt bucuroasă că simt durerea. Mi-aş dori să fie mai intensă. Îmi doresc ca eu sa fi fost lovită de maşină.

El vorbeşte din nou. *Poliţia e peste tot şi caută maşina… ziarele vor face apeluri în căutare de martori… se va da şi la ştiri…*

Camera se învârte şi-mi fixez privirea pe măsuţa de cafea, aprobând din cap atunci când pare potrivit s-o fac. El face doi paşi înspre fereastră, după care se întoarce înapoi. Aş vrea să stea jos – mă agită. Mâinile îmi tremură şi las jos ceaiul neatins, dar ciocnesc porţelanul de tăblia din sticlă a măsuţei. El îmi aruncă o privire plină de frustrare.

— Scuze, spun eu.

Simt un gust metalic în gură şi-mi dau seama că mi-am muşcat buza pe interior. Înghit sângele, nedorind să atrag atenţia asupra mea cerând un şerveţel.

Totul s-a schimbat. În clipa în care maşina a alunecat pe asfaltul ud, toată viaţa mi s-a schimbat. Pot să văd totul cu claritate, de parcă asist de pe margine la tot ce s-a întâmplat. Nu mai pot continua aşa.

Când mă trezesc, pentru o secundă nu sunt sigură ce înseamnă senzaţia pe care o am. Totul este la fel şi, totuşi, totul s-a schimbat. Apoi, înainte să fi deschis ochii, îmi răsună o mulţime de zgomote în cap, de parcă un tren subteran s-ar apropia. Şi iată: totul se desfăşoară în culori, un film pe care nu-l pot pune pe pauză şi căruia nu-i pot opri sonorul. Îmi apăs cu putere podul palmelor pe tâmple, ca şi cum aş putea face imaginile să dispară doar prin forţă brută, dar ele continuă să vină, în valuri, rapid, de parcă fără ele aş putea să uit.

Pe dulăpiorul de lângă pat stă aşezat un ceas deşteptător din alamă, pe care mi l-a dat Eve când am plecat la Universitate – „Pentru că n-o să ajungi niciodată la cursuri fără el” – şi realizez şocată că deja s-a făcut zece şi jumătate. Durerea din mână a fost

depăşită de o durere de cap care mă orbeşte dacă-mi mişc capul prea repede şi, în timp ce mă ridic cu greutate din pat, simt cum toţi muşchii mă dor.

Îmi trag pe mine hainele de ieri şi ies în grădină fără să mă opresc mai întâi să-mi fac o cafea, chiar dacă am gura atât de uscată încât înghit cu mare efort. Nu-mi pot găsi pantofii, şi bruma îmi înţeapă picioarele în timp ce păşesc prin iarbă. Grădina nu e mare, dar iarna se apropie, aşa că, atunci când ajung în capătul celălalt al grădinii, deja nu-mi mai simt degetele de la picioare.

Atelierul din grădină mi-a fost sanctuar în ultimii cinci ani. Puţin mai mult decât o magazie din scânduri pentru un observator obişnuit, e locul în care vin să meditez, să lucrez şi să evadez. Podeaua din lemn e pătată de la bulgării de lut care cad de pe roata mea, înţepenită bine în centrul încăperii, o poziţie potrivită pentru ca eu să mă pot învârti în jurul ei şi să pot păşi în spate pentru a-mi examina lucrările cu un ochi critic. Trei laturi ale magaziei sunt căptuşite cu poliţe pe care îmi pot aşeza sculpturile, într-un haos ordonat pe care numai eu îl pot desluşi. Lucrările în curs de elaborare, aici; coapte, dar nevopsite încă, aici; în aşteptarea expedierii către clienţi, aici. Sute de piese separate şi, totuşi, dacă închid ochii, încă mai pot simţi forma fiecăreia sub degete, umezeala lutului în palme.

Iau cheia din ascunzătoarea de sub pervazul ferestrei şi descui uşa. E mai rău decât mi-am imaginat. Podeaua nici nu se mai vede sub un covor de lut spart; bucăţi rotunde de oale îşi arată colţurile zimţate şi ameninţătoare. Poliţele din lemn sunt toate goale, masa de lucru, la fel, fără niciun obiect pe ea, iar micile figurine de pe pervaz sunt de nerecunoscut, zdrobite şi transformate în cioburi ce lucesc în lumina soarelui.

Lângă uşă zace o mică statuetă care reprezintă o femeie. Am făcut-o anul trecut, una dintr-o serie de lucrări pentru un magazin din Clifton. Îmi dorisem să produc ceva real, ceva la fel de îndepărtat de perfecţiune pe cât era posibil şi care totuşi să aibă în

acelaşi timp şi o frumuseţe aparte. Am făcut zece femei, fiecare cu propriile sale linii distincte, fiecare cu propriile sale umflături, cicatrice şi imperfecţiuni. Am avut-o ca model pentru ele pe mama, pe sora mea, pe fetele cărora le-am predat cursuri de olărit, femei pe care le-am văzut plimbându-se prin parc. Ele mă reprezintă pe mine. Vag, în aşa fel încât nimeni să nu mă recunoască, totuşi asemănătoare cu mine. Pieptul un pic prea plat, şoldurile un pic prea înguste, picioarele un pic prea mari. O şuviţă mare de păr răsucită într-un nod la baza gâtului. Mă aplec şi o ridic. Am crezut că a rămas întreagă, însă atunci când o ating lutul mi se mişcă în mâini şi rămân cu două bucăţi sparte. Mă uit la ele, apoi le azvârl cu toată puterea în perete, acolo unde se sfărâmă în bucăţele mici, care se împrăştie pe masa de lucru.

Trag cu putere aer în piept, apoi expir uşor.

Nu sunt sigură câte zile s-au scurs de la accident sau cum mi-am petrecut toată săptămâna care a trecut atât de greu, simţindu-mă de parcă îmi târam picioarele prin melasă. Nu ştiu ce mă determină să hotărăsc că azi e ziua decisivă. Dar aşa e. Iau doar ce va încăpea în geanta de voiaj, conştientă fiind că, dacă nu plec chiar acum, s-ar putea să nu mai fiu în stare să plec niciodată. Mă învârt la întâmplare prin casă, încercând să-mi imaginez cum va fi să nu mai fac asta niciodată. Gândul e în acelaşi timp şi înspăimântător, şi eliberator. Pot să fac asta? E oare posibil să las o viaţă în urmă şi să încep o alta nouă? Trebuie să încerc: e singura mea şansă să scap cu mintea întreagă din asta.

Laptopul este în bucătărie. Acolo sunt stocate fotografiile; adresele; informaţiile importante, de care s-ar putea să am nevoie la un moment dat şi pe care nu m-am gândit să le salvez altundeva. N-am timp să mă gândesc la asta acum şi, deşi e greu şi incomod de cărat, îl bag şi pe acesta în geantă. Nu mi-a mai rămas prea mult spaţiu, dar nu pot pleca fără un ultim fragment din trecutul meu. Scot afară un pulover şi câteva tricouri, făcând loc în schimb pentru

o cutie din lemn în care îmi păstrez ascunse amintirile, presate una peste cealaltă sub capacul din lemn de cedru. Nu mă uit înăuntru – n-am nevoie s-o fac. Amestecul de jurnale scrise în adolescenţă, păstrate dintr-un capriciu şi cu pagini pe care le regret, acum rupte; o bandă elastică ce ţine laolaltă bilete de la concerte; diploma mea de absolvire; tăieturi din ziare cu prima mea expoziţie. Şi fotografii cu fiul pe care l-am iubit cu o intensitate ce părea imposibilă. Fotografii preţioase. Atât de puţine pentru cineva iubit atât de mult. Un impact atât de nesemnificativ asupra lumii, totuşi centrul de greutate al universului meu.

Incapabilă să rezist, deschid cutia şi ridic prima fotografie: o poză Polaroid făcută de o moaşă tăcută în ziua în care s-a născut. O mică grămăjoară roz, de-abia vizibilă sub păturica albă de la spital. În fotografie îmi ţin braţele în poziţia neîndemânatică pe care o adoptă proaspetele mămici, înecate de dragoste şi de epuizare. Totul s-a petrecut atât de repede, totul a fost atât de înspăimântător, totul atât de diferit de cum era descris în cărţile pe care le devorasem în timpul sarcinii, dar dragostea pe care o aveam de oferit nu s-a diminuat niciun pic. Dintr-odată simt că nu mai pot să respir, aşa că aşez fotografia la loc şi îndes cutia în geanta de voiaj.

Moartea lui Jacob ţine prima pagină a ziarelor. Ţipă la mine din benzinăria prin faţa căreia trec acum, urlă din magazinul din colţ, strigă dinspre oamenii care stau la coadă în staţia de autobuz şi la care m-am aşezat şi eu, de parcă nu sunt cu nimic diferită de oricare dintre ei. De parcă nu fug de-aici ca să evadez.

Toată lumea vorbeşte despre accident. Cum de s-a întâmplat? Cine ar putea fi autorul? Fiecare staţie de autobuz aduce ştiri proaspete, iar crâmpeiele de bârfe plutesc pe deasupra noastră, imposibil să le pot ignora.

A fost o maşină neagră.

A fost o maşină roşie.

Poliţia se pregăteşte să aresteze pe cineva.

Poliţia n-are niciun indiciu.

O femeie se aşază lângă mine. Îşi deschide ziarul şi simt dintr-odată cum o greutate mare mă apasă pe piept. Chipul lui Jacob mă priveşte drept în faţă; ochii încercănaţi îmi reproşează că nu l-am protejat, că l-am lăsat să moară. Mă forţez să privesc la el şi un nod gros mi se formează în gât. Privirea mi se înceţoşează şi nu pot citi cuvintele, însă nici nu-i nevoie – am întrezărit esenţa acestui articol în fiecare ziar pe lângă care am trecut azi. Declaraţiile profesorilor împietriţi de durere; bileţelele lăsate odată cu florile la marginea drumului; ancheta – deschisă, apoi suspendată. O a doua fotografie arată o coroană din crizanteme aşezată pe un sicriu incredibil de mic. Femeia ţâţâie din buze şi începe să vorbească pe jumătate doar pentru ea, cred, dar probabil că ea consideră că am şi eu un punct de vedere.

— Îngrozitor, nu-i aşa? Şi chiar înainte de Crăciun.

Nu spun nimic.

— Să fugă de la locul accidentului aşa, fără să oprească. Tz, tz, tz. Şi fii atentă, continuă ea, n-avea decât cinci ani. Ce fel de mamă îi dă voie unui copil să treacă strada de unul singur?

Nu mă pot abţine – las să-mi scape un suspin. Fără ca măcar să-mi dau seama, lacrimi fierbinţi mi se scurg pe obraji şi în şerveţelul pe care-l ţin în mână.

— Of, puiule, spune femeia, de parcă ar încerca să liniştească un copil – nu sunt lămurită dacă se referă la mine sau la Jacob. Nici nu-ţi vine să crezi, aşa-i?

Dar îmi vine să cred şi vreau să-i spun şi ei că, orice şi-ar imagina, este de o mie de ori mai îngrozitor. Ea scoate un alt şerveţel, mototolit, dar curat, şi dă pagina la un articol referitor la aprinderea luminilor de Crăciun în Clifton.

N-am crezut niciodată că voi fugi de-aici. N-am crezut niciodată că voi fi nevoită s-o fac.

Capitolul 3

Ray urca scările către etajul trei, acolo unde agitaţia produsă de cei care lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, lăsa locul birourilor mochetate ale celor care lucrau de la nouă la cinci. Aici îi plăcea cel mai mult la ceas de seară, când putea să lucreze la teancul de dosare interminabil de pe birou fără să mai fie întrerupt de nimeni. Merse prin spaţiul deschis către biroul său, obţinut prin ridicarea a două ziduri despărţitoare într-un colţ al încăperii.

— Cum a mers şedinţa de informare?

Vocea îl făcu să tresară. Se întoarse şi o văzu pe Kate stând la biroul ei.

— Cei din echipa Patru sunt fosta mea echipă, doar ştii. Sper că cel puţin s-au prefăcut a fi interesaţi, spuse femeia căscând.

— A fost în regulă, spuse Ray. Sunt o echipă bună, iar şedinţa a avut măcar rolul de a le mai împrospăta puţin memoria.

Ray reuşise să păstreze cazul accidentului cu autor necunoscut pe ordinea de zi a secţiei toată săptămâna, dar într-un final acesta fusese dat la o parte pe măsură ce alte anchete deveneau prioritare. Încerca să facă tot posibilul să le aducă aminte de asta tuturor echipelor şi le tot spunea că are nevoie de ajutorul lor. Bătu cu degetul în geamul ceasului de la mână.

— Ce mai cauţi aici la ora asta?

— Scormonesc prin răspunsurile primite în urma apelurilor făcute de mass-media, zise ea, trecând cu degetul mare de la mână peste un teanc de coli scoase la imprimantă. Nu că aş obţine cine ştie ce rezultate.

— Nimic demn de urmărit?

— Nimic, zise Kate. Câteva maşini conduse cam haotic, câteva judecăţi pline de valoare cu privire la obligaţia părinţilor de a-şi supraveghea copiii şi obişnuitul cor de nebuni şi de tâmpiţi, inclusiv

un tip care prezice A Doua Venire a Domnului. Avem neapărat nevoie de un indiciu – ceva de care să ne agăţăm, adăugă ea oftând.

— Îmi dau seama că e frustrant, zise Ray, dar caută mai departe, ceva tot o s-apară în cele din urmă. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Kate gemu şi-şi împinse scaunul departe de muntele de hârtii.

— Nu cred că am fost binecuvântată cu prea multă răbdare.

— Cunosc senzaţia, spuse Ray, aşezându-se pe marginea biroului ei. Asta e partea monotonă a investigaţiei – partea care nu e arătată la televizor.

Zâmbi când îi văzu expresia abătută.

— Dar recompensa merită efortul. Gândeşte-te doar: în mijlocul tuturor acelor coli de hârtie s-ar putea afla cheia pentru rezolvarea anchetei.

Kate aruncă o privire la hârtiile de pe birou şi Ray începu să râdă.

— Haide, fac câte o cană de ceai şi după aia îţi dau şi eu o mână de ajutor.

Trecură peste toate foile scoase la imprimantă, însă nu reuşiră să găsească nici măcar un crâmpei din informaţia pe care Ray sperase să o descopere.

— Ei, asta e, încă un lucru pe care-l vom tăia de pe listă, spuse el. Mulţumesc pentru că ai rămas atât de târziu să mai răscolim prin ele.

— Crezi că-l vom găsi vreodată pe şofer?

Ray dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să credem că-l vom găsi, altfel cum ar mai putea avea cineva încredere în noi? Am avut de-a face cu sute de cazuri: nu le-am rezolvat pe toate – nici vorbă – dar am fost întotdeauna convins că răspunsul se poate afla extrem de aproape de noi.

— Stumpy a spus că le-ai cerut ajutorul celor de la *Crimewatch*[1]*?*

[1] Program de televiziune britanic produs de BBC începând cu 1984, care reconstituie vechi cazuri nerezolvate de poliţie, şi care apelează la ajutorul

— Da. E procedura standard pentru accidentele cu autor necunoscut – mai ales când este implicat un copil. Mă tem că vor urma încă şi mai multe chestii de genul ăsta, spuse el, făcând un gest cu mâna înspre teancul de hârtii, care acum erau sortite să ajungă în tocătorul de hârtie.

— E în regulă, zise Kate. Mi-ar prinde bine nişte ore suplimentare. Mi-am cumpărat un apartament anul trecut şi de atunci sunt cam strâmtorată, ca să fiu sinceră.

— Locuieşti singură?

Se întrebă dacă în zilele noastre îi mai era permis să pună astfel de întrebări. Pe timpul când el însuşi era un simplu poliţist, corectitudinea politică atinsese un punct în care orice referinţă la aspecte din viaţa personală a cuiva trebuia ocolită cu grijă. În câţiva ani oamenilor nu li se va mai permite să vorbească deloc.

— În cea mai mare parte a timpului, spuse Kate. Am cumpărat casa doar cu banii mei, dar prietenul meu îşi petrece o mare parte din timp acolo. Aşa că am parte de tot tacâmul, bănuiesc.

Ray luă cănile goale.

— În regulă, atunci mai bine ai lua-o spre casă, zise el. Prietenul tău va începe să se întrebe pe unde umbli.

— E OK, el e bucătar, zise Kate, dar se ridică totuşi în picioare. Turele lui de lucru sunt mult mai grele decât ale mele. Dar tu? Soţia ta nu e exasperată din cauza orelor târzii la care te duci acasă?

— S-a obişnuit, zise Ray, ridicând vocea pentru a continua conversaţia, în timp ce se îndrepta către birou să-şi ia haina. Şi ea a fost poliţistă – am intrat amândoi odată în poliţie.

Centrul de instrucţie al poliţiei din Ryton-on-Dunsmore avea puţine componente agreabile, dar barul cu băuturi ieftine fusese categoric una dintre cele mai bune. Într-o seară, în timpul unei sesiuni deosebit de stânjenitoare de karaoke, Ray o văzuse pe Mags

---

publicului, în căutare de informaţii care ar putea servi la soluţionarea acelor cazuri.

stând alături de colegii ei. Râdea în hohote, cu capul dat pe spate, ca reacţie la ceea ce spunea unul dintre colegii ei. Când a văzut-o ridicându-se de la locul ei ca să mai aducă un rând de băuturi de la bar, el a dat repede pe gât o halbă cu bere aproape plină pentru a putea să i se alăture acolo, numai că s-a trezit stând pur şi simplu blocat lângă ea, fără să poată să lege două vorbe. Din fericire, Mags fusese mai puţin timidă, aşa că au rămas nedespărţiţi şi de-a lungul celor şaisprezece săptămâni de curs. Ray îşi înghiţi un rânjet când îşi aduse aminte cum se furişa din clădirea unde erau cazate fetele până în camera lui la şase dimineaţa.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi? întrebă Kate.

— De cincisprezece ani. Ne-am combinat pe când încă ne mai aflam în perioada de probă.

— Şi ea nu mai lucrează acum?

— Mags a luat o pauză de la lucru când s-a născut Tom şi nu s-a mai întors deloc atunci când a sosit şi cel mai tânăr membru al familiei, spuse Ray. Lucy are acum nouă ani, iar Tom e în primul an de gimnaziu, aşa că Mags se gândeşte să se întoarcă la muncă. Vrea să se reprofileze ca profesor.

— De ce a făcut o pauză atât de lungă?

Era o curiozitate nevinovată în privirea lui Kate şi Ray îşi aduse aminte că şi în privirea lui Mags se vedea aceeaşi expresie, pe vremea când erau amândoi tineri şi munceau împreună. Şefa lui Mags de atunci îşi dăduse demisia pentru a se ocupa de copii şi Mags îi spusese lui Ray că nu putea înţelege rostul unei cariere dacă într-un final tot ce faci este să renunţi la tot.

— A ales să rămână acasă să se ocupe de copii, zise Ray.

Simţi un ghiont de vinovăţie. Oare Mags chiar îşi dorise asta? Sau doar simţise că asta era ceea ce se cuvenea să facă? Îngrijirea copiilor era atât de costisitoare, încât faptul că Mags renunţase la serviciu păruse a fi decizia evidentă care trebuia luată, iar el ştia că ea îşi dorise să fie alături de copii la şcoală, să meargă cu ei la antrenamente şi la serbările de strângere a recoltei. Însă Mags fusese

la fel de strălucitoare şi de capabilă ca şi Ray – poate chiar mai bună decât el, dacă era să fie sincer.

— Bănuiesc că atunci când te căsătoreşti cu un coleg de la muncă eşti nevoit să accepţi şi părţile mai puţin plăcute ale acestui serviciu.

Kate stinse lampa de pe birou şi întunericul se lăsă peste ei pentru o secundă, înainte ca Ray să facă câţiva paşi pe coridor şi să declanşeze lămpile automate de acolo.

— Neplăcerile la care te expui cu un astfel de serviciu, fu Ray de acord. De cât timp eşti cu prietenul tău?

Se îndreptau în direcţia curţii în care aveau parcate maşinile.

— Doar de şase luni, zise Kate. Pentru mine este chiar o realizare, totuşi – de obicei, le dau papucii după câteva săptămâni. Mama îmi spune că sunt prea mofturoasă.

— Dar ce e în neregulă cu ei?

— Ei, găsesc eu ceva, spuse ea pe un ton voios. Prea îndrăzneţi, nu suficient de îndrăzneţi; n-au simţul umorului, sunt prea caraghioşi…

— Dur critic, spuse Ray.

— Poate, zise Kate, strâmbând din nas. Dar e important, nu-i aşa – să-l găsesc pe Ales? Am împlinit treizeci de ani luna trecută, trece timpul.

Nu arăta de treizeci de ani, dar, pe de altă parte, Ray nu fusese niciodată în stare să aprecieze vârsta prea bine. Încă se mai uita în oglindă şi-l vedea pe bărbatul care fusese la douăzeci de ani, chiar dacă ridurile de pe faţă spuneau o cu totul altă poveste.

Ray îşi băgă mâna în buzunar după chei.

— Ei, nu te grăbi prea tare să te aşezi ia casa ta. Nu e chiar o lună de miere continuă, să ştii.

— Mersi pentru sfat, tati…

— Hei, nu sunt chiar atât de bătrân!

Kate râse.

— Mersi pentru ajutorul din seara asta. Ne vedem dimineaţă.

Ray chicoti doar pentru el în timp ce-şi scotea maşina din spatele

unui Omega cu însemnele poliţiei. *Tati,* chiar aşa. Ce obrăznicătură.

Când ajunse acasă, o găsi pe Mags stând în sufragerie, la televizor. Era îmbrăcată cu pantaloni de pijama şi cu un hanorac mai vechi al lui şi-şi ţinea picioarele îndoite sub ea, la fel ca un copil. Un prezentator de ştiri recapitula evenimentele accidentului de maşină cu autor necunoscut, pentru ca oricare dintre rezidenţii din zonă care rataseră noutăţile din ultima săptămână să fie pus la curent. Mags îşi ridică privirea spre Ray şi clătină din cap.

— Nu mă pot abţine să nu mă uit. Săracul băiat!

El se aşeză lângă ea şi întinse mâna după telecomandă pentru a opri sonorul. Imaginea de pe ecran se mutase asupra cadrelor filmate imediat după accident, şi Ray se văzu filmat din spate în timp ce el şi Kate se îndepărtau de maşina lor.

— Ştiu, zise el, înconjurându-şi soţia cu braţul. Dar o să-i prindem noi.

Camera de filmat se mută din nou, pe tot ecranul apărând acum imaginea feţei lui Ray, în timp ce dădea o declaraţie pentru cel care stătea în afara cadrului aparatului de filmat.

— Credeţi c-o să-l prindeţi? Aveţi vreun indiciu?

— Nu prea, răspunse Ray, oftând. Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat – sau, dacă a văzut, nimeni nu spune nimic – aşa că ne bazăm pe medicul legist şi pe cei de la informaţii.

— Oare şoferul nu şi-o fi dat seama ce-a făcut?

Mags se îndreptă de spate şi se întoarse spre el. Îşi dădu nervoasă părul după urechi. Mags îşi purta părul astfel de când o ştia Ray: lung şi drept, fără breton. Era la fel de întunecat la culoare ca şi părul lui Ray, dar, spre deosebire de al lui, al ei nu avea niciun fir alb. Ray încercase să-şi lase barbă la scurt timp după ce se născuse Lucy, dar se răzgândise după doar trei zile, când devenise evident că avea mai multe fire albe decât negre. Acum se bărbierea zilnic şi încerca să ignore firele albe care îi presărau tâmplele, despre care Mags spunea că îi ofereau un aer de „distincţie".

— Nicio şansă, spuse Ray. Copilul s-a lovit chiar de mijlocul capotei.

Mags nici măcar nu tresări. Emoţia pe care o văzuse pe chipul ei atunci când intrase în cameră fusese înlocuită de o privire plină de concentrare, de care el îşi aducea aminte foarte bine din zilele în care lucraseră în aceeaşi echipă.

— De altfel, continuă Ray, maşina s-a oprit, după care a dat cu spatele şi a întors. Poate că şoferul nu şi-o fi dat seama că Jacob a murit, dar n-avea cum să nu-şi dea seama că l-a lovit.

— Ai pe cineva care se ocupă de spitale? spuse Mags. E posibil ca şi şoferul să se fi rănit şi…

Ray zâmbi şi se ridică în picioare.

— Ne ocupăm de asta, promit. Uite, nu mi-o lua în nume de rău, dar am avut o zi lungă şi nu vreau decât să beau o bere, să mă uit un pic la televizor şi să mă bag în pat.

— Sigur, spuse Mags, încordată. Ştii şi tu – vechile obiceiuri şi tot aşa.

— Ştiu şi-ţi promit c-o să-l prindem pe şofer, îi spuse, sărutând-o pe frunte. Întotdeauna îi prindem.

Ray îşi dădu seama că-i făcuse lui Mags promisiunea pe care refuzase să i-o facă mamei lui Jacob, din cauză că nu putea să-i garanteze că va fi aşa. *O să facem tot ce ne stă în puteri,* îi spusese el. Spera doar că ce le stătea lor în puteri să fie suficient.

Se duse în bucătărie să-şi ia ceva de băut. Ceea ce o supărase pe Mags era că în accident fusese implicat un copil. Poate că faptul că-i dezvăluise toate detaliile nu fusese o idee chiar atât de bună – la urma urmei, şi lui îi era foarte greu să-şi ţină în frâu toate emoţiile, aşa că era de înţeles că şi Mags se simţea exact la fel. Va trebui ca de-acum încolo să facă tot posibilul să nu mai dezvăluie chiar totul.

Ray îşi luă berea şi veni înapoi în sufragerie, se aşeză la loc lângă ea să se uite împreună la televizor, mutând de pe canalul de ştiri pe unul care difuza un reality show despre care ştia că ei îi plăcea foarte mult.

După ce intră în birou ţinând strâns la piept un teanc de hârtii pe care le adunase din camera cu colete aduse de poştă, Ray le dădu drumul peste teancul de hârţogăraie care deja îl aştepta acolo, făcând ca totul să se prăbuşească pe podea.

— La naiba, spuse el, privindu-şi complet lipsit de entuziasm biroul.

Omul de serviciu trecuse pe-acolo, golise coşul de gunoi şi făcuse o încercare vagă de a curăţa de praf dezordinea ce domnea în jur, dar lăsase în urmă un strat de scame în jurul tăviţei pentru acte de pe birou. Două căni cu cafea rece zăceau de o parte şi de alta a tastaturii, iar pe monitorul computerului erau lipite câteva bileţele, pe care erau trecute mesaje telefonice mai mult sau mai puţin importante. Ray le desfăcu şi le lipi de exteriorul agendei sale, acolo unde se afla deja un bilet de culoare roz neon, care trebuia să-i reamintească de evaluările pe care urma să le facă propriei echipe. De parcă nu mai aveau deja multe alte treburi pe cap. Ray se lupta continuu cu el însuşi din cauza birocraţiei slujbei sale de zi cu zi. Nu se putea hotărî să se împotrivească – nu când următoarea poziţie ierarhică se afla atât de chinuitor de aproape – dar nici nu putea s-o accepte cu braţele deschise. O oră petrecută discutând despre dezvoltarea personală era o oră pierdută în ceea ce-l privea pe el, mai ales când trebuia să se ocupe cu anchetarea morţii unui copil.

În timp ce aştepta să i se deschidă computerul, îşi dădu scaunul pe spate, lăsându-l să se sprijine doar pe picioarele din spate, şi se uită la fotografia lui Jacob, prinsă pe peretele din partea opusă. Păstra întotdeauna o fotografie a persoanei care se afla în centrul unei investigaţii, încă de când începuse să lucreze în cadrul DIC, de când sergentul care-l instruia pe atunci îi reamintise pe un ton aspru că e mai simplu să nu-ţi baţi capul, dar Ray nu trebuie să uite niciodată „pentru ce facem noi toate aceste rahaturi”. Fotografiile stătuseră pe biroul lui până într-o zi când Mags trecuse pe-acolo, cu mulţi ani în urmă. Îi adusese ceva – acum nu-şi mai aducea aminte

ce anume: un dosar uitat acasă, poate, sau prânzul la pachet. Îşi aducea aminte că se enervase din cauza întreruperii atunci când ea îl sunase de la ghişeul de la intrare pentru a-i face o surpriză, după care enervarea i se transformase în vină atunci când îşi dăduse seama că ea se abătuse din drumul ei ca să-l vadă. Se opriseră din drumul către biroul lui Ray pentru ca Mags să-l poată saluta pe fostul ei şef, acum ajuns comisar de poliţie.

— Pariez că ţi se pare tare ciudat să fii din nou aici, spusese Ray atunci când ajunseseră în biroul lui.

Mags izbucnise în râs.

— Mă simt de parcă n-am plecat deloc. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba.

Avea chipul plin de entuziasm atunci când intrase în birou, plimbându-şi uşor degetele peste tăblia biroului.

— Cine-i cealaltă femeie? îl tachinase ea, ridicând o poză aşezată neglijent peste o fotografie înrămată cu ea şi cu copiii.

— O victimă, îi răspunsese el, luând cu blândeţe fotografia din mâna ei şi aşezând-o la loc pe birou. A fost înjunghiată de şaptesprezece ori de către prietenul ei pentru că nu i-a adus ceaiul mai repede.

Dacă o şocase pe Mags, ea nu o arătase.

— N-o păstrezi la dosar?

— Îmi place s-o ţin la vedere, spusese Ray. Ca să nu uit cu ce mă ocup, de ce muncesc toate aceste ore, pentru cine fac toate astea.

Ea încuviinţase din cap. Câteodată, îl înţelegea mai bine decât îşi dădea el seama.

— Dar nu lângă fotografia cu noi. Te rog, Ray.

Ea întinse mâna din nou să ia fotografia, uitându-se de jur împrejurul biroului pentru a găsi un loc mai potrivit. Ochii ei se opriseră asupra inutilei table din plută care era aşezată în capătul opus al camerei şi, luând un ac cu gămălie din cutia aşezată pe birou, fixase cu hotărâre fotografia femeii moarte.

Şi acolo rămăsese.

Prietenul femeii cu figura surâzătoare fusese demult condamnat pentru crimă şi o lungă succesiune de victime îi luaseră locul acesteia. Bătrânul omorât în bătaie de către o bandă de tineri delincvenţi; cele patru femei agresate sexual de către un şofer de taxi; iar acum, Jacob, strălucind în uniforma şcolară. Cu toţii bazându-se pe Ray. Scană rapid cu privirea notiţele pe care şi le făcuse în agendă noaptea trecută, pregătindu-se pentru şedinţa de dimineaţă. Nu aveau prea multe noutăţi. În timp ce computerul dădea semnalul de deschidere, Ray se trezi din reverie. Poate că nu deţineau ei o listă prea lungă de indicii, dar încă mai aveau o mulţime de treabă de făcut.

Cu puţin înainte de ora zece, Stumpy şi echipa lui intrară tropăind pe uşă, în biroul lui Ray. Stumpy şi Dave Hillsdon luară amândoi loc pe două din scaunele joase care erau aşezate în jurul măsuţei de cafea, în timp ce restul se aliniară lângă peretele mai îndepărtat al camerei sau se sprijiniră de acesta. Al treilea scaun fusese lăsat liber ca un gest tacit de cavalerism, iar Ray se amuză văzând-o pe Kate că ignoră amabilitatea băieţilor şi că se aşază alături de Malcolm Johnson, lângă perete. Grupul se mărise cu încă doi oameni transferaţi de la alte echipe, care arătau un pic cam stânjeniţi din cauza costumelor de împrumut, plus încă un agent de poliţie, Phil Crocker, de la Brigada de Investigaţii a Accidentelor Rutiere.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse Ray. N-o să vă reţin mult. Vreau să vi-i prezint pe Brian Walton, de la Echipa Unu, şi pe Pat Bryce, de la Echipa Trei. Ne bucurăm să vă avem alături, băieţi, sunt o mulţime de treburi de rezolvat, aşa că avem ce să vă dăm de făcut.

Brian şi Pat îşi exprimară acordul dând din cap.

— Bun, continuă Ray. Scopul acestei şedinţe este să recapitulăm ceea ce ştim deja despre accidentul cu autor necunoscut din Fishponds şi ce va trebui să facem în continuare. Aşa cum vă puteţi închipui, şefa este hotărâtă să rezolvăm asta cât mai repede posibil.

Se uită la notiţe, deşi ştia pe dinafară tot ce era scris acolo.

— La ora 16:28, luni, 26 noiembrie, dispecerii de la numărul de urgenţe 999 au primit un apel de la o femeie care locuieşte pe Enfield Avenue. Se pare că a auzit o bufnitură puternică, urmată de un ţipăt. În momentul în care a ieşit afară totul se terminase şi mama lui Jacob stătea ghemuită deasupra lui, pe şosea. Timpul de răspuns al ambulanţei a fost de şase minute, iar Jacob a fost declarat mort la faţa locului.

Ray se opri pentru un moment, pentru a lăsa ca importanţa investigaţiei să fie bine asimilată de toată lumea. Aruncă o privire spre Kate, însă expresia de pe chipul ei era una neutră, şi el nu-şi putu da seama dacă se simţea uşurat sau întristat de faptul că ea reuşise să-şi elaboreze un mecanism de autoapărare atât de eficient. Nu era singura care părea lipsită de cea mai mică emoţie. Un străin care i-ar fi studiat pe cei din cameră şi-ar fi putut închipui că poliţia nu arăta nicio urmă de sensibilitate faţă de moartea acestui băieţel, deşi Ray ştia că îi afectase pe toţi. Continuă cu şedinţa de informare.

— Jacob a împlinit cinci ani luna trecută, la puţin timp după ce a început să meargă la şcoala St. Mary, pe Beckett Street. În ziua accidentului, Jacob fusese la un club de activităţi extraşcolare, în timp ce mama lui era la serviciu. Din declaraţia ei reiese că se îndreptau spre casă şi că vorbeau despre ce se întâmplase în timpul zilei, când ea i-a dat drumul la mână băieţelului, iar el a traversat şoseaua în fugă, în direcţia casei. Din spusele ei reiese că el mai făcuse asta şi înainte – nu era conştient de ce se poate întâmpla dacă traversează şoseaua fără să se asigure, aşa că ea era mereu atentă să-l ţină de mână atunci când mergeau pe marginea unui drum.

Mai puţin de această dată, adăugă el doar pentru sine. O mică neatenţie şi ea nu va mai fi niciodată în stare să se ierte pentru ce făcuse. Ray se cutremură involuntar.

— Ce-a apucat să vadă la maşină? întrebă Brian Walton.

— Nu prea multe. Susţine că, în loc să frâneze, maşina a accelerat înainte să-l lovească pe Jacob şi că ea însăşi de-abia s-a ferit să nu fie

accidentată; de fapt, a căzut şi s-a lovit şi ea. Agenţii de poliţie care au ajuns primii au observat că avea câteva răni, dar ea a refuzat să primească îngrijiri medicale. Phil, ne poţi descrie ce s-a întâmplat după aceea?

Singurul agent îmbrăcat în uniformă din cameră, Phil Crocker era un investigator de la Brigada de Investigaţii a Accidentelor Rutiere şi, având în spate mulţi ani petrecuţi la Poliţia Rutieră, era omul cel mai potrivit pentru Ray când venea vorba despre problemele ce priveau traficul.

— Nu sunt prea multe de spus, anunţă Phil, ridicând din umeri. Vremea umedă înseamnă că nu avem urme de cauciucuri, aşa că nu vă pot oferi o estimare a vitezei autovehiculului şi nici nu vă pot spune dacă maşina a frânat înainte să-l lovească pe copil. Am găsit o bucată de plastic la vreo douăzeci de metri distanţă de locul accidentului, iar expertul în examinarea urmelor lăsate de autovehicule ne-a confirmat că provine de la farurile de ceaţă ale unui Volvo.

— Sună încurajator, spuse Ray.

— I-am dat deja detaliile lui Stumpy, zise Phil. În afară de asta, mă tem că nu mai avem nimic altceva.

— Mersi, Phil.

Ray îşi luă din nou notiţele în mână.

— Raportul autopsiei lui Jacob arată că a murit în urma impactului cu un obiect dur. Avea mai multe fracturi şi splina ruptă.

Ray participase şi el la autopsie, mai puţin din cauză că avea nevoie de mai multe date şi mai mult pentru că nu putea suporta gândul că Jacob se afla singur în camera de la morgă. Asistase fără să vadă nimic, ţinându-şi privirea departe de chipul lui Jacob şi concentrându-se asupra datelor pe care le expunea din când în când medicul patolog. Fuseseră amândoi foarte uşuraţi atunci când se terminase totul.

— Judecând după punctul de impact, suntem în căutarea unui

autovehicul de dimensiuni mici, aşa că putem elimina minivanurile şi vehiculele cu tracţiune patru ori patru. Patologul a recuperat fragmente de sticlă din corpul lui Jacob, însă am înţeles că nu putem face legătura cu un anumit tip de vehicul – nu-i aşa, Phil?

Ray aruncă o privire către expertul în coliziuni rutiere, care încuviinţă din cap.

— Sticla în sine nu este diferită în funcţie de tipul de autovehicul, spuse Phil. Dacă am avea de-a face cu un infractor, am putea găsi particule care să se potrivească şi care să-l incrimineze – este aproape imposibil să scape de toate. Dar n-am găsit niciun fragment de sticlă la locul accidentului, ceea ce sugerează că parbrizul a crăpat din cauza impactului, dar nu s-a spart în bucăţi. Găsiţi-mi maşina şi o să vedem dacă se potriveşte cu fragmentele găsite pe victimă, dar fără maşină…

— Dar ar putea cel puţin să ne confirme ce daune i-a produs maşinii, spuse Ray, încercând să dea o turnură pozitivă şirului de probe pe care le aveau de fapt. Stumpy, de ce nu faci un rezumat a ceea ce ştim până acum?

Sergentul se uită la peretele din biroul lui Ray, acolo unde desfăşurarea anchetei era expusă printr-o serie de hărţi, de grafice şi de diagrame, fiecare cu propria sa listă de acţiuni întreprinse cu acel scop.

— Verificarea din uşă în uşă a fost făcută chiar în seara aia, după care s-a continuat a doua zi. Mai mulţi oameni au auzit ceva ce au descris ca o „bufnitură puternică", urmată de un ţipăt, dar nimeni n-a văzut maşina. Am avut patrule alcătuite din gardieni publici care au ajutat poliţia mergând la şcoală după terminarea orelor şi discutând cu părinţii şi am lăsat notificări prin fantele pentru scrisori ale caselor de pe străzile aflate de o parte şi de cealaltă a lui Enfield Avenue, în căutare de martori oculari. Indicatoarele de pe stradă sunt încă la locul lor, iar Kate încă mai studiază apelurile telefonice care au venit în urma acestor acţiuni.

— Ceva util?

Stumpy scutură din cap.

— Nu arată prea bine, şefule.

Ray îi ignoră remarca pesimistă.

— Când va fi difuzată emisiunea celor de la *Crimewatch?*

— Mâine seară. Avem o reconstituire a accidentului, iar ei au pus laolaltă câteva imagini care ar putea oferi un indiciu cu privire la modelul maşinii, apoi vor difuza bucata de înregistrare pe care a realizat-o DIC cu prezentatorul lor.

— Vă rog, am nevoie să rămână cineva până mai târziu să urmărească orice indiciu mai important imediat ce se difuzează emisiunea, zise Ray către grupul de oameni. De restul ne putem ocupa în mod obişnuit.

Se lăsă liniştea, în timp ce el privea de jur împrejur plin de speranţă.

— Cineva trebuie s-o facă…

— O fac eu.

Kate flutură din mână prin aer şi Ray îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Şi cum rămâne cu farurile de ceaţă de care a amintit Phil? spuse Ray.

— Volvo ne-a trimis codul de identificare al piesei şi am făcut rost de o listă a atelierelor de reparaţii care au primit o asemenea piesă în ultimele zece zile. L-am însărcinat pe Malcolm să se ocupe de asta – începând cu cele locale – şi să facă rost de numerele maşinilor cărora le-a fost montată o astfel de piesă de când a avut loc accidentul.

— Bine, zise Ray. Să nu uităm de asta atunci când punem întrebări, dar aduceţi-vă aminte că ăsta e doar un indiciu – nu putem fi absolut siguri că maşina pe care o urmărim noi este un Volvo. Cine se uită peste înregistrările făcute de camerele video de supraveghere?

— Noi, şefule, zise Brian Walton ridicând mâna. Am luat în custodie tot ce-am putut obţine: toate înregistrările făcute de

camerele de supraveghere ale primăriei şi pe toate cele făcute de camerele benzinăriilor şi ale magazinelor mici din zonă. Ne-am limitat la a studia înregistrările făcute începând cu o jumătate de oră înainte de accident şi cu o jumătate de oră după accident, dar, chiar şi aşa, tot avem de studiat câteva sute de ore de înregistrări.

Ray tresări când se gândi la bugetul alocat orelor suplimentare.

— Arată-mi o listă a camerelor de supraveghere, zise el. N-o să reuşim să le vedem pe toate, aşa că aş aprecia dacă te-ai gândi la un mod de a prioritiza ceea ce ne-ar putea interesa.

Brian încuviinţă din cap.

— Deci, o grămadă de treabă de făcut, spuse Ray.

Le zâmbi încrezător, în ciuda îndoielilor pe care le avea. Trecuseră deja două săptămâni de la „ora de aur" ce urma imediat după o infracţiune, atunci când şansele de a prinde făptaşul erau cele mai ridicate şi, deşi echipa muncea pe brânci, nu înaintaseră mai deloc. Făcu o pauză, înainte să le dea şi veştile proaste.

— Să nu vă surprindă dacă toate concediile vor fi suspendate până la noi dispoziţii. Îmi pare rău şi-o să fac tot ce este posibil ca toată lumea să aibă ceva timp liber pe care să-l petreacă cu familiile de Crăciun.

Urmă un murmur de dezaprobare în timp ce toată lumea ieşea din birou, însă nimeni nu se plânse, iar Ray era sigur că nu o vor face. Deşi nimeni nu o spusese cu voce tare, cu toţii se gândeau la cum va fi Crăciunul acela pentru mama lui Jacob.

Capitolul 4

Determinarea mi se clatină aproape de îndată ce ies din Bristol. Nu m-am gândit înainte unde m-aş putea duce. Mă îndrept orbeşte spre vest, spunându-mi că aş putea să merg la Devon sau în Cornwall. Mă gândesc cu nostalgie la vacanţele din copilărie; la cum construiam castele de nisip pe plajă împreună cu Eve, cu degetele lipicioase de la înghețata pe băţ şi de la crema de protecţie solară. Amintirile mă atrag către mare; mă cheamă la ele, îndemnându-mă să ies de pe străzile mărginite de copaci din Bristol, departe de aglomeraţie. Simt o teamă aproape palpabilă din cauza maşinilor care abia aşteaptă să depăşească în timp ce autobuzul opreşte în staţie. Mă învârt fără niciun rost pentru o vreme, după care îi dau zece lire bărbatului care stă în chioşcul autobuzelor Greyhound, căruia îi pasă unde merg tot atât de mult cât îmi pasă şi mie.

Traversăm Severn Bridge şi privesc în jos la şuvoiul de apă gri-murdar şi învolburat care curge prin Bristol Channel. În autobuz e linişte şi trec neobservată, iar aici nu citeşte nimeni *Bristol Post.* Nimeni nu vorbeşte despre Jacob. Mă las pe spate în scaun. Sunt obosită, dar nu îndrăznesc să închid ochii. Când dorm sunt asaltată de imaginile şi de zgomotele accidentului; de înţelegerea faptului că, dacă aş fi ajuns cu doar câteva minute mai devreme, nimic nu s-ar mai fi întâmplat.

Autobuzul Greyhound se îndreaptă către Swansea, iar eu arunc o privire de jur împrejur pentru a vedea cine se mai află pe lângă mine. Sunt studenţi, majoritatea, cu căşti pe urechi, ascultând muzică, sau adânciţi în citirea unor reviste. O femeie de vârsta mea se uită peste nişte hârtii şi face notiţe ordonate pe marginea acestora. Mi se pare caraghios că n-am mai fost până acum în Ţara Galilor, dar acum mă bucur că n-am niciun fel de cunoştinţe acolo. E locul perfect pentru un nou început.

Sunt ultima persoană care coboară şi aştept în staţia de autobuz

până când acesta o ia din loc; adrenalina dată de plecare este o amintire îndepărtată. Acum, după ce am ajuns până la Swansea, nu mai am nicio idee ce să fac mai departe. Un bărbat stă trântit pe caldarâm; priveşte în sus şi mormăie ceva incoerent, iar eu mă îndepărtez de lângă el. Nu pot să rămân aici şi nu ştiu unde m-aş putea duce, aşa că încep să merg. Joc un joc cu mine însămi: o să fac la stânga, indiferent unde aş putea ajunge, a doua la dreapta, drept în faţă la prima intersecţie. Nu citesc indicatoarele stradale, luând-o în schimb pe cele mai înguste străzi la fiecare încrucişare de drumuri, variantele cel mai puţin circulate. Mă simt ameţită – aproape isterică. Ce-am de gând să fac? Unde mă duc? Mă întreb dacă aşa te simţi când îţi pierzi minţile şi-mi dau seama că nu-mi pasă absolut deloc. Nu mai contează.

Merg kilometri întregi, lăsând oraşul Swansea în urmă. Mă lipesc de gardul viu de pe margine atunci când trece vreo maşină, deşi sunt din ce în ce mai puţine pe măsură ce se lasă întunericul. Ţin geanta de voiaj aruncată pe spate, ca pe un rucsac, iar curelele ei îmi lasă urme adânci pe umeri, însă ritmul de mers este constant şi nu mă opresc deloc. Tot ce-aud este sunetul respiraţiei mele şi încep să mă simt mai calmă. Nu-mi dau voie să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat sau încotro mă îndrept, ci doar merg întruna. Scot telefonul din buzunar şi, fără să mă uit la câte apeluri pierdute îmi arată, îl arunc în şanţul de la marginea drumului, unde plescăie în apa băltită. E ultima mea legătură cu trecutul şi, aproape instantaneu, mă simt mai liberă.

Picioarele încep să mă doară şi ştiu că dacă m-aş opri şi m-aş întinde pe jos, la marginea drumului, nu m-aş mai ridica niciodată. Încetinesc şi, în acelaşi timp, aud o maşină în spatele meu. Fac un pas pe marginea acoperită cu iarbă şi mă întorc cu spatele la drum atunci când maşina trece pe lângă mine, dar, în loc să dispară după colţ, încetineşte şi opreşte la vreo cinci metri în faţa mea. Se aude un şuierat discret de la frâne şi simt un miros de gaze de eşapament. Sângele îmi bubuie în urechi şi, fără să mă gândesc, mă răsucesc şi o

iau la fugă, cu geanta lovindu-mi-se de şira spinării. Alerg lipsită de îndemânare, picioarele pline de băşici frecându-mi-se de cizme, şi transpiraţia mi se scurge pe spate şi între sâni. Nu pot auzi maşina, iar când privesc peste umăr, cu o mişcare care aproape mă face să-mi pierd echilibrul, aceasta a dispărut.

Stau ca proasta pe drumul pustiu. Sunt atât de obosită şi mi-e atât de foame încât nu mai pot gândi cu claritate. Ba chiar mă întreb dacă a existat o maşină într-adevăr, ori doar mi-am imaginat eu că am auzit un zgomot de cauciucuri pe asfaltul de pe drumul ăsta tăcut din cauză că încă mai am totul proaspăt în minte.

Întunericul se lasă peste mine. Ştiu că acum sunt aproape de coastă: pot să simt gustul de sare pe buze şi aud zgomotul valurilor care se izbesc de ţărm. Pe indicator scrie „Penfach" şi totul este atât de tăcut încât am senzaţia că încalc o proprietate privată atunci când intru în sat, ridicându-mi privirea la draperiile trase pentru a ţine afară răcoarea serii de iarnă. Lumina lunii este nemişcată şi albă, făcând ca totul să arate ca o privelişte bi-dimensională şi umbra să mi se prelungească în faţă până când devine mult mai lungă decât sunt eu de fapt. Traversez sătucul până când golful se vede în faţa mea, acolo unde faleza înconjoară o bucată de plajă acoperită cu nisip, de parcă ar proteja-o. Aleg o cărare ce şerpuieşte în jos, însă umbrele sunt înşelătoare şi simt panica produsă de spaţiul gol înainte ca piciorul să-mi alunece pe şistul argilos şi să ţip. Din pricina rucsacului din spate, îmi pierd echilibrul şi cad, mă rostogolesc şi alunec, străbătând aşa restul cărării. Nisipul umed scrâşneşte sub mine şi reuşesc să respir, aşteptând să apară durerea. Dar sunt nevătămată. Mă întreb, pentru o fracţiune de secundă, dacă nu cumva am devenit imună la durerea fizică: dacă nu cumva corpul uman este incapabil să simtă în acelaşi timp şi durerea fizică, şi pe cea psihică. Mâna încă îmi mai zvâcneşte, dar o simt ca la distanţă, de parcă ar aparţine altcuiva.

Am o dorinţă bruscă să simt ceva. Orice. În ciuda frigului, îmi scot pantofii şi simt grăuntele de nisip sub tălpi. Cerul este de un

albastru ca de cerneală şi senin, iar luna pluteşte masivă şi grea deasupra mării, sora ei geamănă reflectându-se în fâşii tremurătoare dedesubt. Nu sunt acasă. Ăsta-i lucrul cel mai important. Nu mă simt ca şi cum aş fi acasă. Mă înfăşor cu haina şi mă aşez pe geantă, cu spatele rezemat de stânca dură, şi aştept.

*

Când sosesc zorile, îmi dau seama că am adormit; resturi răzleţe au fost aduse de valuri şi aruncate pe plajă. Mă întind, plină de dureri, cu membrele amorţite, şi mă ridic în picioare pentru a vedea cum lumina portocalie şi vioaie se întinde pe tot cerul. În ciuda luminii, soarele nu trimite niciun pic de căldură, iar eu tremur toată. Nu a fost un plan prea bine pus la punct din partea mea.

Cărarea îngustă este mai uşor de abordat în lumina zilei, iar acum văd că faleza nu e – aşa cum am crezut iniţial – golaşă. Cam la un kilometru distanţă, se află o clădire joasă, pătrăţoasă şi cu un aer utilitar, alături de un şir de rulote nemişcate. Un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un nou început.

— Bună dimineaţa, spun eu, iar vocea îmi sună firavă şi ascuţită în aerul relativ călduros al magazinului din parcul de rulote. Caut un loc de cazare.

— Eşti aici în vacanţă, nu? Pieptul masiv al femeii se sprijină pe un exemplar din revista *Take a Break.* Ciudată perioadă a anului ţi-ai ales pentru asta.

Un zâmbet taie orice asprime din cuvintele ei, iar eu încerc să-i zâmbesc la rândul meu, însă faţa nu mă ascultă.

— Speram să mă pot muta aici, reuşesc să spun.

Îmi dau seama că arăt ca o sălbatică: nespălată şi neîngrijită. Dinţii îmi clănţăne şi încep să tremur violent, frigul părând că îmi pătrunde adânc în oase.

— A, bine, atunci, spune femeia cu un glas vesel, părând netulburată de aspectul meu, cauţi o locuinţă de închiriat? Doar că,

vezi tu, noi am închis până la sfârşitul sezonului. Până la începutul lui martie, doar magazinul este deschis. Aşa că tu ai nevoie de Iestyn Jones – lui îi aparţine căsuţa de la capătul drumului. O să-i dau un telefon, bine? Dar ce zici de o ceaşcă de ceai, mai întâi? E cumplit afară, iar tu pari pe jumătate îngheţată.

Mă conduce până la un taburet din spatele tejghelei şi dispare apoi în camera alăturată, continuând să sporovăiască peste şuieratul unui ibric ce fierbe pe foc.

— Eu sunt Bethan Morgan, spune ea. Conduc locul ăsta – Penfach Caravan Park se numeşte – iar soţul meu, Glynn, are grijă de fermă.

Îşi vâră capul pe uşă şi-mi zâmbeşte.

— Ei, în fine, cam asta-i ideea, în orice caz, deşi să te ocupi de o fermă nu mai este la fel de rentabil în zilele noastre, ascultă-mă pe mine. Of! Aveam de gând să-l sun pe Iestyn, nu-i aşa?

Bethan nu stă să audă răspunsul şi dispare pentru câteva minute, în timp ce eu îmi muşc buza de jos. Încerc să mă gândesc la nişte răspunsuri pentru întrebările pe care mi le va pune, odată ce ne vom aşeza aici amândouă cu ceştile de ceai, iar golul din piept creşte din ce în ce mai mult şi devine din ce în ce mai dur.

Dar, atunci când se întoarce, Bethan nu mă întreabă nimic. Nici când am sosit, sau ce m-a făcut să aleg Penfachul, nici măcar de unde vin. Îmi întinde doar o cană ciobită, plină cu ceai dulce, după care se trânteşte într-un scaun. Poartă atât de multe haine şi atât de diferite încât îmi este imposibil să-mi dau seama cum arată, însă braţele scaunului i se adâncesc în carnea moale într-un mod care în niciun caz nu pare prea confortabil pentru ea. Probabil că nu are cu mult peste patruzeci de ani, mă gândesc eu, cu un chip rotund şi neted care o face să pară mai tânără, şi-şi ţine părul lung şi negru legat la spate într-o coadă. Poartă ghete înalte, cu şiret, ascunse de o fustă lungă şi neagră, şi are pe ea mai multe tricouri, peste care a îmbrăcat o haină tricotată, lungă până la glezne, ce mătură podeaua plină de praf atunci când se aşază pe scaun. În spatele ei, un beţişor

parfumat a lăsat o dungă de scrum pe storul de la fereastră şi un miros persistent, dulceag, în aer. Pe sertarul de la casa de marcat de modă veche de pe tejghea este lipită o fâşie de beteală.

— Iestyn e pe drum încoace, spune ea.

A aşezat pe tejghea, lângă ea, o a treia cană, aşa că presupun că Iestyn – oricine ar fi el – va sosi în câteva minute.

— Cine-i Iestyn? întreb eu.

Mă gândesc dacă n-am făcut cumva o greşeală, venind aici, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Probabil că ar fi trebuit să mă îndrept către un oraş, într-un loc neştiut.

— Are o fermă ceva mai jos de-aici, spune Bethan. În partea cealaltă a Penfachului, dar are câteva capre pe creasta dealului, aici, şi altele de-a lungul întregii coaste.

Flutură cu mâna înspre mare.

— O să fim vecine, tu şi cu mine, dacă o să accepţi să locuieşti acolo – dar n-o să fie un palat.

Bethan râde, iar eu nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Stilul ei direct îmi aduce aminte de Eve, deşi bănuiesc că sora mea, cu silueta ei îngrijită şi subţire, ar fi oripilată de comparaţie.

— N-am nevoie de prea multe, îi spun eu.

— Nu e prea vorbăreţ, Iestyn, la el mă refer, îmi spune Bethan, de parcă o asemenea informaţie m-ar putea dezamăgi, dar e un bărbat destul de amabil. Îşi ţine oile aici, alături de ale noastre, face ea un gest vag în direcţia opusă mării, şi, la fel ca noi, ceilalţi, are şi el nevoie de ceva venit în plus. Cum i se spune? Diversificare?

Bethan scoate un pufnet dezaprobator.

— În orice caz, Iestyn are o casă de vacanţă în sat şi Blaen Cedi, o căsuţă ceva mai sus de aici.

— Cea pe care te gândeşti tu c-aş putea s-o iau eu?

— Dacă o s-o iei, vei fi prima persoană după mult timp.

Vocea masculină mă face să tresar şi mă răsucesc ca să pot vedea silueta mai degrabă pipernicită a unui bărbat care stă în cadrul uşii.

— Nu e chiar atât de rău! îl dojeneşte Bethan. Acum, bea-ţi ceaiul

şi condu-o pe Jenna ca s-o vadă.

Iestyn are o faţă atât de bronzată şi de cutată încât ochii aproape că i se pierd în ea. Hainele îi sunt ascunse de nişte salopete albastru-închis, prăfuite şi având pe coapse urme acolo unde îşi şterge de obicei degetele pline de vaselină. Îşi soarbe ceaiul pe sub o mustaţă îngălbenită de nicotină şi mă priveşte cântărindu-mă.

— Blaen Cedi e prea departe de drum pentru majoritatea oamenilor, spune el cu un accent pe care mi-e greu să-l descifrez. Nu vor să-şi care bagajul pe o distanţă atât de mare, ştii?

— Pot să arunc o privire?

Mă ridic, dorindu-mi ca această căsuţă abandonată şi nedorită de nimeni să reprezinte răspunsul.

Iestyn continuă să bea, clătindu-şi dinţii cu fiecare gură de ceai înainte de-a o înghiţi. În sfârşit, scoate un oftat satisfăcut şi iese din cameră. Mă uit la Bethan.

— Ce ţi-am spus? Nu-i vorbăreţ deloc, zice râzând. Du-te – n-o să stea după tine.

— Îţi mulţumesc pentru ceai.

— Plăcerea a fost de partea mea. Mai treci pe la mine după ce te instalezi.

Fac promisiunea în mod automat, deşi sunt conştientă că n-o să mi-o pot ţine, şi mă grăbesc să ies afară, unde-l găsesc pe Iestyn stând călare pe un ATV plin de noroi uscat.

Fac un pas în spate. Sigur nu se aşteaptă ca eu să mă sui pe ATV, în spatele lui, nu? Lângă un bărbat pe care îl cunosc de mai puţin de cinci minute?

— E singurul mod în care poţi ajunge acolo, strigă el ca să acopere zgomotul motorului.

Capul îmi vuieşte. Încerc să împac nevoia practică de a vedea această casă cu teama primitivă care îmi face picioarele să prindă rădăcini.

— Atunci suie-te, dacă vrei să vii cu mine.

Mă hotărăsc să mă mişc şi mă aşez uşor în spatele lui, cu

picioarele de o parte şi de alta a ATV-ului. Nu am niciun mâner în faţă de care să mă prind şi nici nu vreau să-l cuprind cu braţele pe la spate pe Iestyn, aşa că mă apuc de şaua pe care stau în timp ce el apasă pedala de start, şi ATV-ul o porneşte de-a lungul cărării pline de dâmburi în linie cu faleza. Golful se întinde paralel cu noi, fluxul fiind acum la maximum şi făcând valurile să se lovească de stânci, dar, în timp ce cărarea şerpuieşte în jos şi ajungem la acelaşi nivel cu plaja, Iestyn virează şi ne îndepărtăm de mare. Îmi strigă ceva peste umăr şi-mi face semn să privesc înspre uscat. Ne zdruncinăm din cauza terenului accidentat şi mă uit după ceea ce sper că va fi noua mea casă.

Bethan a descris-o ca fiind o căbănuţă, dar Blaen Cedi e doar un pic mai mult decât coliba simplă a unui păstor. Tencuiala odinioară vopsită în alb a abandonat de mult timp bătălia cu forţele naturii, căpătând o culoare gri-murdar. Uşa masivă din lemn pare că nu se potriveşte deloc cu cele două ferestre micuţe care se iţesc de sub streşini, iar iluminatorul din acoperiş îmi dă de înţeles că trebuie să mai existe un al doilea nivel, deşi pare greu de crezut că ar mai fi loc suficient pentru el. Acum înţeleg de ce Iestyn s-a chinuit s-o scoată pe piaţă cu titlul de casă de vacanţă. Chiar şi celor mai inventivi agenţi imobiliari le-ar fi fost extrem de greu să ascundă umezeala ce urca pe pereţii exteriori sau ţiglele deplasate de pe acoperiş.

În timp ce Iestyn descuie uşa, eu stau cu spatele la căsuţă şi privesc în direcţia coastei. Mi-am imaginat că aş putea vedea parcul de rulote de aici, dar cărarea a coborât după ce ne-am îndepărtat de coastă, lăsându-ne într-o scobitură a terenului care ascunde vederii linia orizontului. Nu pot vedea nici golful, deşi pot auzi marea lovindu-se de stânci, trei bubuituri între fiecare val. Pescăruşii se rotesc pe deasupra, ţipând ca nişte pisicuţe, miorlăind în lumina ce se împuţinează, iar eu tremur fără să vreau, dorindu-mi dintr-odată să fiu în interiorul casei.

Parterul abia dacă are patru metri lungime; o masă din lemn cu picioarele inegale separă spaţiul alocat sufrageriei de bucătăria

asemănătoare cu cea de pe un vapor, care stă înghesuită sub o grindă de stejar imensă.

La etaj, spaţiul este împărţit între un dormitor şi o baie micuţă, în care se află o cadă cât jumătate dintr-una normală. Oglinda este pătată din cauza trecerii timpului; fisurile mărunte ce o străbat în toate direcţiile îmi distorsionează reflexia. Am tenul palid specific roşcatelor, dar lumina chioară îmi face pielea să arate chiar şi mai transparentă, de un alb ce contrastează puternic cu părul de un roşcat întunecat, care îmi cade până pe umeri. Cobor înapoi la parter, unde îl găsesc pe Iestyn aşezând lemne lângă sobă. După ce termină, traversează camera şi se sprijină de maşina de gătit.

— E un pic temperamentală, să ştii, spune el.

Trage afară sertarul care ţine mâncarea caldă cu un pocnet care mă face să tresar.

— Pot să închiriez casa? întreb. Te rog?

Am o umbră de disperare în voce şi mă întreb ce-o fi crezând despre mine.

Iestyn mă priveşte plin de suspiciune.

— Ai cu ce să plăteşti, da?

— Da, spun eu sigură pe mine, deşi n-am nici cea mai mică idee pentru cât timp îmi vor ajunge economiile sau ce-o să fac în continuare, după ce se vor termina.

Nu pare convins.

— Nu ai serviciu?

Mă gândesc la micul meu atelier, cu covorul din sfărâmături de lut. Durerea din mână nu mai e la fel de puternică, dar degetele îmi sunt atât de lipsite de sensibilitate încât mi-e teamă că n-o să mai fiu niciodată în stare să lucrez. Dacă nu mai sunt sculptoriţă, atunci ce sunt?

— Sunt artist plastic, spun eu în cele din urmă.

Iestyn mârâie, de parcă asta ar fi explicat totul.

Stabilim să plătesc o chirie care, chiar dacă pare ridicol de mică, îmi va mânca destul de repede banii pe care i-am pus deoparte. Dar

căsuţa din piatră e a mea pentru următoarele câteva luni, iar eu respir uşurată la gândul că mi-am găsit în sfârşit un refugiu.

Iestyn mâzgăleşte un număr de telefon pe spatele unei chitanţe pe care o scoate dintr-un buzunar.

— Lasă chiria pe luna asta la Bethan, dacă doreşti.

Dă din cap spre mine şi iese afară cu paşi mari, după care se suie pe ATV, care porneşte cu un zgomot puternic.

Îl privesc cum pleacă, după care încui uşa şi trag şi zăvorul înţepenit. În ciuda soarelui de iarnă, alerg pe scări în sus pentru a trage perdelele şi închid fereastra de la baie, ce fusese lăsată deschisă. La parter, draperiile sunt blocate pe ţeava galeriei din metal de care atârnă şi perdelele, de parcă nu ar sta închise în mod obişnuit, şi trag de ele, stârnind un nor de praf dintre cutele lor. Ferestrele vibrează din cauza vântului şi perdelele nu sunt prea eficiente când vine vorba să oprească răcoarea de gheaţă care se strecoară pe lângă tocurile nu prea bine înţepenite.

Mă aşez pe canapea şi ascult zgomotul propriei mele respiraţii. Nu pot auzi marea, dar ţipătul tânguitor al unui pescăruş singuratic seamănă cu plânsetul unui copil, ceea ce mă face să-mi astup urechile cu palmele.

Oboseala mă cuprinde şi mă încovoi până când ajung ca un ghem, înfăşurându-mi braţele în jurul genunchilor şi apăsându-mi faţa în materialul aspru al jeanşilor. Deşi ştiu că va veni peste mine, valul de emoţie mă învăluie, explodând cu o asemenea forţă încât de-abia mai pot respira. Suferinţa pe care o simt e atât de puternică, ca o durere fizică, încât pare imposibil că mai sunt încă în viaţă; că inima mea continuă să bată, deşi a fost sfâşiată în bucăţi. Vreau să păstrez întipărită în minte o imagine a lui, dar tot ce pot vedea atunci când închid ochii este trupul lui, nemişcat şi lipsit de viaţă în braţele mele. I-am dat drumul şi n-o să mă pot ierta niciodată pentru asta.

Capitolul 5

— Ai timp pentru o mică discuţie despre accidentul cu autor necunoscut, şefule? Stumpy îşi vârî capul pe uşa de la biroul lui Ray, iar în urma lui se vedea şi Kate.

Ray îşi ridică privirea. De-a lungul ultimelor trei luni, investigaţia începuse să-şi piardă din ce în ce mai mult din importanţă, făcând loc altor cazuri mai presante. Ray încă mai studia din când în când probele pe care le aveau, cam de două ori pe săptămână, împreună cu Stumpy şi cu echipa lui, însă apelurile telefonice aproape că încetaseră, iar alte noutăţi nu mai veniseră de câteva săptămâni încoace.

— Sigur.

Intrară şi luară loc pe scaune.

— Nu putem da de mama lui Jacob, spuse Stumpy, intrând direct în miezul problemei.

— Ce vrei să spui?

— Chiar asta. Telefonul ei e mort, iar casa e goală. A dispărut complet.

Ray se uită la Stumpy, apoi la Kate, care avea o privire stânjenită.

— Zi-mi, te rog, că e o glumă.

— Dacă e, atunci nu ştim care-i poanta, spuse Kate.

— E singurul nostru martor! explodă Ray. Fără să vă mai reamintesc că e şi mama victimei! Cum naiba aţi putut s-o pierdeţi?

Kate roşi, iar el se forţă să se calmeze.

— Spuneţi-mi exact ce s-a întâmplat.

Kate se uită la Stumpy, care încuviinţă din cap pentru ca ea să explice.

— După conferinţa de presă nu prea am mai ţinut legătura cu ea, spuse Kate. Aveam declaraţia ei şi o pusesem la curent cu ceea ce aflasem, aşa că am lăsat-o pe mâinile agentului care se ocupă de relaţia cu familiile victimelor.

— Cine era agentul? întrebă Ray.

— Agentul de poliţie Diana Heath, zise Kate şi, după o pauză, mai adăugă: de la Brigada Rutieră.

Ray făcu o însemnare în agenda lui cu coperte albastre şi aşteptă ca ea să continue.

— Diana a trecut ieri pe acolo să vadă ce mai face mama lui Jacob, doar că a găsit casa goală. Femeia plecase.

— Ce spun vecinii?

— Nu prea multe, spuse Kate. Nu-l cunoştea pe niciunul suficient de bine încât să-i lase o adresă de contact şi nimeni nu a văzut-o plecând. Este ca şi cum pur şi simplu s-a evaporat în văzduh.

Îi aruncă o privire lui Stumpy, iar Ray se uită la ei circumspect.

— Ce ascundeţi de mine?

Urmă o pauză, înainte ca Stumpy să vorbească.

— Se pare că au fost câteva reacţii negative pe nişte forumuri online locale – cineva a căutat să tulbure apele, sugerând că ea a fost o mamă nepotrivită, ceva de genul acesta.

— Ceva defăimător?

— Cam aşa ceva. Totul a fost şters deja, dar le-am cerut celor de la IT să încerce să recupereze fişierele stocate în baza de date cache. Şi, totuşi, asta nu e tot, şefule. Din câte ne dăm noi seama, atunci când a fost interogată de agenţi imediat după accident, e posibil ca aceştia să fi fost puţin cam aspri cu ea. Au fost cam lipsiţi de înţelegere. Se pare că mama lui Jacob s-a gândit că noi o considerăm pe ea vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat, aşa că a tras concluzia că n-o să mai depunem eforturi prea mari ca să-l prindem pe şoferul vinovat.

— Of, Doamne, gemu Ray.

Se întrebă dacă nu cumva era mult prea optimist să spere că şefa nu aflase nimic din toate astea.

— A dat de înţeles atunci că nu era mulţumită de felul în care se desfăşura ancheta poliţiei?

— Acum e pentru prima dată când auzim acest lucru din partea

agentului care se ocupă de relaţia cu familiile victimelor, spuse Stumpy.

— Vorbiţi cu cei de la şcoală, zise Ray. Poate că cineva de acolo a păstrat legătura cu ea. Şi întrebaţi şi pe la cabinetele medicilor de familie. Nu pot fi mai mult de două sau trei în zona în care locuieşte ea, iar cu un copil ar fi fost nevoită să se înscrie la unul dintre aceştia. Dacă putem afla la care anume, este posibil ca ei să fi trimis datele ei mai departe, către un nou cabinet medical.

— S-a făcut, şefule.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i lăsaţi pe cei de la *Post* să afle că am pierdut-o.

Le zâmbi crispat.

— Suzy French nu-şi va mai încăpea în piele de bucurie criticându-ne.

Nimeni nu râse.

— În afară de pierderea martorului-cheie, spuse Ray, mai aveţi să-mi spuneţi şi altceva?

— Am eliminat anchetele fără rezultate concludente, spuse Kate, au fost vreo două maşini furate care au ridicat anumite semne de întrebare, dar totul a fost verificat. Am scos din ecuaţie autovehiculele care au declanşat senzorii camerelor de monitorizare a vitezei în acea noapte şi am fost în vizită la fiecare atelier auto şi magazin de piese pentru maşini din Bristol. Nimeni nu-şi aduce aminte de ceva suspect – nu că mi-ar fi spus totul, în orice caz.

— Cum se descurcă Brian şi Pat cu înregistrările camerelor de supraveghere?

— S-au săturat de privit în monitoare, spuse Stumpy. Au verificat înregistrările video ale poliţiei şi ale primăriei, iar acum le verifică pe cele de la benzinării. S-au oprit asupra a ceea ce ei cred că este aceeaşi maşină care se vede pe trei camere diferite, venind dinspre Enfield Avenue la doar câteva minute după accident. Face câteva manevre de depăşire periculoase, după care iese din raza camerelor şi n-am mai reuşit s-o mai vedem în altă parte. Încearcă să-şi dea

seama ce model de maşină este, deşi nu există nimic care să indice dacă a fost implicată într-o coliziune sau nu.

— Grozav, mulţumesc pentru noutăţi. Ray se uită la ceas pentru a-şi ascunde dezamăgirea cauzată de lipsa oricărui progres. De ce n-o luaţi voi înainte către pub? Trebuie să-l sun pe comisar, dar vă ajung din urmă în jumătate de oră sau cam aşa ceva.

— Te aşteptăm, spuse Stumpy, care nu se lăsa prea greu convins când venea vorba de o halbă de bere. Kate?

— De ce nu? spuse ea. Atât timp cât faci tu cinste.

*

A durat aproape o oră până să ajungă şi Ray la Nag's Head, iar ceilalţi erau deja la al doilea rând de băuturi. Ray îi invidia pentru capacitatea lor de a se deconecta de la job. Conversaţia lui cu ofiţerul superior ierarhic îi lăsase un nod în stomac. Comisarul fusese destul de amabil, însă mesajul era clar: investigaţia se apropia de sfârşit. În pub era cald şi linişte, iar Ray îşi dorea să poată lăsa deoparte munca pentru vreo oră şi să vorbească despre fotbal, sau despre vreme, ori despre orice altceva care să nu implice un copil de cinci ani şi o maşină de negăsit.

— Eram sigur că o să vii la puţin timp după ce am plecat de la bar, mormăi Stumpy.

— Doar nu vrei să spui că ţi-ai scos portofelul? zise Ray. Îi făcu un semn cu ochiul lui Kate.

— Se mai petrec şi minuni.

Comandă o halbă de bere şi se întoarse, aruncând trei pungi de chipsuri pe masă.

— Cum a mers treaba cu comisarul? întrebă Kate.

Nu putea s-o ignore şi cu siguranţă că nici n-o putea minţi. Ray luă o înghiţitură de bere pentru a mai câştiga ceva timp. Kate îl privea, dornică să audă dacă primiseră mai multe resurse sau un buget mai mare. Detesta faptul că avea s-o dezamăgească, dar trebuia ca ea să afle adevărul.

— Cam ca dracu', să fiu sincer. Brian şi Pat au fost trimişi înapoi la echipele lor.

— Cum? De ce?

Kate puse băutura pe masă cu o asemenea forţă încât vinul aproape că sări din pahar.

— Am fost norocoşi că i-am avut atât de mult timp alături de noi, spuse Ray, şi au făcut o treabă excelentă cu studierea camerelor de supraveghere. Dar echipele lor nu mai pot continua să le suplinească absenţa, iar adevărul trist este că noi nu mai putem justifica cheltuirea altor bani cu această anchetă. Îmi pare rău.

Se scuză astfel de parcă era responsabilitatea lui luarea acestei decizii, dar asta nu făcu nimic ca s-o tempereze pe Kate.

— Nu putem renunţa, pur şi simplu!

Apucă un suport din carton pentru halba de bere şi începu să rupă bucăţi mici din marginile lui.

Ray oftă. Era atât de greu, echilibrul dintre costul unei investigaţii şi preţul unei vieţi – preţul vieţii unui copil. Cum ai putea să stabileşti un preţ pentru aşa ceva?

— N-o să renunţăm, spuse el, tu încă mai cauţi să vezi ce-a fost cu farurile alea de ceaţă, nu?

Kate încuviinţă din cap.

— Au fost şaptezeci şi trei de faruri înlocuite în săptămâna de după accident, spuse ea. Cele plătite de companiile de asigurări s-au dovedit în regulă, până acum, şi mai departe urmăresc înregistrările celor care au plătit direct.

— Vezi? Cine ştie ce vei mai putea scoate la iveală? Tot ce facem noi acum este s-o lăsăm un pic mai moale.

Se uită la Stumpy, în căutarea unui sprijin moral, dar nu găsi niciunul.

— Şefii nu sunt interesaţi decât de rezultate imediate, Kate, spuse Stumpy. Dacă nu putem rezolva treaba în vreo două săptămâni – ideal ar fi vreo două zile – atunci este ştearsă de pe lista de priorităţi şi altceva îi ia locul.

— Ştiu cum funcţionează lucrurile, spuse Kate, dar asta nu înseamnă că-i corect, nu-i aşa?

Împinse bucăţelele rupte din suportul pentru halbe şi făcu o mică grămăjoară din ele în mijlocul mesei. Ray observă că nu avea unghiile date cu ojă şi că erau roase din carne.

— Am senzaţia că ultima piesă din puzzle este chiar sub ochii noştri, înţelegi?

— Înţeleg, spuse Ray, şi poate că ai dreptate. Dar, între timp, să nu fii surprinsă dacă trebuie să lucrezi la rezolvarea accidentului doar printre picături, în timp ce te ocupi de alte cazuri. Luna de miere s-a terminat.

— M-am gândit că aş putea pune câteva întrebări la Spitalul Municipal, spuse Kate. Este posibil ca şoferul să se fi rănit atunci când a avut loc accidentul: o întindere la gât, ceva de genul acesta. Am trimis o patrulă la camera de gardă în acea noapte, dar poate că ar trebui să mai punem întrebări şi despre persoanele sosite acolo pentru îngrijiri şi după aceea, în caz că nu s-au prezentat imediat după accident.

— E o idee foarte bună, spuse Ray.

Sugestia îi răscoli ceva în adâncul minţii, dar nu putu să-şi dea seama ce anume. Nu uita să verifici şi la Southmead, şi la Frenchay.

Telefonul său, aşezat pe masă în faţa lui, vibră şi-i semnală că primise un mesaj, iar Ray îl luă să-l citească.

— Rahat.

Ceilalţi se uitară la el; Kate, surprinsă, iar Stumpy cu un rânjet pe faţă.

— Ce-ai uitat să faci? zise el.

Ray se strâmbă, dar nu le dădu nicio explicaţie. Îşi goli halba şi scoase o bancnotă de zece lire din buzunar, pe care i-o întinse lui Stumpy.

— Luaţi-vă câte ceva de băut – trebuie să plec acasă.

*

Mags încărca maşina de spălat vase atunci când el intră, aşezând farfuriile cu o asemenea forţă încât Ray tresări. Avea părul legat la spate într-o coadă simplă şi era îmbrăcată cu pantaloni de trening şi cu un tricou mai vechi al lui. Se întrebă când renunţase ea să mai acorde importanţă hainelor cu care se îmbrăca, dar se urî imediat pentru asta. Nu era tocmai îndreptăţit să vorbească.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Am uitat complet.

Mags desfăcu o sticlă de vin roşu. Scosese doar un singur pahar, băgă Ray de seamă, dar se hotărî că ar fi fost total neînţelept din partea lui să spună ceva.

— Se întâmplă foarte rar, zise ea, să te rog să fii undeva la o anumită oră. Ştiu că uneori slujba trebuie să fie pusă pe primul loc. Înţeleg asta. Chiar înţeleg. Dar întâlnirea asta a fost trecută în agendă de două săptămâni. De două săptămâni! Şi ai promis, Ray.

Vocea îi tremură, iar Ray îşi puse precaut braţul în jurul ei.

— Îmi pare rău, Mags. Chiar a mers prost?

— A fost în regulă.

Îi dădu la o parte braţul lui Ray şi se aşeză la masa din bucătărie, luând o înghiţitură mare de vin.

— Adică, n-au spus nimic îngrijorător, doar că s-ar părea că Tom nu s-a acomodat chiar cum trebuie cu şcoala, nu la fel de bine precum ceilalţi copii, iar ei sunt un pic îngrijoraţi din cauza lui.

— Şi profesorii ce au de gând să facă în privinţa asta?

Ray scoase un pahar pentru vin din dulap, îl umplu şi i se alătură lui Mags la masă.

— Presupun că deja au vorbit cu el?

— Aparent, Tom spune că totul e în regulă, spuse Mags ridicând din umeri. Doamna Hickson a încercat să facă tot posibilul să-l motiveze şi să-l determine să fie mai atent la ore, dar el nu vrea să spună nimic. Se întreabă dacă nu cumva este pur şi simplu o fire mai timidă.

Ray pufni.

— Timid? Tom?

— Ei, exact, chiar aşa, răspunse Mags privindu-l. Chiar mi-ar fi prins bine să fi fost şi tu alături de mine, să ştii.

— Mi-a ieşit complet din minte. Îmi pare foarte rău, Mags. Am avut parte de încă o zi grea, după care am trecut pe la bar şi am băut şi eu ceva repede.

— Cu Stumpy?

Ray încuviinţă. Mags avea o slăbiciune pentru Stumpy, care era naşul de botez al lui Tom, aşa că privea cu îngăduinţă băutele de după muncă ale lui Ray cu Stumpy, o îngăduinţă specifică unei soţii care ştie că trebuie să-i acorde soţului ei ceva „timp de petrecut cu băieţii". Ray n-o mai menţionă însă şi pe Kate, deşi nu era sigur de ce.

Mags oftă.

— Ce-o să facem în continuare?

— O să fie bine. N-ai ce face, e o şcoală nouă, iar pentru copii e o nouă lume, trecerea asta la gimnaziu. A fost cea mai importantă persoană din grupul lui pentru mult timp, iar acum stă alături de cei mai mari ca el. O să vorbesc eu cu el.

— Nu-i ţine una din predicile tale moralizatoare.

— N-am de gând să-i fac morală!

— Tot ce-o să faci este să agravezi lucrurile.

Ray îşi muşcă limba. El şi Mags erau o echipă unită, dar aveau atitudini foarte diferite atunci când venea vorba să se ocupe de educaţia copiilor. Mags era mult mai îngăduitoare cu copiii, mai înclinată să-i cocoloşească, în loc să-i lase să se descurce singuri.

— N-o să-i ţin nicio predică, promise el.

— Cei de la şcoală au sugerat să aşteptăm şi să vedem cum merg lucrurile pentru încă vreo două luni, după care să mai stăm puţin de vorbă la vreo câteva săptămâni după jumătatea semestrului.

Mags îl privi cu subînţeles pe Ray.

— Doar spune-mi data, zise el. Voi fi acolo sigur.

Capitolul 6

Farurile strălucesc pe asfaltul umed, lumina puternică îi orbeşte la fiecare câteva secunde. Oamenii se grăbesc pe caldarâmul alunecos; maşinile care trec pe şosea le aruncă stropi mărunţi de apă pe pantofi. Frunzele pline de apă se lipesc de parapeţi, culorile strălucitoare ale acestora devin maro opac.

Un drum pustiu.

Jacob aleargă.

Scârțăitul cauciucurilor ude de la ploaie, bufnitura făcută de el atunci când izbeşte parbrizul şi trupul său care se rostogoleşte înainte să lovească asfaltul cu putere. Un parbriz aburit. Sângele care se adună sub capul lui Jacob. Respiraţia care pare un nor alb şi singuratic în aer.

Țipătul răzbate până la mine chiar şi prin somn, făcându-mă să sar de pe pernă, trează. Soarele încă nu s-a înălţat pe cer, dar lumina e aprinsă în dormitor: nu pot îndura întunericul care mă înconjoară. Inima îmi bubuie şi mă concentrez pentru a-mi domoli respiraţia.

Inspiră, expiră.

Inspiră, expiră.

Tăcerea e mai mult apăsătoare decât liniştitoare, iar unghiile înfipte în carne îmi sapă urme ca de semilună în palme în timp ce aştept ca panica să se domolească. Visele îmi devin din ce în ce mai intense, mai aproape de realitate. Îl *văd.* Aud pocnetul greţos pe care îl scoate capul lui atunci când izbeşte asfaltul…

Coşmarurile nu izbucnesc din prima, dar acum că au venit peste mine, nu se vor mai opri. Zac în pat în fiecare noapte, luptându-mă cu somnul şi rulând scenarii în minte precum în acele cărţi pentru copii în care poţi alege tu sfârşitul. Strâng puternic din ochi şi derulez în minte un sfârşit la alegere: cel în care ajungem cu cinci minute mai devreme, sau cu cinci minute mai târziu. Cel în care Jacob scapă cu viaţă şi chiar acum este în pat la el şi doarme, cu

genele lui negre odihnindu-i-se pe obrajii rotunzi. Dar nimic nu se schimbă. În fiecare noapte îmi impun să mă trezesc mai devreme, de parcă dacă mi-aş întrerupe coşmarul aş putea, cumva, schimba şi realitatea. Dar se pare că deja a devenit un obicei şi, de câteva săptămâni încoace, mă trezesc în fiecare noapte de câteva ori din cauza unui trup mic ce se izbeşte de bara de protecţie a maşinii şi a ţipătului meu zadarnic, atunci când el se rostogoleşte şi se loveşte cu putere de şoseaua udă.

M-am transformat într-o pustnică, izolată între zidurile de piatră ale acestei căsuţe, mă aventurez doar până la micul magazin din sat pentru a cumpăra lapte şi trăiesc aproape numai cu pâine prăjită şi cafea. De trei ori m-am hotărât să-i fac o vizită lui Bethan, la parcul de rulote; de trei ori m-am răzgândit. Îmi doresc să mă pot convinge să mă urnesc de aici. A trecut mult timp de când n-am mai avut un prieten şi a trecut la fel de mult de când am avut nevoie de unul.

Îmi strâng palma stângă într-un pumn, după care îmi deschid degetele înţepenite după somnul din timpul nopţii. Durerea nu prea-mi mai dă bătăi de cap, dar acum nu mai simt nimic cu palma, iar două degete mi-au rămas amorţite. Strâng pumnul pentru a scăpa de furnicăturile pe care le simt ca nişte ace. Ar fi trebuit să mă fi dus la spital, fireşte, dar mi s-a părut ceva lipsit de însemnătate faţă de ce i s-a întâmplat lui Jacob; durerea este o formă de pedeapsă pe deplin justificată. Aşa că, în schimb, mi-am bandajat rana cât de bine am putut, strângând din dinţi de fiecare dată când îmi scoteam bandajul de pe mâna cu pielea jupuită. Treptat, s-a vindecat: linia vieţii din palmă a rămas pe vecie ascunsă de o reţea de cicatrice.

Îmi scot picioarele de sub grămada de pături de pe pat. Sus nu am niciun fel de încălzire, iar pereţii lucesc din cauza condensului. Îmi trag uşor pe mine pantalonii de trening şi o bluză verde-închis, lăsându-mi părul băgat pe sub guler, după care cobor la parter. Podeaua acoperită cu gresie rece mă face să icnesc şi iau o pereche de adidaşi în picioare, înainte de a trage zăvorul de la uşă, să o

descui. Întotdeauna am fost genul de persoană care se trezeşte devreme; mă ridicam din pat odată cu soarele, gata de lucru în atelierul meu. Mă simt pierdută fără munca mea, de parcă m-aş fâţâi de colo-colo, în căutarea unei noi identităţi.

În timpul verii, pe-aici vor fi o mulţime de turişti, presupun. Nu la această oră şi probabil că nu atât de departe de mare, cum e casa mea, dar pe plajă vor fi cu siguranţă. Însă pentru moment îmi aparţine, iar singurătatea e liniştitoare. Un soare de iarnă lipsit de strălucire îşi face apariţia timid de după crestele stâncilor şi razele lui se lovesc de suprafaţa îngheţată a bălţilor care punctează cărarea ce merge de-a lungul coastei ce înconjoară golful. Încep să alerg, respiraţia mea lăsând în urmă un nor de aburi. În Bristol n-am alergat niciodată, dar aici mă mobilizez să alerg cale de kilometri întregi.

Îmi sincronizez ritmul paşilor cu cel al bătăilor inimii şi alerg, fără să mă abat, drept spre mare. Adidaşii mei fac zgomot atunci când ating drumul plin de pietre, dar alergările mele din fiecare zi m-au făcut să devin mai sigură pe picioare. Cărarea care coboară spre plajă mi-a devenit acum atât de cunoscută încât aş putea să cobor pe ea şi legată la ochi, aşa că sar ultimii câţiva paşi până pe nisipul umed. După ce înconjor faleza ce împrejmuieşte golful, alerg uşor în jurul acestuia, până când linia stâncilor mă împinge spre mare.

Refluxul e în punctul său maxim, iar pe nisip zace o grămadă de lemne şi de gunoaie zdrenţuite aduse de valuri, o linie în formă de cerc precum cel care se formează într-o cadă după ce te-ai spălat. Cotind şi îndepărtându-mă de faleză, măresc cadenţa paşilor şi sprintez prin apa puţin adâncă, nisipul ud parcă dorind să-mi înghită tălpile. Îmi aplec capul pentru a mă feri de vântul muşcător şi mă lupt cu valurile, alergând cât pot de repede paralel cu ţărmul, până când plămânii mă ard şi îmi pot auzi sângele pompând şuierător în urechi. Pe măsură ce mă apropii de capătul plajei, stânca de acolo se înalţă ameninţătoare deasupra mea, dar în loc să

micşorez viteza, eu accelerez. Vântul îmi biciuieşte părul şi mă loveşte cu el peste faţă, iar eu scutur din cap să-l dau la o parte. Alerg şi mai repede şi, în fracţiunea de secundă de dinaintea momentului în care ar trebui să mă izbesc de stânca ce mă aşteaptă, îmi întind mâinile în faţă şi mă lovesc puternic cu mâinile de piatra rece. Vie. Trează. Departe de coşmaruri.

După ce adrenalina dispare, încep să tremur, şi mă întorc, mergând încet, pe drumul pe care am venit. Nisipul ud a înghiţit urma paşilor mei, şi nu a mai rămas nimic din adânciturile pe care le făcusem când alergasem între stânci. La picioarele mele găsesc o bucată de lemn adusă de valuri, pe care o ridic şi cu care încep să sap alene un şanţ în formă de cerc în jurul meu, dar nisipul de pe plajă se închide în urma lemnului chiar înainte ca eu să-l ridic de jos. Frustrată, merg câţiva paşi şi mă îndepărtez de zona cu nisip ud, iar acolo desenez cu băţul conturul unui alt cerc. Acum e mai bine. Simt dintr-odată dorinţa să-mi scriu numele în nisip, precum un copilaş aflat în vacanţă, şi zâmbesc la gândul meu inocent. Lemnul e greu de manevrat şi alunecos, dar termin de săpat literele şi mă ridic în picioare, pentru a-mi admira opera. Mi se pare ciudat să-mi văd numele scris cu atâta îndrăzneală şi neruşinare. Am fost invizibilă atât de mult timp, iar acum ce-am devenit? O sculptoriţă care nu mai sculptează. O mamă fără un copil. Literele nu sunt invizibile. Ele strigă la mine: sunt suficient de mari încât să poată fi zărite de sus de pe creastă. Simt cum mă cutremur din cauza fricii şi a nerăbdării. Mi-am asumat un risc, dar mă simt bine că am făcut-o.

La capătul falezei se află un gard inutil, menit să le reamintească celor care se aventurează pe-aici să nu se apropie prea mult de marginea care se poate fărâmiţa în bucăţi. Ignor semnul şi păşesc peste sârmă, oprindu-mă la câţiva centimetri de golul de la picioarele mele. Întinderea de nisip se transformă încet din cenuşiu în auriu, pe măsură ce soarele se înalţă din ce în ce mai mult, iar numele meu dansează în mijlocul plajei, provocându-mă să-l prind

înainte să dispară.

O să-i facă o poză înainte să vină fluxul şi să-l înghită cu totul, mă hotărăsc eu, pentru a putea imortaliza momentul în care m-am simţit plină de curaj. Alerg înapoi până la căsuţă să-mi iau aparatul foto. Paşii mei mi se par acum mai uşori şi-mi dau seama că e din cauză că mă îndrept către ceva şi nu fug de ceva.

Acea primă fotografie nu reprezintă nimic special, încadrarea e total greşită, iar literele sunt prea departe de ţărm. Alerg din nou în jos, spre plajă, străbătând întinderea netedă de nisip pe care sunt scrijelite nume din trecut, pentru a nu le lăsa să fie înghiţite de nisipul ud. Scriu altele şi mai sus, pe plajă; personaje din cărţi pe care le-am citit pe când eram copil sau nume pe care le-am îndrăgit din simplul motiv că îmi plăcea cum arăta alăturarea de litere din ele. Apoi îmi scot aparatul foto, ghemuindu-mă pe nisip pentru a găsi unghiul potrivit, încadrând cuvintele mai întâi alături de valuri, apoi alături de stânci, după care alături de o fâşie lată de cer albastru. În cele din urmă, încep să mă caţăr pe coasta abruptă până în vârful falezei, pentru a obţine ultimele cadre, balansându-mă periculos pe margine, încercând să ignor fiorul de teamă pe care mi-l provoacă. Plaja e acoperită cu însemne de diferite dimensiuni, asemănătoare cu mâzgălelile lipsite de sens ale unui nebun, însă pot vedea deja cum fluxul din ce în ce mai puternic începe să lingă literele, învolburând nisipul şi făcându-şi loc în sus pe plajă. Până seara, când valurile se retrag, la reflux, plaja va fi deja curăţată, iar eu o voi putea lua de la capăt.

Am pierdut noţiunea timpului, însă soarele e sus pe cer, iar eu probabil că am făcut deja o sută de poze cu aparatul foto. Nisipul umed mi s-a lipit de haine şi când îmi ating părul, acesta este ţeapăn din cauza sării. N-am mănuşi la mine, iar degetele îmi sunt atât de reci încât mă dor. O să mă duc acasă şi-o să fac o baie fierbinte, după care o să descarc pozele în laptop şi o să văd dacă o să găsesc ceva demn de a fi salvat. Simt un val de energie în mine; este pentru prima dată de când s-a petrecut accidentul când simt că ziua mea a

avut un sens.

Mă îndrept către căsuţă, dar, atunci când ajung la locul în care drumul se bifurcă, ezit. Mi-o imaginez pe Bethan la magazinul de lângă parcul de rulote şi felul în care îmi aduce aminte de sora mea. Simt cum mă apucă dorul de casă şi, înainte de a mă putea răzgândi, o iau pe cărarea ce duce către rulote. Ce motiv aş putea avea pentru vizita la magazin? N-am niciun ban la mine, aşa că nu mă pot preface că am venit după lapte sau după pâine. I-aş putea pune o întrebare, presupun, dar încerc să mă gândesc la ceva ce ar suna plauzibil. Orice mi-ar veni în minte, Bethan va şti că e doar un pretext. O să creadă că sunt o fiinţă jalnică.

Determinarea mă părăseşte înainte să fac o sută de paşi şi, pe când ajung lângă rulote, mă opresc. Arunc o privire către magazin şi văd o siluetă prin fereastră – nu-mi pot da seama dacă e Bethan şi nu mai aştept să văd dacă am dreptate. Mă răsucesc şi o iau la fugă înapoi spre căsuţă.

Ajung la Blaen Cedi şi scot cheia din buzunar, dar, atunci când pun mâna pe uşă, aceasta se mişcă puţin, şi atunci îmi dau seama că nu este încuiată. Uşa e veche şi nu te poţi baza pe mecanismul încuietorii: Iestyn mi-a arătat cum să trag de uşă şi cum să răsucesc cheia în aşa fel încât să se audă zgomotul specific de încuiere, dar de mai multe ori am petrecut chiar şi zece minute încercând s-o încui. Mi-a lăsat numărul lui, dar el nu ştie că mi-am aruncat telefonul pe drum. Există o linie telefonică trasă până la căsuţă, dar niciun aparat n-a fost instalat aici, aşa că va trebui să merg până în Penfach ca să găsesc o cabină telefonică şi să-l sun să-i spun să vină să repare broasca de la uşă.

Am intrat doar de câteva minute, când, dintr-odată, se aude un ciocănit în uşă.

— Jenna? Sunt Bethan.

Mă tentează să nu mă mişc de unde sunt, însă curiozitatea îşi spune cuvântul şi simt un fior de nerăbdare atunci când deschid uşa. Deşi am căutat un loc în care să evadez, mă simt singură aici, în

Penfach.

— Ți-am adus niște plăcintă.

Bethan ține o farfurie acoperită cu un șervet și intră în casă fără să mai aștepte o invitație. O așază în bucătărie, alături de plita mașinii de gătit.

— Mulțumesc.

Încerc să găsesc un subiect de conversație, însă Bethan zâmbește doar. Își scoate haina grea din lână și gestul acesta mă impulsionează.

— Vrei o ceașcă de ceai?

— Dacă faci, da, spune ea. M-am gândit să trec pe la tine, ca să văd cum mai ești. Chiar m-am întrebat dacă n-o să treci pe la mine înainte să vin eu încoace, dar știu cum este atunci când te stabilești într-un loc nou.

Privește de jur împrejurul căsuței și se oprește din vorbit, studiind sufrageria, cu nimic diferită față de atunci când mi-o prezentase Iestyn prima dată.

— N-am prea multe, spun eu, stânjenită.

— Nimeni nu are, pe-aici prin împrejurimi, spune Bethan veselă. Atât timp cât ai un loc cald și confortabil, asta e tot ce contează.

Mă mișc prin bucătărie în timp ce ea vorbește, pregătind ceaiul, fiind mulțumită că am o ocupație, după care ne așezăm amândouă la masa din lemn de pin, cu cănile în mână.

— Ce zici de Blaen Cedi?

— Este perfectă, spun eu. Este exact ce-mi trebuie.

— Mică și rece, vrei să spui? spune Bethan, zguduindu-se de râs și împrăștiind astfel stropi de ceai peste buza cănii.

Se șterge fără niciun rezultat pe pantaloni, în timp ce lichidul este absorbit de materialul pantalonilor, transformându-se într-o pată pe coapsă.

— N-am nevoie de prea mult spațiu, iar focul îmi ține suficient de cald, surâd eu. Sincer, chiar îmi place.

— Deci, care e povestea ta, Jenna? Cum de-ai ajuns să locuiești în

Penfach?

— E foarte frumos aici, spun eu simplu, strângându-mi mâinile în jurul cănii şi privind în jos, la ceai, pentru a evita să întâlnesc privirea pătrunzătoare a lui Bethan.

Nu mai insistă.

— Destul de corect. Există şi locuri mai puţin plăcute, deşi în această perioadă a anului este cam sinistru pe aici.

— Când începi să deschizi rulotele?

— Deschidem de Paşti, spune Bethan, apoi totul va rămâne deschis în timpul lunilor de vară – n-o să mai recunoşti locul – după care închidem din nou pe la mijlocul lui octombrie. Să mă anunţi dacă o să-ţi vină rudele în vizită şi o să ai nevoie de o rulotă – n-o să reuşeşti niciodată să-i cazezi aici.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar nu aştept pe nimeni care să vină în vizită.

— N-ai niciun fel de rude?

Bethan priveşte direct către mine, iar eu mă trezesc că sunt incapabilă să-mi las privirea în jos.

— Am o soră, recunosc eu, dar nu mai vorbim una cu cealaltă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, obişnuitele certuri dintre surori, spun eu încet.

Chiar şi acum pot vedea chipul furios al lui Eve în timp ce mă imploră s-o ascult. Am fost prea mândră, acum îmi dau seama; prea orbită de dragoste. Poate că dacă aş fi ascultat-o pe Eve, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Îţi mulţumesc pentru plăcintă, spun eu. Foarte drăguţ din partea ta.

— N-ai pentru ce, spune Bethan, fără să pară deranjată că am schimbat subiectul.

Îşi ia haina pe ea şi-şi înfăşoară de mai multe ori eşarfa în jurul gâtului.

— La ce altceva sunt buni vecinii? Acum cred că n-o să mai stai pe gânduri şi o să treci pe la mine destul de curând.

Nu e o întrebare, dar încuviinţez din cap. Ea mă fixează cu ochii ei căprui-închis şi eu mă simt dintr-odată ca şi cum aş fi din nou un copil.

— O să trec, spun eu. Promit. Şi vorbesc serios.

După ce pleacă Bethan, scot cardul de memorie şi descarc pozele în laptop. Majoritatea nu sunt bune de nimic, dar sunt şi vreo câteva care au imortalizat perfect scrisul din nisip, având în fundal un peisaj cu marea fioroasă, pe timp de iarnă. Pun ibricul pe plită pentru a mai face un pic de ceai, dar pierd noţiunea timpului şi-mi dau seama, jumătate de oră mai târziu, că apa încă n-a fiert, întind mâna doar ca să-mi dau seama că e rece ca gheaţa. Focul s-a stins din nou. Am fost aşa de absorbită de editarea pozelor încât nici n-am băgat de seamă că temperatura a tot scăzut, însă acum dinţii au început să-mi clănţăne şi nu mă mai pot opri din tremurat. Mă uit la plăcinta cu carne de pui adusă de Bethan şi simt cum stomacul începe să-mi chiorăie de foame. Ultima oară când mi s-a mai întâmplat asta mi-a luat două zile înainte să reuşesc să aprind focul din nou, iar inima îmi tresare la gândul că va trebui să trec din nou prin aceeaşi experienţă.

Mă scutur ca să-mi revin. Când am devenit atât de vrednică de milă? Când mi-am pierdut abilitatea de a lua decizii, de a rezolva probleme? Sunt mai bună de-atât.

— Chiar aşa, spun eu tare, glasul părând a suna ciudat în bucătăria goală. Hai să vedem cum rezolvăm chestia asta.

Soarele se ridică deasupra sătucului înainte ca eu să mă încălzesc din nou. Genunchii mi-au înţepenit după cele câteva ore petrecute ghemuită pe podeaua din bucătărie şi am părut plin de funingine. Dar am o senzaţie de împlinire cum n-am mai avut de mult timp încoace, în timp ce aşez plăcinta adusă de Bethan în mijlocul plitei, ca s-o încălzesc. Nu-mi pasă că este mai degrabă vremea pentru micul dejun decât pentru cină, sau că junghiurile produse de foame au venit şi au trecut. Aranjez masa pentru cină şi savurez fiecare

îmbucătură.

Capitolul 7

— Haideţi! strigă Ray din capul scărilor către Tom şi Lucy, privind la ceas pentru a cincea oară în tot atâtea minute. O să întârziem!

De parcă dimineţile de luni nu erau suficient de stresante, Mags îşi petrecuse noaptea trecută la sora ei şi nu se întorcea acasă decât după prânz, aşa că Ray se descurcase de unul singur timp de douăzeci şi patru de ore. Le permisese copiilor – mai degrabă lipsit de înţelepciune, îşi dădea seama acum – să stea până târziu şi să urmărească un film, iar acum fusese nevoit să tragă până şi de Lucy, cea care ciripea întruna, pentru a o da jos din pat la ora şapte treizeci. Acum era opt şi treizeci şi cinci de minute şi trebuia să se grăbească. Ray trebuia să se prezinte în biroul şefei poliţiei la nouă şi jumătate, iar în ritmul ăsta urma ca la acea oră să se mai afle încă la baza scărilor şi să strige după copii.

— Mişcaţi-vă odată!

Ray o luă spre maşină şi porni motorul, lăsând uşa de la intrare să se legene, deschisă. Lucy ieşi în mare viteză, cu părul nepieptănat răvăşit pe chip, şi se strecură pe scaunul din faţă, alături de tatăl ei. Fusta ei bleumarin de la uniforma şcolară era şifonată, iar o şosetă lungă până la genunchi îi căzuse deja până în jurul gleznei. Un minut mai târziu apăru şi Tom păşind agale, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi fluturând bătută de vânt. Îşi ţinea cravata în mână şi nu arăta deloc dornic să şi-o pună la gât. Se afla în mijlocul unei perioade de creştere bruşte şi se descurca foarte greu cu nou apăruta înălţime în plus, iar capul şi-l ţinea permanent înclinat, cu umerii cocoşaţi. Ray lăsă geamul în jos.

— Uşa, Tom!

— Ce?

Tom se uită la Ray.

— Uşa de la intrare?

Ray îşi încleştă pumnii. Cum se descurca Mags cu ei în fiecare zi fără să-şi iasă din fire, el, unul, nu putea să-şi dea seama. Lista lucrurilor pe care trebuia să le ducă la bun sfârşit îi mai plutea încă în minte şi i-ar fi prins foarte bine dacă n-ar fi trebuit să facă toate astea tocmai astăzi.

— Oo. Tom se întoarse încet până la uşă şi o închise cu un bubuit puternic. Se aşeză pe locul din spate. Cum se face că Lucy stă în faţă?

— E rândul meu.

— Ba nu e.

— Ba e.

— Ajunge! răcni Ray.

Nimeni nu mai spuse nimic, iar în momentul în care terminaseră de străbătut drumul care le lua doar cinci minute până la şcoala lui Lucy, tensiunea lui Ray revenise la normal. Îşi parcă Fordul Mondeo pe locul marcat cu zigzaguri galbene şi o conduse pe Lucy până în faţa sălii de clasă, sărutând-o pe frunte şi întorcându-se înapoi chiar la timp pentru a se întâlni cu femeia care-i nota numărul de înmatriculare.

— A, tu erai! zise ea, atunci când el ajunse lângă maşină aproape pierzându-şi echilibrul.

Femeia dădu din deget dojenitor.

— Aş fi crezut că tu ştii mai bine cum să parchezi, inspectore.

— Scuze, spuse Ray. O treabă urgentă. Ştii şi tu cum e.

O lăsă bătând cu pixul în carneţel. Ai naibii, mafioţii ăştia de la Asociaţia de părinţi şi profesori[2], se gândi el. Au prea mult timp liber, asta e problema lor.

— Deci, începu Ray, aruncând o privire spre locul de lângă el, unde Tom se strecurase de îndată ce Lucy coborâse din maşină, iar acum se holba pe fereastră, netulburat. Cum merge şcoala?

— Bine.

[2] PTA = Parents-Teachers Association.

Profesoara lui spunea că lucrurile stăteau cam la fel cu el, nici nu se înrăutăţiseră, nici nu se îmbunătăţiseră. El şi Mags fuseseră la şcoală şi ascultaseră un raport despre un băiat care nu avea niciun prieten, care nu depunea decât un efort minim la ore şi care nu încerca absolut deloc să facă vreun progres.

— Doamna Hickson spune că se va deschide un club de fotbal la care te poţi antrena în fiecare după-amiază de miercuri. Nu ţi-ar plăcea?

— Nu prea.

— Eu am fost un jucător destul de bun pe vremea mea – poate că ai moştenit şi tu câte ceva de la mine, ei, ce spui?

Chiar şi fără să se uite la Tom, Ray îşi putea da seama că băiatul îşi dădea ochii peste cap, şi tresări când îşi dădu seama cât de mult semăna şi el acum cu tatăl său.

Tom îşi băgă căştile în urechi.

Ray oftă. Pubertatea îi transformase fiul într-un adolescent morocănos şi nu foarte dornic de comunicare cu cei din jur, iar lui îi era groază de zilele în care şi cu fiica sa se va întâmpla acelaşi lucru. N-ar fi trebuit să aibă un copil favorit, însă el avea o slăbiciune faţă de Lucy, care ajunsese la nouă ani şi încă îşi mai dorea ca el s-o alinte şi să-i spună o poveste înainte de culcare. Chiar şi înainte ca Tom să intre în perioada adolescenţei, el şi cu tatăl său se mai ciondăneau din când în când. Prea asemănători, spunea Mags, deşi Ray nu vedea deloc vreo asemănare.

— Mă poţi lăsa aici, spuse Tom, desfăcându-şi centura de siguranţă în timp ce maşina încă nu oprise.

— Dar suntem la două străzi distanţă de şcoală.

— Tată, e în regulă. O să merg pe jos.

Întinse mâna pentru a deschide uşa şi pentru o clipă Ray se gândi că are de gând să se arunce pur şi simplu din maşină.

— Bine, am înţeles!

Ray opri maşina lângă trotuar, ignorând complet indicatoarele rutiere pentru a doua oară în acea dimineaţă.

— Ştii că oricum n-o să mai reuşeşti să fii acolo când se face prezenţa, nu-i aşa?

— Ne vedem mai târziu!

Şi, cu asta, Tom dispăru, trântind uşa de la maşină şi strecurându-se printre maşinile care treceau pe şosea, pentru a o traversa. Ce Dumnezeu se întâmplase cu fiul său cel amabil şi vesel? Oare felul lui evaziv de-a se purta era doar un ritual de trecere la adolescenţă – sau mai era şi altceva? Ray scutură din cap. Ai crede că a avea copii ar fi la fel ca o plimbare prin parc în comparaţie cu rezolvarea unei anchete complexe, însă el ar fi preferat oricând să interogheze un suspect decât să aibă o discuţie cu Tom. Şi ar obţine şi un rezultat mult mai satisfăcător, se gândi el, crispându-se. Slavă Domnului că Mags îi va lua ea pe copii de la şcoală.

Până când a ajuns la cartierul general, Ray a trebuit să şi-l scoată pe Tom din minte. Nu era nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama de ce voia comandantul poliţiei să-l vadă. Accidentul cu autor necunoscut era deja vechi de şase luni şi ancheta trebuia pusă în stand-by. Ray se aşeză pe un scaun aflat în afara biroului căptuşit cu lambriu din stejar, iar secretara îi adresă un surâs înţelegător.

— Termină de vorbit la telefon şi te primeşte, spuse ea. Nu mai durează mult.

Comandantul Olivia Rippon era o femeie genială, dar şi înfricoşătoare. Avansând rapid pe scara ierarhică, ea fusese şefa Forţei Poliţieneşti a comitatelor Avon şi Somerset[3] timp de şapte ani. La un moment dat chiar se vorbea despre promovarea ei în funcţia de comisar-şef al Poliţiei Metropolitane, dar Olivia alesese, „din motive personale", să rămână în biroul ei, acolo unde găsea o mare plăcere să-i reducă la nişte rămăşiţe vrednice de milă pe ofiţerii mai în vârstă în cadrul şedinţelor lunare de evaluare. Era una din acele femei care se născuseră pentru uniformă; îşi purta părul castaniu-

[3] În jurisdicţia cărora se află şi oraşul Bristol, în care se desfăşoară povestea de faţă.

închis strâns într-un coc şi-şi ascundea picioarele groase cu ciorapi negri opaci.

Ray îşi frecă palmele de pantaloni pentru a se asigura că sunt perfect uscate. Auzise un zvon cum că şefa blocase odată avansarea unui agent foarte promiţător la gradul de inspector din cauză că palmele umede de transpiraţie ale bietului om nu „inspirau încredere". Ray n-avea idee dacă era sau nu adevărat, dar nu avea de gând să-şi asume niciun risc. S-ar fi putut descurca cu salariul său de inspector, însă erau un pic cam strâmtoraţi. Mags tot insista că avea de gând să devină profesoară, dar Ray îşi făcuse nişte calcule şi, dacă ar fi reuşit să mai obţină vreo două promovări, atunci ar fi avut banii necesari pentru ca ea să nu mai fie nevoită să lucreze. Ray se gândi la haosul din fiecare dimineaţă şi îşi spuse că Mags deja făcea mai mult decât trebuia – n-ar fi trebuit să fie nevoie ca ea să-şi ia un serviciu doar pentru ca ei să-şi permită câteva extravaganţe în plus.

— Acum poţi intra, spuse secretara comandantului.

Ray trase adânc aer în piept şi împinse uşa.

— Bună dimineaţa, doamnă.

Urmă o pauză, în timp ce comandantul nota ceva de zor într-un carnet cu tradiţionalul ei scris de mână greu de descifrat. Ray se îndepărtă agale de uşă şi se prefăcu că admiră numeroasele diplome şi fotografii care decorau pereţii. Mocheta de culoare bleumarin era mai groasă şi mai pufoasă decât cea care se găsea în restul clădirii, iar o masă de conferinţe enormă ocupa o jumătate din cameră. În capătul mai îndepărtat stătea Olivia Rippon, aşezată la un birou mare şi curbat. În sfârşit, se opri din scris şi-şi ridică privirea.

— Vreau să închizi cazul accidentului din Fishponds.

Era clar că nu avea să i se ofere ocazia să stea la discuţii, aşa că Ray apucă scaunul cel mai apropiat de Olivia şi se aşeză pe el chiar şi-aşa. Ea ridică o sprânceană, dar nu zise nimic.

— Cred că dacă am mai avea puţin timp…

— Aţi avut suficient timp, spuse Olivia. Cinci luni şi jumătate,

mai exact. E o ruşine, Ray. De fiecare dată când *Post* publică una din aşa-numitele noutăţi ale tale, nu se reaminteşte decât de încă un caz pe care poliţia nu reuşeşte să-l rezolve. Consilierul municipal Lewis m-a sunat azi-noapte: vrea să îngropăm cazul, şi tot asta vreau şi eu.

Ray simţi cum îl cuprinde furia.

— Nu Lewis este cel care s-a opus cererii rezidenţilor ca viteza din cartierele rezidenţiale să fie scăzută la treizeci de kilometri la oră?

Urmă o mică pauză, şi Olivia îi aruncă o privire de gheaţă.

— Închide-l, Ray.

Se priviră unul pe celălalt peste biroul din lemn de nuc atent finisat, fără să vorbească. Surprinzător, Olivia fu cea care cedă prima, rezemându-se de spătarul scaunului ei şi aşezându-şi în faţă mâinile cu degetele împletite.

— Eşti un inspector excepţional de bun, Ray, iar tenacitatea ta îţi face cinste. Dar, dacă vrei să avansezi, va trebui să accepţi că lucrul în poliţie ţine la fel de mult de politică pe cât ţine şi de anchetarea unei crime.

— Înţeleg asta, doamnă, răspunse Ray, forţându-se să-şi ţină sub control frustrarea din voce.

— Bun, zise Olivia, scoţând capacul de la pix şi întinzând mâna după următorul act care o aştepta în tăviţă. Atunci ne-am înţeles. Cazul va fi închis astăzi.

Pentru prima dată Ray se bucura de aglomeraţia din trafic care-l făcea să întârzie în timp ce se întorcea către clădirea DIC. Nu era deloc nerăbdător să-i spună noutăţile lui Kate şi se întreba de ce gândul ăsta era ceea ce-l preocupa cel mai mult în aceste momente. Poate din cauză că ea era încă nouă în cadrul DIC, presupunea el: ea încă nu trecuse prin frustrarea cauzată de închiderea unui caz în care se investiseră atât de multe resurse. Stumpy avea să fie mult mai puţin afectat.

De îndată ce ajunse la secţie, îi chemă pe toţi în birou. Kate intră

prima, ţinând o cană de cafea în mână, pe care o aşează lângă computerul lui, acolo unde mai erau deja alte trei care-l aşteptau, fiecare pe jumătate plină cu cafea neagră şi rece.

— Sunt aici de săptămâna trecută?

— Mda – omul de serviciu a spus că refuză să le mai spele.

— Nu mă surprinde. Ai putea să le speli tu însuţi, să ştii.

Kate se aşează pe scaun, în timp ce Stumpy tocmai intra şi-l saluta din cap pe Ray.

— Îţi aduci aminte de maşina pe care au văzut-o Brian şi Pat pe camerele de supraveghere din jurul locului accidentului? spuse Kate, de îndată ce Stumpy se aşează şi el pe scaun. Cea care părea că se îndepărtează în mare grabă, pentru a scăpa de-acolo?

Ray încuviinţă din cap.

— Nu ne putem da seama ce model de maşină este din înregistrările pe care le avem, aşa că aş vrea să i le arătăm lui Wesley. Dacă nu vom obţine un rezultat bun, măcar vom elimina şi pe asta de pe lista cu probe.

Wesley Barton era un individ anemic şi costeliv care, nu se ştia cum, obţinuse recunoaşterea ca expert al poliţiei în studierea materialelor înregistrate de camerele video de supraveghere. Lucrând într-un subsol fără ferestre aflat într-o clădire prăfuită de pe Redland Road, el folosea o impresionantă varietate de echipamente pentru a îmbunătăţi imaginile surprinse de camerele de supraveghere, până când acestea deveneau suficient de clare pentru a fi folosite ca probe în justiţie. Ray presupunea că Wesley era curat, având în vedere colaborarea lui cu poliţia, dar exista ceva ce-l nemulţumea la tot acest aranjament, ceva ce-l făcea uneori pe Ray să simtă fiori reci.

— Îmi pare rău, Kate, dar nu pot autoriza bugetul necesar pentru asta, zise Ray.

Detesta faptul că trebuia să-i spună că toată munca grea depusă de ea urma să fie brusc întreruptă. Wesley era scump, dar era şi bun, iar Ray era impresionat de asocierea la care se gândise Kate.

Nu-i plăcea că trebuia să admită, chiar şi numai faţă de el însuşi, că până şi el se luase cu alte treburi în ultimele săptămâni. Toată treaba asta cu Tom îi abătuse atenţia, şi pentru o clipă simţi o undă de nemulţumire la adresa fiului său. Era ceva impardonabil să lase viaţa particulară să-i afecteze serviciul, mai ales un caz atât de important cum era acesta. Nu că ar fi contat, se gândi el cu amărăciune, acum că şefa îi dăduse un ordin oficial.

— Nu e un cost foarte mare, spuse Kate, am vorbit deja cu el şi…

Ray o opri.

— Nu mai pot autoriza bugetul pentru nimic, spuse el pe un ton serios.

Stumpy se uită la Ray. Făcea meseria asta de suficient timp pentru a-şi da seama ce urma să spună.

— Şefa mi-a spus să închidem ancheta, spuse Ray, continuând să o privească pe Kate.

Urmă o pauză scurtă.

— Sper că i-ai spus unde-şi poate băga ordinul. Kate râse, dar nimeni nu i se alătură.

Se uita de la Ray la Stumpy şi înţelese în sfârşit cum stăteau lucrurile.

— Vorbeşti serios? Renunţăm la tot, pur şi simplu?

— Nu avem la ce să renunţăm, spuse Ray. Nu mai putem face absolut nimic. N-ai obţinut niciun rezultat urmărind pista cu carcasa de la farul de ceaţă…

— Există vreo douăsprezece sau chiar mai multe înregistrări care încă nu au fost verificate, spuse Kate. Nu ţi-ar veni să crezi câţi mecanici nu ţin o evidenţă a reparaţiilor pe care le fac. Asta nu înseamnă că n-o să fiu în stare să le dau de urmă, doar că mai am nevoie de timp.

— Irosim degeaba resursele, zise Ray cu blândeţe. Câteodată trebuie să ştii când să te opreşti.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, spuse Stumpy, dar e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Niciun număr de înregistrare,

nicio culoare, niciun model al maşinii: avem nevoie de mai mult, Kate.

Ray îi era recunoscător lui Stumpy pentru că-l susţinea.

— Şi nu mai avem nimic altceva, spuse el. Aşa că mă tem că trebuie să tragem linie şi să închidem ancheta deocamdată. Evident, dacă va apărea ceva nou şi folositor, atunci vom începe din nou căutările, dar altfel… se întrerupse, conştient că vorbea exact la fel ca într-una din conferinţele de presă ale şefei.

— Totul se reduce la politică, nu-i aşa? zise Kate. Şefa spune „săriţi" şi noi spunem „Cât de sus?"

Ray îşi dădu seama că ea acum lua totul în mod personal.

— Hai, Kate, eşti de suficient de mult timp în branşă pentru a şti că uneori trebuie să iei decizii dificile. Se opri brusc, nedorind să dea impresia că-i vorbeşte de sus. Uite, au trecut aproape şase luni şi încă n-am obţinut nimic concret care să ne permită să continuăm. Niciun martor, nimic de la patolog, nimic, nimic. Am putea aloca toate resursele din lume pentru asta şi tot n-am avea nicio pistă cu ajutorul căreia să putem continua. Îmi pare rău, dar mai avem şi alte investigaţii pe cap, alte victime pentru care să luptăm.

— Ai încercat măcar? zise Kate, cu obrajii roşii de furie. Sau te-ai trântit doar pe spate?

— Kate, o avertiză Stumpy, trebuie să te calmezi.

Ea îl ignoră şi îl privi sfidătoare pe Ray.

— Presupun că trebuie să iei în considerare şi promovarea ta. Nu ţi-ar servi la nimic dacă te-ai pune contra unei decizii a şefei, nu?

— Nu are nimic de-a face cu asta!

Ray încerca să rămână calm, însă rostise replica mai tare decât intenţionase. Se uitau unul la celălalt. Îl vedea cu coada ochiului pe Stumpy, care aştepta să vadă ce se va mai întâmpla în continuare. Ray trebuia să-i spună lui Kate să iasă afară din biroul lui. Să-i reamintească faptul că ea este un agent într-o agenţie DIC foarte aglomerată şi că dacă şefa ei a spus că un caz trebuie închis, atunci cazul acela se închide. Şi gata. Deschise gura, dar nu reuşi să spună

nimic.

Problema era că ea avea perfectă dreptate. Ray nu-şi dorea nici el să închidă cazul accidentului cu autor necunoscut, nu mai mult decât Kate, şi fusese o vreme când i-ar fi ţinut piept şefei şi şi-ar fi susţinut cazul aşa cum o făcea Kate acum. Poate că se înmuiase între timp, sau poate că ea avea dreptate: poate că îşi punea prea mult speranţele într-o promovare.

— Ştiu că e greu atunci când ai depus un efort atât de mare pentru cazul ăsta, spuse el încet.

— Nu e doar munca – Kate aţinti cu degetul fotografia lui Jacob de pe perete – mai e şi băieţelul acesta. Totul pare foarte greşit.

Ray îşi aduse aminte de mama lui Jacob stând pe canapea, cu durerea întipărită pe faţă. Nu putea aduce niciun contraargument la spusele lui Kate, şi nici nu încercă să o facă.

— Chiar îmi pare foarte rău.

Îşi drese glasul şi încercă să se concentreze la altceva.

— Cu ce cazuri se mai ocupă echipa în momentul de faţă? îl întrebă el pe Stumpy.

— Malcolm e la tribunal toată săptămâna pentru afacerea Grayson şi mai are şi dosarul referitor la cazul acela de vătămare corporală gravă, de pe Queen's Street – procurorul are de gând să formuleze acuzaţia. Eu lucrez la detaliile referitoare la jafurile de la Co-op, iar Dave a fost trimis să vorbească despre pericolele la care te expui dacă deţii arme albe. Astăzi este în vizită la un liceu şi vorbeşte despre „responsabilităţile din cadrul comunităţii".

Stumpy murmură termenul de parcă ar fi fost o înjurătură, iar Ray începu să râdă.

— Trebuie să te mai modernizezi şi tu, Stumpy.

— Poţi să vorbeşti cu copiii ăia până faci spume la gură, zise Stumpy. N-o să-i oprească să mai poarte cuţite la ei.

— Ei, poate că nu, dar trebuie să încercăm, cel puţin, spuse Ray, făcând o notiţă în agendă, pentru mai târziu. Anunţă-mă dacă apare ceva nou înainte de şedinţa de mâine dimineaţă, da? Şi mi-ar plăcea

să aud ideile tale în legătură cu predarea armelor albe care să coincidă cu perioada vacanţelor şcolare. Hai să încercăm să îndepărtăm cât mai multe de pe stradă.

— S-a făcut!

Kate se holba la podea, jupuindu-şi pieliţele din jurul unghiilor. Stumpy o împunse uşor cu degetul mare de la mână, iar ea se întoarse ca să se uite la el.

— Sendviş cu bacon? zise el încet.

— N-o să mă facă să mă simt mai bine, murmură Kate.

— Nu, continuă Stumpy, dar m-ar putea face pe mine să mă simt mai bine dacă n-o să-ţi petreci toată dimineaţa cu faţa unui buldog care-a înghiţit o viespe.

Kate râse, dar era un râs cam forţat.

— Ne vedem acolo.

Urmă o pauză, iar Ray îşi dădu seama că ea aştepta ca Stumpy să iasă din încăpere. Închise uşa şi se întoarse la birou, aşezându-se pe scaun şi încrucişându-şi braţele.

— Eşti bine?

Kate încuviinţă din cap.

— Vreau să-mi cer scuze, n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o.

— Am păţit şi mai rău, zise Ray cu un rânjet.

Kate nu zâmbi şi el îşi dădu seama că ea nu se afla în dispoziţia necesară să facă glume.

— Ştiu că ancheta asta înseamnă foarte mult pentru tine, zise el.

Kate se uită din nou la fotografia lui Jacob.

— Mă simt de parcă l-aş fi dezamăgit.

Ray se simţea şi el ca şi cum propria lui formă de apărare se prăbuşise. Era adevărat, îl dezamăgiseră, dar nu ar fi ajutat-o cu nimic pe Kate dacă i-ar fi spus asta.

— Ai făcut tot ce-ai putut, spuse el. Tot ce-a fost posibil.

— Şi totuşi n-a fost suficient, nu?

Se întoarse să se uite la Ray şi el scutură din cap.

— Nu. N-a fost suficient.

Kate ieşi din birou, închizând uşa în urma ei, iar Ray bătu tare cu degetul în tăblia biroului. Pixul i se rostogoli de-a lungul biroului şi căzu pe podea. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi încrucişă degetele la ceafă. Părul începea să i se răărească şi închise ochii, simţindu-se dintr-odată foarte bătrân şi foarte obosit. Ray se gândi la ofiţerii mai în vârstă cu care se intersecta zi de zi, majoritatea mai mari decât el, dar şi câţiva mai tineri, cu toţii avansând cu rapiditate, fără să se oprească. Oare avea el energia necesară pentru a concura cu ei? Oare chiar îşi dorea asta?

Cu ani în urmă, când Ray intrase în serviciu, totul păruse foarte simplu. Bagă-l pe tipul cel rău după gratii şi asigură-te că cetăţenii cinstiţi sunt în siguranţă. Colectează probele de la scenele unde cineva fusese înjunghiat sau atacat; de la scenele unor violuri sau ale unor jafuri violente, şi asigură-te că faci treabă bună şi că lumea devine mai sigură. Dar oare el chiar făcea toate astea? Blocat în biroul lui de la opt dimineaţa până la opt seara aproape în fiecare zi, ieşind pe teren doar atunci când se sătura să se mai ocupe de toate acele hârţoage; forţat să respecte cu sfinţenie dorinţele şefilor, chiar şi atunci când acestea se băteau cap în cap cu toate convingerile sale.

Ray se uită la dosarul lui Jacob, înţesat de urmărirea unor piste care nu au dus nicăieri şi de cercetări lipsite de rezultate. Se gândi la amărăciunea de pe chipul lui Kate, la dezamăgirea ei că el nu se luptase mai mult să-i schimbe decizia şefei, iar el detesta faptul că ea se gândea acum că o dezamăgise. Dar cuvintele şefei lui încă îi mai răsunau în urechi, iar Ray era suficient de chibzuit încât să nu treacă peste ordinele ei directe, indiferent cât de furioasă era Kate din această cauză. Luă dosarul lui Jacob şi-l aşeză hotărât în sertarul de jos al biroului său.

Capitolul 8

Amenințarea ploii plutea în văzduh încă de când coborâsem pe cărarea către plajă în zori, aşa că mi-am tras gluga pentru a mă feri de primii stropi. Deja făcusem pozele pe care mi le dorisem, iar plaja era acoperită de cuvinte. Îmi plăcea să păstrez nisipul din jurul cuvintelor neted şi neatins şi deveneam din ce în ce mai pricepută cu camera foto. Am studiat fotografia ca parte a cursurilor de artă, însă sculptura a fost marea mea pasiune dintotdeauna. Acum mă bucur de faptul că pot redescoperi aparatul foto, că mă pot juca cu setările lui în funcţie de lumina de afară şi că îl pot purta cu mine peste tot, devenind astfel o parte din mine, la fel cum se întâmpla odată cu bucăţile de lut cu care lucram. Şi, deşi mâna îmi pulsează după o zi întreagă de ţinut camera, încă mai am suficientă putere în ea încât să mai pot face poze. M-am obişnuit să vin aici jos în fiecare dimineaţă, cât nisipul mai este încă suficient de ud încât să poată fi modelat, însă deseori mă întorc aici şi după-amiaza, atunci când soarele se află în cel mai înalt punct al său. Am început să memorez orele la care au loc fluxul şi refluxul şi pentru prima dată de la accident încoace încep să mă gândesc la viitor; abia aştept să vină vara, ca să văd soarele de pe plajă. Parcul de rulote s-a deschis acum pentru sezonul turistic, iar Penfachul este plin de oameni. Găsesc că este foarte ciudat de cât de „locală" am devenit deja: mormăi din cauza năvalei turiştilor; sunt cam posesivă cu plaja mea cea liniştită.

Nisipul se umple de pete din cauza ploii, iar mareea care se tot umflă începe să şteargă urmele pe care le-am făcut în nisipul ud în partea de jos a plajei, îndepărtând ce-mi ieşise şi ce greşisem, deopotrivă. A devenit o rutină să încep fiecare zi scriindu-mi numele aproape de ţărm, după care mă trec fiori reci văzându-l supt de valurile mării. Chiar dacă pozele cu truda mea de dimineaţă se află în siguranţă în aparatul meu foto, nu sunt obişnuită cu această lipsă de continuitate. Nu există niciun bulgăre de lut asupra căruia

să pot reveni de mai multe ori, perfecţionându-i conturul, scoţând la iveală adevărata lui formă. Forţată fiind de împrejurări să lucrez foarte repede, găsesc tot acest proces deopotrivă încântător şi obositor.

Ploaia e persistentă şi-şi face loc prin haina mea, scurgându-se totodată şi în cizme. Când mă răsucesc să plec de pe plajă, văd un bărbat care păşeşte către mine, având alături un câine masiv care sare întruna. Îmi ţin respiraţia. E încă departe de mine şi nu-mi pot da seama dacă chiar vine spre mine, sau dacă pur şi simplu se îndreaptă către mare. Simt un gust metalic în gură şi-mi ling buzele, căutând umezeală, dar negăsind decât sarea ce s-a adunat pe ele. L-am mai văzut şi înainte pe acest bărbat, alături de câinele lui: i-am privit de sus de pe faleză, ieri dimineaţă, până când au plecat de acolo, lăsând din nou plaja pustie. În ciuda hectarelor întregi de spaţiu deschis, mă simt captivă, şi încep să mă plimb de-a lungul marginii apei, de parcă întotdeauna am avut intenţia să parcurg acest traseu.

— Neaţa!

Îşi modifică încet traiectoria, până când începe să meargă paralel cu mine.

Nu pot spune nimic.

— Ce zi minunată pentru o plimbare, spune el, ridicându-şi faţa spre cer.

Cred că are în jur de cincizeci de ani: păr cenuşiu ce se iţeşte de sub o pălărie cernită, o barbă tăiată îngrijit, care-i acoperă jumătate de faţă.

Expir încet.

— Trebuie să mă întorc înapoi, spun eu evaziv. Trebuie să…

— Să ai o zi frumoasă!

Bărbatul încuviinţează încet din cap şi-şi strigă câinele, iar eu mă întorc înspre uscat şi încep să alerg uşor spre faleză. La jumătatea plajei mă întorc ca să verific ce se întâmplă în spatele meu, dar bărbatul este tot acolo, la marginea apei, aruncând un băţ în apă

pentru câinele său. Bătăile inimii încep să revină la normal, iar acum mă simt ca o proastă.

Atunci când ajung în vârful falezei sunt deja udă până la piele. Mă hotărăsc să-i fac o vizită lui Bethan, păşind repede şi decisă în direcţia parcului de rulote înainte să mă pot răzgândi.

Bethan mă salută, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Pun apă la fiert.

Se grăbeşte să ajungă în partea din spate a magazinului, continuând să monologheze pe un ton vesel despre prognoza meteo, despre ameninţarea cu suspendarea autobuzului care trece pe aici şi despre gardul rupt al lui Iestyn, care a avut ca rezultat faptul că şaptezeci de capre au scăpat afară azi-noapte.

— Alwen Rees n-a fost chiar mulţumit de asta, ascultă-mă pe mine!

Încep să râd – mai puţin din cauza poveştii înseşi şi mai mult din cauza felului în care o spune Bethan, care se foloseşte de gesturi exagerate ale mâinilor, ceea ce sugerează naturaleţea unui om născut pentru aşa ceva. Mă plimb prin magazin, în timp ce ea termină de pregătit ceaiul. Podeaua este din beton, iar pereţii sunt daţi cu var, cu poliţe care acoperă două laturi ale încăperii. Prima dată când am venit aici erau goale: acum sunt înţesate cu tot felul de cutii de cereale, cutii de conserve, fructe proaspete şi legume, gata pregătite pentru turişti. O vitrină frigorifică încăpătoare adăposteşte câteva cutii cu lapte şi alte produse proaspete. Iau şi eu puţină brânză.

— E brânză de capră adusă de Iestyn, spune Bethan. Ia-o acum, cât mai poţi – dispare imediat în timpul sezonului turistic, când suntem foarte aglomeraţi. Acum, vino şi ia loc aici, lângă radiator, şi spune-mi cum te descurci acolo.

O pisicuţă negru cu alb miaună pe lângă gleznele ei, iar ea o ridică de jos şi şi-o aşază în jurul umerilor.

— Nu vrei o pisică să-ţi ţină de urât, aşa-i? Am trei pisicuţe de-astea micuţe pe care vreau să le dau – prinzătoarea noastră de

şoareci a fătat acum vreo câteva săptămâni. Dumnezeu ştie cine ar putea fi tatăl.

— Nu, mulţumesc.

Pisicuţa este incredibil de drăgălaşă: un ghem de blană cu o coadă permanent în mişcare, ca un metronom. Vederea ei îmi provoacă o amintire uitată, care ameninţă să iasă la suprafaţă, aşa că mă fac mică în scaun.

— Nu prea eşti genul care iubeşte pisicile?

— N-aş putea avea grijă de una, spun eu. Nu pot avea grijă nici măcar de o plantă păianjen. Tot ce am în grijă moare.

Bethan râde, deşi nu intenţionasem să sune ca o glumă. Ea mai trage un scaun şi aşază încă o cană de ceai pe tejghea, lângă mine.

— Ai făcut câteva poze, aşa-i? Bethan face un gest către aparatul meu foto de la gât.

— Doar vreo câteva, la golf.

— Pot să le văd?

Ezit, însă îmi trag cureaua peste cap şi deschid camera foto, arătându-i lui Bethan cum să vadă pozele pe ecran.

— Sunt minunate!

— Mulţumesc.

Simt cum mă îmbujorez. N-am fost niciodată prea pricepută să primesc laude. Când eram copil, profesorii îmi apreciau talentul artistic şi expuneau obiectele făcute de mine în sala unde aşteptau vizitatorii pe scaune, dar n-am început să-mi dau seama că sunt talentată până la vârsta de doisprezece ani, deşi era un talent brut, neşlefuit. Şcoala a organizat o expoziţie – ceva pentru părinţi şi pentru personal – iar părinţii mei au venit împreună ca s-o vadă, ceea ce era o raritate, chiar şi pe-atunci. Tatăl meu a stat tăcut în faţa porţiunii de perete unde erau expuse picturile mele, alături de o statuetă a unei păsări pe care o făcusem din metal răsucit. Mi-am ţinut respiraţia cât de mult am putut, trezindu-mă că-mi ţin degetele încrucişate în pliurile fustei.

— Incredibil, a spus el.

S-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Eşti incredibilă, Jenna.

Ar fi trebuit să nu-mi mai încap în piele de bucurie, şi mi-am strecurat mâna în mâna lui şi l-am luat cu mine la doamna Beeching, care vorbea despre liceele de artă, despre burse şi despre profesorii cei mai în măsură să îndrume elevii. Iar eu am rămas acolo uitându-mă la tatăl meu, care considera că sunt incredibilă.

Mă bucur că el nu mai e aici, cu mine. Nu mi-ar plăcea deloc să-i văd dezamăgirea din priviri.

Bethan încă se mai uită la peisajele pe care le-am fotografiat în golf.

— Vorbesc serios, Jenna, sunt nişte fotografii foarte reuşite. Ai de gând să le vinzi?

Aproape că încep să râd, dar ea nu surâde şi-mi dau seama că vorbeşte serios.

Mă întreb dacă ar fi posibil. Poate că nu acestea – încă mai exersez, încă mai caut lumina potrivită – dar dacă aş persevera…

— Poate, spun eu, surprinzându-mă chiar şi pe mine. Bethan caută mai departe prin ultimele fotografii, râzând atunci când ajunge la numele ei scris în nisip.

— Sunt eu!

Roşesc.

— Încercam altceva.

— Îmi place la nebunie – pot s-o cumpăr?

Bethan ridică aparatul foto în sus şi admiră fotografia din nou.

— Nu mai vorbi prostii, spun eu. Ţi-o printez. Cel puţin atât pot face şi eu: ai fost foarte drăguţă cu mine.

— Oficiul poştal din sat are unul din aparatele alea la care le poţi printa tu însăţi, spune Bethan. Îmi place foarte mult asta, cu numele meu, şi asta de aici – unde mareea e în punctul maxim.

A ales una din preferatele mele: am făcut-o seara, în timp ce soarele se cufunda dincolo de orizont. Marea este aproape plată; o oglindă tremurătoare de roz şi portocaliu, în timp ce stâncile din

jurul ei nu sunt decât nişte siluete nemişcate.

— O să le printez după-amiază.

— Mulţumesc, spune Bethan.

Aşază camera foto lângă ea şi se întoarce cu faţa spre mine, privirea ei directă fiindu-mi deja cunoscută.

— Acum, lasă-mă şi pe mine să fac ceva pentru tine.

— Nu-i nevoie, încep eu, deja ai…

Bethan îmi alungă protestele cu o fluturare din mână.

— Am făcut curăţenie pe-aici şi am câteva lucruri de care vreau să scap. Face un gest cu mâna spre doi saci negri care aşteaptă cuminţi lângă uşă. Nimic extraordinar: perne şi cuverturi rămase după ce am reamenajat rulotele şi câteva haine care nu-mi vor mai veni bine niciodată, nici dacă aş renunţa permanent la ciocolată. Nimic deosebit – nu prea există căutare pentru rochiile de bal în Penfach – însă n-ar fi trebuit să cumpăr niciodată atâtea perechi de pantaloni de trening şi de jeanşi, ori atâtea rochii.

— Bethan, nu trebuie să-mi dai mie hainele tale!

— De ce naiba nu?

— Pentru că…

Mă priveşte drept în ochi şi mă opresc. Se uită la mine atât de liniştită încât nu mă pot simţi stânjenită, şi nici nu pot continua să port aceleaşi haine zi de zi.

— Uite ce e, sunt doar lucruri pe care oricum le-aş da la magazinul de binefacere. Uită-te şi tu prin ele şi alege ce poţi folosi. Logic, nu?

Plec din parcul de rulote cu braţele pline de haine călduroase şi cu un sac plin cu ceea ce Bethan le numeşte „articole de uz casnic". Când ajung în căsuţă le împrăştii pe duşumea, de parcă ar fi cadouri de Crăciun. Jeanşii sunt un pic cam mari, dar o să-i pot purta cu o curea, şi aproape că mă umflă plânsul când simt moliciunea bluzei groase din lână pe care ea a pus-o deoparte pentru mine. Căsuţa este îngheţată şi mi-e permanent frig. Puţinele haine pe care le-am adus cu mine din Bristol – îmi dau seama că am încetat să-l numesc

„acasă” – sunt jerpelite şi ţepene de la sare şi de la spălatul de mână, în cadă.

Dar „articolele de uz casnic” ale lui Bethan mă încântă cel mai mult. Acopăr canapeaua jerpelită cu o cuvertură groasă alcătuită din bucăţi diferite de materiale roşii şi verzi strălucitoare, şi imediat camera începe să pară mai caldă şi mai primitoare. Pe poliţa de deasupra maşinii de gătit se află o colecţie de pietre pe care le-am adunat de pe plajă, şlefuite şi netezite de apa mării: aşez lângă ele vaza din sacul cu obiecte destinate magazinului la mâna a doua dat de Bethan, şi mă hotărăsc să adun în după-amiaza asta câteva nuiele de salcie pentru a le aşeza în vază. Pernele promise ajung pe podea, în apropierea focului, acolo unde stau de obicei şi citesc sau îmi editez fotografiile. La fundul sacului găsesc două prosoape, un covoraş pentru baie şi încă o cuvertură.

Nu-mi vine să cred nici măcar o clipă că Bethan avea de gând să arunce toate aceste lucruri, însă o cunosc destul de bine încât să nu mai pun întrebări.

Aud un ciocănit în uşă şi mă opresc din ceea ce fac. Bethan mi-a spus că Iestyn ar putea trece astăzi pe aici, dar mai aştept un moment, pentru orice eventualitate.

— Eşti acasă?

Trag în lături zăvorul şi deschid uşa. Iestyn mă salută cu obişnuitul său aer morocănos, iar eu îi urez un călduros bun venit. Ceea ce la început am considerat respingere, chiar mojicie, am ajuns acum să consider că e pur şi simplu felul de-a fi al unui om mai rezervat, care este mai degrabă preocupat de starea caprelor sale decât de sentimentele consătenilor săi.

— Ţi-am adus câţiva buşteni, spune el, arătându-mi lemnele de foc care sunt împrăştiate alandala în remorca ataşată de ATV-ul lui. Nu te pot lăsa să rămâi fără lemne. Le aduc eu în casă.

— Vrei să-ţi fac o ceaşcă de ceai?

— Cu două cubuleţe de zahăr, strigă Iestyn peste umăr, în timp ce străbate cu paşi mari distanţa până la remorcă.

Începe să încarce buştenii într-un coş, iar eu pun ibricul pe plită.

— Cât îţi datorez pentru buşteni? întreb eu după ce ne-am aşezat amândoi la masa din bucătărie, cu ceştile de ceai în faţă.

Iestyn clatină din cap.

— Nu sunt decât resturi rămase dintr-un transport adus acum ceva timp. Nu sunt suficient de buni pentru a fi vânduţi.

Lemnele pe care mi le-a aşezat frumos lângă sobă îmi vor ajunge pentru cel puţin o lună. Suspectez că e mâna lui Bethan la mijloc, dar nu sunt în măsură să refuz un dar atât de generos. Trebuie să mă gândesc la o cale de a-i întoarce serviciul, şi acelaşi lucru trebuie să-l fac şi pentru Bethan. Iestyn îmi acceptă tăcut mulţumirile.

— N-aş mai fi fost în stare să recunosc locul acesta, spune el, privind de jur împrejur la cuvertura colorată şi la colecţia de cochilii şi de resturi adunate de pe plajă. Cum te-ai descurcat cu maşina de gătit? Nu ţi-a făcut prea multe figuri, nu? Arată către vechea maşină Aga. Uneori îţi pot juca feste, nemernicele.

— M-am descurcat, mulţumesc.

Îmi înăbuş un zâmbet. Deja am antrenament; reuşesc să aduc focul la viaţă în doar câteva minute. Un succes minor, dar îl aşez frumos lângă celelalte, depozitându-le pe toate de parcă într-o zi mi-ar putea anula eşecurile.

— Aşa, acum trebuie să plec, spune Iestyn. Îmi vin rudele în vizită în weekend şi ai crede că ar fi vlăstare regale, la cât efort a depus Glynis până acum. Îi spun întruna, pe ei nu-i interesează dacă este curăţenie în casă sau dacă sunt flori în sufragerie, însă ea vrea ca totul să fie perfect pentru ei.

Îşi dă ochii peste cap, de parcă ar vrea să pară exasperat, însă i se simte afecţiunea din glas atunci când vorbeşte despre soţia lui.

— Îţi vin copiii în vizită? îl întreb eu.

— Ambele fiice, spune el, cu soţii lor şi cu cei mici. O să cam fie înghesuială, dar nimeni nu se simte deranjat, atât timp cât suntem în familie, nu?

Îmi spune la revedere şi eu privesc cum ATV-ul lui saltă în sus şi-n jos pe terenul plin de dâmburi.

Închid uşa şi rămân acolo, privind prin toată casa. La sufrageria care până în urmă cu doar câteva momente a părut atât de primitoare şi de călduroasă, dar care acum pare pustie. Îmi imaginez un copil – copilul meu – jucându-se pe preşul din faţa maşinii de gătit. Mă gândesc la Eve şi la nepoata şi nepotul meu, care cresc fără ca eu să fac parte din vieţile lor. Poate că eu mi-am pierdut fiul, însă încă mai am o familie, indiferent ce s-a întâmplat între noi.

M-am împăcat bine cu Eve pe când eram mici, în ciuda diferenţei de patru ani dintre noi. Am admirat-o mereu pe Eve, şi ea a avut la rândul ei grijă de mine, părând că n-a deranjat-o niciodată faptul că surioara ei mai mică se ţine tot timpul după ea. Am fost destul de diferite: eu cu părul meu castaniu şi ciufulit tot timpul, ea cu părul lung şi drept, de culoare maro-cenuşiu. Amândouă am învăţat bine la şcoală, însă Eve era mai răbdătoare decât mine, stând cu nasul în carte mult timp după ce eu o aruncasem pe-a mea în partea cealaltă a camerei. Eu în schimb petreceam multe ore în atelierul de pictură al şcolii, ori pe podeaua din garaj – singurul loc din casă în care mama îmi permitea să lucrez cu lutul şi cu pânzele pentru pictură. Sora mea cea mofturoasă strâmba din nas din cauza acestor pasiuni ale mele, scheunând când fugea departe de mâinile mele întinse după ea, pline de lut umed. „Lady Eve" am strigat eu într-o zi după ea, iar numele i-a rămas, mult timp după ce am crescut şi ne-am întemeiat propriile noastre familii. Eve adora porecla în secret, aşa mi-am închipuit mereu, căci de-a lungul anilor am urmărit-o cum accepta complimentele pentru o cină deosebit de reuşită sau pentru cât de frumos împacheta cadourile.

N-am mai fost la fel de apropiate după ce a plecat tata. Nu am putut s-o iert pe mama pentru că l-a gonit de-acasă şi n-am înţeles cum de Eve a putut s-o facă. Chiar şi aşa, îmi este groaznic de dor

de sora mea, mai ales acum, mai mult ca oricând. Cinci ani din viaţa cuiva este mult prea mult, mai ales dacă cearta s-a produs din cauza unui comentariu aruncat aiurea.

Caut prin laptop şi găsesc pozele pe care mi le-a cerut Bethan. Mai adaug încă trei, pe care vreau să le atârn pe pereţii căsuţei, în rame pe care vreau să le fac din lemnul adus de valuri pe plajă. În toate apare golful: toate sunt făcute din acelaşi punct, dar sunt destul de diferite. Apa albastră şi strălucitoare din prima poză, lumina soarelui sclipind pe deasupra golfului, care lasă locul cenuşiului anost din cea de-a doua poză, cu soarele de-abia vizibil sus pe cer. A treia poză este preferata mea: făcută atunci când curentul produs de vânt era la intensitate maximă, încât de-abia îmi puteam menţine echilibrul în vârful falezei, şi chiar şi pescăruşii renunţaseră la a se mai roti non-stop pe cer. Poza înfăţişează norii negri care plutesc în jos, către marea care îşi azvârle talazurile peste ei. Golful a fost atât de viu în ziua aceea încât mi-am putut simţi tot timpul bătăile inimii pulsând şi împingând sângele prin vene în timp ce lucram.

Mai pun încă o poză pe cardul de memorie: un instantaneu luat în prima zi în care am scris pe nisip, atunci când am umplut plaja cu nume din trecutul meu.

Lady Eve.

Nu pot risca să-i dezvălui surorii mele unde mă aflu, dar îi pot spune totuşi că sunt bine. Şi că-mi pare rău.

Capitolul 9

— Mă duc la Harry's, să iau prânzul, şefule, vrei să-ţi iau ceva?

Kate îşi făcu apariţia în cadrul uşii de la biroul lui Ray. Purta o pereche de pantaloni gri strânşi pe corp şi un pulover la fel de strâmt, peste care îmbrăcase o geacă subţire, pregătindu-se astfel să iasă afară.

Ray se ridică în picioare şi-şi înşfăcă şi el haina de pe spătarul scaunului.

— Vin şi eu cu tine – mi-ar prinde bine puţin aer curat.

De obicei, mânca la cantină, sau în birou, însă o masă de prânz alături de Kate îl atrăgea mult mai mult. Şi, de altfel, în sfârşit strălucea şi soarele, iar el nu-şi ridicase nasul din hârtiile de pe birou de la opt dimineaţa. Merita şi el o pauză.

Localul era aglomerat, ca de obicei, cu o coadă ce şerpuia de-a lungul tejghelei, până afară, pe trotuar. Era foarte popular în rândul poliţiştilor nu doar pentru că era situat foarte aproape de secţie, ci şi datorită sendvişurilor care aveau preţuri foarte bune şi comanda venea foarte repede. Nimic nu era mai frustrant pentru un poliţist înfometat decât să fie chemat la datorie înainte să-i sosească prânzul comandat.

Înaintară cu greutate stând la coada deja formată.

— Ţi-aş putea aduce eu comanda la birou, dacă te grăbeşti, spuse ea, însă Ray scutură din cap.

— Nu mă grăbesc, îi zise el. Studiez acum planurile pentru Operaţiunea Întreruperea şi mi-ar prinde bine o mică pauză. Hai să mâncăm aici.

— Bună idee. Operaţiunea asta are legătură cu spălarea de bani, aşa-i?

Kate vorbi încet, atentă la cei din jurul ei, iar Ray aprobă dând din cap.

— Corect. Te pot pune şi pe tine la curent cu dosarul, dacă vrei, ca să-ţi dai şi tu seama cum a fost elaborată.

— Grozav, mersi.

Comandară sendvişuri şi găsiră două taburete înalte la fereastră, cu un ochi la Harry, care în câteva minute deja le flutura pungile din hârtie cafenie prin aer. Doi agenţi în uniformă trecură prin faţa ferestrei şi Ray ridică mâna, salutându-i.

— Alimentăm şi mai mult ideea că „DIC nu lucrează la nimic", îi zise el lui Kate râzând.

— Habar n-au ei, spuse Kate, alegând o felie de roşie din sendviş şi mâncând-o separat. N-am mai lucrat niciodată atât de mult la un caz precum la cel al lui Jacob Jordan. Şi totul a fost în zadar.

Lui Ray nu-i scăpă amărăciunea din vocea ei.

— N-a fost în zadar, doar ştii şi tu. Într-o zi, cineva va vorbi despre ce s-a întâmplat, vorba se va împrăştia, iar noi îi vom prinde.

— Nu aşa ar trebui să-şi facă poliţia treaba, totuşi.

— Ce vrei să spui?

Ray nu era sigur dacă trebuia să fie amuzat sau insultat de francheţea ei.

Kate îşi lăsă sendvişul jos.

— Aşteptăm noi o reacţie, nu acţionăm noi. N-ar trebui să stăm degeaba, aşteptând să primim informaţii din altă parte: ar trebui să fim noi pe-afară, adunând date.

Era de parcă se auzea vorbind pe sine însuşi, în primele sale zile ca inspector. Sau poate pe Mags, deşi el nu-şi aducea aminte ca Mags să fi fost atât de categorică precum Kate. Începuse din nou să muşte din sendviş, dar chiar şi asta o făcea cu mare determinare. Ray îşi mască un zâmbet. Spunea exact ceea ce-i trecea prin minte, fără să se cenzureze sau să-şi facă griji dacă era îndreptăţită să spună acel lucru sau nu. Stârnise câteva resentimente la secţie, însă Ray n-avea nimic împotriva celor care spuneau lucrurilor pe nume. De fapt, îi părea chiar bine, aducea un suflu proaspăt.

— Pe tine chiar te-a afectat foarte mult, aşa-i? zise Ray.

Ea încuviinţă din cap.

— Mă enervează la culme faptul că şoferul încă se plimbă liber, considerând că a scăpat fără să fie prins. Şi mă enervează la fel de mult faptul că mama lui Jacob a părăsit Bristolul considerând că nouă nu ne-a păsat suficient de mult încât să aflăm cine a făcut-o. Deschise gura pentru a continua, după care privi într-o parte, de parcă s-ar gândi mai bine.

— Ce?

Obrajii ei erau de un roşu-strălucitor, însă tot îşi ridică bărbia, sfidătoare.

— Încă n-am renunţat la acest caz.

De-a lungul anilor, Ray fusese de multe ori nevoit să acopere anumite scăpări ale agenţilor care fuseseră ori prea ocupaţi, ori prea leneşi ca să se ocupe de cazuri. Dar să lucrezi *prea* asiduu? Era ceva nou pentru el.

— Am făcut-o în timpul meu liber – şi n-am făcut nimic care să-ţi afecteze ţie relaţia cu şefa, te asigur. Am studiat eu imaginile de pe camerele de supraveghere şi am scormonit prin apelurile făcute în urma reportajului realizat de *Crimewatch*, ca să văd dacă nu cumva ne-a scăpat ceva.

Ray şi-o imagină stând acasă la ea, cu toate hârtiile răsfirate pe podea şi cu toate acele ore de imagini surprinse de camerele de supraveghere rulând pe monitorul din faţa ei.

— Şi ai făcut toate astea pentru că ai crezut că astfel îl vom putea prinde pe şoferul maşinii?

— Am făcut-o pentru că nu vreau să renunţ.

Ray zâmbi.

— Ai de gând să-mi spui să mă opresc? Kate îşi muşcă buza.

Exact asta avusese de gând să-i spună. Dar ea era atât de îndârjită, atât de fermă. Şi, de altfel, chiar dacă ea nu mai obţinea niciun rezultat cu investigaţia, ce rău ar fi putut face? Era genul de lucru pe care poate că şi el l-ar fi făcut odată.

— Nu, spuse el. N-am de gând să-ţi spun să te opreşti. Mai ales

pentru că nu sunt pe deplin convins că m-ai asculta, chiar dacă ţi-aş spune.

Începură să râdă amândoi.

— Dar vreau să mă ţii la curent cu ceea ce faci şi să fii atentă la orele pe care le petreci muncind cu acest scop. Şi asta nu va trece în faţa celorlalte treburi mai importante de care trebuie să te ocupi. S-a făcut?

Kate îl privi admirativ.

— S-a făcut. Mersi, Ray.

El mototoli pungile de hârtie şi le făcu ghemotoc.

— Haide, ar trebui să ne întoarcem. O să-ţi arăt şi ţie dosarul Operaţiunii Întreruperea, după care va trebui să plec şi eu acasă, altminteri voi da de belea. Din nou.

Îşi dădu ochii peste cap, strâmbându-se în glumă.

— Credeam că pe Mags nu o deranjează dacă lucrezi până târziu, spuse Kate pe când se întorceau la secţie.

— Cred că în ultima vreme nu ne mai înţelegem la fel de bine, spuse el, simţindu-se dintr-odată lipsit de loialitate.

Vorbea rareori despre viaţa lui personală cu cei de la muncă, exceptându-l pe Stumpy, care o cunoştea pe Mags de aproape la fel de mult timp ca şi Ray. Însă el nu prea dezvăluia chestii din familie: doar faţă de Kate.

— Nu *crezi?* râse ea. Nu eşti sigur?

Ray zâmbi crispat.

— Cred că în momentul ăsta nu sunt sigur de nimic. Nu pot să pun degetul pe ceva anume, doar… of, ştii şi tu. Avem probleme cu cel mare, cu Tom. Nu se acomodează la şcoală şi a devenit capricios şi introvertit.

— Câţi ani are?

— Doisprezece.

— Pare a fi un comportament normal la vârsta asta, zise Kate, mama îmi spune că eram îngrozitoare pe atunci.

— Ha – nu-mi vine să cred, spuse Ray.

Kate îl amenință cu pumnul şi el începu să râdă.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar sincer, chiar este un comportament atipic pentru Tom şi s-a schimbat practic peste noapte.

— Crezi cumva că-l agresează cineva?

— Mi-a trecut prin minte. Nu vreau să pun prea multe întrebări, pentru că nu vreau să creadă că-l bat la cap. Mags se pricepe mai bine la astfel de lucruri, însă nici ea nu mai reuşeşte să scoată ceva de la el, spuse oftând. Copii – cine îşi doreşte?

— Eu nu, spuse Kate, pe când ajungeau la secţie şi îşi trecu cardul de acces prin fanta de control, pentru a deschide uşa. Nu pentru mult timp de-acum încolo, în orice caz. Mai întâi trebuie să mă distrez mult şi bine.

Râse, iar Ray simţi cum îl cuprinde un sentiment de invidie pentru viaţa ei lipsită de complicaţii.

Urcară pe scări. Când ajunseră la etajul doi, unde se afla biroul DIC, Ray se opri cu mâna pe uşă.

— În legătură cu ancheta lui Jacob…

— Rămâne doar între noi doi. Ştiu.

Zâmbi, iar Ray scoase un oftat de uşurare doar pentru sine. Dacă şefa ar şti că el încă mai alocă resurse – chiar şi unele neplătite – pentru o anchetă pe care ea a declarat categoric că o vrea închisă, nu ar mai sta deloc pe gânduri să-i spună tot ce crede despre asta. Ar fi retrogradat înainte ca ea să aşeze receptorul la loc în furcă.

Întors în birou, începu să răsfoiască planurile pentru Operaţiunea Întreruperea. Şefa îi ceruse să preia conducerea investigaţiei legate de o presupusă spălare de bani. Două cluburi de noapte din centrul oraşului începuseră să fie folosite drept paravan pentru o serie de afaceri necurate, iar el avea un teanc de acte pe care trebuia să le studieze. Patronii ambelor cluburi erau figuri proeminente ale mediului de afaceri local, iar Ray ştia că şefa îl supunea unei probe, aşa că avea intenţia să se ridice la înălţimea aşteptărilor ei.

Îşi petrecu restul după-amiezii răsfoind cazurile de care se ocupa echipa trei. Sergentul, Kelly Proctor, era în concediu de maternitate,

iar Ray îi ceruse inspectorului cu cea mai mare experienţă din această echipă să preia el atribuţiile. Sean se descurca foarte bine, însă Ray voia să se asigure că nu le scapă nimic cât timp lipsea Kelly.

Nu peste mult timp, lui Kate i-ar putea fi încredinţate nişte treburi mai importante, se gândi el, care ar presupune şi activitate pe teren. Era sclipitoare, i-ar fi putut învăţa câteva lucruri noi pe inspectorii mai experimentaţi decât ea şi i-ar fi plăcut să primească o asemenea provocare. Îşi aminti tonul ei sfidător atunci când îi spusese ce făcuse ea pentru a soluţiona ancheta accidentului cu autor necunoscut: fără nicio discuţie, era foarte dedicată în tot ceea ce făcea.

Se întrebă ce anume o mâna pe ea. Era simpla dorinţă de a nu lăsa un caz s-o învingă, ori ea chiar spera să găsească o rezolvare în cele din urmă? Oare el fusese prea repede de acord cu şefa, închizând cazul? Se gândi pentru o clipă, bătând cu degetele în tăblia biroului. Tehnic, acum era în afara orelor de program, şi-i promisese lui Mags că nu va întârzia, însă şi-ar fi putut rupe o jumătate de oră din timp ca să ajungă acasă la o oră decentă, înainte de a se răzgândi, deschise sertarul de jos şi scoase afară dosarul cazului lui Jacob.

Trecuse mult mai mult de-o oră înainte să-şi dea seama cât de târziu se făcuse.

Capitolul 10

— Aa, m-am gândit că tu eşti!

Bethan mă prinde din urmă pe cărarea care duce în Penfach, gâfâind puternic şi cu haina fluturându-i în urmă.

— Vreau să trec pe la oficiul poştal. Ce bine c-am dat de tine – am primit câteva veşti.

— Ce s-a întâmplat? întreb şi aştept ca Bethan să-şi recapete răsuflarea.

— Am primit ieri o vizită din partea agentului de vânzări al firmelor producătoare de felicitări, spune ea. I-am arătat fotografiile tale şi crede că s-ar putea face nişte vederi excelente cu ele.

— Chiar?

Bethan râde.

— Da, chiar. Ar vrea să printezi câteva exemplare, pe care să le ia data viitoare când mai trece pe aici.

Nu-mi pot înfrâna rânjetul care mi se formează pe faţă.

— Ce veste extraordinară, mulţumesc.

— Iar eu le voi ţine în magazin pentru tine. De fapt, dacă ai putea construi un website şi să pui câteva fotografii online, voi trimite eu pozele tale celor pe care îi avem pe lista de adrese de e-mail. Cred ca sunt o mulţime de oameni care să-şi dorească astfel de fotografii făcute unde şi-au petrecut vacanţa.

— O să fac unul, îi spun eu, deşi n-am nici cea mai vagă idee cum se face un website.

— Ai putea scrie şi mesaje, nu numai nume, nu-i aşa? „Noroc", „Felicitări" – chestii de genul ăsta.

— Da, aş putea.

Îmi imaginez o serie întreagă de vederi expuse pe un raft, uşor de recunoscut datorită literei „J" stilizate pe care aş folosi-o ca logo. Niciun nume, doar o iniţială. Ar putea fi făcute de oricine. Trebuie să încep să fac ceva pentru a obţine bani. Cheltuielile mele sunt

foarte reduse – aproape că nu mănânc nimic, însă nu peste mult timp economiile se vor epuiza, iar eu nu am nicio altă sursă de venit. Şi, de altfel, îmi lipseşte munca. Vocea din mintea mea începe să râdă, aşa că mă forţez să o fac să tacă. De ce să nu încep un nou gen de activitate? De ce n-ar putea oamenii să-mi cumpere fotografiile, aşa cum obişnuiau înainte să-mi cumpere sculpturile?

— O s-o fac, spun eu.

— Bun atunci, aşa rămâne, spune Bethan, mulţumită. Acum, ce planuri ai azi?

Ajunsesem în Penfach fără să-mi dau seama.

— M-am gândit că aş putea explora coasta până un pic mai departe, spun eu. Să fac câteva poze şi cu alte plaje.

— N-o să găseşti una mai frumoasă decât cea din Penfach, spune Bethan.

Se uită la ceas.

— Dar circulă un autobuz care pleacă peste zece minute către Port Ellis acolo ai putea găsi un loc foarte potrivit cu care să începi.

Mă urc recunoscătoare în autobuz, atunci când acesta soseşte. Este gol, iar eu mă aşez suficient de departe de şofer pentru a evita orice conversaţie. Autobuzul se îndepărtează de mare pe drumuri înguste, iar eu privesc cum apa se retrage, apoi încerc să văd cum îşi face din nou apariţia pe măsură ce ne apropiem de destinaţie.

Drumul liniştit de lângă staţia în care opreşte autobuzul este încadrat de ziduri din piatră care par că se întind prin tot satul Port Ellis, iar pe el nu există niciun fel de pavaj, aşa că merg pe drum în direcţia a ceea ce sper eu că este centrul satului. O să explorez uscatul, după care mă voi îndrepta spre coastă.

Sacul este pe jumătate ascuns de gardul viu; plastic negru legat cu nod şi aruncat în mijlocul şanţului de la marginea drumului. Aproape că mi-a scăpat cu totul, luându-l drept gunoi, aruncat la întâmplare de nişte turişti.

După care se mişcă, de-abia vizibil.

Aproape că mi se pare că doar mi-am imaginat, că poate vântul a fost cel care a mişcat plasticul. Mă aplec în interiorul gardului viu şi întind mâna după sac, simţind inconfundabila mişcare a ceva viu în interiorul acestuia.

Cad în genunchi şi rup sacul din plastic. O duhoare fetidă de frică şi de excremente mă loveşte şi îmi vine să vomit, luptându-mă cu greaţa atunci când văd cele două animale dinăuntru. Un căţeluş zace nemişcat, cu pielea de pe spate jupuită de mişcarea necontrolată a ghearelor celuilalt câine de lângă el, care schelălăie foarte slab. Las să-mi scape un suspin şi ridic căţeluşul care încă mai trăieşte, băgându-l cu blândeţe în haină. Mă ridic nesigură pe picioare şi privesc în toate părţile, strigând la un bărbat care traversează drumul la o sută de metri depărtare de mine.

— Ajutor! Te rog, ajută-mă!

Bărbatul se întoarce şi vine către mine, părând că nu-i pasă deloc de panica din glasul meu. Este bătrân, spatele i se curbează, formând aproape o cocoaşă, iar bărbia parcă îi împunge pieptul.

— Există un veterinar prin apropiere? întreb eu, de îndată ce el s-a apropiat suficient de mult.

Bărbatul priveşte la căţeluşul care acum stă liniştit în haină la mine, după care aruncă o privire spre sacul negru de pe jos. Plescăie din limbă, clătinând încet din cap.

— Fiul lui Alun Mathews, spune el.

Suceşte din cap, arătând probabil spre locul în care poate fi găsit fiul, după care ridică sacul de jos, cu tot cu conţinutul lui dezgustător. Îl urmez, simţind căldura căţeluşului, care se răspândeşte de-a lungul pieptului meu.

Clinica este o clădire mică şi albă la capătul unei alei, care are deasupra o firmă pe care scrie „Clinica Veterinară Port Ellis". În mica sală de aşteptare se află o femeie aşezată pe un scaun din plastic, cu o cutie pentru transportat pisicile în poală. Încăperea miroase a dezinfectant şi a câine.

Secretara îşi ridică privirea din ecranul calculatorului.

— Bună ziua, domnule Thomas, cu ce vă putem ajuta?

Însoţitorul meu dă din cap în semn de salut şi aruncă sacul negru pe tejghea.

— Femeia asta a găsit doi căţeluşi aruncaţi în gardul viu de pe drum, spune el. Ce păcat!

Se înclină spre mine şi mă bate uşor pe braţ.

— O să se ocupe ei de tine, spune el, după care iese din clinică, făcând clopoţelul de deasupra uşii să sune cu veselie.

— Mulţumesc că i-ai adus aici.

Secretara poartă o insignă pe tunica de un albastru strălucitor, pe care este inscripţionat numele „Megan" cu litere negre.

— O mulţime de oameni n-ar face-o, să ştii.

Nişte chei atârnă de un şnur plin cu medalioane în culori strălucitoare pentru animale şi cu ace care se prind la fundele pentru opere de binefacere, precum cele purtate de infirmiere într-un salon pentru copii. Desface sacul şi păleşte pentru o clipă, după care dispare discret din încăpere, cu tot cu sac.

Câteva secunde mai târziu se deschide o uşă, iar Megan îmi zâmbeşte.

— Vrei să vii înăuntru cu micuţul ăsta? Patrick se va ocupa de el imediat.

— Mulţumesc.

O urmez pe Megan într-o încăpere cu o formă curioasă, în care sunt împrăştiate tot felul de dulapuri, al căror loc pare că nu este acolo. În capătul opus se află un dulap cu un blat gros deasupra şi o chiuvetă din oţel inoxidabil, la care un bărbat se spală pe mâini cu un săpun de un verde strălucitor, care-l umple de clăbuc până la coate.

— Bună, eu sunt Patrick. Veterinarul, adaugă el, după care râde. Dar probabil că deja ţi-ai dat seama de asta.

E un bărbat înalt – mai înalt decât mine, ceea ce este destul de neobişnuit – cu păr de un blond murdar, fără a respecta un stil anume. Sub echipamentul albastru poartă jeanşi şi o cămaşă în

pătrăţele cu mânecile suflecate, şi are un zâmbet care îi arată dinţii drepţi şi albi. Bănuiesc că are cam treizeci şi cinci de ani, poate un pic mai mult.

— Mă numesc Jenna.

Îmi desfac haina şi scot afară căţeluşul cu blana albă cu negru, care adormise şi care părea că adulmecă în somn, părând neafectat de moartea traumatizantă a fratelui său.

— Şi pe cine avem noi aici? spune veterinarul, luând cu blândeţe căţelul din braţele mele.

Gestul trezeşte câinele, care tresare, părând că se fereşte de el. Patrick mi-l dă înapoi.

— Nu vreau să-l sperii şi mai tare. Dacă un bărbat este cel care a băgat câinii în sac, atunci te poţi trezi că-i va lua ceva timp până să-şi recapete încrederea în bărbaţi.

Îşi plimbă mâna pe spatele căţeluşului, iar eu mă ghemuiesc la pământ şi-i şoptesc cuvinte liniştitoare la ureche, fără să-mi pese dacă lui Patrick i se par inutile.

— Ce rasă e? întreb eu.

— O corcitură.

— O corcitură?

Mă ridic în picioare, ţinând căţeluşul cu grijă în mână, care acum s-a liniştit, în timp ce Patrick îl consultă cu blândeţe.

Patrick rânjeşte.

— Ştii tu: un pic din asta, un pic din ailaltă. Mai mult cocker spaniel, aş spune eu, dacă mă iau după urechi, dar cine naiba ştie ce mai e în rest. Collie, poate, sau chiar şi un pic de terier. N-ar fi fost aruncaţi dacă ar fi fost de rasă pură, de asta să fii sigură.

Ridică în sus căţeluşul şi mi-l dă înapoi ca să-l mângâi.

— Ce oribil, spun eu, înfundându-mi nasul în blana căţelului. El îşi împinge nasul în gâtul meu. Cine ar putea să facă aşa ceva?

— O să anunţăm poliţia, dar sunt şanse foarte mici să aflăm mai multe. Oamenii de pe-aici sunt foarte secretoşi.

— Ce se va întâmpla cu el? întreb eu.

Patrick îşi bagă mâinile adânc în buzunarele bluzei de salopetă pe care o poartă pe deasupra şi se sprijină de chiuvetă.

— Ai posibilitatea să-l iei tu?

Are mici linii albe la coada ochilor, de parcă s-ar fi uitat prea mult la soare. Probabil că petrece o mulţime de timp pe-afară.

— Având în vedere cum l-ai găsit, e puţin probabil că va apărea cineva să-l revendice, spune Patrick, iar noi nu avem prea mult spaţiu în adăpost. Ne-ar fi de mare ajutor dacă l-ai lua la tine acasă. Este un căţel foarte drăguţ, după cum se prezintă.

— Of, Doamne, n-aş putea avea grijă de un câine! exclam eu.

Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi venit azi până la Port Ellis.

— De ce nu?

Ezit. Cum i-aş putea explica faptul că în jurul meu se întâmplă numai lucruri rele? Mi-ar plăcea foarte mult să am iarăşi grijă de cineva, însă acest lucru mă şi înspăimântă în acelaşi timp. Dacă nu voi putea avea grijă de el? Dacă se îmbolnăveşte?

— Nici măcar nu ştiu dacă proprietarul casei în care stau cu chirie îmi va da voie, spun eu, în cele din urmă.

— Unde locuieşti? În Port Ellis?

Scutur din cap.

— Lângă Penfach. Într-o căsuţă nu prea departe de parcul de rulote.

Pricep destul de repede că Patrick îşi dă seama unde vine asta.

— Stai cu chirie în casa lui Iestyn?

Aprob din cap. Nu mă mai surprinde faptul că toată lumea pare că-l cunoaşte pe Iestyn.

— Lasă că mă ocup eu de asta, spune Patrick. Iestyn Jones a fost la şcoală cu tatăl meu, iar eu ştiu suficient de multe lucruri despre el încât să te lase să ţii şi o turmă de elefanţi, dacă ţi-ai dori.

Zâmbesc. Este şi greu să n-o fac.

— Cred că spun pas la treaba cu elefanţii, spun eu, şi mă înroşesc la faţă imediat.

— Spanielii se comportă foarte frumos cu copiii, spune el. Ai copii?

Pauza pare că se prelungeşte la nesfârşit.

— Nu, zic eu, în cele din urmă. N-am copii.

Câinele scapă din mâna mea şi începe să mă lingă agitat pe obraz. Îi simt inima bătând, lângă a mea.

— Bine, spun eu. Îl iau cu mine.

Capitolul 11

Ray se trase uşor din pat, încercând să n-o trezească pe Mags. Îi promisese un weekend fără nimic legat de serviciu, dar dacă s-ar fi dat jos acum din pat, ar fi avut la dispoziţie o oră întreagă în care să se ocupe de e-mailuri înainte să se trezească şi ea, şi s-ar putea ocupa şi de dosarul cu Operaţiunea Întreruperea. Aveau de gând să întreprindă două percheziţii simultane la cluburi, iar dacă era să le dea crezare surselor sale, urmau să găsească mari cantităţi de cocaină în ambele, alături de documente care ar fi indicat traseele pe care le urmau banii obţinuţi în urma unor activităţi aparent legale.

Îşi trase pantalonii pe el şi se duse să prepare cafeaua. În timp ce apa din ibric fierbea, auzi paşi lipăind pe duşumeaua din bucătărie, în spatele lui, şi se răsuci.

— Tati! Lucy îşi încolăci imediat braţele în jurul taliei sale. N-am ştiut că te-ai trezit!

— Tu de cât timp te-ai trezit? spuse el, desfăcându-i mâinile şi aplecându-se să-i dea un pupic. Îmi pare rău că n-am mai apucat să te văd ieri, înainte de culcare. Cum a fost la şcoală?

— Bine, cred. Cum a fost la serviciu?

— Bine, cred.

Rânjiră unul la celălalt.

— Pot să mă uit la televizor?

Lucy îşi ţinu respiraţia şi privi în sus la el, implorându-l parcă. Mags păstra reguli stricte cu privire la uitatul la televizor de dimineaţă, însă acum erau la sfârşit de săptămână, iar lui Ray i-ar fi oferit o oră de libertate.

— Of, bine, du-te.

Ţâşni afară din cameră înainte ca Ray să se poată răzgândi, şi auzi sunetul scos de televizorul care se aprindea, înainte ca melodiile vreunui desen animat să răzbată până la el. Ray se aşeză la masa din bucătărie şi-şi deschise telefonul BlackBerry.

Până la ora opt reuşise să-şi verifice aproape toate e-mailurile şi-şi făcea acum cea de-a doua ceaşcă de cafea, când Lucy intră în bucătărie să i se plângă că murea de foame şi să ceară micul dejun.

— Tom încă mai doarme? întrebă Ray.

— Da. Un leneş.

— Nu sunt leneş! se auzi un glas indignat din capul scărilor.

— Ba eşti! strigă Lucy.

Paşi grei se auziră tropăind pe duşumea atunci când Tom termină de coborât scările, cu faţa plină de cute ivindu-se de sub claia de păr ciufulit. Pete roşii de furie îşi făcură apariţia pe fruntea lui.

— NU sunt leneş! strigă el, lovindu-şi sora cu palma cu degetele desfăcute.

— Au! ţipă Lucy, cu lacrimile izvorându-i din ochi instantaneu şi buza de jos tremurând.

— Hai că nu te-am lovit tare!

— Ba da!

Ray mârâi şi se întrebă dacă toţi copiii se băteau la fel de mult ca ăştia doi. Chiar pe când se pregătea să intervină şi să-i despartă cu forţa, Mags îşi făcu şi ea apariţia de sus.

— Ora opt dimineaţa nu înseamnă chiar lene, Lucy, zise ea calmă. Tom, nu-ţi mai lovi sora. Ridică ceaşca de cafea a lui Ray. Asta e pentru mine?

— Da.

Ray puse din nou ibricul să fiarbă. Se uită la copii, care acum stăteau la masă şi-şi făceau planuri cu privire la locul în care să meargă în vacanţa de vară, uitând complet de cearta de dinainte – cel puţin pentru moment. Mags reuşea întotdeauna să-i potolească, într-un mod în care lui Ray i se părea imposibil.

— Cum faci asta?

— Se numeşte creşterea şi educarea copiilor, spuse Mags. Ar trebui să încerci şi tu din când în când.

Ray nu insistă. În ultima vreme părea că nu fac altceva decât să se

tot împungă unul pe celălalt, iar acum nu era în dispoziţia necesară să se contrazică pe tema serviciului cu normă întreagă versus creşterea şi educarea copiilor cu normă întreagă.

Mags începu să se mişte prin bucătărie, aşezând pe masă cele necesare dejunului; pregătind cu îndemânare pâine prăjită şi turnând suc în pahare în timp ce-şi sorbea cafeaua.

— La ce oră ai ajuns azi-noapte? Nu te-am auzit când ai intrat în cameră.

Se încinse cu un şorţ peste pijamale şi începu să pregătească omletă. Şorţul era cel pe care i-l făcuse Ray cadou anul trecut, de Crăciun. Intenţionase să fie o glumă – cum fac acei soţi îngrozitori care le dăruiesc nevestelor tigăi şi mese de călcat – însă Mags chiar îl purtase de-atunci. Avea pe el o imagine cu o gospodină din anii ’50, iar sloganul spunea „Îmi place să folosesc vin când gătesc – uneori torn puţin şi în mâncare”. Ray îşi aduse aminte cum venea acasă şi-şi înconjura soţia cu braţele în timp ce stătea în faţa aragazului, simţind cum şorţul se şifona sub mâinile lui. Nu mai făcuse asta de mult timp.

— Pe la unu, cred, spuse Ray.

Avusese loc un jaf armat la o benzinărie din suburbiile Bristolului. Agenţii de poliţie reuşiseră să-i prindă pe toţi cei patru făptaşi la câteva ore după incident, iar Ray rămăsese la birou mai mult ca un gest de solidaritate faţă de colegii lui decât din cauză că era într-adevăr nevoie de el acolo.

Cafeaua era prea fierbinte pentru a fi băută, însă el tot luă o înghiţitură, şi se fripse la limbă. BlackBerry-ul îi vibră şi aruncă o privire spre ecran. Stumpy îi trimisese un e-mail în care îl informa că cei patru atacatori fuseseră puşi sub învinuire şi prezentaţi în faţa Curţii sâmbătă dimineaţă, iar magistraţii îi trimiseseră după gratii. Ray tastă repede un mesaj către comisar.

— Ray! spuse Mags. Lasă munca! Ai promis.

— Scuze, mă ocupam de treaba de azi-noapte.

— Sunt doar două zile, Ray – vor trebui să se descurce şi fără

tine.

Puse o tigaie cu ouă pe masă şi se aşeză şi ea pe scaun.

— Ai grijă, îi spuse ea lui Lucy, e fierbinte.

Se uită la Ray.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc, mănânc ceva mai târziu. Mă duc să fac un duş.

Se sprijini de tocul uşii pentru o secundă, privindu-i pe cei trei cum mâncau.

— Luni va trebui să lăsăm poarta deschisă pentru ca cel care spală ferestrele să poată intra, zise Mags, aşa că să nu uiţi s-o descui când scoţi containerul de gunoi mâine seară. A, şi am fost la vecin în legătură cu copacii de alături, aşa că au de gând să-i taie peste câteva săptămâni, deşi o s-o cred când o s-o văd.

Ray se întreba dacă *Post* avea să publice un articol despre cazul de noaptea trecută. La urma urmei, erau destul de rapizi când venea vorba să se ia de cazurile nerezolvate de poliţie.

— Sună grozav, spuse el.

Mags îşi lăsă jos furculiţa şi se uită la el.

— Ce? zise Ray.

Urcă la etaj să facă duş şi-şi scoase telefonul să-i trimită un mesaj ofiţerului de presă de serviciu. Ar fi fost păcat să nu profite de pe urma unei anchete bine făcute.

— Mulţumesc pentru ziua de azi, spuse Mags.

Stăteau amândoi pe canapea, însă niciunul dintre ei nu se deranjase să dea drumul la televizor.

— Pentru ce?

— Pentru că ai lăsat şi tu o dată munca deoparte.

Mags îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. Încreţiturile de la colţul ochilor dispărură şi ea păru dintr-odată mult mai tânără: Ray îşi dădu seama că ea se încrunta foarte des în ultimul timp şi se întrebă dacă şi el făcea la fel.

Mags avea genul de zâmbet pe care mama lui Ray obişnuia să-l numească „generos”. „Înseamnă doar că am o gură mare”, râsese Mags când auzise asta pentru prima oară.

Ray se crispa când îşi aduse aminte de asta. Poate că zâmbea ea ceva mai rar în ultimul timp, însă era aceeaşi Mags care fusese şi în urmă cu câţiva ani. Mormăia adesea că pusese câteva kilograme pe ea de când se născuseră copiii, însă lui Ray îi plăcea cum arăta ea acum. Avea abdomenul rotund şi moale şi sânii grei şi plini. Complimentele lui păreau să treacă neobservate, iar el renunţase de mult timp să i le mai facă.

— M-am simţit grozav, zise Ray. Ar trebui s-o facem mai des.

Îşi petrecuseră ziua acasă, lenevind şi jucând crichet în grădină, profitând de soarele strălucitor. Ray scosese setul de Swingball din magazie şi copiii se jucaseră cu el tot restul după-amiezii, în ciuda faptului că Tom tot spunea mereu că este un joc „jalnic”.

— Ce bine m-am simţit să-l văd pe Tom râzând, zise Mags.

— N-a mai făcut asta prea des în ultimul timp, aşa-i?

— Îmi fac griji din cauza lui.

— Vrei să vorbim din nou cu cei de la şcoală?

— Nu cred că are rost, zise Mags. Ne apropiem deja de sfârşitul anului şcolar. Sper că schimbarea profesorilor va modifica ceva, plus că n-o să mai fie cel mai mic – poate că asta o să-i ofere un plus de încredere în sine.

Ray încerca să se pună în pielea fiului său, care plutise prin ultimul semestru de şcoală cu aceeaşi lipsă de entuziasm care-o făcuse pe profesoara lui să-şi facă griji la începutul anului.

— Mi-aş dori ca ei să vorbească cu noi, zise Mags.

— Jură că nu este nimic în neregulă, spuse Ray. E un adolescent tipic, asta-i tot, dar va trebui să treacă peste asta, pentru că, dacă va continua să adopte aceeaşi atitudine faţă de şcoală când va ajunge în ultimul an de gimnaziu, atunci va avea mari probleme.

— Pare că astăzi aţi fost în relaţii mai amiabile, zise Mags.

Era adevărat, supravieţuiseră toată ziua fără să se contrazică. Ray

îşi muşcase limba la ocazionalele bombăneli ale lui Tom, iar Tom renunţase la obişnuitul dat al ochilor peste cap. Fusese o zi reuşită.

— Şi n-a fost chiar atât de greu, să-ţi închizi BlackBerry-ul, nu? spuse Mags. Fără palpitaţii? Sudori reci? Atacuri de panică?

— Ha ha. Nu, n-a fost deloc rău.

Nu-l închisese, fireşte, şi-i vibrase tot timpul în buzunar de-a lungul zilei. Se retrăsese la toaletă pentru a arunca o privire rapidă la e-mailurile primite şi pentru a se asigura că nu ratase ceva urgent. Răspunsese la unul trimis de şefă legat de Operaţiunea Întreruperea şi aruncase o privire la un mesaj trimis de Kate în legătură cu accidentul cu autor necunoscut, pe care de-abia aştepta să-l poată citi pe îndelete. Ceea ce Mags nu înţelegea era că ignorarea telefonului un weekend întreg îi lăsa pe cap atâta treabă ce trebuia rezolvată luni, încât ar fi trebuit să-şi petreacă tot restul săptămânii pentru a recupera, nemailăsându-i timp să se mai ocupe şi de altceva.

Se ridică în picioare.

— Mă duc în birou şi lucrez cam o oră, totuşi.

— Ce? Ray, ai spus că nu lucrezi!

Ray era confuz.

— Dar copiii sunt în pat.

— Da, dar eu – Mags se opri şi scutură uşor din cap, de parcă avea ceva în ureche.

— Ce?

— Nimic. E-n regulă. Fă ce ai de făcut.

— Mă întorc într-o oră, promit.

Peste aproape două ore, Mags împinse uşa de la birou.

— M-am gândit că ai vrea o ceaşcă de ceai.

— Mulţumesc.

Ray se întinse; gemu atunci când simţi ceva pocnindu-i la spate.

Mags lăsă cana jos pe birou şi se uită peste umărul lui Ray la teancul gros de hârtii pe care-l citea.

— Este dosarul cluburilor de noapte? Scană rapid cu privirea pagina de deasupra. Jacob Jordan? Nu era băieţelul care a fost ucis în accidentul de maşină de anul trecut?

— Ba da.

Mags păru surprinsă.

— Credeam că ancheta a fost închisă.

— A fost.

Mags se aşeză pe braţul fotoliului pe care-l ţineau în birou din cauză cu nu se asorta cu covorul din sufragerie. Nu se potrivea nici cu ce avea Ray în birou, dar era cel mai confortabil fotoliu în care stătuse el vreodată, aşa că refuza să se despartă de el.

— Deci, de ce încă se mai ocupă DIC de el?

Ray scoase un oftat.

— Nu se mai ocupă, zise el. Cazul a fost clasat, dar eu nu l-am arhivat încă. Doar mai aruncăm o privire rapidă prin tot ce avem, ca să fim siguri că nu ne-a scăpat nimic.

— *Noi?*

Ray făcu o pauză.

— Echipa. Nu ştia de ce nu pronunţase numele lui Kate, însă acum nu i se mai părea în regulă s-o facă. Mai bine s-o lase pe ea deoparte, în caz că şefei i-ar fi ajuns ceva la ureche. Era mai bine ca reputaţia lui Kate să nu devină chiar atât de repede pătată.

— Of, Ray, spuse Mags cu o voce moale, nu ai destule dosare active pe cap acum, mai e nevoie să te complici şi cu cazuri mai vechi?

— Ăsta e încă proaspăt, zise Ray. Şi nu pot să nu mă gândesc că am renunţat prea repede la el. Dacă am mai trece încă o dată prin el, poate că vom găsi ceva.

Urmă o pauză înainte ca Mags să vorbească.

— Ştii că nu e aceeaşi situaţie ca în cazul lui Annabelle.

Ray strânse mai tare toarta cănii pe care o ţinea în mână.

— Nu face asta.

— Nu te poţi tortura în continuare pentru fiecare caz pe care nu-l

poţi rezolva. Mags se aplecă în faţă şi-l strânse uşor de genunchi. O să înnebuneşti.

Ray sorbi din ceai. Annabelle Snowden fusese primul caz de care se ocupase când primise funcţia de inspector. Fata dispăruse după ce ieşise de la şcoală, iar părinţii ei o luaseră razna. Sau cel puţin la început păruseră că o iau razna. Două săptămâni mai târziu, Ray îl acuzase pe tatăl fetei de crimă, după ce trupul lui Annabelle fusese descoperit ascuns în lada de sub patul din apartamentul lui; fusese ţinută în viaţă acolo mai mult de o săptămână.

— Ştiam eu că era ceva în neregulă cu Terry Snowden, zise el, uitându-se în sfârşit la Mags. Ar fi trebuit să insist mai mult ca el să fie arestat atunci când a dispărut fata.

— Nu aveai nicio dovadă, zise Mags. Instinctul de poliţist e important, dar nu poţi conduce o investigaţie bazându-te doar pe bănuieli.

Închise dosarul lui Jacob cu blândeţe.

— Un caz diferit, zise ea. Oameni diferiţi.

— Dar tot un copil implicat, rosti Ray.

Mags îl apucă de mâini.

— Dar el e deja mort, Ray. Poţi să munceşti în toate orele pe care ţi le-a mai lăsat Dumnezeu şi tot n-o să schimbi nimic. Renunţă.

Ray nu răspunse. Se întoarse cu faţa la birou şi deschise din nou dosarul, de-abia realizând că Mags ieşise din încăpere şi că plecase la culcare. Când se logă la adresa de e-mail, acolo deja îl aştepta un mesaj de la Kate, trimis în urmă cu câteva minute. Tastă repede un răspuns.

Mai eşti trează?

Răspunsul veni câteva secunde mai târziu.

Caut să văd dacă o găsesc pe mama lui Jacob pe Facebook. Şi urmăresc şi o licitaţie de pe eBay. Tu?

Mă uit prin rapoartele referitoare la vehicule incendiate prin dosarele colegilor. Mai rămân o vreme.

Grozav, mă poţi ţine trează!

Ray şi-o imagină pe Kate făcută covrig pe canapea, cu laptopul lângă ea şi cu câteva gustări alături.

Ben şi Jerry? tastă el.

De unde-ai ştiut?!

Ray rânji. Trase în josul paginii fereastra cu e-mailul, pentru a se putea uita din când în când la noile mesaje, după care începu să citească raporturile trimise prin fax de către spital.

Nu i-ai promis lui Mags că-ţi iei liber în weekend?

Mi-am luat liber în weekend! Mai lucrez puţin, acum că s-au dus copiii la culcare. Cineva trebuie să-ţi ţină şi ţie de urât…

Mă simt onorată. Ce mod mai plăcut de a-mi petrece o seară de sâmbătă?

Ray râse.

Ceva promiţător pe Facebook? tastă el.

Sunt câteva posibilităţi, dar nu au poze de profil. Aşteaptă, sună telefonul. Mă întorc într-o clipă.

Deşi n-ar fi vrut, Ray îşi închise e-mailul şi-şi îndreptă atenţia asupra teancului de foi primite de la spital. Trecuseră câteva luni de când murise Jacob, iar o voce insistentă din mintea lui Ray îi tot spunea că toată această muncă în plus este în van. Bucata de carcasă de far de ceaţă pe care o găsiseră se dovedise că provine de la o

gospodină care derapase pe gheaţă şi lovise unul din copacii care mărgineau drumul. Toate acele ore de muncă pentru nimic, iar ei tot continuau. Ray se juca cu focul, punându-se împotriva ordinelor şefei lui, nemaivorbind de faptul că o lăsa şi pe Kate să facă acelaşi lucru. Însă acum merseseră prea departe – nu s-ar mai fi putut opri nici dacă ar fi vrut.

Capitolul 12

O să se încălzească mai târziu, însă deocamdată aerul e încă rece, ceea ce mă face să-mi bag capul între umeri până la urechi.

— Azi e răcoare, spun eu cu voce tare.

Am început să vorbesc singură, la fel ca bătrâna aceea care obişnuia să se plimbe singură pe Clifton Suspension Bridge, cărând după ea sacoşe pline cu ziare. Mă întreb dacă se mai plimbă pe-acolo; dacă mai trece pe pod în fiecare dimineaţă şi face cale-ntoarsă în fiecare seară. Atunci când pleci dintr-un loc e uşor să-ţi imaginezi că viaţa merge mai departe în acel loc la fel ca înainte, chiar dacă nimic nu rămâne neschimbat la nesfârşit. Viaţa mea în Bristol i-ar fi putut aparţine altcuiva.

Gonesc acest gând şi-mi trag cizmele în picioare, înfăşurându-mi un fular în jurul gâtului. Mă lupt ca în fiecare zi cu încuietoarea, căci cheia rămâne blocată în ea şi nu o pot răsuci. În cele din urmă reuşesc să încui uşa, după care bag cheia în buzunar. Beau aleargă pe lângă călcâiele mele. Mă urmăreşte ca o umbră, nedorind parcă să mă scape din ochi. Când am ajuns pentru prima dată acasă, a schelălăit toată noaptea, cerând să-i dau drumul şi să vină să doarmă în pat cu mine. M-am urât pentru asta, dar mi-am tras perna peste urechi şi i-am ignorat gemetele, ştiind că dacă-mi voi permite să mă apropii de el, voi regreta. Au trecut câteva zile până când el a încetat să mai plângă şi, chiar dacă acum doarme la capătul de jos al scărilor, se trezeşte la cel mai mic scârţâit al scândurilor din duşumeaua dormitorului.

Verific dacă mi-am făcut toată lista cu îndatoriri pentru ziua de azi – mi le pot reaminti pe toate, dar nu vreau să fac nicio greşeală. Bethan continuă să le facă reclamă fotografiilor mele în faţa turiştilor şi, deşi de-abia dacă-mi vine să cred, chiar sunt ocupată. Nu în acelaşi fel în care eram înainte, cu expoziţii şi angajamente de tot felul, dar oricum ocupată. Am aprovizionat de două ori

magazinul de lângă rulote cu vederi şi câteva comenzi chiar au sosit datorită micului website creat de mine. E departe de website-ul foarte vizitat pe care-l aveam înainte, dar de fiecare dată când mă uit la el încep să simt un fior de mândrie că l-am făcut eu însămi, fără niciun ajutor. Un lucru mărunt, dar încet, încet încep să cred că pesemne nu sunt chiar atât de inutilă pe cât credeam odată.

Nu mi-am pus numele pe website: doar o galerie de poze, cu un sistem de ordonare mai degrabă de bază, şi numele noii mele afaceri: „Scris în Nisip". Bethan m-a ajutat să-l aleg, stând într-o seară în căsuţă, la o sticlă de vin, vorbind despre afacerea mea cu un asemenea entuziasm încât nu m-am putut opri să nu mă las convinsă. „Ce părere ai?" continua ea să mă întrebe. Nu mi se mai ceruse părerea de mult timp încoace.

August e cea mai aglomerată lună pentru parcul de rulote şi, deşi mă văd cu Bethan cel puţin o dată pe săptămână, mi-e dor de liniştea din timpul iernii, când puteam vorbi timp de o oră sau chiar mai mult, cu picioarele lipite de caloriferul pe ulei aşezat într-un colţ al magazinului. Plajele sunt şi ele foarte aglomerate, aşa că trebuie să mă trezesc cât mai aproape de răsăritul soarelui pentru a fi sigură că prind o fâşie de nisip curată, ca să-mi pot face fotografiile.

Un pescăruş ţipă la noi şi Beau o zbugheşte prin nisip, lătrând în timp ce pasărea îl necăjeşte din înaltul cerului, unde se află la adăpost. Dau cu piciorul în resturile de pe plajă şi ridic de jos un băţ lung. Valurile s-au retras departe, iar nisipul este cald, începând deja să se usuce. Astăzi voi scrie un mesaj mai aproape de apa mării. Scot o bucată de hârtie din buzunar şi-mi aduc aminte de prima comandă pe care o am. „Julia", spun eu. „Ei bine, este ceva destul de direct." Beau se uită la mine întrebător. Crede că vorbesc cu el. Poate că aşa şi fac, deşi n-ar trebui să-l fac să capete încredere în mine. Îl văd pe el probabil la fel cum îşi vede Iestyn câinii care au grijă de oi: unelte pentru o afacere; se află acolo pentru a îndeplini un rol. Beau este câinele meu de pază. Încă n-am avut nevoie de

protecţie, dar s-ar putea să am.

Mă aplec şi desenez un J mare, mă dau apoi în spate ca să-i verific dimensiunea, înainte de a scrie şi restul numelui. Mulţumită de el, dau drumul băţului şi-mi iau aparatul de fotografiat. Soarele s-a ridicat suficient de mult acum, iar lumina nu foarte puternică aruncă o sclipire roz de-a lungul nisipului. Fac o duzină de fotografii, până când scrisul se acoperă de spuma albă a mării.

Pentru următoarea comandă am nevoie de o porţiune curată de plajă. Lucrez repede, adunând câteva braţe de beţe din grămezile aduse de apă. Când ultima bucată de lemn este aşezată la locul ei, arunc un ochi critic asupra operei mele. Mlădiţe de iarbă de mare încă pline de apă rotunjesc marginile liniilor formate din beţele şi din pietricelele pe care le-am folosit pentru a încadra mesajul. Inima din lemne are o lungime de un metru optzeci: suficient de întinsă pentru a încăpea în ea scrisul învârtejit pe care l-am folosit pentru a compune mesajul „Iartă-mă, Alice". Întind mâna să mişc o bucată de lemn, când Beau vine în fugă din apă, lătrând nerăbdător.

— Stai! strig eu.

Pun o mână protectoare peste aparatul care-mi atârnă de gât, în caz că ar vrea să sară pe mine. Însă câinele mă ignoră, alergând şi aruncând nisip umed în urmă, înspre cealaltă parte a plajei, unde începe să ţopăie în jurul unui bărbat care merge de-a lungul plajei. La început cred că este bărbatul care îşi plimba câinele şi care vorbise cu mine o dată, însă el îşi bagă mâinile în buzunarele gecii sale cernite, iar eu trag brusc aer în piept, pentru că mişcarea mi se pare foarte familiară. Cum e posibil aşa ceva? Nu cunosc pe nimeni aici, în afară de Bethan şi de Iestyn, totuşi acest bărbat, care probabil că se află la o distanţă de aproximativ o sută de metri depărtare, se îndreaptă fix spre mine. Îi pot vedea faţa. Îl cunosc, totuşi nu-l cunosc, iar incapacitatea mea de a-l identifica mă face vulnerabilă. Simt cum un nod de panică îmi urcă pe gât şi-l strig pe Beau.

— Tu eşti Jenna, corect?

Vreau să fug, însă picioarele parcă mi-au prins rădăcini. Scanez

mental toate cunoştinţele din Bristol. Ştiu că l-am mai întâlnit undeva, înainte.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, spune bărbatul, şi-mi dau seama că tremur toată.

Lasă impresia că într-adevăr îi pare rău şi zâmbeşte larg, de parcă ar vrea să-şi ceară scuze.

— Sunt Patrick Mathews. Veterinarul din Port Ellis, adaugă el.

Şi, dintr-odată, îmi aduc aminte de el şi de modul în care îşi băga mâinile în buzunarele de la echipamentul medical.

— Îmi pare foarte rău, am spus eu, recăpătându-mi în sfârşit glasul, care mi se pare slab şi nesigur. Nu te-am recunoscut.

Arunc o privire înspre cărarea care merge pe coastă. În curând oamenii vor începe să sosească pe plajă pentru plimbarea zilnică: protejându-se de condiţiile meteo cu haine care împiedică pătrunderea vântului, cu loţiuni de plajă şi cu umbrele. Pentru prima oară mă bucur că suntem în plin sezon şi că Penfachul este plin de lume: surâsul lui Patrick este plin de căldură, însă eu am mai fost păcălită de un surâs plin de căldură odată.

Se apleacă pentru a-i scărpina urechile lui Beau.

— Se pare că ai făcut o treabă bună cu puiuţul ăsta. Ce nume i-ai pus?

— Îl cheamă Beau.

Nu mă pot abţine: fac discret doi paşi în spate şi simt imediat cum nodul din gât se înmoaie. Dau comandă mâinilor să se lase în jos, de-a lungul corpului, dar imediat mă trezesc că ele s-au ridicat şi mi s-au aşezat pe şolduri.

Patrick se aşază în genunchi şi-l mângâie pe Beau, care se rostogoleşte pe jos pentru a-i permite să-l scarpine pe burtică, încântat de atenţia cu care nu este obişnuit.

— Nu pare deloc supărat.

Capăt încredere datorită comportamentului relaxat al lui Beau. Nu se spune despre câini că se pricep cel mai bine la aprecierea personalităţii oamenilor?

— Nu, pare că se simte bine, spun eu.

— Chiar că aşa-i.

Patrick se ridică în picioare şi-şi scutură nisipul de pe genunchi, însă eu nu cedez.

— N-au fost probleme cu Iestyn, să înţeleg? Patrick rânjeşte.

— De niciun fel, îi spun eu. De fapt, pare să creadă că un câine este o componentă esenţială a oricărei gospodării.

— Cred că sunt de aceeaşi părere cu el. Şi eu aş ţine unul, doar că trebuie să lucrez foarte multe ore şi n-ar fi corect faţă de el. Totuşi, ajung să fac cunoştinţă cu o mulţime de animale în fiecare zi, aşa că n-ar trebui să mă plâng.

Pare că se simte ca acasă aici, lângă mare, căci cizmele sale au o crustă de nisip şi cutele hainei sunt pline de sare. Arată cu capul înspre inima din nisip.

— Cine e Alice şi de ce ai nevoie de iertarea ei?

— Aa, nu-i al meu.

Probabil că-şi închipuie că nu sunt chiar întreagă la cap, căci desenez figuri în nisip.

— Cel puţin, sentimentul nu-mi aparţine. Fac o fotografie cu acest mesaj pentru altcineva.

Patrick pare nedumerit.

— Cu asta mă ocup, spun eu. Sunt fotograf.

Ridic aparatul foto, de parcă altfel nici nu m-ar crede.

— Oamenii îmi trimit mesaje cu ce vor să scriu pe nisip şi eu vin aici, le scriu şi apoi le trimit fotografia.

Mă opresc, însă el chiar pare interesat de subiect.

— Ce fel de mesaje?

— Cele mai multe sunt mesaje de dragoste – sau cereri în căsătorie –, dar primesc de toate tipurile. Acesta este unul de scuză, evident, dar uneori oamenii îmi cer să scriu citate celebre, ori versuri din cântecele lor favorite. De fiecare dată este diferit.

Mă opresc, roşie toată.

— Şi reuşeşti să-ţi câştigi existenţa din asta? Ce job grozav!

Caut o urmă de sarcasm în vocea lui, dar nu găsesc, şi-mi dau voie să mă simt şi eu un pic mândră. Chiar *e* un job grozav, şi l-am creat din nimic.

— Mai vând şi altfel de poze, spun eu, în principal cu golful. E chiar frumos, foarte multă lume vrea să aibă o amintire cu el.

— Nu-i aşa? Îmi place foarte mult aici.

Stăm tăcuţi timp de câteva secunde, privind valurile cum se înalţă şi cum se sparg după aceea, în timp ce aleargă în sus, pe nisip. Încep să mă simt agitată şi încerc să mai găsesc şi altceva demn de spus.

— Ce te aduce aici pe plajă? întreb. Nu prea multă lume se aventurează aici jos la o oră aşa matinală, decât dacă au un câine pe care trebuie să-l plimbe.

— A trebuit să eliberez o pasăre, explică Patrick. O femeie a adus o gâscă de mare cu o aripă ruptă şi pasărea a rămas la clinică până când s-a vindecat. A stat cu noi timp de câteva săptămâni şi acum am adus-o pe faleză şi i-am dat drumul. Încercăm să le eliberăm în acelaşi loc în care le găsim, ca să le oferim o şansă de supravieţuire. Când ţi-am văzut mesajul de pe plajă, nu m-am putut abţine şi am venit jos ca să aflu cine anume l-a scris. Abia când am ajuns jos pe plajă, mi-am dat seama că ne mai întâlnisem deja.

— Şi gâsca de mare a reuşit să zboare normal?

Patrick aprobă din cap.

— O să fie bine. Se întâmplă destul de des. Nu eşti de pe aici, nu-i aşa? Îmi amintesc că ai menţionat că nu erai venită de prea mult timp în Penfach atunci când l-ai adus pe Beau. Unde ai locuit înainte?

Înainte să mă pot gândi la un răspuns, un telefon începe să sune, tonul său de apel părând a fi un sunet nelalocul lui aici, pe plajă. În sinea mea răsuflu uşurată, deşi acum mi-am compus o poveste pe care o tot repet, pentru Iestyn, pentru Bethan şi pentru ocazionalul plimbăreţ care îmi tot iese în cale ca să discutăm. Sunt artist plastic, dar m-am rănit la mână într-un accident şi nu mai pot lucra, aşa că

am început să fac fotografii. La urma urmei, nu m-am îndepărtat prea mult de adevăr. Nu am fost întrebată despre copii, şi mă întreb dacă nu cumva povara pe care o port devine uneori vizibilă.

— Scuze, spune Patrick.

Se caută în buzunare şi scoate la iveală un mic pager, îngropat într-o grămăjoară de mâncare pentru ponei şi bucăţi de paie, care cad în nisip.

— Trebuie să-l ţin cu volumul dat la maximum, altfel nu reuşesc să-l aud.

Aruncă o privire la ecran.

— Mi-e teamă că trebuie s-o şterg. Sunt voluntar la staţia salvamarilor din Port Ellis. Sunt şi eu chemat de vreo două ori pe lună, iar acum se pare că e nevoie de mine acolo.

Îşi bagă telefonul la loc în buzunar.

— Mi-a făcut o mare plăcere să te revăd, Jenna. Chiar mi-a părut bine.

Ridicând o mână în semn de rămas-bun, o ia la fugă pe cărarea plină de nisip şi dispare înainte să fac şi eu acelaşi lucru.

Când ne întoarcem la căsuţă, Beau se prăbuşeşte în coşul lui, epuizat. Descarc pozele de dimineaţă în computer, în timp ce aştept să fiarbă apa în ibric. Sunt mai bune decât m-am aşteptat, având în vedere că am fost întreruptă: literele se văd clar pe fondul nisipului ce se usca încet, iar inima mea făcută din lemne aduse de mare reprezintă un cadru perfect. Las cele mai bune imagini pe monitor pentru a mă uita la ele mai târziu şi-mi iau cafeaua sus, cu mine. O să-mi pară rău mai târziu, ştiu asta, însă nu mă pot abţine.

Stând jos, pe duşumea, las cana din mână, pe scândurile goale, şi întind mâna sub pat, după cutia pe care n-am mai atins-o de când am ajuns în Penfach. O trag spre mine şi mă aşez turceşte pentru a deschide capacul, trăgând în piept amintirile odată cu praful. Începe să mă doară aproape imediat şi ştiu că ar trebui să închid cutia înainte să-mi bag mâna şi mai adânc. Dar, la fel ca un dependent în

căutare de drog, sunt tenace.

Scot micul album foto ce zace deasupra unui teanc de acte oficiale. Unul câte unul, îmi trec degetele peste fotografiile ce înfăţişează un trecut atât de îndelung negat, încât mă simt de parcă aş privi la fotografiile unei străine. Într-una stau în picioare în grădină; în alta sunt din nou în bucătărie, gătind. Iar aici sunt gravidă, arătându-mi burtica umflată şi rânjind la aparatul foto. Nodul din gât devine şi mai mare şi simt înţepătura familiară din spatele ochilor. Clipesc, pentru a le îndepărta. Am fost atât de fericită, în vara aceea, sigură că acea nouă viaţă avea să schimbe totul, iar noi vom reuşi s-o luăm de la capăt. Am crezut că va reprezenta un nou început pentru noi. Mângâi fotografia, trecându-mi degetul pe conturul burticii şi imaginându-mi pe unde ar fi fost situat capul; membrele sale curbate; degeţelele de la picioare, de-abia formate.

Cu blândeţe, de parcă mi-aş putea deranja copilul nenăscut, închid albumul foto şi-l aşez la loc în cutie. Ar trebui să cobor la parter, cât încă mai sunt stăpână pe situaţie. Dar mă simt de parcă mi-am atins un dinte cariat sau mi-am rupt coaja de la o bubă. Mă învârt de colo, colo, până când degetele mele ating materialul moale al iepurelui cu care am dormit în fiecare noapte cât am fost gravidă, în aşa fel încât atunci când urma să i-l dau fiului meu, acesta să miroasă la fel ca mine. Acum mi-l ridic până în dreptul feţei şi inspir, disperată să găsesc ceva care să-mi amintească de el. Las să-mi scape un vaiet înăbuşit şi Beau galopează neauzit pe scări, intrând în dormitor.

— Jos, Beau, îi spun eu.

Câinele nu-mi dă atenţie.

— Ieşi afară! ţip eu la el, o femeie nebună care strânge în braţe o jucărie de pluş.

Ţip şi nu mă pot opri, chiar dacă în faţa ochilor mei nu se află Beau, ci bărbatul care mi-a luat copilul de lângă mine; bărbatul care mi-a curmat viaţa atunci când a curmat-o pe a fiului meu.

— Ieşi afară! Ieşi afară! Ieşi afară!

Beau se trânteşte pe podea, cu trupul tensionat şi cu urechile pleoştite peste cap. Dar nu renunţă. Încet, centimetru cu centimetru, se apropie, neluându-şi în tot acest timp ochii de la mine.

Îndârjirea mă părăseşte la fel de repede pe cât a venit.

Beau se opreşte lângă mine, încă ghemuit şi aproape lipit de duşumea, şi-şi aşază capul în poala mea. Închide ochii şi-i simt greutatea şi căldura prin materialul jeanşilor. Fără voia lor, mâinile mi se întind şi încep să-l mângâie, iar lacrimile încep să-mi curgă pe obraji.

Capitolul 13

Ray îşi adunase echipa pentru Operaţiunea Întreruperea. O însărcinase pe Kate cu evidenţa probelor din dosar, ceea ce era o mare răspundere pentru cineva care intrase în echipă doar de optsprezece luni, însă el considera că ea se putea descurca.

— Normal că pot! spusese ea atunci când el îşi exprimase îndoielile. Şi pot veni oricând la tine dacă am vreo nelămurire, nu-i aşa?

— Oricând, zisese Ray. Bem ceva după muncă?

— Încearcă numai să mă opreşti.

Se obişnuiseră să facă o mică şedinţă de două sau de trei ori pe săptămână, ca să treacă din nou prin cazul accidentului cu autor necunoscut. Pe măsură ce noile investigaţii îşi pierdeau din importanţă, ei începuseră să discute mai puţin despre caz şi să petreacă din ce în ce mai mult timp discutând despre viaţa lor din afara muncii. Ray rămăsese surprins când descoperise că ea era un fan la fel de înfocat al echipei Bristol City ca şi el, şi petrecuseră multe după-amiezi lamentându-se din cauza recentei retrogradări a echipei. Pentru prima dată după mulţi ani, începuse să simtă că nu este doar soţ sau tată, ori doar un ofiţer de poliţie. Era Ray.

Fusese foarte atent să lucreze la cazul accidentului cu autor necunoscut în afara orelor sale de program. Se împotrivea în mod direct ordinelor specifice ale şefei, dar atât timp cât nu muncea în timpul serviciului la asta, se gândea că ea nu ar fi avut de ce să se împotrivească. Şi, dacă ar fi scos la iveală o pistă solidă, care ar fi avut ca rezultat o arestare – ei bine, atunci şi ea şi-ar fi schimbat opinia.

Nevoia de a ascunde ceea ce lucrau faţă de restul oamenilor din DIC însemna că Ray şi Kate transformaseră întâlnirile din pub în ceva mai mult decât simple discuţii despre cazurile obişnuite ale poliţiei. Pubul Horse and Jockey era liniştit, cu separeuri cu panouri

despărţitoare înalte, în care ei îşi puteau împrăştia hârtiile fără teama de a fi surprinşi de cineva, iar proprietarul nu-şi ridica niciodată privirea din revista lui cu cuvinte încrucişate. Era un mod plăcut de a-şi încheia ziua de lucru şi de a se elibera de stres înainte de a pleca acasă, iar Ray se trezea uitându-se la ceas până când se făcea vremea să plece de la birou.

Ca de obicei, un telefon primit la ora cinci îl ţinu mai mult pe loc, iar în momentul în care ajunse în pub Kate deja băuse jumătate din ce comandase. Înţelegerea tacită stabilea că cine ajungea primul acolo cumpăra băuturile, iar halba lui de Pride îl aştepta deja pe masă.

— Stai liniştit, spuse Kate, împingând halba spre el. Ceva interesant?

Ray luă o gură mare din băutură.

— Ceva informaţii despre un caz care s-ar putea să ajungă în cele din urmă la noi, spuse el. În cartierul Creston se află un dealer de droguri care se foloseşte de şase sau şapte distribuitori pentru a-i face treaba murdară – arată ca şi cum s-ar contura un caz destul de bunicel.

Un parlamentar destul de zgomotos din Partidul Laburiştilor începuse să se preocupe destul de mult de rezolvarea acestor probleme şi adusese în discuţie în public faptul că astfel de cartiere reprezintă o „adevărată ameninţare" la adresa societăţii, iar Ray ştia că şefa era dornică să scoată în evidenţă faptul că poliţia făcea tot posibilul să rezolve astfel de cazuri. Ray spera că dacă Operaţiunea Întreruperea mergea bine, el urma să crească suficient de mult în ochii comandantului pentru a i se încredinţa şi acest caz.

— Echipa de la Abuzuri Domestice a luat legătură cu Domenica Letts, îi spuse el lui Kate, prietena unuia dintre dealeri, iar acum încearcă s-o convingă să depună plângere împotriva lui. Evident, nu vrem să-l speriem aducându-i poliţia la uşă pentru aşa ceva, nu în timp ce noi vrem să punem la punct investigaţia mai importantă, dar în acelaşi timp este de datoria noastră să avem grijă şi de

prietena lui.

— E în pericol?

Ray făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu ştiu. Cei de la Abuzuri Domestice au trecut-o în categoria celor cu risc ridicat, dar ea e foarte hotărâtă să nu depună mărturie împotriva lui, iar la momentul actual nu cooperează absolut deloc cu poliţia.

— Cât timp mai durează până am putea face prima mişcare?

— Ar putea dura şi câteva săptămâni, zise Ray. Prea mult. Va trebui s-o punem la adăpost – presupunând că ea va fi de acord – şi să putem sprijini cu probe acuzaţiile de atac asupra ei, înainte să-l putem acuza pentru implicarea în afacerea cu droguri.

— Alegerea lui Hobson, zise Kate gânditoare. Ce-i mai important: traficul de droguri sau violenţa domestică?

— Nu e chiar atât de simplu, nu? Dar cum rămâne cu violenţa cauzată de abuzul de droguri? Jafurile comise de către dependenţii de droguri în căutare de o doză? Efectele traficului de droguri poate că nu sunt la fel de imediate precum un pumn în faţă, dar pe termen lung sunt la fel de dureroase.

Ray îşi dădu seama că vorbea mai tare decât era normal, aşa că se opri brusc.

Kate îşi aşeză mâna peste a lui, pentru a-l calma.

— Hei, eu joc rolul avocatului diavolului. Nu e o decizie uşor de luat.

Ray rânji ruşinat.

— Scuze, am uitat cât de tare mă pot ambala din cauza lucrurilor de genul ăsta.

De fapt, trecuse destul de mult timp de când nu se mai gândise la ele. Făcuse genul de muncă de care se ocupa acum pentru o perioadă atât de lungă, încât motivele pentru care o făcea fuseseră îngropate sub un maldăr de hârtii şi de acte legate de personalul secţiei. Era bine să i se reamintească ceea ce conta cu adevărat.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Kate pentru o clipă, iar Ray simţi

căldura pielii ei lipită de a lui. O secundă mai târziu ea îşi trase mâna, râzând stânjenită.

— Încă una şi plecăm? zise Ray.

În momentul în care se întorcea la masă, deja totul fusese dat uitării, iar el se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase tot ce se întâmplase. Aşeză băuturile pe masă şi desfăcu o pungă de chipsuri, lăsând-o deschisă între ei.

— N-am nimic nou legat de cazul lui Jacob, spuse el.

— Nici eu, oftă Kate. Va trebui să renunţăm în cele din urmă, aşa-i?

El încuviinţă din cap.

— Aşa se pare. Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat să continui până acum.

— Ai fost îndreptăţită să nu renunţi, spuse Ray, şi mă bucur că am lucrat împreună la asta.

— Chiar dacă n-am făcut niciun progres?

— Da, pentru că acum mi se pare în ordine dacă renunţăm, nu? Am făcut tot posibilul, tot ce ne-a stat în puteri.

Kate aprobă din cap încet.

— Da, acum parcă lucrurile stau altfel, într-adevăr.

Se uită la Ray, întrebătoare.

— Ce?

— Până la urmă nu eşti chiar marioneta şefei.

Rânji, iar Ray începu să râdă. Era bucuros că până la urmă crescuse în ochii ei.

Mâncară chipsurile într-o tăcere prietenoasă, iar Ray îşi verifică telefonul pentru a vedea dacă Mags îi trimisese vreun mesaj.

— Cum merg lucrurile pe-acasă?

— La fel, zise Ray, băgându-şi telefonul la loc în buzunar. Tom încă mai mormăie când luăm masa împreună, iar eu şi Mags încă ne mai contrazicem pe tema a ce ar trebui să facem.

Scoase un râset scurt, însă Kate nu i se alătură.

— Când vă mai întâlniţi cu profesoara lui?

— Am fost ieri la şcoală, rosti Ray ursuz. De-abia a început şcoala de şase săptămâni şi se pare că Tom deja chiuleşte de la ore. Bătu darabana cu degetele în tăblia mesei. Nu-l înţeleg pe copilul ăsta. În timpul verii a fost totul în ordine, dar, de îndată ce s-a întors, a redevenit acelaşi Tom: necomunicativ, morocănos, nedorind să coopereze cu nimeni.

— Încă mai crezi că-l agresează cineva?

— Cei de la şcoală spun că nu, dar ăsta ar fi răspunsul lor standard, nu?

Ray nu avea o părere prea bună despre directoarea şcolii lui Tom, cea care sărise repede să-i acuze pe Mags şi pe Ray că nu se arătaseră „solidari" cu ceilalţi părinţi la şedinţe. Mags îl ameninţase că va veni la el la birou şi-l va târî cu forţa la următoarea şedinţă, iar Ray fusese atât de îngrijorat că ar putea să uite încât rămăsese şi lucrase acasă toată ziua, pentru a se putea prezenta la şedinţă împreună cu Mags. Nu că ar fi schimbat lucrurile în vreun fel.

— Profesoara lui Tom spune că e o influenţă negativă pentru restul clasei, zise Ray. Se pare că e un element subversiv.

Scoase un pufnet ironic.

— La vârsta lui! E al dracului de ridicol. Dacă nu se pot ocupa de un copil care nu vrea să coopereze cu ei, atunci ar trebui să renunţe la predat. Tom nu e un element subversiv, e doar al naibii de încăpăţânat.

— Mă întreb de unde o fi moştenit asta, spuse Kate, înăbuşindu-şi un surâs.

— Ai grijă, agent Evans! Sau vrei să sfârşeşti din nou în uniformă?

Rânji la ea.

Râsul lui Kate se transformă într-un căscat.

— Scuze, sunt frântă. Cred că va trebui să spun stop şi să plec la culcare. Am maşina la reparat, aşa că va trebui să verific la ce oră vine autobuzul.

— Te duc eu.

— Eşti sigur? Nu e chiar în drumul tău.

— Nu-i nicio problemă. Haide – poţi să-mi arăţi partea şic a oraşului.

Apartamentul lui Kate se afla într-un bloc drăguţ din centrul suburbiei Clifton, acolo unde preţurile erau, după cum considera Ray, mult prea umflate.

— Părinţii mei m-au ajutat să plătesc avansul, îi spusese ea. Altfel, nu mi l-aş fi putut permite. În plus, e destul de micuţ; teoretic, are două dormitoare, asta însă dacă vrei neapărat să mai bagi încă un pat în cea de-a doua cameră.

— Sigur ai fi primit ceva mult mai bun în altă parte pentru banii pe care i-ai plătit pe cel de-aici.

— Probabil, însă Cliftonul are tot ce-mi trebuie! Kate dădu din mâini cu exuberanţă. Vreau să spun, unde altundeva poţi găsi falafel la trei dimineaţa?

Din moment ce singurul lucru pe care şi-l dorea Ray la trei dimineaţa era să urineze, el nu vedea nimic atractiv în chestia cu falafelul.

Kate îşi desfăcu centura de siguranţă şi se opri, cu mâna pe mânerul portierei.

— Vrei să intri să vezi apartamentul?

Vorbise pe un ton normal, însă aerul deveni dintr-odată gros din cauza tensiunii care parcă se transformase în ceva palpabil, şi în acel moment Ray îşi dădu seama că trecea peste o linie a cărei existenţă nu-şi dorise s-o recunoască în ultimele câteva luni.

— Mi-ar plăcea, spuse el.

Apartamentul lui Kate era la ultimul etaj, şi la el se ajungea cu un lift elegant ce străbătea toată distanţa în câteva secunde. Când se deschiseră uşile, se treziră pe un palier mic şi acoperit cu mochetă, în capătul căruia se afla o uşă de culoare crem, nu departe de lift. Ray o urmă pe Kate afară din lift şi rămaseră tăcuţi în timp ce uşile se închideau silenţioase. Ea se uita direct la el, cu bărbia un pic ridicată şi cu o şuviţă de păr căzută pe frunte. Ray se trezi dintr-

odată că nu simte nicio grabă să plece.

— Aici stau, spuse Kate, fără să-şi ia ochii de la el.

El aprobă din cap, întinzând mâna pentru a-i da la o parte şuviţa rebelă de păr. Apoi, înainte să se întrebe ce se întâmplă, o sărută.

Capitolul 14

Beau îmi împinge cu nasul încheietura din spatele genunchiului, şi eu întind mâna şi mă joc cu urechile lui. N-am fost în stare să mă abţin să nu-l iubesc, iar acum doarme pe patul meu, aşa cum şi-a dorit încă de la început. Atunci când vine coşmarul, iar eu mă trezesc ţipând, el este acolo, lângă mine, şi mă linge pe mână, liniştindu-mă. Încet, încet, fără să-mi dau seama, durerea mi s-a transformat în altceva; dintr-o durere brută, ascuţită, care nu voia să dispară, într-o durere surdă, de care mai pot uita din când în când, împingând-o în fundal. Dacă o las acolo, amuţită şi nezgândărită, sunt în stare să mă prefac că totul este aproape în ordine. Că nu am avut altă viaţă înainte.

— Hai să mergem, atunci.

Întind mâna să sting lumina de pe noptiera de lângă pat, incomparabilă cu lumina soarelui care pătrunde prin fereastră. Acum cunosc capriciile golfului şi am un oarecare sentiment de mulţumire la gândul că am petrecut aproape un an întreg aici. Golful nu arată niciodată la fel de la o zi la alta. Fluxul şi refluxul, vremea imprevizibilă, chiar şi resturile aruncate pe plajă îl fac să pară diferit de la o oră la alta. Astăzi marea e umflată de la ploaia de azi-noapte, iar nisipul pare cenuşiu şi musteşte de apă, sub un cer încărcat de nori grei. În parcul de rulote nu vezi niciun cort, doar rulota nemişcată a lui Bethan şi alte câteva rulote mobile, deţinute de turiştii care profită de reducerile prilejuite de sfârşitul de sezon. Parcul se va închide nu peste mult timp, iar golful va fi din nou doar al meu.

Beau se grăbeşte să mi-o ia înainte şi aleargă în jos pe plajă. Fluxul a urcat mult, iar el plonjează în apă, lătrând la valurile reci. Râd tare. Acum este mai mult spaniel decât collie, cu picioarele sale de adolescent un pic cam lungi şi cu energia lui debordantă, despre care mă întreb dacă se epuizează vreodată.

Scrutez faleza, însă este goală, şi-mi dau voie să simt un fior de dezamăgire înainte să mi-l îndepărtez din minte. Este ridicol să sper că-l voi vedea pe Patrick, când nu ne-am întâlnit decât în acea zi, pe plajă, însă nu pot opri gândul să nu se formeze.

Găsesc o fâşie de nisip pe care să scriu. Bănuiesc că afacerea va mai stagna un pic pe timpul iernii, dar deocamdată merge destul de bine. Simt un fior de bucurie de fiecare dată când îmi soseşte câte-o comandă şi a devenit o adevărată plăcere să ghicesc poveştile din spatele mesajelor. Majoritatea clienţilor mei au o legătură cu marea şi mulţi dintre ei îmi trimit e-mailuri după ce şi-au primit comanda, ca să-mi spună ce mult le-a plăcut imaginea; cum şi-au petrecut copilăria pe plajă sau cum au strâns bani pentru vacanţele de la malul mării. Câteodată mă întreabă ce plajă este, dar eu nu le spun niciodată.

În timp ce mă pregătesc să încep, Beau începe să latre, aşa că ridic privirea şi zăresc un bărbat care vine spre noi. Mi se taie răsuflarea, însă el ridică o mână în semn de salut şi-mi dau seama că e el. E Patrick. Nu-mi pot ascunde zâmbetul şi, deşi inima mi-a luat-o la galop, nu este din cauza fricii.

— Speram să te găsesc aici, spune el, înainte să ajungă la mine. Cum ţi-ar plăcea un ucenic?

Azi nu e încălţat cu cizme, iar pantalonii din cord sunt dantelaţi cu nisip umed. Gulerul de la geaca ceruită stă ridicat în sus într-o parte, iar eu rezist tentaţiei de a întinde mâna ca să i-l aşez la loc.

— Bună dimineaţa, spun eu. Un ucenic?

El face un gest larg cu mâna, pentru a cuprinde întreaga plajă.

— M-am gândit că te pot ajuta şi eu la ceea ce faci.

Nu sunt sigură dacă râde de mine. Nu spun nimic.

Patrick îmi ia băţul din mână şi aşteaptă plin de speranţă, cu picioarele depărtate pe fâşia goală de nisip. Devin dintr-odată nervoasă.

— E mai greu decât pare, să ştii, spun eu, adoptând un ton serios pentru a-mi masca stânjeneala. Nu trebuie să apară urme de tălpi în

fotografie şi trebuie să lucrăm repede, altfel valurile vor veni mult prea aproape.

Nu-mi aduc aminte de cineva care să mai fi dorit înainte să ia partea la procesul meu de creaţie: arta a fost întotdeauna ceva ce trebuia închis în cealaltă cameră, ceva ce trebuia făcut doar de mine, de parcă nu ar fi fost ceva ce ar fi aparţinut lumii reale.

— Am priceput.

Are un aer de concentrare pe chip care mi se pare adorabil. La urma urmei, e doar un mesaj scris pe nisip.

Citesc mesajul cu voce tare:

— Simplu şi drăguţ: „Îţi mulţumesc, David".

— Aha – mulţumesc pentru ce *anume*, mai exact, mă întreb eu? spune Patrick, aplecându-se să scrie primul cuvânt în nisip. Mulţumesc că ai hrănit pisica? Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa? Mulţumesc că ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine chiar dacă am avut o aventură cu poştaşul?

Colţurile gurii încep să-mi tremure.

— Mulţumesc că m-ai învăţat să dansez Flamenco, declam eu, prefăcându-mă că sunt serioasă.

— Mulţumesc pentru trabucurile cubaneze de calitate extra.

— Mulţumesc că mi-ai alimentat contul bancar.

— Mulţumesc pentru…

Patrick întinde mâna pentru a completa ultimul cuvânt şi-şi pierde echilibrul, aplecându-se periculos înainte şi reuşind să nu cadă doar înfingându-şi piciorul adânc drept în mijlocul scrisului.

— Of, la naiba.

Face un pas în spate, pentru a examina mesajul distrus şi priveşte la mine, scuzându-se din priviri. Izbucnesc în râs.

— Am zis eu că-i mai greu decât pare. Îmi dă băţul înapoi.

— Mă înclin în faţa superiorităţii tale artistice. Chiar şi fără urma de picior, efortul meu nu este deosebit de impresionant. Literele au toate mărimi diferite.

— A fost un efort lăudabil, îi spun eu.

Mă uit în toate părţile după Beau, strigându-i să plece de lângă un crab cu care intenţiona să înceapă să se joace.

— Ăsta cum e? spune Patrick.

Mă uit la mesajul pe care l-a scris în nisip, aşteptându-mă să găsesc din nou o încercare de a scrie „Mulţumesc".

Un pahar?

— Mai bine, spun eu, deşi nu este unul din cuvintele pe care – mă opresc, simţindu-mă ca o proastă. Ah, înţeleg.

— La Cross Oak? Diseară?

Patrick ezită uşor, iar eu îmi dau seama că şi el este un pic agitat. Ceea ce-mi dă şi mie încredere.

Ezit, dar numai pentru o secundă, ignorând bubuitul pe care-l simt în piept.

— Mi-ar plăcea.

Îmi regret impetuozitatea de moment pentru tot restul zilei, iar la lăsarea serii sunt atât de neliniştită, încât tremur toată. Număr modurile în care această întâlnire ar putea merge prost şi ascult din nou în minte tot ce mi-a spus Patrick de când l-am cunoscut, în căutare de semnale de avertisment. Oare e tot atât de direct pe cât pare? Mai e cineva în ziua de azi? Îmi trece prin minte să merg până în Penfach şi să sun la clinica veterinară pentru a anula întâlnirea, dar ştiu că n-am curaj să fac aşa ceva. Fac o baie pentru a mai pierde vremea, potrivind apa atât de fierbinte încât pielea îmi devine roz, după care mă aşez pe pat şi mă întreb cu ce haine ar trebui să mă îmbrac. Au trecut zece ani de când nu am mai mers la o întâlnire şi sunt îngrozită că aş putea încălca vreo regulă. Bethan a tot continuat să-şi golească şifonierul de haine care nu o mai încap. Cele mai multe sunt prea mari pentru mine, dar probez o fustă de culoare mov-închis şi, deşi trebuie să mă încing în talie cu o eşarfă, cred că nu arată prea rău. Mă plimb de colo-colo prin cameră, bucurându-mă de senzaţia neobişnuită pe care o simt pe picioare atunci când merg; foşnetul materialului lipit de coapse. Simt o sclipire a fetei

care eram înainte, dar atunci când privesc în oglindă îmi dau seama că tivul e deasupra genunchiului, iar picioarele se întind cu îndrăzneală în jos. O scot de pe mine şi o arunc mototolită într-un ghem în fundul şifonierului, întinzând în schimb mâna după jeanşii pe care doar ce i-am dat jos de pe mine. Găsesc un tricou curat şi îmi perii părul. Arăt exact cum arătam şi cu o oră în urmă. Exact la fel cum am arătat întotdeauna. Mă gândesc la fata care petrecea ore întregi pregătindu-se pentru a ieşi în oraş: ascultând muzică, cu trusa de machiaj împrăştiată prin toată baia, aerul îngroşat de la atât parfum. Pe atunci n-aveam idee cum e de fapt viaţa reală.

Merg până la parcul de rulote, unde am stabilit să mă întâlnesc cu Patrick. În ultimul moment mă hotărăsc să-l iau şi pe Beau cu mine, iar prezenţa lui îmi redă un pic din curajul pe care îl simţisem pe plajă azi de dimineaţă. Atunci când ajung la parcul de rulote, Patrick stă lângă uşa deschisă a magazinului, iar Bethan se sprijină de toc, vorbind cu el. Râd amândoi vorbind despre ceva, iar eu nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă nu cumva râd de mine.

Bethan mă vede şi Patrick se întoarce şi zâmbeşte în timp ce eu mă apropii. La început cred că mă va săruta pe obraz, dar el doar mă atinge cu blândeţe pe mână şi-mi spune „Bună”. Mă întreb dacă arăt la fel de îngrozită cum mă simt.

— Să fiţi cuminţi, voi doi! spune Bethan cu un rânjet.

Patrick râde în timp ce plecăm spre sat. Găseşte uşor subiecte de discuţie şi, deşi sunt sigură că exagerează când povesteşte despre poznele unora dintre pacienţii săi, îi sunt recunoscătoare pentru toate aceste poveşti şi mă trezesc că încep să mă simt din ce în ce mai relaxată pe măsură ce ne apropiem de sat.

Proprietarul lui Cross Oak este Dave Bishop, un nativ din Yorkshire care s-a mutat în Penfach cu doar câţiva ani înaintea mea. Dave şi soţia lui, Emma, sunt bine ancoraţi în comunitate acum şi – la fel ca toţi cei din Penfach – îi cunosc pe toţi şi cu ce anume se ocupă aceştia. N-am mai intrat niciodată în pub, însă l-am salutat pe Dave atunci când am trecut pe lângă el avându-l alături pe Beau, pe

când mă îndreptam către micul oficiu poştal din sat.

Orice speranţă că aş fi putut savura o băutură în linişte s-a evaporat în momentul în care am intrat pe uşă.

— Patrick! E rândul tău, aşa-i?

— Am nevoie să te uiţi iar la Rosie, încă nu s-a înzdrăvenit complet.

— Cum o mai duce bătrânul tău? Nu-i lipseşte vremea din Ţara Galilor?

Asaltul necontenit al discuţiilor, combinat cu spaţiul închis al barului, mă fac să mă simt plină de nelinişte. Strâng mâna în jurul lesei lui Beau şi simt cum pielea acesteia îmi alunecă în palma umedă de transpiraţie. Patrick schimbă câteva cuvinte cu fiecare, dar nu zăboveşte prea mult. Îşi aşază o mână pe spatele meu şi mă împinge uşor, prin mulţimea de oameni, către bar. Îi simt căldura mâinii pe spatele meu şi sunt în acelaşi timp şi uşurată, şi dezamăgită, atunci când şi-o dă la o parte şi-şi aşază braţele încrucişate pe tejghea.

— Ce vrei să bei?

Aş fi vrut să comande el mai întâi. Tânjesc după o bere rece la sticlă şi arunc o privire atentă prin pub ca să văd dacă mai este vreo femeie care bea bere.

Dave tuşeşte politicos.

— Un gin tonic, spun eu agitată.

N-am mai băut niciodată gin. Această incapacitate a mea de a lua decizii nu e cu nimic nouă, însă nu-mi mai aduc aminte când anume a început.

Patrick comandă o sticlă de Becks şi eu privesc cum se formează uşor condensul pe pereţii exteriori ai paharului.

— Deci tu eşti cea care locuieşte în Blaen Cedi, tipa cu fotografiile? Ne-am întrebat noi pe unde te-ai ascuns.

Bărbatul care vorbeşte cu mine este cam de aceeaşi vârstă cu Iestyn, cu o şapcă din tweed pe cap şi cu favoriţi stufoşi, care-i încadrează mijlocul ras al bărbiei.

— Ea e Jenna, spune Patrick. A pornit o afacere, aşa că nu are prea mult timp la dispoziţie pentru a da pe gât halbe de bere cu nişte beţivani bătrâni ca voi.

Bărbatul râde, iar eu roşesc, fiindu-i recunoscătoare lui Patrick pentru că oferă o explicaţie simplă pentru izolarea mea.

Alegem o masă în colţ şi, deşi sunt conştientă că toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră şi că toată lumea bârfeşte despre noi, după un timp grupul de bărbaţi se întoarce la băuturile lor.

Sunt atentă să nu vorbesc prea mult, dar din fericire Patrick are la îndemână o mulţime de poveşti interesante despre istoria acestor locuri.

— E un loc foarte plăcut în care să locuieşti, spun eu.

Îşi întinde picioarele lungi în faţă.

— Chiar e. Nu că aş fi fost de aceeaşi părere când eram copil. Copiii nu prea apreciază locuitul la ţară şi peisajele minunate de aici şi nu au un simţ al comunităţii dezvoltat, nu-i aşa? Obişnuiam să-mi sâcâi întruna părinţii să ne mutăm în Swansea – eram convins că-mi va schimba viaţa şi că voi deveni popular instantaneu, cu o viaţă socială excepţională şi cu un şir lung de prietene. Râneşte. Dar lor nu le surâdea deloc ideea de a se muta, iar eu am mers la şcoala generală de aici.

— Ţi-ai dorit dintotdeauna să devii veterinar?

— Încă de când eram un copilaş. Se pare că obişnuiam să-mi aliniez toate jucăriile umplute cu câlţi în holul casei şi încercam s-o conving pe mama să le aducă în bucătărie una câte una, pentru ca eu să le pot opera.

Când vorbeşte, toată faţa i se însufleţeşte; coada ochilor i se încreţeşte pentru o fracţiune de secundă, înainte ca zâmbetul să i se întindă pe toată faţa.

— M-am fofilat şi am luat note bune, după care am mers la Universitatea din Leeds, unde am urmat Medicina Veterinară şi am avut parte şi de viaţa socială după care tânjisem atât de mult.

— Şi şirul de prietene? întreb eu.

Patrick rânjeşte.

— Poate una sau două. Dar după tot acel timp în care încercasem cu disperare să evadez din Ţara Galilor, acum îmi lipsea îngrozitor de tare. După ce am absolvit, am găsit o slujbă lângă Leeds, dar când un partener s-a arătat doritor de o colaborare la clinica din Port Ellis, am profitat imediat de ocazie. Mama şi tata deja erau cam bătrâni, iar eu de-abia aşteptam să revin aproape de mare.

— Deci părinţii tăi au locuit în Port Ellis?

Întotdeauna sunt curioasă când vine vorba de oameni care au o relaţie strânsă cu părinţii lor. Nu sunt invidioasă, pur şi simplu nu-mi vine să cred. Poate că dacă tata ar fi rămas alături de noi, lucrurile ar fi fost diferite.

— Mama s-a născut aici. Tata s-a mutat în părţile astea cu familia pe când era adolescent şi s-a căsătorit cu mama când aveau amândoi nouăsprezece ani.

— Şi tatăl tău a fost veterinar?

Pun prea multe întrebări, dar mi-e teamă că dacă mă opresc, el va începe să aştepte răspunsuri de la mine. Pe Patrick nu pare să-l deranjeze să mă pună la curent cu istoria familiei sale, ceea ce i-a adus un surâs nostalgic pe chip.

— A fost inginer. Acum s-a pensionat, însă a lucrat toată viaţa lui pentru o companie care exploatează zăcăminte de gaz natural din Swansea. Datorită lui m-am înscris ca salvamar voluntar, totuşi. Şi el a fost, timp de mulţi ani. Obişnuia să dispară în viteză în timpul mesei de prânz de duminică, iar mama ne punea pe toţi să spunem o rugăciune pentru ca toată lumea să fie adusă în siguranţă la ţărm. Obişnuiam să cred despre el că este un supererou adevărat. Luă o gură de bere. Asta se întâmpla demult, pe când încă se mai afla o staţie pentru salvamari în Penfach – înainte de a fi înfiinţată una în Port Ellis.

— Eşti chemat des acolo?

— Depinde. Mai mult în timpul verii, când parcurile de rulote sunt pline. Nu contează cât de multe semne de interdicţie sunt puse

ca să le spună oamenilor că stâncile sunt periculoase sau că înotul este periculos în timpul mareelor înalte – nimeni nu prea le bagă în seamă. Dintr-odată, pare foarte serios. Ar trebui să fii atentă cu înotul în golf – curenţii marini sunt deosebit de periculoşi.

— Nu sunt o înotătoare prea pricepută, îi spun eu. N-am intrat în apă dincolo de genunchi.

— Să nu intri, zice Patrick.

În privire i se citeşte o înverşunare care mă sperie, aşa că mă mişc pe scaun, simţindu-mă inconfortabil. Patrick îşi coboară privirea şi ia o înghiţitură lungă din sticla de bere. Mareea, spune el încet, prinde oamenii şi-i târăşte în larg.

Încuviinţez din cap şi promit că n-o să înot.

— Pare ciudat, însă înotul departe de ţărm este cel mai sigur.

Ochii lui Patrick se luminează.

— În timpul verii este foarte plăcut să iei o barcă cu care să treci dincolo de golf, apoi te poţi arunca direct în apa adâncă. O să te iau o dată cu mine, dacă vrei.

E o propunere nevinovată, însă eu încep să tremur. Gândul de a mă afla singură cu Patrick – cu oricine – în mijlocul oceanului este înspăimântător.

— Apa nu e atât de rece pe cât ai crede, spune Patrick, interpretând greşit starea mea de disconfort.

Se opreşte din vorbit şi între noi se lasă o tăcere jenantă.

Mă aplec şi-l mângâi pe Beau, care a adormit sub masă, şi încerc să mă gândesc la ceva demn de zis.

— Părinţii tăi încă mai locuiesc aici? reuşesc eu să întreb într-un final.

Oare întotdeauna am fost la fel de stângace? Încerc să mă gândesc la universitate, când eram sufletul unei petreceri; prietenii râdeau în hohote de ceea ce povesteam eu. Acum o simplă conversaţie mi se pare un efort imens.

— S-au mutat în Spania în urmă cu câţiva ani, ce noroc pe ei. Mama are artrită şi cred că o climă mai caldă îi ajută încheieturile –

în orice caz, asta e scuza ei. Dar tu? Ţii legătura cu ai tăi?

— Nu chiar.

Patrick mă priveşte curios şi-mi dau seama că aş fi putut pur şi simplu spune „nu”. Trag adânc aer în piept.

— Nu m-am împăcat niciodată prea bine cu mama, îi spun eu. L-a dat pe tata afară din casă pe când eu aveam cincisprezece ani şi de atunci nu l-am mai văzut – n-am iertat-o niciodată pentru asta.

— Poate că a avut ea motivele ei.

O face să sune ca o întrebare, dar eu oricum sunt în defensivă.

— Tata a fost un om extraordinar, spun eu. Ea nu l-a meritat pe el.

— Deci nici cu mama ta nu te vezi?

— Ba ne-am mai văzut, timp de câţiva ani, apoi ne-am certat după ce eu… Mă opresc. Ne-am certat. Acum câţiva ani, sora mea mi-a scris o scrisoare şi mi-a spus că tata a murit.

Văd compasiune în ochii lui Patrick, dar nu-i dau importanţă. Am tendinţa să stric totul. Nu mă potrivesc în cadrul planului atent pus la punct de Patrick. Probabil că acum îi pare rău că m-a invitat să ieşim împreună să bem ceva. Seara asta va deveni din ce în ce mai stânjenitoare pentru amândoi. Am epuizat toate subiectele mărunte de conversaţie, iar mie nu-mi trece prin cap nimic de spus. Sunt îngrozită de întrebările pe care Patrick abia aşteaptă să mi le pună: de ce am venit în Penfach; de ce nu am mai sculptat nimic; de ce sunt aici de una singură. Îmi va pune aceste întrebări doar din politeţe, fără să-şi dea seama că, de fapt, nici nu-şi doreşte să afle aceste răspunsuri. Fără să-şi dea seama că eu nu-i pot spune adevărul.

— Ar trebui să mă întorc acasă, zic eu.

— Acum? Probabil că e uşurat, deşi nu o arată. E încă devreme – am mai putea să mai bem ceva, sau am putea să mâncăm.

— Nu, sincer, mai bine plec. Mulţumesc pentru băutură. Mă ridic în picioare, înainte ca el să se simtă dator să sugereze că ar trebui să ne mai întâlnim, însă el îşi împinge scaunul în spate în acelaşi timp

cu mine.

— Te conduc până acasă.

Aud sirene de alarmă în cap. De ce ar vrea el să meargă cu mine? În pub este cald, iar prietenii lui se află şi ei aici; încă mai are sticla pe jumătate plină. Capul îmi bubuie. Mă gândesc la cât de izolată este căsuţa mea, la cum nimeni nu ar auzi dacă el ar refuza să plece. Patrick pare amabil şi onest acum, dar eu ştiu cât de repede se pot schimba lucrurile.

— Nu. Mulţumesc.

Îmi fac loc printre cei din sat, fără să-mi pese ce cred ei despre mine. Reuşesc să nu o rup la fugă până când ies din pub şi dau colţul pe după clădire, dar apoi încep să alerg pe drumul către parcul de rulote şi apoi pe cărarea care mă duce până acasă. Beau aleargă în urma mea, surprins de ruperea bruscă de ritm. Aerul îngheţat îmi înţeapă plămânii, dar nu mă opresc până când nu ajung la căsuţă, unde mă lupt iar cu cheia care nu vrea să se răsucească în broască. În cele din urmă reuşesc să intru şi trântesc zăvorul la loc, după care mă sprijin cu spatele de uşă.

Inima îmi bubuie şi mă chinui să-mi recapăt suflul. Acum nu mai sunt sigură dacă Patrick este cel care mă înspăimântă; în mintea mea el s-a amestecat cu panica ce mă sufocă în fiecare zi. Nu mai am încredere în propriile mele instincte – m-au păcălit de atâtea ori înainte – aşa că cea mai sigură cale este să mă ţin mai bine departe de toate.

Capitolul 15

Ray se întoarse pe burtă şi-şi îngropa faţa în pernă pentru a scăpa de lumina dimineţii care se infiltra prin jaluzelele întredeschise. Pentru o clipă nu reuşi să identifice sentimentul care îl apăsa puternic, însă în cele din urmă îl recunoscu. Vină. Ce-o fi fost în mintea lui? Nu se mai simţise niciodată tentat s-o înşele pe Mags – nici măcar o singură dată în cincisprezece ani de căsnicie. Derulă în minte evenimentele din seara precedentă. Oare profitase de poziţia lui de superioritate ierarhică în faţa lui Kate? Înainte să şi-o poată înfrâna, îi veni ideea că ea ar fi putut depune plângere împotriva lui, dar se dispreţui imediat pentru acest gând. Kate nu era genul acela de om. Însă oricum îngrijorarea aproape că îndepărtă complet sentimentul de vină.

Răsuflarea ritmată de lângă el îi dădu de înţeles că era singurul care se trezise, aşa că se dădu jos din pat, aruncând o privire la umflătura adormită de lângă la el, cu pătura trasă deasupra capului. Dacă Mags ar fi aflat ce făcuse… nici măcar nu îndrăznea să se gândească la aşa ceva.

În timp ce se ridica, pătura se mişcă, şi Ray înţepeni, în ciuda laşităţii gândului, sperase să se poată strecura afară din cameră înainte să trebuiască să îndure o discuţie cu ea. Ar fi fost nevoit în cele din urmă s-o înfrunte, dar îi trebuiau câteva ore ca să poată înţelege ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Cât e ceasul? mormăi Mags.

— E de-abia trecut de şase, şopti Ray. Azi plec mai devreme. Trebuie să mă ocup urgent de nişte hârtii.

Ea mormăi şi se întoarse la somn, iar Ray scoase un oftat discret de uşurare. Făcu un duş foarte rapid şi ajunse la birou peste ceva mai puţin de o jumătate de oră, închizând uşa de la birou şi afundându-se în hârtii, de parcă ar fi putut şterge cu buretele tot ce se întâmplase. Din fericire Kate era plecată pe teren, iar la prânz Ray

riscă o vizită scurtă la cantină, alături de Stumpy. Găsiră o masă liberă şi Ray aduse cu el două farfurii cu ceea ce era etichetată drept lasagna, dar care semăna foarte vag cu aceasta. Moira, cea care servea la bufet, aşezase un steag al Italiei lângă meniul zilei şi le zâmbise larg atunci când făcuseră comanda, aşa că Ray se aruncase bărbăteşte asupra farfuriei enorme cu mâncare, încercând să ignore senzaţia apăsătoare de ameţeală care îl bântuise încă de când se trezise din somn. Moira era o femeie masivă şi avea o vârstă greu de ghicit, tot timpul veselă, în ciuda unei boli de piele care făcea ca din pielea de pe braţele ei să se desprindă fulgi mari de materie moartă ori de câte ori îşi scotea jacheta.

— E totul în ordine, Ray? Te frământă ceva?

Stumpy adună cu furculiţa ce-i mai rămăsese din masa de prânz. Binecuvântat cu un stomac de fier, Stumpy părea nu numai că tolerează mâncarea Moirei, ba chiar că o şi savurează.

— Sunt bine, spuse Ray, uşurat că Stumpy nu mai insista.

Ridică privirea şi o văzu pe Kate intrând în cantină, şi-şi dori să fi terminat de mâncat mai repede. Stumpy se ridică, făcând ca picioarele de metal ale scaunului să scârţâie pe pardoseală.

— Ne vedem în birou, şefule.

Incapabil să găsească vreun motiv rezonabil pentru a-l mai reţine un pic pe Stumpy sau de a-şi abandona farfuria cu mâncare înainte să se poată aşeza Kate la masa lui, Ray afişă un zâmbet forţat.

— Bună, Kate.

Simţi cum se înroşeşte şi cum îl iau toate căldurile. Avea gura uscată ca iasca şi se chinui să înghită.

— Bună.

Se aşeză în faţa lui şi desfăcu ambalajul de la sendvişuri, părând că nu bagă de seamă cât de tulburat era el.

Nu-i putea citi nimic pe faţă, iar starea de greaţă i se amplifică. Împinse farfuria cu mâncare într-o parte, hotărând că mânia Moirei era răul cel mai mic, şi aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că nu-i putea auzi nimeni.

— În legătură cu seara trecută… începu el, simţindu-se ca un adolescent neîndemânatic.

Kate interveni, preluând frâiele discuţiei.

— Îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce m-a apucat – eşti bine?

Ray scoase un oftat de uşurare.

— Mai mult sau mai puţin. Dar tu?

Kate dădu din cap.

— Mi-e un pic jenă, ca să fiu sinceră.

— Nu are de ce să-ţi fie jenă, spuse Ray. Eu n-ar fi trebuit…

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, zise Kate. Dar a fost doar un sărut. Rânji la Ray, după care luă o îmbucătură din sendviş, vorbind cu gura plină de brânză şi castravete murat. Un sărut ca lumea, dar numai un sărut.

Ray oftă şi mai uşurat. Totul era în regulă. Se întâmplase ceva foarte rău, iar dacă Mags ar fi aflat, urmările ar fi fost îngrozitoare, însă totul era în ordine. Erau amândoi adulţi, puteau să accepte ce se petrecuse şi puteau să-şi vadă de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru prima dată în douăsprezece ore, Ray îşi permise să se gândească la cât de bine se simţise să sărute pe cineva atât de plin de energie, atât de plin de viaţă. Simţi cum fierbinţeala i se ridică iar către faţă şi tuşi, împingând acest gând departe de el.

— Atât timp cât şi pentru tine este în ordine, zise el.

— Ray, sunt bine. Sincer. Nu am de gând să depun o plângere împotriva ta, dacă despre asta ţi-ai făcut griji până acum.

Ray se înroşi.

— Dumnezeule, nu! Nici nu mi-a trecut aşa ceva prin minte. Doar că, ştii şi tu, sunt căsătorit şi…

— Iar eu mă văd cu cineva, spuse Kate, brusc. Şi ştim amândoi ce se poate întâmpla. Aşa că să dăm totul uitării, bine?

— Bine.

— Acum, zise Kate pe un ton dintr-odată foarte oficial, motivul pentru care am venit să te caut este că vreau să te întreb ce părere ai dacă facem din nou un apel legat de cazul lui Jacob Jordan, un apel

aniversar.

— Deja a trecut un an?

— Luna viitoare. E puţin probabil să primim prea multe răspunsuri, dar dacă a vorbit cineva între timp, am putea primi ceva în sfârşit, şi întotdeauna există posibilitatea ca cineva să dorească să-şi uşureze conştiinţa. Cineva trebuie să ştie cine a condus maşina.

Kate avea ochii strălucitori, iar el cunoştea prea bine privirea aceea a ei plină de determinare.

— Hai s-o facem, spuse el.

Îşi imagină răspunsul şefei la auzul propunerii şi-şi dădu seama că nu va avea o influenţă prea bună asupra traseului viitor al carierei sale. Dar un apel aniversar era o idee bună. Era ceva ce ei mai făceau din când în când la anumite cazuri nerezolvate, mai mult pentru că doreau să dea din nou asigurări familiilor implicate că poliţia nu renunţase de tot – chiar dacă acele cazuri nu mai erau investigate în mod activ. Merita o încercare.

— Grozav. Am câteva hârtii de care trebuie să mă ocup pentru cazul de dimineaţă, dar ce-ar fi să ne vedem după-amiază şi să punem la punct apelul? Kate îi făcu veselă cu mâna Moirei şi ieşi afară din cantină.

Ray îşi dorea să fi avut capacitatea lui Kate de a trece pur şi simplu peste evenimentele de noaptea trecută. Îi venea foarte greu să se uite la ea fără să-şi aducă din nou aminte de braţele ei în jurul gâtului său. Ascunse restul de lasagna sub un şerveţel din hârtie şi aşeză farfuria pe raftul de lângă uşă.

— O treabă excelentă, Moira, spuse el în timp ce trecea pe lângă vitrina cu mâncare.

— Mâncare cu specific grecesc mâine! strigă ea în urma lui.

Ray îşi făcu o notiţă mentală să-şi ia sandvişuri cu el.

Vorbea la telefon când Kate deschise uşa de la birou fără să bată mai întâi. Văzând că Ray vorbeşte la telefon, ea se scuză în şoaptă şi încercă să iasă, dar el îi făcu semn să ia loc pe scaun. Kate închise

uşa cu grijă şi se aşează pe unul din scaunele joase, aşteptând ca el să termine conversaţia. O văzu cum aruncă o privire spre poza cu Mags şi copiii de pe birou şi simţi un val proaspăt de remuşcare, chinuindu-se să se concentreze asupra discuţiei cu comandantul poliţiei.

— Chiar e necesar, Ray? spunea Olivia. Şansele ca cineva să recunoască sunt minime, iar grija mea cea mai mare este că acest lucru nu va face decât să atragă atenţia asupra faptului că noi n-am închis pe nimeni pentru moartea copilului.

Numele lui este Jacob, îi spuse Ray neauzit, repetând cuvintele mamei băiatului din urmă cu aproape un an. Se întrebă dacă şefa lui era chiar atât de nepăsătoare pe cât părea.

— Şi, din moment ce nu ţipă nimeni că nu s-a făcut dreptate, mi se pare inutil să răscoleşti lucrurile din nou. Aş fi crezut că ai destule pe cap, mai ales că acum se discută despre viitoarea ta avansare.

Implicaţiile erau vizibile.

— Mă gândisem să-ţi cer să te ocupi de afacerea cu droguri din cartierul Creston, spuse şefa, dar dacă preferi să te concentrezi pe un caz mai vechi…

Operaţiunea Întreruperea fusese un succes, iar acum nu era pentru prima dată în ultimele săptămâni când şefa îi flutura prin faţa ochilor momeala unui caz şi mai important. Ezită pentru o clipă, însă îi surprinse privirea lui Kate. Îl privea cu mare atenţie. Munca alături de Kate îi aducea mereu aminte de ce intrase în poliţie cu mulţi ani în urmă. Îşi regăsise vechea pasiune pentru muncă, iar de acum înainte avea de gând să facă ceea ce era corect, nu ceea ce le convenea şefilor.

— Mă pot ocupa de amândouă, rosti el ferm. Am de gând să fac acel apel. Cred că e decizia corectă.

Urmă o pauză, înainte ca Olivia să vorbească.

— Un articol în *Post,* Ray, şi câteva afişe pe nişte stâlpi de pe marginea drumului. Nimic mai mult – şi totul încetează după o

săptămână.

Închise telefonul.

Kate aşteptă ca el să spună ceva, ciocănind nervoasă cu pixul în braţul scaunului pe care şedea.

— S-a făcut, spuse Ray.

Chipul lui Kate se destinse într-un zâmbet imens.

— Bravo. E furioasă?

— O să-i treacă, zise Ray. Vrea doar să-mi fie clar că nu e de acord cu asta, ca să poată fi cu sufletul împăcat când totul se va termina prost şi încrederea publică în poliţie o va lua iar vertiginos în jos.

— Cam cinic din partea ei.

— Cam aşa sunt cei din conducere.

— Şi încă îţi mai doreşti să fii promovat? Kate îi făcu cu ochiul, iar Ray începu să râdă.

— Nu pot rămâne pe această poziţie la nesfârşit.

— De ce nu?

Ray se gândi la cât de plăcut ar fi fost să poată ignora politicile de promovare şi să se poată concentra pur şi simplu la munca lui – o muncă pe care o iubea.

— Pentru că am doi copii pe care trebuie să-i trimit la universitate, spuse el într-un final. În orice caz, eu voi fi altfel, nu voi uita cum este să munceşti pe teren.

— O să-ţi aduc aminte de vorbele astea când o să fii comandantul poliţiei, zise Kate, şi-o să-mi spui că nu mă pot ocupa de un apel aniversar.

Ray râmji.

— Am vorbit deja cu cei de la *Post:* Suzy French se bucură că ne poate susţine şi va face şi ea apel în căutare de martori şi de informaţii care să ne ducă la… şi aşa mai departe. Vor recapitula ei tot ce avem despre cazul lui Jacob, dar aş vrea s-o suni pe Suzy în legătură cu detaliile apelului şi să-i dai un număr de telefon şi mai

vreau să primească o declarație din partea poliției, care să spună că am dori să vorbim cu oamenii în particular.

— Nicio problemă. Ce ne facem cu mama băiatului?

Ray ridică din umeri.

— O să facem apelul fără ea, presupun. Vorbește cu directoarea școlii, întreab-o dacă este sau nu de acord să discute cu cei de la ziar. Ar fi bine dacă am obține un punct de vedere pe care nu l-am mai avut înainte, dacă e posibil. Poate că au o lucrare făcută de el la școală? Un desen sau ceva de genul ăsta. Vom aștepta să vedem dacă apelul aduce vreun rezultat înainte să începem s-o căutăm pe mamă – pare că a dispărut de pe fața pământului.

Ray era furios pe cei care se ocupau de relațiile cu familiile victimelor pentru că nu fuseseră mai atenți cu mama lui Jacob. Nu că ar fi fost surprins când auzise că femeia dispăruse. Din experiență, știa că oamenii au în general două tipuri de reacție atunci când pierd pe cineva: ori au tendința să lase totul neatins, păstrând camerele exact la fel cum erau înainte de a fi părăsite, precum un altar; ori o iau de la capăt, incapabili să îndure gândul că trebuie să trăiască fiecare zi de parcă nimic nu s-a schimbat, când de fapt întreaga lor lume era diferită.

După ce Kate ieși din birou, Ray începu să privească fotografia lui Jacob, care era încă prinsă pe tabla din plută de pe perete. Marginile i se îndoiseră un pic, iar Ray o dezlipi cu grijă de pe tablă și o netezi. O sprijini de fotografia înrămată cu Mags și copiii, acolo unde o putea vedea mai ușor.

Apelul aniversar era un ultim efort disperat, ceva cu rezultate pozitive destul de puțin probabile, dar măcar era ceva. Și, dacă nu funcționa, el ar fi urmat să completeze actele necesare și să meargă mai departe.

Capitolul 16

Stau la masa din bucătărie cu laptopul în faţă şi cu genunchii îndoiţi şi acoperiţi de imensul pulover tricotat pe care obişnuiam să-l port prin atelier în lunile de iarnă. Stau aproape de plita de la maşina de gătit, însă tremur, aşa că-mi trag mânecile în jos pentru a-mi acoperi mâinile. Nu e încă nici vremea prânzului, dar eu deja mi-am turnat un pahar mare de vin roşu. Tastez ceva în motorul de căutare şi apoi mă opresc. Atât de multe luni în care m-am torturat singură tot căutând. Nu mă va ajuta – niciodată nu m-ajută – dar cum să nu mă gândesc la el, mai ales astăzi?

Sorb din vin şi intru pe pagină.

În câteva secunde ecranul este inundat de ştiri despre accident; pancarte cu mesaje şi omagii aduse lui Jacob. Culoarea textului link-urilor pe care le accesez arată că le-am mai vizitat şi înainte.

Însă azi, la exact un an de când lumea mea s-a prăbuşit, a apărut un nou articol în ediţia online a ziarului *Bristol Post.*

Las să-mi scape un suspin înăbuşit şi strâng pumnii atât de tare încât încheieturile mi se albesc. După ce devorez articolul destul de scurt, mă întorc la început şi încep să-l citesc din nou. Nu au mai avansat deloc: nicio o pistă nouă, nicio informaţie despre maşină, doar o menţionare a faptului că şoferul încă mai este căutat de poliţie pentru că provocat un accident mortal pe fondul neadaptării stilului de condus la condiţiile de drum. Termenul îmi provoacă greaţă şi închid pagina de internet, dar nici chiar imaginea de fundal cu golful nu mă poate linişti. N-am mai fost la malul mării din ziua întâlnirii cu Patrick. Am comenzi pe care trebuie să le onorez, dar mi-e atât de ruşine de cum m-am comportat încât nu suport gândul că aş putea da peste el pe plajă. Când m-am trezit, a doua zi după întâlnire, mi s-a părut atât de ridicol că m-am simţit înfricoşată, încât aproape că mi-am adunat curajul să-l sun şi să-mi cer scuze. Dar odată cu trecerea timpului mi s-a evaporat şi toată

îndrăzneala, iar acum au trecut aproape două săptămâni de atunci şi el n-a făcut nicio încercare de a lua legătura cu mine. Dintr-odată, mă simt foarte rău. Torn vinul în chiuvetă şi mă hotărăsc să-l scot pe Beau la o plimbare de-a lungul coastei mării.

Ne plimbăm vreo câţiva kilometri, mi se pare mie, înconjurând promontoriul şi apropiindu-ne de Port Ellis. Sub noi se află o clădire cenuşie despre care îmi dau seama că este staţia salvamarilor, şi rămân acolo ceva timp, gândindu-mă la vieţile salvate de voluntarii care muncesc aici. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Patrick în timp ce înaintez pe cărarea ce duce către Port Ellis. N-am niciun plan, continui doar să merg până când ajung în sat, după care mă îndrept spre clinica veterinară. Abia când deschid uşa de la intrare şi sună clopoţelul deasupra mea, încep şi eu să mă gândesc ce naiba o să-i spun.

— Cu ce te pot ajuta?

E aceeaşi secretară, deşi nu mi-aş mai fi adus aminte de ea dacă nu ar fi avut acele insigne colorate.

— Aş putea să-l văd pe Patrick pentru un moment?

De-abia după aceea îmi trece prin cap că ar fi trebuit să precizez şi un motiv, dar ea nu mă întreabă nimic.

— Mă întorc imediat.

Rămân stânjenită în sala de aşteptare, unde o femeie stă jos alături de un copil mic şi ţine ceva ce seamănă cu un coş din răchită. Beau se luptă cu lesa, iar eu îl trag mai aproape de mine.

Câteva minute mai târziu aud zgomot de paşi şi apare şi Patrick. Poartă o pereche de pantaloni cafenii din cord şi o cămaşă cu pătrăţele mici şi are părul ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el.

— S-a întâmplat ceva cu Beau?

E amabil, dar nu zâmbeşte, iar eu îmi mai pierd un pic din determinare.

— Nu. Aş vrea să vorbesc cu tine. Doar pentru o secundă.

Ezită, iar eu sunt sigură că va spune nu. Obrajii îmi ard şi devin

dintr-odată conştientă că secretara se uită la noi.

— Hai înăuntru.

Îl urmez în încăperea în care s-a ocupat de Beau, iar el se aşază sprijinit de chiuvetă. Nu spune nimic – nu are de gând să-mi uşureze situaţia.

— Voiam să… voiam să-mi cer scuze.

Simt o senzaţie de înţepătură în spatele ochilor şi-mi spun mie însămi că nu trebuie să plâng.

Patrick zâmbeşte crispat.

— Mi s-au mai dat papucii şi înainte, dar de obicei nu cu o asemenea rapiditate.

Privirea i s-a înmuiat, iar eu risc un zâmbet subţire.

— Îmi pare foarte rău.

— Am făcut ceva greşit? Am spus ceva nelalocul lui?

— Nu. Nici pe departe. Ai fost… Mă chinuiesc să găsesc cuvântul potrivit, dar renunţ. Este vina mea, nu mă pricep prea bine la astfel de chestii.

Urmează o pauză, iar Patrick rânjeşte la mine.

— Poate că ai nevoie să exersezi mai mult.

Nu mă pot abţine şi încep să râd.

— Poate.

— Uite ce e, mai am încă doi pacienţi, după care am terminat pe ziua de azi. Ce zici dacă pregătesc eu cina? Chiar în acest moment am o tocăniţă în slow cooker şi am făcut mai mult decât suficient pentru două persoane. Ba chiar s-ar găsi o porţie şi pentru Beau.

Dacă spun nu acum, n-o să-l mai văd niciodată.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Patrick se uită la ceas.

— Ne întâlnim aici într-o oră – ai ce să faci până atunci?

— Mă descurc eu. Oricum, voiam să fac câteva fotografii prin sat.

— Grozav, atunci ne vedem curând.

Are un zâmbet mult mai larg acum, care-i cuprinde şi ochii, formând riduri mici la colţurile lor. Mă conduce afară şi surprind

privirea secretarei.

— S-a rezolvat?

Mă întreb ce crede ea despre motivul pentru care am vrut să-l văd pe Patrick, dar îmi dau seama că nu-mi pasă. Am fost o curajoasă: poate c-am fugit de el, dar m-am întors, iar diseară voi lua cina cu un bărbat care mă place suficient de mult încât să nu fie scos din minţi de starea mea de agitaţie.

Frecvenţa cu care îmi verific ceasul nu face ca ora rămasă să treacă mai repede, aşa că Beau şi cu mine am dat deja câteva ture de sat înainte să se facă ora la care trebuie să ne întoarcem la clinică. Nu vreau să intru, aşa că mă simt uşurată când Patrick iese afară, trăgându-şi pe el geaca cernită şi surâzând larg. Îi mângâie urechile lui Beau, după care mergem împreună către o casă mică de pe strada imediat următoare. Ne conduce în sufragerie, unde Beau se prăbuşeşte imediat în faţa şemineului.

— Un pahar cu vin?

— Te rog.

Mă aşez, dar sunt prea agitată şi mă ridic în picioare aproape imediat. Camera este mică, dar primitoare, cu un covor ce acoperă podeaua aproape în întregime. De o parte şi de alta a şemineului se află câte un fotoliu şi eu mă întreb care e al lui – nimic nu indică vreo preferinţă pentru vreunul dintre ele. Televizorul mic pare ceva lipsit de importanţă în încăperea asta, dar două imense rafturi cu cărţi umplu cele două nişe de deasupra fotoliilor. Înclin capul pentru a putea citi ce scrie pe cotoare.

— Am mult prea multe cărţi, spune Patrick, care s-a întors cu două pahare pline cu vin roşu.

Iau unul din ele, mulţumită că am ce să fac cu mâinile.

— Chiar ar trebui să scap de unele dintre ele, dar nu mă îndur să renunţ la ele.

— Îmi place foarte mult să citesc, spun eu, deşi de-abia dacă m-am atins de o carte de când m-am mutat aici.

Patrick se aşază într-unul dintre fotolii. Îi urmez exemplul şi mă

aşez şi eu în celălalt, făcându-mi de lucru cu piciorul paharului.

— De cât timp te ocupi cu fotografia?

— De fapt, nu asta mi-e meseria, spun eu, surprinzându-mă şi pe mine însămi de sinceritatea mea. Sunt sculptoriţă. Mă gândesc la atelierul meu din grădină: la lutul spart, la cioburile rămase din sculpturile gata pregătite spre a fi livrate. Sau am fost, cel puţin.

— Acum nu mai sculptezi?

— Nu mai pot. Ezit, după care îmi desfac degetele de la mâna stângă, pe care pielea plină de cicatrice coboară de-a lungul palmei, până la încheietură. Am avut un accident. Acum îmi pot folosi mâna, dar nu mai simt nimic cu vârfurile degetelor.

Patrick scoate un fluierat uşor.

— Biata de tine. Cum s-a întâmplat?

Îmi amintesc imediat de acea noapte, din urmă cu un an, dar împing amintirea departe de mine.

— Arată mai rău decât este de fapt, spun eu. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Nu mă pot uita la Patrick, dar el schimbă subiectul cu abilitate.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame.

Stomacul îmi chiorăie când simt mirosul delicios ce vine din bucătărie. Îl urmez într-o încăpere surprinzător de spaţioasă, cu un dulap din lemn de pin, care acoperă un perete întreg.

— A fost al bunicii mele, spune el, oprind oala electrică. L-au avut părinţii mei după ce a murit bunica, dar ei s-au mutat pe continent acum vreo doi ani şi mi-a rămas mie moştenire. Este enorm, nu-i aşa? Am tot felul de lucruri pe care le ţin acolo. Orice ai face, să nu deschizi uşile prea brusc.

Îl privesc pe Patrick în timp ce pune cu atenţie mâncare în fiecare farfurie, ştergând apoi un strop de sos cu colţul unui şervet doar ca să lase în urmă o pată şi mai mare.

Aduce cele două farfurii fierbinţi la masă şi aşază una din ele în faţa mea.

— E cam singurul fel pe care ştiu cum să-l fac, spune el pe un ton de scuză, sper că o să-ţi placă.

Pune cu lingura puţină mâncare într-un castron de metal şi, aşteptându-şi rândul, Beau lipăie prin bucătărie, răbdător până când Patrick va pune castronul pe podea pentru el.

— Mai aşteaptă un pic, amice, spune Patrick.

Ia de pe masă o furculiţă şi întoarce bucata de carne în castron pentru a o răci mai repede.

Privesc în jos pentru a-mi ascunde zâmbetul. Îţi poţi da seama de o mulţime de lucruri despre cineva doar uitându-te la felul în care tratează animalele, iar eu nu mă pot abţine să nu mă simt atrasă de Patrick.

— Arată delicios, spun eu. Mulţumesc.

Nici nu-mi mai aduc aminte când a fost ultima oară când cineva a avut grijă de mine în acest fel. Întotdeauna eu am fost cea care am pregătit mâncarea, am făcut curat, am avut grijă de casă. Mi-am petrecut atâţia ani alcătuindu-mi o familie, pentru ca în final totul să se năruie în jurul meu.

— Reţeta mamei mele, sune Patrick. Încearcă să mă facă să învăţ câte ceva de fiecare dată când trece pe la mine – cred că-şi imaginează că eu trăiesc doar cu pizza şi cu cartofi prăjiţi când nu e ea aici, aşa cum face tata.

Încep să râd.

— Au fost împreună timp de patruzeci de ani, s-au împlinit în toamna asta, spune el. Nici nu-mi pot imagina, tu poţi?

Nu pot.

— Ai fost căsătorit vreodată? întreb eu.

Chipul lui Patrick se înnegurează.

— Nu. Credeam c-o să mă căsătoresc la un moment dat, dar n-a mers aşa cum trebuie.

Urmează o pauză scurtă, iar eu îmi imaginez că văd o umbră de uşurare pe faţa lui atunci când devine clar că nu mai am de gând să întreb de ce.

— Dar tu?

Trag adânc aer în piept.

— Am fost căsătorită o vreme. În final, ne-am dorit lucruri diferite.

Zâmbesc la gândul eufemismului meu.

— Eşti foarte izolată acolo, la Blaen Cedi, spune Patrick. Nu te deranjează?

— Îmi place. Este un loc minunat în care să trăieşti şi îl am şi pe Beau, care-mi ţine companie.

— Nu te simţi însingurată, fără nicio casă în apropiere?

Mă gândesc la nopţile mele grele, când mă trezesc urlând şi nimeni nu-mi e alături ca să mă liniştească.

— Mă văd cu Bethan aproape în fiecare zi, spun eu.

— O prietenă foarte potrivită. O ştiu de mulţi ani.

Mă întreb cât de apropiaţi au fost Patrick şi Bethan înainte. El începe să-mi spună o poveste despre ziua în care au luat o barcă de la tatăl lui Patrick fără să-l întrebe şi au vâslit până au ieşit din golf.

— Am fost prinşi după doar câteva minute şi l-am putut vedea pe tata stând pe malul apei cu braţele încrucişate, alături de tatăl lui Bethan. Ştiam că vom avea probleme serioase cu ei, aşa că am rămas în barcă, iar ei au rămas pe mal, timp de câteva ore, sau aşa mi s-a părut.

— Ce s-a întâmplat?

Patrick începe să râdă.

— Am cedat, fireşte. Am vâslit înapoi şi am suportat consecinţele. Bethan era cu câţiva ani mai mare decât mine, aşa că ea a fost învinovăţită cel mai mult, iar eu am fost pedepsit două săptămâni.

Zâmbesc, în timp ce el clatină din cap amintindu-şi cu amărăciune prefăcută de pedeapsa primită. Îmi imaginez cum arăta el când era băiat, cu părul la fel de ciufulit ca acum şi cu capul numai la năzbâtii.

Farfuria goală îmi e înlocuită cu un castron cu plăcintă cu măr şi

cu cremă de vanilie. Îmi lasă gura apă de la mirosul de scorţişoară fierbinte. Dau crema de vanilie la o parte cu lingura şi mănânc ce rămâne, jucându-mă cu mâncarea pentru a nu părea nepoliticoasă.

— Nu-ţi place?

— E foarte bună, spun eu. Doar că nu prea mănânc budincă.

E greu să renunţi la obiceiul de a ţine dietă.

— Nu ştii ce pierzi.

Patrick îşi termină porţia din câteva înghiţituri.

— Nu eu am făcut-o – una din fetele care lucrează la clinică a făcut-o pentru mine.

— Scuze.

— E-n regulă. O s-o las să se răcească un pic, apoi Beau se poate ocupa de ea.

Câinele ciuleşte urechile atunci când îşi aude numele.

— Ce câine adorabil, spune Patrick. Şi norocos.

Dau din cap în semn de încuviinţare, deşi acum ştiu că am şi eu nevoie de Beau la fel cum are el de mine. Eu sunt cea norocoasă. Patrick are un cot pe masă şi-şi ţine bărbia în palma făcută căuş, în timp ce-l mângâie pe Beau. Relaxat şi mulţumit: un om fără secrete sau dureri.

Ridică privirea şi mă surprinde uitându-mă la el. Simţindu-mă jenată, privesc într-o parte şi observ un nou set de rafturi într-un colţ al bucătăriei.

— Alte cărţi?

— Nu mă pot abţine, spune Patrick cu un rânjet. Acolo ţin mai ales cărţile de bucate pe care mi le-a dat mama de-a lungul anilor, deşi mai am şi câteva romane poliţiste pe acolo. Citesc orice are un subiect cât de cât interesant.

Începe să strângă masa, iar eu mă rezem de spătarul scaunului şi mă uit la el.

Vrei să-ţi spun o poveste, Patrick?

O poveste despre Jacob şi despre un accident. Despre cum am fugit de-acasă pentru că nu mai credeam că pot supravieţui dacă n-

o iau de la capăt; despre cum urlu în fiecare noapte pentru că nu pot scăpa de ce s-a întâmplat.

Vrei să-ţi spun acea poveste?

Îl văd cum ascultă, cu ochi din ce în ce mai mari în timp ce-i spun despre scârţâitul frânelor; plesnetul pe care-l face capul lui Jacob când izbeşte parbrizul. Îmi doresc ca el să-ntindă mâna peste masă ca să mă atingă, însă nu-l pot face să-mi ia mâna, nici măcar în închipuirea mea. Vreau să spună că mă înţelege, că n-a fost vina mea, că i s-ar fi putut întâmpla oricui. Dar el scutură din cap, se ridică de la masă, mă împinge la o parte. Este dezgustat. Revoltat.

N-aş putea să-i spun niciodată.

— Eşti bine?

Patrick se uită la mine într-un fel ciudat, iar pentru o clipă mă simt de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— A fost o cină excelentă, spun eu.

Am două opţiuni: ori mă îndepărtez de el, ori îi ascund adevărul. Detest faptul că trebuie să-l mint, dar nu mă-ndur să renunţ la el. Mă uit la ceasul de pe perete.

— Ar trebui să plec, spun eu.

— N-o mai faci pe Cenuşăreasa?

— Nu şi de data asta. Mă înroşesc, dar Patrick zâmbeşte. Ultimul autobuz către Penfach este la opt.

— N-ai maşină?

— Nu-mi place să conduc.

— Te duc eu. N-am băut decât un pahar mic de vin – nu-i nicio problemă.

— Sincer, aş prefera să merg singură acasă.

Cred că întrezăresc o urmă de exasperare în ochii lui Patrick.

— Poate că ne vom vedea pe plajă mâine dimineaţă? spun eu.

Se relaxează şi zâmbeşte.

— Ar fi minunat. Chiar mi-a părut bine să ne vedem din nou – mă bucur că ai venit înapoi.

— Şi eu mă bucur.

Îmi aduce lucrurile şi rămânem în micul hol de la intrare cât timp mă îmbrac cu haina. De-abia dacă este suficient spaţiu ca să-mi mişc coatele, iar apropierea lui mă face să devin neîndemânatică. Mă chinui cu fermoarul.

— Stai un pic, spune el. Lasă-mă pe mine.

Mă uit la mâna lui care potriveşte cele două părţi una lângă alta, după care trage fermoarul în sus. Sunt ţeapănă din cauza neliniştii, dar el se opreşte mai jos de gât, iar eu îmi înfăşor fularul în jurul gâtului.

— Gata. Mă suni când ajungi acasă? Îţi dau numărul meu.

Grija lui mă lasă mască.

— Te-aş suna, dar n-am telefon.

— N-ai un telefon mobil?

Aproape că-mi vine să râd de îndoiala lui.

— Nu. Este tras cablul până la căsuţă, pentru internet, dar nu am un telefon conectat. O să fiu bine, promit.

Patrick îşi aşază mâinile pe umerii mei şi înainte ca eu să am ocazia să reacţionez, el se apleacă spre mine şi mă sărută uşor pe obraz. Îi simt respiraţia pe faţă şi dintr-odată mă simt nesigură pe picioare.

— Mulţumesc, îi spun şi, deşi este nu numai nepotrivit, ci şi lipsit de originalitate, el îmi zâmbeşte de parcă am rostit ceva profund, iar eu mă gândesc cât de simplu poate fi să te întâlneşti cu cineva atât de lipsit de pretenţii.

Îi prind lui Beau lesa de zgardă şi ne luăm la revedere. Ştiu că Patrick se va uita după noi, iar când ajung la capătul străzii şi iau curba, îl văd stând la intrare şi urmărindu-ne cu privirea.

Capitolul 17

Telefonul mobil al lui Ray sună în timp ce el se aşeza la masă pentru micul dejun. Lucy voia să obţină insigna Brownie pentru gătit, o treabă pe care o luase mult mai în serios decât merita. Îşi scosese vârful limbii pe la colţul gurii, în timp ce aşeza foarte grijulie şunca arsă şi oul cu aspect de cauciuc pe farfuriile părinţilor săi. Tom rămăsese peste noapte la un coleg şi nu trebuia să se întoarcă înainte de prânz. Ray fusese de acord cu Mags atunci când ea remarcase ce lucru grozav era faptul că Tom îşi făcea prieteni, dar, în sinea sa, se bucura mai mult de liniştea dintr-o casă în care nu se mai trânteau uşi şi nu se mai striga în gura mare.

— Arată delicios, scumpo.

Ray îşi scoase telefonul din buzunar şi aruncă o privire la ecran.

Se uită la Mags.

— De la muncă.

Ray se întrebă dacă era ceva nou de la Operaţiunea Şoimul – numele ce-i fusese atribuit afacerii cu droguri din Creston. Şefa mai fluturase momeala prin faţa sa încă o săptămână, după care i-o aruncase lui Ray în poală, cu menţiunea clară că el trebuie să se concentreze pe Şoim şi să lase orice alt caz. Nu mai amintise de apelul aniversar. Nici nu era nevoie.

Mags îi aruncă o privire lui Lucy, care era absorbită de aranjarea mâncării pe farfurii.

— Mănâncă, mai întâi. Te rog.

Deşi n-ar fi vrut, Ray apăsă butonul roşu de respingere a apelului şi-l direcţionă către căsuţa vocală. Nici nu apucase bine să ia cu furculiţa o bucată de şuncă cu ou, când sună telefonul fix. Mags îl ridică din furcă.

— Ah, bună, Kate. Este urgent? Suntem la micul dejun.

Ray se simţi dintr-odată foarte stânjenit. Scană rapid cu privirea e-mailurile primite pe BlackBerry ca să-şi găsească ceva de făcut,

uitându-se repede la Mags, care reuşea cumva să transmită doar prin poziţia umerilor faptul că nu era deloc bucuroasă de întrerupere. De ce-l suna Kate acasă? Într-o zi de duminică? Se forţă să-i audă vocea lui Kate la telefon, dar nu reuşi să distingă nimic. Senzaţia familiară de greaţă care-l bântuise în ultimele zile se întoarse, aşa că-şi plecă privirea asupra şuncii şi ouălor fără prea mult entuziasm.

Mags îi dădu telefonul lui Ray fără să spună nimic.

— Bună, Ray, zise Kate veselă, nefiind conştientă de conflictul lui interior. Ce mai faci?

— Pe-acasă. Ce s-a întâmplat? Simţea ochii lui Mags aţintiţi asupra sa şi-şi dădu seama că era neobişnuit de tăios.

— Scuze de deranj, spuse Kate cu răceală, dar m-am gândit că n-ai vrea să aştepţi până mâine.

— Ce e?

— Am primit un răspuns la apelul aniversar pentru accidentul cu autor necunoscut. Avem un martor.

Ray ajunse la birou în jumătate de oră.

— Deci, ce-avem?

Kate studia e-mailul printat care fusese trimis de către dispeceratul poliţiei.

— Un tip care spune că i-a fost tăiată calea de către o maşină roşie care mergea haotic cam în momentul în care se produsese accidentul, spuse ea. A vrut să raporteze incidentul, dar n-a mai ajuns niciodată să o facă.

Ray simţi fiorul produs de adrenalină.

— De ce n-a luat legătură cu noi când am efectuat prima serie de apeluri în căutare de martori?

— Nu e din zonă, zise Kate. Era în vizită la sora lui cu ocazia aniversării ei – de aia e şi sigur de dată – dar s-a întors înapoi în Bournemouth în aceeaşi zi şi n-a auzit nimic despre accidentul cu autor necunoscut. Oricum, a făcut legătura cu ce s-a întâmplat de-

abia atunci când sora lui i-a menţionat apelul nostru la telefon, azi-noapte.

— Merită luat în seamă? întrebă Ray.

Martorii erau specimene imprevizibile. Unii oameni aveau o memorie impresionantă a detaliilor – alţii nu-ţi puteau spune ce culoare avea cămaşa de pe ei fără să verifice mai întâi; şi chiar şi după aceea se mai înşelau.

— Nu ştiu – încă n-am vorbit cu el.

— De ce naiba nu?

— Era nouă jumate, spuse Kate în defensivă şi răstindu-se la el din această cauză. Nu primisem informaţia decât de cinci minute atunci când te-am sunat, şi m-am gândit că ai vrea să vorbeşti tu însuţi cu el.

— Scuze.

Kate îi ignoră scuza ridicând din umeri.

— Şi-mi cer scuze dacă am părut mai rezervat atunci când ai sunat. M-am simţit oarecum, ştii tu, ciudat.

— E totul în regulă?

Întrebarea avea mai multe implicaţii. Ray încuviinţă din cap.

— Da. M-am simţit oarecum încurcat, asta-i tot.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, înainte ca Ray să cedeze.

— Bun, atunci, hai să ne ocupăm de el. Vreau toate detaliile pe care ni le poate da despre maşină. Modelul, culoarea, numărul – orice ne poate oferi despre conducător. Se pare că mai avem încă o şansă cu cazul ăsta; hai să facem totul cum trebuie de data asta.

— Nici măcar un nenorocit de indiciu!

Ray păşea nervos prin faţa ferestrei din biroul său, nefăcând niciun efort ca să-şi ascundă frustrarea.

— Nu ne poate spune cât de bătrân era conducătorul, dacă era negru sau alb – Isuse! Nici măcar nu ştie dacă era un bărbat sau o femeie!

Se scărpină în cap cu furie, de. Parcă această mişcare ar fi făcut

să-i răsară vreo idee.

— Vizibilitatea era foarte scăzută, îi reaminti Kate, iar el încerca să-şi menţină sub control maşina lui.

Ray nu se afla în dispoziţia necesară pentru a fi generos.

— Tipul n-ar trebui să conducă dacă un pic de ploaie îl poate deranja atât de mult.

Se trânti greoi în scaun şi luă o înghiţitură mare din cana cu cafea, tresărind când îşi dădu seama cât de rece era.

— Într-una din aceste zile s-ar putea chiar să ajung să beau o cană întreagă de cafea, murmură el.

— Un Ford al cărui număr de înmatriculare începe cu litera J, din ce mi-am notat eu, cu un parbriz crăpat. Posibil un Fiesta sau un Focus. Cel puţin avem ceva.

— Mda, e mai bine decât nimic, spuse Ray. Hai, la treabă! Aş vrea ca tu să te ocupi în primul şi-n primul rând de mamă. Dacă – atunci când – vom prinde pe cineva care are legătură cu asta, vreau ca ea să înţeleagă că n-am renunţat la fiul ei.

— S-a făcut, spuse Kate. M-am descurcat destul de bine atunci când am sunat-o pe directoare în legătură cu apelul. O s-o sun din nou acum şi voi insista şi mai mult. Cineva o fi păstrat legătura cu ea în tot acest timp.

— Îl voi pune pe Malcolm să se ocupe de maşină. O să-i punem pe cei de la Registrul Auto să facă o verificare a tuturor Fordurilor Fiesta şi Focus înregistrate în jurul oraşului Bristol, şi vom lua prânzul împreună cât vom verifica lista.

Împingând într-o parte resturile a ceea ce Moira denumea cu optimism paella, Ray îşi aşeză o mână pe teancul de documente din faţa lui.

— Nouă sute patruzeci şi două.

Scoase un fluierat.

— Şi astea doar în jurul oraşului, spuse Kate. Dar dacă era cineva aflat doar în trecere?

— Hai să vedem dacă mai putem restrânge un pic termenii.

Îndoi hârtia şi i-o înmână lui Kate.

— Compară lista asta cu cei care se ocupă de recunoaşterea automată a numerelor de înmatriculare: să zicem jumătate de oră înainte de accident şi jumătate de oră după producerea lui. Vom vedea câte s-au aflat pe şosele în acele momente, după care vom elimina începând de acolo.

— Ne apropiem, spuse Kate, cu ochii strălucitori. O simt.

Ray râmji.

— Hai să nu ne lăsăm purtaţi de val. De ce altceva te ocupi în acest moment?

Ea numără cazurile pe degete.

— Jaful de la Londis, seria de atacuri asupra taximetriştilor asiatici şi posibila agresiune sexuală, ajunsă la noi de la dispecerat. Aa, şi mai am şi un curs de două zile despre diversitatea rasială în poliţie.

Ray pufni.

— Consideră-te scutită de treaba cu diversitatea rasială, spuse el. Şi dă-mi celelalte sarcini ale tale ca să le pot realoca altora. Vreau ca tu să te ocupi non-stop de accidentul cu autor necunoscut.

— Oficial, de data asta? spuse Kate, înălţând o sprânceană.

— Fără să te fereşti de absolut nimeni, zise Ray, râmjind. Dar ai grijă să nu abuzezi de orele în plus.

Capitolul 18

Când autobuzul soseşte în Port Ellis, Patrick deja mă aşteaptă. Ne-am întâlnit pe plajă în fiecare dimineaţă în ultimele două săptămâni, iar atunci când el a sugerat să ne petrecem împreună după-amiaza lui liberă, eu am ezitat doar pentru o clipă. Nu-mi pot trăi toată viaţa plină de frică.

— Unde mergem? întreb eu, uitându-mă în toate părţile după indicii. Casa lui se află în direcţia opusă şi trecem pe lângă pub fără să ne oprim.

— O să vezi.

Ieşim din sat şi mergem pe drumul care coboară către mare. În timp ce mergem, mâinile ni se ating şi degetele lui se întrepătrund cu ale mele. Simt o descărcare electrică şi-mi las mâna să se relaxeze în a lui.

Vestea că am început să mă întâlnesc cu Patrick s-a răspândit prin Penfach cu o viteză uimitoare. Ieri am dat peste Iestyn în magazinul din sat.

— Am auzit că te vezi cu băiatul lui Alun Mathews, mi-a zis el, cu un zâmbet strâmb pe faţă. E un băiat bun, Patrick, ai fi putut nimeri şi băieţi mai răi.

Simţeam cum mă înroşesc.

— Când o să ai timp să te uiţi la uşa de la intrare? l-am întrebat eu, ca să schimb subiectul. Este la fel de rău: încuietoarea se blochează atât de tare încât de multe ori nu pot răsuci cheia în ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta, mi-a răspuns Iestyn. Pe aici nu e nimeni care să fure ceva din casele oamenilor.

A trebuit să trag aer în piept înainte să-i răspund, ştiind că el consideră foarte ciudat obiceiul meu de a încuia uşa.

— În orice caz, i-am spus eu, m-aş simţi mai bine dacă ai repara-o.

Iestyn mi-a mai promis încă o dată că va trece pe la căsuţă şi va

rezolva problema, dar când am plecat de acasă, pe la prânz, nu zărisem nici urmă de el, şi mi-a luat iar aproape zece minute pentru a forţa uşa să se încuie.

Drumul continuă să se îngusteze şi văd cum oceanul se umflă la capătul potecii. Apa e cenuşie şi neiertătoare; picături mărunte ţâşnesc în aer după ce valurile furioase se izbesc de ţărm. Pescăruşii se rotesc în cercuri ameţitoare, înghiontiţi de curenţii puternici care înconjoară golful. Îmi dau seama în sfârşit unde vrea Patrick să mă ducă.

— Staţia salvamarilor! Putem să intrăm?

— Asta e şi ideea, spune el. Ai văzut clinica veterinară; m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi şi locul ăsta – mi se pare că petrec la fel de mult timp şi aici.

Staţia Salvamarilor din Port Ellis este o clădire joasă şi cu un aspect cam ciudat, care ar putea fi confundată cu un depozit industrial dacă nu ar avea construit în vârf un turn de supraveghere; cele patru ferestre din sticlă îmi aduc aminte de un turn de control de pe un aeroport.

Trecem de două uşi culisante enorme, vopsite în albastru, care reprezintă intrarea în clădire, iar Patrick tastează un cod de acces pe o cutie neagră aflată pe o uşă mai mică, alături de uşile mai mari.

— Hai să-ţi arăt clădirea.

Înăuntru, baza miroase a transpiraţie şi a apă de mare; este mirosul înţepător al sării care se lipeşte de îmbrăcăminte. Hangarul pentru bărci este dominat de ceea ce Patrick îmi spune să se numeşte „Ambarcaţiunea"; o barcă dintr-un material rigid de un portocaliu strălucitor, care se poate umfla.

— Suntem legaţi de ea, spune el, deoarece, pe vreme rea, e singura modalitate ca să rămâi în barcă.

Mă plimb de jur împrejurul hangarului, citind cu atenţie anunţurile prinse de uşă, pe care listele cu echipamente ce trebuie verificate în fiecare zi sunt bifate cu mare atenţie. Pe perete se află o placă ce comemorează trei voluntari care şi-au pierdut viaţa în 1916.

— Coxswain P. Grant şi încă doi membri ai bazei, Harry Ellis şi Glyn Barry, citesc eu cu voce tare. Ce oribil.

— Răspundeau unui apel făcut de un vapor cu aburi aflat în dificultate, dincolo de Peninsula Gower, spune Patrick, venind lângă mine şi cuprinzându-mă cu braţul pe după umeri. Probabil că mi-a văzut expresia feţei, căci adaugă: Pe atunci era cu totul diferit – nu aveau nici măcar jumătate din echipamentul pe care îl avem noi acum.

Îmi ia mâna şi mă conduce din hangar într-o cameră mică, unde un bărbat îmbrăcat cu o jacheta de fleece albastră face cafea. Chipul lui are aspectul de piele tăbăcită al celui care şi-a petrecut toată viaţa sub cerul liber.

— Toate bune, David? spune Patrick. Ea e Jenna.

— Îţi arată cum se fac treburile pe aici, aşa-i?

David îmi face cu ochiul, iar eu zâmbesc la ceea ce în mod clar este o glumă destul de folosită pe aici.

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la bărcile de salvare, spun eu, am considerat că e ceva de la sine înţeles că ele pur şi simplu trebuie să existe.

— Nu vor mai exista pentru prea mult timp dacă nu continuăm să luptăm pentru ele, spune David, turnând o linguriţă cu vârf de zahăr în cafea şi transformând-o în sirop. Cheltuielile noastre sunt suportate de RNLI[4], nu de către guvern, aşa că încercăm tot timpul să strângem bani, fără să mai pomenesc că suntem tot timpul în căutare de voluntari.

— David este managerul nostru, spune Patrick. El conduce baza – el ţine frâiele.

David râde.

— Nu exagerează mai deloc.

---

[4] Royal National Lifeboat Institution = susţinută prin donaţii, este cea mai mare organizaţie care oferă servicii de salvamar în jurul coastelor Marii Britanii, Irlandei şi Insulelor din Canalul Mânecii *(N.t.).*

Un telefon sună, scoţând un sunet ascuţit în camera goală a echipajului, iar David îşi cere scuze şi se retrage. Câteva secunde mai târziu se întoarce, desfăcându-şi fermoarul de la jachetă şi luând-o la fugă înspre bărci.

— O canoe s-a scufundat dincolo de Golful Rhossili, strigă el la Patrick. Tatăl şi fiul sunt daţi dispăruţi. Helen i-a sunat pe Gary şi pe Aled.

Patrick deschide un vestiar şi scoate afară o încurcătură de cauciuc galben, o vestă de salvare şi o haină impermeabilă de un albastru întunecat.

— Îmi pare rău, Jenna, dar trebuie să plec. Îşi trage hainele impermeabile peste jeanşi şi peste hanorac. Ia cheile şi aşteaptă-mă la mine acasă. Mă întorc înainte să-ţi dai seama.

Se mişcă rapid şi, înainte ca eu să-i răspund, deja a ajuns şi el la bărci, chiar în timp ce alţi doi bărbaţi se strecoară printre cele două uşi culisante, deschise larg acum pentru a le face loc bărcilor să iasă. În câteva minute, cei patru bărbaţi trag barca afară pentru a o lansa la apă şi apoi sar cu uşurinţă în ea. Unul dintre bărbaţi – nu-mi dau seama care – trage de sfoară pentru a porni motorul bărcii, iar aceasta ţâşneşte cu viteză de lângă mal, sărind pe valurile agitate.

Eu rămân acolo, privind pata portocalie cum devine din ce în ce mai mică, până când este înghiţită de ceaţa cenuşie.

— Rapizi, nu-i aşa?

Mă întorc şi văd o femeie ce stă sprijinită de uşa de la intrarea în camera echipajului. E trecută bine de cincizeci de ani, cu şuviţe cărunte prin părul negru, şi poartă o bluză cu model, pe care e prinsă o insignă cu RNLI pe ea.

— Eu sunt Helen, spune ea. Eu răspund la telefon, le fac turul de onoare vizitatorilor, lucruri de genul ăsta. Tu trebuie să fii fata lui Patrick.

Mă înroşesc când aud termenul.

— Eu sunt Jenna. M-au ameţit cu viteza lor: nu cred că a durat mai mult de cincisprezece minute de la început şi până la sfârşit.

— Douăsprezece minute şi treizeci şi cinci de secunde, spune Helen. Zâmbeşte când eu mă arăt, în mod normal, surprinsă. Trebuie să păstrăm o evidenţă strictă a tuturor apelurilor şi a timpilor noştri de răspuns. Toţi voluntarii noştri locuiesc la câteva minute distanţă. Gary locuieşte ceva mai sus, iar Aled are măcelăria de pe strada principală.

— Ce se întâmplă cu magazinul când el este chemat?

— Atârnă un semn în geam. Localnicii s-au obişnuit – face asta de douăzeci de ani.

Mă răsucesc ca să mă uit la apă, pe care nu se mai vede niciun vas, în afară de un vapor de mare tonaj aflat la mare depărtare. Norii negri s-au lăsat atât de mult în jos încât linia orizontului a dispărut; cerul şi oceanul s-au contopit într-o masă de cenuşiu învolburat.

— O să fie bine, spune Helen, încet. Nu încetezi niciodată să-ţi faci griji, dar ajungi să te obişnuieşti.

O privesc, curioasă.

— David e soţul meu, explică Helen. După ce s-a pensionat, a început să-şi petreacă mai mult timp la bază decât acasă, aşa că în cele din urmă mi-am spus: dacă nu-i poţi învinge, vino alături de ei. Am urât această bază când l-am privit prima dată plecând într-o misiune de salvare. Una era să-i fac cu mâna când pleca de acasă şi cu totul altceva când l-am văzut urcând într-o barcă… iar pe o vreme ca asta – ei bine… Se cutremură, ca pentru a-şi întări spusele. Dar se întorc. Întotdeauna se întorc.

Îşi aşază o mâna pe braţul meu, iar eu sunt recunoscătoare pentru înţelegerea arătată de o femeie mai în vârstă.

— Te face să-ţi dai seama ce simţi, nu-i aşa? Cât de mult… Mă opresc, incapabilă să o accept, chiar şi pentru mine însămi.

— Câtă nevoie ai ca ei să vină înapoi acasă? spune Helen încet.

Dau din cap.

— Da.

— Vrei să-ţi arăt şi restul bazei?

— Nu, mulţumesc, spun eu. Cred că o să mă duc la Patrick acasă şi o să-l aştept acolo.

— E un om bun.

Mă întreb dacă are dreptate. Mă întreb cum de ştie. Urc coasta dealului, întorcându-mă la fiecare câţiva paşi în speranţa că voi vedea din nou barca portocalie. Dar nu reuşesc să văd nimic, iar stomacul mi se strânge de nelinişte. Ceva rău e pe cale să se întâmple, o ştiu, pur şi simplu.

Mă simt ciudat să fiu acasă la Patrick fără să se afle şi el acolo, dar rezist tentaţiei de a urca la etaj pentru a vedea şi restul casei. În căutarea unei activităţi, dau drumul la radio pe postul local şi plec în bucătărie, să spăl vasele strânse într-un teanc mare în chiuvetă.

„Un bărbat şi fiul său adolescent sunt daţi dispăruţi, după ce ambarcaţiunea lor s-a scufundat la un kilometru şi jumătate depărtare de Golful Rhossili."

Aparatul de radio pârâie, iar eu mă chinui cu butonul pentru frecvenţe pentru a găsi un semnal mai bun.

„Barca de salvare din Port Ellis a fost trimisă după ce sătenii au dat alarma, dar până în momentul de faţă nu au reuşit să-i găsească pe cei doi bărbaţi. Vom anunţa mai multe despre evoluţia lucrurilor ceva mai târziu."

Vântul loveşte copacii până când aproape că îi îndoaie până la pământ. Nu pot vedea marea din casă şi nu sunt sigură dacă mă bucură acest lucru sau dacă ar trebui pur şi simplu să cedez tentaţiei şi să plec spre baza salvamarilor în căutarea acelei mici pete portocalii.

Termin cu spălatul vaselor şi mă şterg pe mâini cu un prosop, în timp ce mă plimb prin bucătărie. Teancuri de ziare acoperă dulapul şi găsesc dezordinea de pe el ciudat de liniştitoare. Îmi trec mâna peste mânerul de la un sertar şi-mi aduc aminte de cuvintele lui Patrick.

Nu deschide uşile, orice-ar fi.

Ce-o fi acolo de nu mă lasă să văd? Privesc peste umăr, de parcă el ar putea intra în orice moment, şi trag cu hotărâre de uşă. Imediat ceva cade spre mine şi icnesc, punându-mi o mână deasupra capului şi prinzând o vază înainte să cadă pe pardoseala acoperită cu gresie şi să se spargă. O aşez la loc, printre celelalte obiecte din sticlă; aerul din dulap păstrează urma unui parfum vechi de levănţică de la aşternuturile aşezate ordonat înăuntru. Nu-i nimic neobişnuit acolo: doar o colecţie de amintiri.

Aproape că închid uşa, când văd marginea argintie a unei fotografii înrămate ce iese dintr-un teanc de feţe de masă. O trag afară cu mare atenţie. E o fotografie a lui Patrick, cu braţul pe după umerii unei femei cu păr scurt şi blond şi cu dinţi albi şi drepţi. Zâmbesc amândoi, nu la cameră, ci unul la celălalt. Mă întreb cine e şi de ce a ascuns Patrick fotografia de mine. Oare asta este femeia cu care credea că o să se însoare? Mă uit la poză, încercând să identific ceva care să-mi permită să aflu când anume a fost făcută. Patrick arată la fel ca acum, iar eu mă întreb dacă această femeie face parte din trecutul său sau este încă prezentă în viaţa lui. Poate că nu sunt singura care păstrează secrete. Strecor la loc poza printre feţele de masă şi închid uşa de la dulap, lăsând conţinutul la fel cum l-am găsit.

Mă plimb cu paşi mărunţi prin bucătărie, dar mă oboseşte propria mea nelinişte, aşa că-mi fac o ceaşcă de ceai şi mă aşez la masă, ca s-o beau.

*

Ploaia îmi înţeapă faţa, înceţoşându-mi ochii şi umplându-mi privirea cu siluete neclare. De-abia dacă aud zgomotul făcut de motor din cauza vântului, însă tot reuşesc să disting bufnetul atunci când el loveşte capota şi izbitura scoasă de el atunci când loveşte asfaltul.

După care apa care-mi intră în ochi nu mai este ploaie, ci apă de mare. Iar motorul nu mai este al unei maşini, ci puf-puful scos de o barcă cu motor. Şi, deşi urletul care se aude îmi aparţine, chipul care se uită la mine

– adâncimile întunecate ale ochilor şi liniile groase ale genelor ude – chipul acela nu este al lui Jacob, ci al lui Patrick.

— Îmi pare rău, spun eu, nesigură dacă vorbesc cu voce tare. N-am vrut niciodată să…

Simt cum o mână mă scutură de umăr, trezindu-mă cu brutalitate din somn. Confuză, ridic capul de pe mâinile împreunate, lăsând masa caldă de la respiraţia mea, şi simt cum răceala bucătăriei mă loveşte peste faţă. Mijesc ochii din cauza asprimii luminii electrice, ridicând braţul pentru a-mi acoperi faţa.

— Nu!

— Jenna, trezeşte-te. Jenna, visezi.

Încet, las mâna în jos, deschizând ochii pentru a-l vedea pe Patrick în genunchi, în faţa scaunului meu. Deschid gura, dar nu pot vorbi, ameţită din cauza coşmarului şi copleşită de uşurare că e aici.

— Ce visai?

Încerc să adun cuvintele laolaltă.

— Nu – nu sunt sigură. Eram îngrozită.

— Nu mai ai de ce să te temi, spune Patrick, şi-mi netezeşte părul umed de pe tâmple şi-mi cuprinde faţa în palme. Sunt aici.

Are faţa palidă, iar ploaia i-a udat părul şi i l-a lipit de gene. Ochii lui, care de obicei sunt atât de plini de lumină, acum sunt goi şi întunecaţi. Arată înfrânt şi, fără a mă opri ca să mă gândesc, mă aplec în faţă şi-l sărut pe buze. El îmi răspunde înfometat, ţinându-mi faţa între palmele sale, după care îmi dă drumul brusc şi-şi lipeşte fruntea de fruntea mea.

— Au renunţat la căutări.

— Au renunţat? Vrei să spui că încă mai lipsesc?

Patrick încuviinţează din cap, iar eu simt cum emoţiile îl apasă cu putere, umplându-i ochii. Se lasă să cadă cu coapsele pe călcâie.

— Ne întoarcem la prima geană de lumină, zice el pe un ton plat, dar nimeni nu-şi mai face iluzii.

După care închide ochii şi-şi reazemă capul în poala mea, începând să plângă, fără să se ferească, pentru tatăl şi pentru fiul adolescent care au avut încredere că pot ieşi cu barca în ciuda tuturor semnalelor de avertizare.

Îi mângâi părul şi-mi las şi eu lacrimile să curgă. Plâng pentru tânărul pierdut pe mare; plâng pentru mama lui; plâng pentru visele care îmi bântuie nopţile; pentru Jacob; pentru copilaşul meu.

Capitolul 19

E Ajunul Crăciunului când trupurile sunt aduse de valuri la ţărm, la câteva zile după ce Patrick şi restul voluntarilor au încetat să le mai caute. În naivitatea mea, mi-am închipuit că vor apărea împreună, dar ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că mareea este totdeauna imprevizibilă. Primul a apărut fiul, adus uşor la mal în Golful Rhossili de o mare unduitoare care părea prea blândă să-i provoace acele răni îngrozitoare tatălui său, aruncat pe ţărm la un kilometru şi jumătate mai în josul coastei.

Suntem pe plajă în momentul în care Patrick primeşte apelul, iar eu îmi dau seama după linia dură a maxilarului său că veştile nu sunt deloc bune. Se îndepărtează un pic de mine, de parcă ar vrea să mă protejeze, şi se întoarce să privească marea în timp ce ascultă în tăcere ce-i spune David. După ce termină de vorbit, rămâne ţintuit pe loc, studiind orizontul îndepărtat, de parcă ar fi în căutare de răspunsuri. Vin lângă el şi-mi las mâna pe braţul lui, iar el tresare, de parcă ar fi uitat cu totul că mă aflu şi eu acolo.

— Îmi pare foarte rău, spun eu, încercând în zadar să găsesc cuvintele potrivite.

— Mă întâlneam cu o fată, spune el, încă privind marea. Am cunoscut-o la Universitate şi am locuit împreună în Leeds.

Îl ascult, nesigură unde vrea să ajungă.

— Când m-am întors aici, am adus-o şi pe ea cu mine. Ea n-a vrut să vină, dar nici nu ne doream să ne despărţim, aşa că a renunţat la serviciul ei şi a venit să locuiască împreună cu mine în Port Ellis. Nu-i plăcea locul ăsta. Era prea mic, prea liniştit, prea încet pentru ea.

Simt o senzaţie de disconfort, de parcă am devenit o intrusă. Vreau să-i spun să se oprească din vorbit, că nu-i nevoie să-mi spună toate astea, dar e ca şi cum nu se poate opri.

— Ne-am certat într-o zi, pe la mijlocul verii. Aceeaşi veche

discuţie: ea voia să se întoarcă la Leeds, eu voiam să rămân aici şi să-mi continui munca. A plecat furioasă pe plajă, să se dea cu placa de surf, dar a fost prinsă de un curent puternic şi nu s-a mai întors.

— Of, Doamne, Patrick. Am un nod în gât. Ce oribil.

În sfârşit, se întoarce spre mine.

— Placa ei de surf a fost aruncată pe mal a doua zi, dar noi nu i-am mai găsit corpul niciodată.

— „Noi", spun eu. Şi tu ai participat la căutări?

Nici nu-mi pot imagina cât de dureros trebuie să fi fost pentru el.

El ridică din umeri.

— Cu toţii am căutat-o. Asta e datoria noastră, nu?

— Da, dar…

Mă opresc. Normal că a căutat-o şi el – cum ar fi putut să n-o facă?

Îl iau în braţe, iar el se sprijină de mine, cu faţa apăsată pe gâtul meu. Îmi imaginasem că viaţa lui este perfectă: că el nu e nimic altceva decât un om veşnic vesel, ce nu ia niciodată lucrurile prea în serios. Dar fantomele cu care se luptă el sunt la fel de reale ca ale mele. Pentru prima dată, sunt cu cineva care are la fel de multă nevoie de mine pe cât am şi eu de el.

Mergem încet către căsuţă, unde Patrick îmi spune să aştept puţin până ia ceva din maşină.

— Ce e? spun eu, intrigată.

— O să vezi.

Ochii îi sclipesc din nou, iar eu mă minunez de abilitatea lui de a face faţă unei asemenea tristeţi din viaţa sa. Mă întreb dacă doar trecerea anilor a fost cea care i-a dat putere, şi sper că într-o zi o voi găsi şi eu.

Când se întoarce, Patrick are un pom de Crăciun, pe care îl ţine aruncat cu nonşalanţă pe umăr. Simt o împunsătură de tristeţe când îmi aduc aminte cât de încântată eram de venirea Crăciunului. Pe când eram copii, eu şi Eve urmam câteva obiceiuri stricte când împodobeam pomul: întâi luminile, apoi beteala, după care aşezam

cu solemnitate globurile, iar la sfârşit ne chinuiam să găsim echilibrul pentru îngerul din vârful pomului. Mi-o închipui urmând aceleaşi ritualuri cu copiii ei.

Nu-mi doresc un pom în casă. Decoraţiunile sunt pentru copii; pentru familii. Dar Patrick insistă.

— N-o să-l mai duc înapoi acum, spune el, trăgându-l cu putere înăuntru şi împrăştiind ace de pin pe toată duşumeaua. Îl aşază în suportul grosolan din lemn şi verifică să vadă dacă e drept. Şi, de altfel, este Crăciunul. Trebuie să ai un pom în casă.

— Dar n-am cu ce să-l împodobesc! protestez eu.

— Aruncă o privire în geanta mea.

Deschid rucsacul bleumarin al lui Patrick şi găsesc în el o cutie de pantofi jerpelită, cu capacul prins cu o bandă lată din cauciuc. Când ridic capacul, găsesc vreo duzină de globuri roşii, cu sticla zgâriată de la trecerea anilor.

— Oo, şoptesc eu, sunt atât de frumoase. Ridic unul şi acesta se roteşte în cercuri ameţitoare, oglindindu-mi faţa de o sută de ori.

— Au fost ale bunicii mele. Ţi-am spus că am o mulţime de lucruri în dulapul ăla rămas de la ea.

Mă simt jenată şi încerc să disimulez când îmi aduc aminte cum am căutat prin lucrurile lui Patrick, descoperind şi fotografia sa cu femeia despre care acum îmi dau seama că este cea care s-a înecat.

— Sunt adorabile. Mulţumesc.

Împodobim bradul împreună. Patrick a adus o instalaţie cu luminiţe, iar eu găsesc o panglică de beteală, pe care o răsucim printre ramuri. Nu sunt decât douăsprezece globuri, dar lumina ricoşează de la unul la altul precum nişte stele căzătoare. Trag în piept mirosul de conifere, dorindu-mi să pot păstra pentru totdeauna această frântură de fericire.

Când terminăm de împodobit pomul, rămân cu capul rezemat de umărul lui Patrick, privind cum dansează lumina pe sticlă şi cum aruncă umbre pe perete. El trasează cercuri pe pielea expusă a încheieturii mele, iar eu mă simt mai relaxată decât m-am simţit în

ani întregi. Mă întorc ca să-l sărut, limba mea căutând-o pe a lui, iar când deschid ochii văd că şi el îi ţine deschis.

— Hai sus, şoptesc eu.

Nu ştiu ce anume mă face să doresc asta acum, chiar în acest moment, dar simt o nevoie palpabilă de a fi cu el.

— Eşti sigură? Patrick se retrage un pic şi mă priveşte drept în ochi.

Încuviinţez din cap. Nu sunt sigură, nu în întregime, dar vreau să aflu. Trebuie să ştiu dacă poate fi şi altfel.

Îşi trece mâinile prin părul meu, sărutându-mă pe gât, pe obraz, pe buze. Ridicându-se în picioare, mă conduce cu blândeţe către scări, degetul său încă mai frecându-mi palma, de parcă nu s-ar putea abţine să nu mă mângâie, nici chiar pentru o clipă. În timp ce urc scara îngustă, el mă urmează îndeaproape, mâinile lui atingându-mă uşor pe şolduri. Simt cum inima îmi bate năvalnic.

Departe de foc şi de căldura degajată de plită, dormitorul este rece, dar anticiparea, nu temperatura, este cea care mă face să tremur. Patrick se aşază pe pat şi mă trage uşor, făcându-mă să mă aşez lângă el. Întinde o mână şi-mi dă părul după ureche, plimbându-şi un deget pe după ea şi în jos, pe gât. Îmi simt nervii întinşi la maximum: mă gândesc la cât de neatrăgătoare arăt, la cât de ştearsă şi de lipsită de entuziasm sunt, şi mă întreb dacă el va mai dori să rămână alături de mine după ce îşi va da seama de toate astea. Dar îl doresc atât de tare, iar această dorinţă răscolitoare din stomac îmi este atât de străină, încât totul devine şi mai excitant. Mă trag mai aproape de Patrick, atât de aproape încât îmi este imposibil să spun cine şi cum răsuflă. Timp de un minut întreg rămânem amândoi în această poziţie, buzele ni se freacă una de alta, dar nu ne sărutăm, ne atingem, dar nu ne gustăm. Încet, îmi desface nasturii de la cămaşă, ochii lui nepărăsindu-i nicio clipă pe ai mei.

Nu mai pot aştepta. Întind mâinile pentru a-mi descheia jeanşii, după care îi trag în jos, îndepărtându-i cu piciorul într-o grabă nebună, după care îi desfac neîndemânatică nasturii de la cămaşă.

Ne sărutăm cu furie şi ne dezbrăcăm de haine până când el rămâne complet gol, iar eu mai am doar chiloţii pe mine şi un tricou. El apucă tivul tricoului meu, dar eu clatin aproape imperceptibil din cap.

Urmează o pauză. Mă aştept ca el să insiste, însă îmi întâlneşte privirea pentru o clipă, după care îşi lasă capul în jos şi-mi sărută sânii prin bumbacul moale. În timp ce se lasă mai jos, eu mă arcuiesc pe spate şi mă abandonez cu totul atingerii sale.

Plutesc pe un amestec de cearşafuri şi de membre atunci când îl simt, mai degrabă decât îl văd pe Patrick întinzând mâna pentru a stinge veioza de pe noptieră.

— Las-o aşa, spun eu, te rog, iar el nu mă întreabă de ce.

În loc de asta, îşi înfăşoară mâinile în jurul meu şi mă sărută uşor pe frunte.

Când mă trezesc, îmi dau seama dintr-odată că ceva s-a schimbat, dar sunt prea ameţită de somn şi nu pot spune imediat ce anume e diferit. Nu e doar prezenţa cuiva în pat lângă mine, deşi percep greutatea lui alături ca pe ceva ciudat, ci acceptarea faptului că am adormit, încet, încet, încep să zâmbesc. M-am trezit ca o persoană normală. Niciun urlet nu m-a smuls din somn, niciun scârţâit de frâne ori un pocnet făcut de o ţeastă lovită de parbriz. E prima noapte în mai mult de douăsprezece luni când n-am mai visat despre accident.

Mă gândesc dacă să mă ridic şi să fac cafea, dar căldura patului mă trage înapoi sub pătură, aşa că mă lipesc cu totul de trupul gol al lui Partrick. Îmi plimb o mână pe o latură a corpului său, simţind fermitatea abdomenului său şi forţa din muşchii coapsei sale. Parcă ceva mă furnică între picioare şi mă minunez de reacţia pe care o are corpul meu, care tânjeşte aproape cu durere să fie atins. Patrick se mişcă, ridicând capul pentru o clipă şi zâmbindu-mi, cu ochii încă închişi.

— Crăciun fericit.

— Vrei cafea? Îl sărut pe umărul gol.

— Mai târziu, spune el şi mă trage sub pătură.

Rămânem în pat până după-amiază, răsfăţându-ne unul pe celălalt şi mâncând rulouri moi cu gem de coacăze dulce şi lipicios. Patrick coboară la parter să mai aducă nişte cafea şi, când se întoarce, are cu el cadourile pe care le aşezaserăm cu grijă sub pom aseară.

— O haină! exclam eu în timp ce sfâşii hârtia de pe pachetul înfăşurat cam neîndemânatic pe care mi-l întinde Patrick.

— Nu e ceva foarte romantic, spune el, spăşit, dar nu mai poţi continua să porţi haina aia veche de ploaie când te plimbi pe plajă pe orice fel de vreme – o să îngheţi.

O trag pe mine imediat. E groasă, călduroasă şi impermeabilă, cu buzunare adânci şi cu glugă. De un milion de ori mai bună decât haina pe care am purtat-o până acum, cea pe care am găsit-o atârnată de o grindă a verandei atunci când m-am mutat în căsuţă.

— Cred că faptul că mă ţii la căldură şi mă fereşti de umezeală este cel mai romantic lucru pe care-l poţi face, spun eu, sărutându-l pe Patrick. Îmi place la nebunie, mulţumesc.

— Ai ceva în buzunar, spune el. Nu chiar un cadou – doar ceva ce consider că trebuie să ai.

Bag mâna în buzunare şi scot afară un telefon mobil.

— Unul mai vechi, pe care nu-l mai foloseam. Nimic pretenţios, dar funcţionează – şi asta înseamnă că nu mai trebuie să mergi tocmai până la parcul de rulote dacă ai nevoie să dai un telefon.

Sunt gata să-i spun că el este singura persoană pe care o sun, când îmi dau seama că probabil că asta vrea şi el să spună. Că nu-i convine faptul că nu mă poate contacta. Nu sunt sigură ce cred despre această situaţie, dar îi mulţumesc şi-mi spun că nu e neapărat nevoie să-l ţin deschis.

Îmi dă un alt cadou, împachetat frumos într-o hârtie mov-închis

şi legat cu o panglică.

— Nu eu l-am împachetat pe ăsta, îmi mărturiseşte el, deşi nu e nevoie s-o facă.

Desfac hârtia cu grijă şi deschid cutia subţire cu solemnitatea pe care chiar o merită. Înăuntru se află o broşă din sidef de forma unei cochilii de scoică. Capturează lumina şi face ca o duzină de culori diferite să-i joace pe întreaga suprafaţă.

— O, Patrick, spun copleşită. E minunată.

O scot din cutie şi mi-o prind de noua mea haină. Mă simt stânjenită atunci când scot la iveală desenul în creion pe care l-am făcut pentru Patrick şi care reprezintă plaja de la Port Ellis; barca de salvare, care nu iese afară, ci se întoarce în siguranţă la ţărm.

— Eşti atât de talentată, Jenna, spune el, ridicând desenul înrămat pentru a-l admira. Te iroseşti aici, în golful ăsta. Ar trebui să pregăteşti o expoziţie – să-ţi faci numele cunoscut.

— N-aş putea, spun eu, însă nu-i spun de ce.

Îi sugerez în schimb o plimbare, ca să probez noua haină, şi-l luăm cu noi pe plajă şi pe Beau.

Golful e pustiu, iar refluxul este în punctul maxim, lăsând o mare suprafaţă de plajă descoperită. Nori încărcaţi cu zăpadă atârnă grei deasupra stâncilor, părând şi mai albi în contrast cu albastrul profund al mării. Pescăruşii se rotesc pe deasupra noastră, ţipetele lor tânguitoare răsună în spaţiul acesta gol, iar valurile se izbesc ritmic de nisipul de pe plajă.

— Pare aproape un sacrilegiu să lăsăm urme de paşi.

Îmi strecor mâna în cea a lui Patrick în timp ce ne plimbăm. Pentru prima dată, nu mi-am adus camera cu mine. Ne apropiem de apă, lăsând spuma rece ca gheaţa să ne învăluie vârfurile cizmelor.

— Mama obişnuia să înoate în mare în ziua de Crăciun, spune Patrick. Ea şi tata se certau pe tema asta. El ştia cât de periculoşi pot fi curenţii şi-i spunea mereu că este irresponsabilă. Dar ea-şi lua prosopul şi dădea fuga pentru o scufundare scurtă imediat ce toată lumea îşi desfăcea cadourile. Cu toţii consideram că acest obicei era

unul amuzant, fireşte, şi o încurajam de pe margine.

— O nebunie.

Încă mă mai gândesc la fata care s-a înecat şi mă întreb cum mai poate suporta el să se apropie de apă după o asemenea tragedie. Beau aleargă după valuri, clănţănind din fălci de fiecare dată când apa năvăleşte pe nisip.

— Dar tu? spune Patrick. Vreo tradiţie nebunească de familie?

Mă gândesc o vreme, zâmbind în timp ce rememorez încântarea deosebită pe care mi-o provoca venirea sărbătorilor de Crăciun.

— Nimic de genul ăsta, spun eu în cele din urmă, dar înainte îmi plăcea enorm să-mi petrec Crăciunul în familie. Părinţii mei începeau să se pregătească pentru Crăciun încă din octombrie, iar casa noastră era plină de pachete ascunse prin dulapuri sau pe sub paturi. După ce a plecat tata, am continuat să facem aceleaşi lucruri, însă n-a mai fost deloc la fel ca înainte.

— Ai încercat vreodată să dai de el, mă întreabă strângându-mă de mână.

— Da. Pe când eram la Universitate. I-am dat de urmă şi am descoperit că şi-a întemeiat o nouă familie. I-am scris, iar el mi-a răspuns, spunându-mi că mai bine aş lăsa trecutul în pace. Mi-a frânt inima.

— Jenna, ce îngrozitor pentru tine.

Ridic din umeri, prefăcându-mă că nu-mi pasă.

— Eşti apropiată de sora ta?

— Am fost. Ridic o piatră de jos şi o arunc, încercând s-o fac să sară de mai multe ori pe suprafaţa apei, însă valurile sunt prea rapide. Eve i-a luat partea mamei atunci când a plecat tata, iar eu eram furioasă pe mama din cauză că l-a dat afară. Cu toate astea, am avut grijă una de cealaltă, însă n-am mai văzut-o de câţiva ani. I-am trimis o felicitare acum câteva săptămâni. Nu ştiu dacă a primit-o – nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte în acelaşi loc.

— V-aţi certat?

Dau din cap că da.

— Ei nu-i plăcea de soţul meu.

Pare o mare îndrăzneală să o spun cu voce tare, şi un fior de teamă îmi străbate umerii.

— *Ţie* îţi plăcea de el?

Este o întrebare ciudată, aşa că mă opresc pentru a mă gândi la ea. Mi-am petrecut atât de mult timp urându-l pe Ian, fiindu-mi teamă de el.

— Îmi plăcea, odată, spun eu într-un final.

Îmi amintesc cât de şarmant era, cât era de diferit faţă de băieţii din liceu, cu comportamentul lor neîndemânatic şi cu umorul lor stupid.

— De cât timp aţi divorţat?

Nu-l corectez.

— De ceva vreme.

Adun o mână de pietre şi încep să le arunc în apă. O piatră pentru fiecare an în care m-am simţit iubită. În care cineva a avut grijă de mine.

— Câteodată mă întreb dacă s-ar mai putea întoarce, spun eu.

Scot un râset scurt, dar îmi pare chiar şi mie gol, iar Patrick se uită la mine gânditor.

— N-aţi avut copii?

Mă aplec şi mă prefac că mai caut pietre.

— El era rezervat faţă de chestia asta, spun eu.

Nici nu-i prea departe de adevăr, la urma urmei. Ian n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu fiul lui.

Patrick îşi pune o mână în jurul umerilor mei.

— Îmi pare rău, pun prea multe întrebări.

— E în regulă, spun eu, şi-mi dau seama că vorbesc serios.

Mă simt în siguranţă alături de Patrick. Urcăm încet dinspre plajă. Cărarea este alunecoasă din cauza gheţii şi mă bucur că Patrick mă ţine lipită de el. I-am spus mai mult decât intenţionasem, însă nu-i pot mărturisi chiar totul. Dacă o voi face, el mă va părăsi, iar eu nu voi mai avea pe nimeni alături care să mă împiedice să mă

prăbuşesc cu totul.

Capitolul 20

Ray se trezi plin de optimism. Îşi luase liber de Crăciun şi, deşi trecuse pe la birou de vreo două ori şi-şi luase şi ceva de lucru acasă, nu putea să nu recunoască faptul că pauza îi prinsese bine. Se întreba ce progrese mai făcuse Kate cu ancheta accidentului cu autor necunoscut.

Din lista lor cu nouă sute şi ceva de maşini Ford Focus şi Fiesta roşii înregistrate în Bristol, doar în jur de patruzeci declanşaseră sistemul automat de identificare a numerelor de înmatriculare. Imaginile fuseseră şterse după nouăzeci de zile, dar, înarmată cu o listă a numerelor, Kate avea intenţia să-i cheme pe fiecare din posesorii de autovehicule şi să-i întrebe despre deplasările lor din ziua accidentului. În ultimele patru sau cinci săptămâni ea făcuse mici progrese cu lista, însă acum rezultatele întârziau să apară. Maşini vândute fără a fi întocmite toate documentele necesare; proprietari înregistraţi care se mutaseră şi nu-şi mai dăduseră noua adresă – era o minune că ea eliminase atât de mulţi de pe listă, mai ales în această perioadă a anului. Acum că sărbătorile trecuseră, era timpul să apară ceva nou.

*

Ray îşi vârî capul pe uşa de la dormitorul lui Tom. Doar vârful capului i se mai vedea lui Tom de sub pilota ridicată ca o movilă, aşa că Ray închise din nou uşa, încet. Optimismul cauzat de Anul Nou nu-l includea şi pe fiul său, al cărui comportament se înrăutăţise până acolo încât primise două avertismente formale din partea directoarei. Următorul ar fi avut ca rezultat o exmatriculare temporară, ceea ce lui Ray i se părea o pedeapsă absurdă pentru un copil care deja chiulea la mai multe ore decât era prezent, un copil care ura în mod evident mersul la şcoală.

— Lucy încă mai doarme? spuse Mags, când el i se alătură în

bucătărie.

— Amândoi dorm.

— Va trebui să-i convingem să meargă devreme la culcare diseară, zise Mags. Peste trei zile începe şcoala.

— Am vreo cămaşă curată? spuse Ray.

— Vrei să spui că nu ţi-ai spălat niciuna? Mags dispăru în altă cameră şi se întoarse cu un teanc de cămăşi călcate. Ce bine că s-a ocupat cineva de asta. Nu uita că diseară bem ceva cu vecinii.

Ray gemu.

— Chiar trebuie?

— Da.

Mags îi dădu cămăşile.

— Cine mai are musafiri în prima zi din an? spuse Ray. Un moment total nepotrivit pentru o petrecere.

— Emma spune că e din cauză că toată lumea este foarte ocupată în preajma Crăciunului şi a Revelionului. Crede că este un mod plăcut de a petrece timpul după ce au trecut sărbătorile.

— Ba nu-i aşa, spuse Ray. E o bătaie de cap inutilă, pe care eu sunt nevoit s-o îndur. Întotdeauna e la fel. Tot ce vor e să-mi spună despre cum au fost ei prinşi mergând cu şaizeci de kilometri la oră într-o zonă cu limită de cincizeci, niciodată aproape de o şcoală, şi că justiţia e plină de ipocrizie. Totul se transformă într-o critică la adresa poliţiei.

— Ei doar încearcă să facă conversaţie, Ray, zise Mags încercând să-l calmeze. Nu petrec prea mult timp alături de tine…

— Există un motiv foarte întemeiat pentru asta.

— …aşa că tot ce pot face ei este să discute cu tine despre serviciul tău. Ia-o şi tu mai uşor. Dacă îţi displace atât de mult, schimbă subiectul. Discută şi tu despre subiecte neimportante.

— Urăsc acest gen de discuţii.

— Bine.

Mags trânti o tigaie pe blatul de la dulap cu mai multă forţă decât ar fi fost cazul.

— Atunci nu veni, Ray. Sincer, ar fi mai bine să nu mai apari deloc, decât să vii cu genul ăsta de atitudine.

Ray îşi dorea ca ea să nu-i vorbească şi lui aşa cum le vorbea copiilor.

— N-am spus că n-am de gând să apar, am spus doar că o să fie plictisitor.

Mags se întoarse cu faţa spre el, cu o expresie care acum exprima nu nerăbdare, ci mai degrabă dezamăgire.

— Nu totul în viaţă poate fi extrem de interesant, Ray.

— La mulţi ani!

Ray intră în biroul DIC şi lăsă o cutie de Quality Street[5] pe biroul lui Stumpy.

— M-am gândit că ar trebui să mă revanşez faţă de voi pentru că v-am pus să lucraţi de Crăciun şi de Revelion.

Biroul funcţiona cu minim de angajaţi în timpul sărbătorilor oficiale, iar Stumpy trăsese paiul cel scurt.

— Îţi va trebui mai mult de o cutie cu bomboane de ciocolată ca să te revanşezi pentru un trezit la şapte dimineaţa în prima zi din noul an.

Ray rânji.

— În orice caz, tu eşti prea bătrân pentru petreceri în miez de noapte, Stumpy. Eu şi Mags am adormit cu mult înainte de miezul nopţii de Revelion.

— Eu cred că încă nu mi-am revenit complet, spuse Kate, căscând.

— O petrecere reuşită? întrebă Ray.

— Momentele de care îmi aduc aminte.

Kate râse, iar Ray simţi un ghimpe de invidie. Se îndoia că petrecerile lui Kate implicau conversaţii plictisitoare despre amenzi

[5] Marcă de bomboane de ciocolată şi nu numai, care sunt vândute în cutii metalice (*N.t.).*

pentru viteză sau pentru aruncatul gunoiului pe jos, ceea ce-l aştepta pe el în seara asta.

— Ce avem azi? întrebă el.

— Veşti bune pentru tine, zise Kate. Am găsit un număr care se potriveşte.

Ray începu să rânjească.

— Era şi timpul. Cât de încrezătoare eşti că e cel corect?

— Destul de încrezătoare. De când s-a petrecut accidentul, maşina nu a mai fost identificată nicăieri cu ajutorul sistemului automat, nu există nicio declaraţie cum că ar fi fost scoasă din circulaţie de pe drumurile publice aşa că bănuiala mea este că ori a fost abandonată, ori a fost distrusă. Maşina e înregistrată la o adresă din Beaufort Crescent, cam la opt kilometri distanţă de locul în care a fost lovit Jacob. Am mers ieri să vedem cum stă treaba acolo, împreună cu Stumpy, dar casa era goală. Este o proprietate închiriată, aşa că Stumpy încearcă azi să întrebe la Registrul Proprietăţilor, pentru a vedea dacă proprietarul a lăsat o nouă adresă de contact.

— Dar avem vreun nume? zise Ray, incapabil să-şi ascundă satisfacţia din ce în ce mai mare pe care o simţea.

— Avem un nume, rânji Kate. Nicio urmă în baza de date a poliţiei sau în registrul votanţilor, şi n-am reuşit nici online să găsesc ceva, însă azi o să-i dăm de capăt. Am reuşit să-i determin pe cei de la protecţia datelor persoanelor să convingă companiile furnizoare de servicii să-mi ofere acces la datele lor, aşa că acum, după ce a trecut Crăciunul, ar trebui să primim nişte răspunsuri.

— Am făcut ceva progrese şi cu mama lui Jacob, spuse Stumpy.

— Grozav, zise Ray. Ar trebui să-mi iau concediul anual mai des. Aţi vorbit deja cu ea?

— Nu aveam niciun număr de telefon, spuse Stumpy. În cele din urmă, Kate a dat de un profesor suplinitor de la şcoala St. Mary care o cunoştea. Se pare că, după accident, mama lui Jacob simţea că toată lumea o învinovăţeşte pe ea. Era măcinată de vină şi plină de

furie că şoferului i s-a permis să scape în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat…

— „I s-a permis să scape în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat”? spuse Ray. Am stat degeaba şi n-am făcut nimic, aşa-i?

— Eu doar repet ceea ce mi s-a spus, zise Stumpy. În orice caz, ea a tăiat legăturile cu toată lumea şi a părăsit Bristolul, pentru a o lua de la capăt.

Ciocăni cu degetul în dosar, care părea că se mai îngroşase cu încă trei centimetri de când îl văzuse Ray ultima oară.

— Aştept un e-mail de la poliţia locală, dar ar trebui să obţinem o adresă până la sfârşitul zilei.

— Bună treabă. Este foarte important să o avem pe mamă de partea noastră în cazul în care ajungem la tribunal. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca cineva care are un dinte împotriva poliţiei să şoptească pe la ziare cum ne-a luat nouă un an să punem pe cineva sub acuzare.

Telefonul lui Kate începu să sune.

— DIC, agent Evans la telefon.

Ray se întorsese deja în direcţia biroului său, când Kate începu să gesticuleze energic către el şi către Stumpy.

— Senzaţional! spuse ea. Mulţumesc foarte mult.

Începu să mâzgălească furioasă într-un carnet format A4 de pe biroul ei şi încă mai rânjea atunci când lăsă telefonul jos o secundă mai târziu.

— Am dat de conducător, spuse ea, fluturând bucata de hârtie triumfătoare.

Stumpy reuşi să afişeze şi el unul din rarele lui zâmbete.

— Am vorbit cu cei de la compania naţională de telecomunicaţii, spuse Kate, săltând în sus şi-n jos în scaunul ei. Au procesat cererea noastră legată de protecţia datelor clienţilor într-un director auxiliar şi au obţinut o adresă pentru noi!

— Unde este?

Kate rupse prima foaie din carnetul ei şi i-o dădu lui Stumpy.

— Excelentă treabă, spuse Ray. Hai să ne mişcăm. Înşfăcă două seturi de chei din dulapul de metal de pe perete şi-i aruncă unul lui Stumpy, care-l prinse cu dexteritate. Stumpy, ia dosarul cu ce avem despre mama lui Jacob. Du-te la secţia de poliţie locală şi spune-le că n-am mai putut aştepta să fim sunaţi – avem nevoie de adresa aia acum. Să nu te întorci până nu dai de ea şi, când te întorci, să te asiguri că înţelege că nimeni nu scapă nepedepsit – facem tot ce ne stă în putere ca să-l prindem pe cel care este responsabil pentru moartea lui Jacob. Eu şi Kate vom merge ca să-l arestăm pe conducător. Se opri şi-i aruncă lui Kate cheile. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, mai bine ai conduce tu. Va trebui să-mi anulez planurile pentru această seară.

— Ceva drăguţ? spuse Kate.

Ray râmji.

— Crede-mă, prefer să fiu aici.

Capitolul 21

Ciocănitul în uşă mă face să tresar speriată. Deja s-a făcut ora? Pot pierde ore întregi editând poze. Beau ciuleşte urechile dar nu latră, iar eu i le mângâi în timp ce trec pe lângă el, în drumul către uşă. Trag zăvorul într-o parte.

— Probabil că eşti singura persoană din jurul golfului care îşi încuie uşa de la intrare, mormăie Patrick vesel.

Păşeşte înăuntru şi mă sărută.

— Obiceiuri de la oraş, spun eu, fără să-l iau în serios.

Trag zăvorul la loc şi mă lupt iar să răsucesc cheia în broască, pentru a încuia uşa.

— Iestyn încă n-a reparat-o?

— Ştii şi tu cum e el, spun eu. Tot promite că o va face, dar niciodată nu rezolvă ce promite. A spus c-o să vină în seara asta, dar nu sunt chiar atât de sigură. Cred că el consideră că e absurd să încui uşa.

— Ei, are şi el dreptatea lui. Patrick se rezemă de uşă şi strânge cheia cea mare în mână, forţând-o în încuietoare. Cred că n-a mai avut loc o spargere în Penfach din 1954.

Rânjeşte, dar eu ignor împunsătura. Patrick nu ştie cum caut eu prin toată casa în fiecare seară când el nu este cu mine sau cum mă trezesc în fiecare noapte la cel mai mic zgomot ce răzbate de afară. Poate că au încetat coşmarurile, dar teama este încă prezentă.

— Vino şi stai lângă plită, să te încălzeşti, spun eu.

Afară e o vreme câinoasă, iar Patrick arată ca şi cum ar fi îngheţat.

— Şi tot aşa o să fie timp de câteva zile.

Îmi urmează sfatul şi se rezemă de străvechea maşină de gătit.

— Ai suficienţi buşteni? Ţi-aş mai putea aduce câţiva mâine.

— Iestyn mi-a adus cât să-mi ajungă câteva săptămâni, îi spun eu. Vine să încaseze chiria în prima zi din lună şi de obicei îmi

aduce şi o încărcătură de lemne de foc cu remorca lui – nu-mi ia bani pentru asta.

— E un tip de treabă. El şi tata au fost prieteni timp de mulţi ani – obişnuiau să-şi petreacă toate serile la pub, după care să se furişeze în casă şi să pretindă în faţa mamei că nu sunt beţi. Nu cred că s-a schimbat prea mult de atunci.

Încep să râd imaginându-mi scena.

— Îmi place de el. Iau două beri din frigider şi-i dau una lui Patrick. Deci, care-i ingredientul misterios de la cină?

Mi-a dat telefon de dimineaţă ca să-mi spună că va aduce el de mâncare, iar eu sunt curioasă să văd ce se află în punga frigorifică pe care a lăsat-o lângă uşa de la intrare.

— Mi-a fost adus azi de un client recunoscător, spune Patrick.

Desface punga şi bagă mâna înăuntru. La fel ca un magician care scoate un iepure din pălărie, trage afară un homar negru-albăstrui lucios, care mişcă anemic din cleşti înspre mine.

— Of, Doamne!

Sunt în acelaşi timp încântată şi speriată de meniul propus, căci n-am mai încercat niciodată ceva atât de simandicos.

— Ai mulţi clienţi care te plătesc în homari?

— Surprinzător de mulţi, spune Patrick. Alţii plătesc în fazani sau în iepuri. Uneori mi-i dau ei direct, dar de multe ori mă întorc de la muncă şi-i găsesc pe trepte, în faţa uşii. Rânjeşte. Am învăţat că nu trebuie să întreb neapărat de unde provin. Este ceva cu dus şi-ntors să-l plăteşti pe omul care colectează taxele în fazani, dar, din fericire, mai sunt destui oameni care plătesc cu carnetul de cecuri, ţinând astfel clinica pe linia de plutire. N-aş putea refuza să tratez un animal bolnav doar pentru că nu sunt bani cu care să fiu plătit.

— Eşti un sentimental de modă veche, spun eu şi-l îmbrăţişez, sărutându-l încet pe buze.

— Şşşt, spune el în timp ce ne despărţim, o să-mi distrugi imaginea de macho pe care mi-am construit-o deja. De altfel, nu sunt suficient de moale încât să nu jupoi un iepure sau să fierb un

homar. Scoate un râs exagerat, ca de răufăcător dintr-un desen animat.

— Prostule, spun eu, râzând de el. Chiar sper că ştii cum să-l pregăteşti, căci eu cu siguranţă nu ştiu. Mă uit la homar prudentă.

— Priveşte şi ia aminte, doamnă, spune Patrick, aşezându-şi un prosop pe mână şi înclinându-se cu pompă. Cina va fi servită în scurt timp.

Găsesc cea mai mare cratiţă pe care o am şi Patrick aşază homarul înapoi în punga frigorifică, în timp ce noi aşteptăm să fiarbă apa. Umplu chiuveta cu apă pentru a spăla salata verde şi trebăluim tăcuţi împreună, în timp ce Beau se foieşte din când în când printre picioarele noastre, reamintindu-ne discret prezenţa lui. Este o muncă uşoară şi lipsită de riscuri, iar eu zâmbesc pentru mine însămi, aruncând ocazional câte o privire înspre Patrick, care este preocupat să pregătească sosul lui special.

— Totul bine? întreabă el, surprinzându-mi privirea şi lăsând lingura de lemn sprijinită de cratiţă. La ce te gândeai?

— La nimic, spun eu, întorcându-mă la salata mea.

— Hai, spune-mi.

— Mă gândeam la noi doi.

— Acum chiar că *trebuie* să-mi spui! zice Patrick, râzând.

Se întinde spre chiuvetă, bagă mâna în apă şi mă stropeşte.

Ţip. Nu mă pot stăpâni. Înainte ca mintea să poată stabili o legătură logică cu mine şi să-mi spună că este Patrick – doar Patrick, care se joacă cu mine – mă răsucesc şi mă îndepărtez de lângă el, după care îmi ridic mâinile deasupra capului. O reacţie viscerală, venită din instinct, care face ca pulsul să mi-o ia la goană şi palmele să-mi transpire. Aerul se învolburează în jurul meu şi pentru o clipă sunt aruncată în altă perioadă de timp. Într-un alt loc.

Tăcerea este palpabilă, şi revin într-o poziţie verticală, stând dreaptă, în timp ce inima mai că-mi sare din piept. Braţele lui Patrick atârnă greoaie, şi pe chip are o expresie îngrozită. Încerc să vorbesc, dar gura îmi este complet uscată, iar senzaţia de panică din

gât încă nu mi-a pierit. Mă uit la Patrick, la confuzia şi la vina de pe chipul lui, şi ştiu că va trebui să-i dau o explicaţie.

— Îmi pare foarte rău, încep să spun, eu… Îmi acopăr faţa cu palmele, disperată.

Patrick face un pas în faţă. Încearcă să mă ia în braţe, dar eu îl împing, ruşinată de propria mea reacţie, luptându-mă cu impulsul de a-i spune totul.

— Jenna, spune el încet, ce s-a întâmplat cu tine?

Se aude o bătaie în uşă şi ne uităm unul la celălalt.

— Răspund eu, spune Patrick, dar eu scutur din cap.

— Trebuie să fie Iestyn. Mă simt recunoscătoare pentru întrerupere şi-mi frec faţa cu degetele. Mă întorc imediat.

Imediat cum deschid uşa, îmi dau seama ce se întâmplă.

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să evadez, să mă prefac că viaţa pe care am dus-o înainte de accident i-a aparţinut altcuiva şi să mă amăgesc pe mine însămi că aş putea fi din nou fericită. De multe ori m-am întrebat ce reacţie voi avea când voi fi găsită. M-am întrebat cum m-aş simţi dacă voi fi adusă înapoi şi dacă m-aş împotrivi acestui lucru.

Dar, când poliţistul îmi rosteşte numele, eu doar încuviinţez.

— Da, eu sunt, spun.

Este mai în vârstă decât mine, cu păr negru şi tăiat scurt, cu o atitudine rezervată. Arată ca o persoană amabilă şi mă întreb ce tip de viaţă duce; dacă are sau nu copii sau dacă are soţie.

Femeia de lângă el face un pas în faţă. Arată mai tânără, cu păr lung, care i se ondulează în jurul feţei.

— Sunt agentul de poliţie Kate Evans, spune ea, deschizând un portofel din piele pentru a-mi arăta strălucitoarea insignă din metal. DIC din Bristol. Te arestez pentru producerea unui accident mortal, pentru condus periculos şi pentru că ai fugit de la locul accidentului. Poţi să nu spui nimic, dar îţi poate afecta apărarea dacă nu ne spui, atunci când eşti întrebată, ceva ce mai târziu te va

putea ajuta la tribunal…

Închid ochii şi expir încet. A venit vremea să încetez să mă mai prefac.

Partea a II-a

Capitolul 22

Stăteai într-un colţ al Asociaţiei Studenţilor atunci când te-am văzut prima oară. Tu nu m-ai observat, nu atunci, deşi probabil că ieşeam în evidenţă: un tip îmbrăcat în costum, în mulţimea de studenţi. Înconjurată de prietene, râdeai atât de tare încât trebuia să-ţi ştergi lacrimile. Mi-am luat cafeaua cu mine la masa de alături, unde am început să răsfoiesc ziarul şi să ascult ce spuneai, în timp ce tu săreai de la un subiect la altul, într-un mod specific femeilor. În cele din urmă, am lăsat jos ziarul şi am început să te privesc. Am aflat că eraţi toate studente la arte şi că tu erai în ultimul an. Ar fi trebuit să ghicesc asta după uşurinţa cu care ai luat barul în stăpânire, strigând la colegele tale aflate tocmai în cealaltă parte a camerei şi râzând fără să te preocupe ce-ar crede ceilalţi despre tine. Atunci ţi-am aflat şi numele: Jenna. Am fost un pic dezamăgit atunci când l-am auzit. Părul tău luxuriant şi pielea palidă îţi confereau un aer prerafaelit şi-mi imaginasem ceva care să sune puţin mai clasic. Aurelia, poate, sau Eleanor. Erai totuşi, fără discuţii, cea mai atrăgătoare din tot grupul. Celelalte erau prea zgomotoase; ieşeau prea mult în evidenţă. Probabil că erai de aceeaşi vârstă cu ele – cu cincisprezece ani mai tânără decât mine, cel puţin – dar aveai o maturitate care ţi se citea pe faţă chiar şi pe-atunci. Priveai de jur împrejurul barului, de parcă te uitai după cineva, iar eu ţi-am zâmbit, însă tu nu m-ai văzut, iar după câteva minute a trebuit să plec la cursul pe care urma să-l predau.

Fusesem de acord să predau şase cursuri în calitate de profesor invitat; parte a unei înţelegeri care privea integrarea colegiului în mediul local de afaceri. Erau destul de simple: studenţii erau ori pe jumătate adormiţi, ori extrem de atenţi, aplecându-se în faţă pentru a se agăţa de orice cuvânt pe care-l scoteam despre antreprenoriat. Nu era prea rău pentru cineva care nici măcar nu mersese vreodată la colegiu. Surprinzător pentru un curs de afaceri, erau şi câteva fete

în rândul asistenţei, iar mie nu mi-au scăpat schimburile de priviri dintre ele când am intrat în prima zi în amfiteatru. Presupun că eram o noutate: mai în vârstă decât băieţii de la colegiu, totuşi mai tânăr decât profesorii şi asistenţii de la cursuri. Costumul meu era croit de mână; cămăşile mi se potriveau la fix, iar la manşete purtam butoni din argint. N-aveam fire albe de păr – nu pe atunci – şi nici cărnuri moi specifice vârstei de mijloc, pe care să fi fost nevoit să le ascund pe sub haine.

În timp ce vorbeam, devenise o obişnuinţă pentru mine să mă opresc în mijlocul frazei şi să stabilesc o legătură vizuală cu o studentă – una diferită în fiecare săptămână. Ele roşeau sub privirea mea, răspunzându-mi tot cu un zâmbet şi privind într-o parte în timp ce eu continuam să predau. Îmi făcea plăcere să văd motivele inventate pe care le găseau ca să rămână după terminarea cursului, călcându-se una pe alta pe picioare ca să ajungă la mine înainte să-mi adun cărţile şi să ies din sală. Stăteam rezemat de marginea catedrei, cu o mână sprijinită de tăblie pentru a-mi susţine greutatea, în timp ce mă aplecam spre ele pentru a le asculta întrebările, privind cum strălucirea plină de speranţă din ochii lor pălea atunci când îşi dădeau seama că nu aveam de gând să le invit să ieşim împreună. Nu mă interesau. Nu în felul în care mă interesai tu.

Săptămâna următoare te-am găsit din nou alături de prietenele tale şi, când am trecut pe lângă masa ta, tu te-ai uitat la mine şi mi-ai zâmbit, nu din politeţe, ci un zâmbet larg, care ţi-a cuprins şi ochii. Erai îmbrăcată cu un maiou albastru-deschis, pe sub care se puteau vedea bretelele cu margini din dantelă ale unui sutien negru, şi o pereche de pantaloni largi, casual, lăsaţi mai jos de şolduri. O mică fâşie de piele netedă şi bronzată se întrezărea între cele două obiecte vestimentare, iar eu m-am întrebat dacă erai conştientă de asta şi, dacă da, cum de nu te deranja acest aspect.

Conversaţia s-a mutat de la orele de curs la relaţii. La băieţi, presupun, deşi tu le spuneai bărbaţi. Prietenele tale vorbeau pe un

ton mai coborât, aşa că trebuia să ciulesc urechile pentru a putea distinge ce spuneau, şi mi-am făcut curaj ca să-ţi aud povestea în toată acea litanie de aventuri de-o noapte şi de flirturi neimportante. Însă eu te apreciasem corect şi tot ce-am apucat să aud de la tine au fost mici hohote de râs şi replici pline de umor de calitate adresate prietenelor tale. Tu nu erai la fel ca ele.

M-am gândit la tine toată săptămâna. La prânz, am început să mă plimb prin jurul facultăţii, în speranţa că aş putea da de tine. Am văzut-o pe una dintre prietenele tale – cea înaltă, cu păr vopsit – şi am mers în urma ei pentru un timp, însă ea a dispărut în clădirea bibliotecii şi n-am putut să intru să văd dacă se întâlneşte cu tine.

În ziua celui de-al patrulea curs al meu am ajuns mai devreme şi am fost răsplătit pentru eforturile mele găsindu-te singură, la aceeaşi masă la care te văzusem şi în celelalte două ocazii. Citeai o scrisoare şi atunci am văzut că plângeai. Rimelul ţi se întinsese în jurul ochilor şi, deşi nu mi-aş fi închipuit, erai mult mai frumoasă aşa, mânjită. Mi-am luat cafeaua şi am venit la masa ta.

— Te deranjează dacă iau loc?

Ai băgat scrisoarea în rucsac.

— Te rog.

— Cred că ne-am mai văzut pe aici, am spus eu, aşezându-mă pe scaun în faţa ta.

— Da? Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte.

Era supărător că uitasei atât de uşor, însă acum erai necăjită şi poate că nu gândeai chiar clar.

— Predau un curs aici.

Descoperisem destul de repede că treaba cu predatul atrage imediat atenţia studentelor. Ori era dorinţa de „a se pune bine" cu profesorul, ori simpla comparaţie cu băieţii de la cursuri care de-abia ieşeau din pubertate, nu eram sigur, însă până acum nu a dat greş niciodată.

— Chiar? Ochii ţi s-au luminat. Ce materie?

— Economie.

— Oo.

Scânteia a dispărut, iar eu am simţit un fior de revoltă la gândul că puteai da deoparte ceva foarte important atât de repede. La urma urmei, artele tale nu prea erau capabile să hrănească şi să îmbrace o familie, nici nu făceau un oraş să prospere.

— Şi cu ce te ocupi atunci când nu predai cursuri? ai întrebat tu.

N-ar fi trebuit să conteze ce anume credeai tu, dar pentru mine devenise dintr-odată foarte important să reuşesc să te impresionez.

— Deţin o companie de software, ţi-am spus eu. Vindem programe peste tot în lume.

Nu l-am amintit şi pe Doug, care deţinea şaizeci la sută din companie, în timp ce eu deţineam patruzeci, şi nici n-am precizat că „peste tot în lume" însemna, la momentul acela, Irlanda. Afacerea se dezvolta – nu-ţi spuneam nimic în plus faţă de ce-i spusesem deja managerului băncii când făcusem ultima cerere de acordare a unui împrumut.

— Eşti în ultimul an, corect? am schimbat eu subiectul.

Tu ai încuviinţat din cap.

— Studiez…

Am ridicat mâna.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc.

Ai început să râzi, intrând şi tu în joc, iar mie mi-a luat ceva timp prefăcându-mă că mă gândesc, lăsându-mi ochii să se plimbe pe rochia ta din lycra în dungi; peste eşarfa care-ţi ţinea strâns părul. Pe atunci erai mai plinuţă, iar umflătura sânilor întindea materialul ce-ţi acoperea pieptul. Puteam vedea conturul sfârcurilor tale şi mă întrebam dacă sunt de culoare deschisă sau întunecată.

— Eşti la Arte, am spus eu într-un sfârşit.

— Da! Păreai foarte uimită. De unde-ai ştiut?

— Ai o înfăţişare de artistă, am spus eu, de parcă era ceva evident.

Tu n-ai spus nimic, însă două pete colorate ţi-au apărut în partea de sus a obrajilor şi nu ţi-ai putut opri zâmbetul care ţi se întindea

pe faţă.

— Ian Petersen.

Am întins mâna pentru a ţi-o strânge pe a ta, simţind moliciunea pielii tale lipite de degetele mele şi ţinând-o strâns o secundă mai mult decât ar fi trebuit.

— Jenna Gray.

— Jenna, am repetat eu. Ce nume neobişnuit. Este prescurtarea de la altceva?

— Jennifer. Dar nu mi s-a spus niciodată altfel decât Jenna.

Ai râs, ca şi cum n-ai fi acordat importanţă acestui lucru. Ultima urmă a lacrimilor tale dispăruse şi, odată cu ea, şi vulnerabilitatea aceea pe care o găsisem atât de atrăgătoare.

— Nu m-am putut abţine să nu observ că erai cam supărată. Am arătat înspre scrisoarea pe care o aveai băgată în rucsac. Ai primit ceva veşti proaste?

Faţa ţi s-a umbrit brusc.

— Este de la tatăl meu.

N-am spus nimic, mi-am lăsat capul într-o parte, pe un umăr, şi am aşteptat. Rareori femeile au nevoie de o invitaţie pentru a vorbi despre necazurile lor, şi nici tu nu făceai excepţie.

— A plecat pe când eu aveam cincisprezece ani, iar de atunci nu l-am mai văzut. Luna trecută i-am dat de urmă şi i-am scris, însă el nu vrea să ştie nimic de mine. Spune că are o nouă familie şi că ar trebui „să lăsăm trecutul aşa cum e".

Ai trasat în aer ghilimele la început şi la sfârşit de citat, sarcastică, însă acest lucru nu-ţi putea ascunde amărăciunea.

— Ce groaznic trebuie să fie pentru tine, am spus eu. Nici nu-mi pot imagina ca cineva să nu vrea să te vadă.

Tu te-ai înmuiat dintr-odată şi te-ai înroşit iar.

— Pierderea lui, ai spus tu, deşi ochii îţi deveniseră din nou strălucitori şi ţi-ai plecat iar privirea, uitându-te la masă.

Eu m-am aplecat în faţă.

— Pot să-ţi fac cinste cu o cafea?

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta.

Când m-am întors la masă, lângă tine mai era un grup de prieteni. Am recunoscut două dintre fete, însă alături de ele mai era şi o a treia, plus un băiat cu găuri în urechi şi cu păr lung. Ocupaseră toate scaunele libere, iar eu a trebuit să iau unul de la o altă masă ca să mă pot aşeza. Ţi-am dat cafeaua şi am aşteptat să le explici celorlalţi că ne aflam în mijlocul unei discuţii, însă tu doar mi-ai mulţumit pentru cafea şi mi i-ai prezentat pe prietenii tăi, ale căror nume le-am uitat în aceeaşi secundă.

Una dintre prietenele tale mi-a pus o întrebare, însă eu nu-mi puteam lua ochii de la tine. Tu vorbeai senină cu băiatul cu păr lung despre o temă de sfârşit de an. Părul ţi-a căzut peste faţă şi tu ţi l-ai dat nerăbdătoare după ureche. Probabil că mi-ai simţit privirea aţintită asupra ta, pentru că ai întors capul. Zâmbeai în chip de scuză şi eu te-am iertat imediată pentru lipsa de politeţe a prietenilor tăi.

Cafeaua mi se răcise. Nu voiam să fiu eu primul care pleacă şi să-i las pe ceilalţi să vorbească despre mine, însă mai rămăseseră doar câteva minute până să-mi înceapă cursul. M-am ridicat în picioare şi am aşteptat până mi-ai acordat iar atenţie.

— Mulţumesc pentru cafea.

Voiam să te întreb dacă ne mai puteam întâlni, dar cum aş fi putut când toţi prietenii tăi erau şi ei prezenţi?

— Săptămâna următoare, poate? am spus eu, de parcă pentru mine n-ar fi contat absolut deloc. Dar tu deja te întorseseşi la prietenii tăi, iar eu am plecat cu zgomotul râsului tău răsunându-mi în urechi.

Râsul acela m-a împiedicat să mă mai întorc săptămâna următoare, iar când ne-am întâlnit din nou, după două săptămâni, expresia de uşurare de pe chipul tău mi-a arătat că avusesem dreptate să stau departe de tine. Nu am mai întrebat dacă pot sta la masa ta, ci am adus direct două cafele; a ta neagră, cu un cub de zahăr.

— Ţi-ai amintit cum îmi place cafeaua?

Eu am ridicat din umeri, de parcă nu avea importanţă, deşi îmi notasem în carneţel chiar în ziua în care ne întâlnisem, aşa cum fac de fiecare dată.

De data asta am avut grijă să întreb mai multe lucruri despre tine şi te-am privit cum te desfaci precum o frunză în căutare de umezeală. Mi-ai arătat desenele tale, iar eu am studiat acele coli umplute cu desene bine executate, dar lipsite de originalitate, şi ţi-am spus că sunt excepţionale. Atunci când au venit şi prietenii tăi, eu m-am pregătit să mă ridic pentru a aduce mai multe scaune, însă tu le-ai spus că eşti ocupată; le-ai spus că te vei alătura lor mai târziu. În acel moment, orice grijă mi-aş fi făcut în privinţa ta a dispărut, şi ţi-am susţinut privirea până când ai cedat, roşie toată şi surâzătoare.

— N-o să ne putem vedea săptămâna următoare, am spus eu. Astăzi este ultima mea oră de curs.

M-am simţit mişcat atunci când ţi-am văzut dezamăgirea pe faţă.

Ai deschis gura să zici ceva, dar te-ai oprit şi eu am aşteptat, bucurându-mă de ceea ce urma. Te-aş fi putut invita eu, însă am preferat să te aud pe tine spunând-o.

— Poate am putea bea ceva altă dată? ai spus tu.

Eu am mai tras de timp, de parcă nici nu mi-ar fi trecut prin cap o astfel de idee.

— Ce zici de cină? S-a deschis un nou restaurant franţuzesc în oraş – poate că am putea ieşi în weekend?

Încântarea ta evidentă erau adorabilă. M-am gândit la Marie şi la indiferenţa ei rece cu care privea totul; atât de insensibilă la surprize şi atât de plictisită de viaţă. Înainte nu mă mai gândisem la diferenţa de vârstă, dar, când ţi-am văzut plăcerea copilăroasă la gândul cinei într-un restaurant simandicos, mi-am dat seama că avusesem dreptate când începusem să caut pe cineva mai tânăr. Pe cineva care încă nu avea o experienţă de viaţă prea bogată. Nu te credeam complet neexperimentată, fireşte, dar cel puţin tu încă nu începuseşi

să devii cinică şi lipsită de încredere.

Te-am luat din holul căminului studenţesc, ignorând privirile curioase ale studentelor ce treceau pe lângă uşa ta, şi mi-a făcut o deosebită plăcere văzând că te-ai îmbrăcat cu o rochie neagră elegantă şi cu ciorapi negri pe dedesubt, care îţi acopereau picioarele lungi. Atunci când am deschis portiera maşinii pentru tine, tu te-ai arătat foarte surprinsă.

— M-aş putea obişnui cu asta.

— Arăţi adorabil, Jennifer, am spus eu, iar tu ai râs.

— Nimeni nu-mi mai spune Jennifer.

— Te deranjează?

— Nu, cred că nu. Doar că sună comic.

*

Restaurantul nu merita aprecierile pe care le citisem înainte, însă pe tine n-a părut să te deranjeze. Ai comandat cartofi soté cu pui, iar eu am făcut un mic comentariu la adresa alegerii tale.

— Foarte rar întâlneşti o femeie căreia nu-i pasă dacă pune ceva kilograme pe ea. Am zâmbit, pentru a-ţi arăta că glumesc.

— Nu ţin dietă, ai spus tu. Viaţa e prea scurtă.

Dar, deşi ai mâncat sosul eremos şi puiul, nu te-ai atins de cartofi. Atunci când ospătarul ne-a adus meniurile cu deserturi, eu doar am fluturat din mână că nu dorim.

— Doar cafea, te rog.

Ţi-am citit dezamăgirea de pe faţă, însă tu nu aveai nevoie de budinci pline de calorii.

— Ce vrei să faci după absolvire? am întrebat eu.

Ai oftat.

— Nu ştiu. Într-o bună zi mi-ar plăcea să deschid o galerie de artă, dar deocamdată trebuie să-mi găsesc un serviciu.

— Ca pictoriţă?

— Dacă ar fi totul atât de simplu! Sunt sculptoriţă, totuşi, aşa că voi încerca să vând ce voi realiza, însă va trebui să mă mulţumesc la

început cu orice slujbă voi găsi – să lucrez într-un bar sau să aşez marfă pe raft în vreun magazin – ceva care să mă ajute să-mi plătesc facturile. Probabil că voi ajunge să mă mut înapoi cu mama.

— Te împaci bine cu ea?

Tu ai strâmbat din nas, aşa cum fac copiii.

— Nu prea. E foarte apropiată de sora mea, însă noi două nu prea ne înţelegem. A fost vina ei că tata a plecat fără să-şi ia rămas-bun.

Am mai turnat câte un pahar de vin pentru fiecare.

— Dar ce-a făcut?

— L-a alungat. Mi-a spus că-i pare rău, dar are şi ea o viaţă care trebuie trăită, şi în felul acesta nu se mai poate. Apoi a refuzat să mai vorbească despre asta. Cred că este cel mai egoist lucru pe care l-am auzit vreodată.

Puteam vedea durerea din ochii tăi şi m-am întins să-ţi iau mâna într-a mea.

— O să-i mai scrii tatălui tău?

Ai scuturat din cap cu vehemenţă.

— Mi-a dat de înţeles destul de clar în scrisoare că ar trebui să-l las în pace. Nu ştiu ce a făcut mama, însă a fost destul de rău încât el să nu mai vrea niciodată să ne mai vadă pe niciuna din noi.

Mi-am împletit degetele cu ale tale şi mi-am plimbat degetul mare peste pielea netedă dintre degetul tău mare şi arătător.

— Nu-ţi poţi alege părinţii, am spus eu, din păcate, aşa stau lucrurile.

— Tu eşti apropiat de ai tăi?

— Sunt morţi.

A trebuit să mint atât de des încât aproape că începusem să cred şi eu asta. Era chiar posibil să fie adevărat – cum să fi ştiut? Nu le-am mai trimis noua mea adresă atunci când m-am mutat în Sud şi nu-mi imaginez că ei s-au consumat prea tare din această cauză.

— Îmi pare rău.

M-ai strâns de mână şi ochii ţi s-au umezit de compasiune.

M-am simţit excitat şi am lăsat ochii în jos.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Atunci avem ceva în comun, ai spus tu. Mi-ai arătat un zâmbet demn, care arăta că tu credeai că mă înţelegi. Amândoi am rămas fără taţi.

Nu era clar dacă ambiguitatea era ceva intenţionat – te înşelai în ambele privinţe – dar te-am lăsat să crezi că ştiai ceva despre mine.

— Uită-l, Jennifer, am spus eu. Nu meriţi să fii tratată în acest fel. Ţi-e mai bine fără el.

Tu ai aprobat dând din cap, dar eu mi-am putut da seama că nu mă credeai. Nu atunci, cel puţin.

Te aşteptai să vin acasă cu tine, însă eu nu-mi doream absolut deloc să petrec o oră într-o cameră de cămin, bând cafea ieftină din căni ciobite. Te-aş fi luat acasă la mine, însă lucrurile lui Marie mai erau încă acolo, şi ştiam că tu ai fi avut ceva de comentat. Şi, de altfel, de această dată lucrurile erau diferite. Nu-mi mai doream doar o aventură de-o noapte: te doream pe tine.

Te-am condus până la uşă.

— Cavalerismul n-a dispărut, până la urmă, ai glumit tu.

M-am înclinat uşor, iar când ai râs, m-am simţit stupid de mulţumit că am reuşit să te fac fericită.

— Nu cred că am mai fost vreodată scoasă în oraş de un domn adevărat.

— Atunci, am spus eu, şi ţi-am luat mâna şi-am dus-o la buze pentru o clipă, ar trebui să ne facem o obişnuinţă din asta.

Tu te-ai înroşit şi ţi-ai muşcat buza. Ţi-ai ridicat bărbia foarte puţin, pregătită pentru un sărut.

— Somn uşor, am spus eu.

M-am întors şi am plecat spre maşină, fără să mai privesc înapoi. Mă doreai – cel puţin asta era evident – dar încă nu mă doreai suficient de tare.

Capitolul 23

Ray era complet uimit de lipsa de reacţie a Jennei Gray. Niciun ţipăt de protest, nicio negare categorică, ori vreo urmă de remuşcare. O privi cu atenţie în timp ce Kate efectua arestarea, dar tot ce putu să vadă fu o singură urmă de emoţie ce arăta un soi de uşurare. Se simţi ciudat de inconfortabil, de parcă i se tăiaseră picioarele. După mai mult de un an de căutări a persoanei care-l omorâse pe Jacob, Jenna Gray nu era deloc persoana la care se aşteptase.

Ieşea în evidenţă, dar nu era chiar frumoasă. Avea un nas subţire, dar lung, şi pielea palidă şi acoperită cu pistrui care se uneau unul cu altul în anumite zone. Ochii verzi se îngustau uşor în partea de sus, dându-i astfel un aspect de felină, iar părul castaniu şi-l ţinea dat pe după umeri. Nu era machiată şi, deşi hainele ponosite îi ascundeau silueta, încheieturile înguste şi gâtul subţire indicau un trup destul de suplu.

Jenna întrebă dacă avea timp să-şi adune câteva lucruri.

— Am un prieten în vizită – va trebui să-i explic ce se întâmplă. Ne puteţi lăsa singuri pentru un minut sau două?

Vorbi atât de încet încât Ray se văzu nevoit să se aplece ca s-o audă.

— Mă tem că nu, spuse el, va trebui să intrăm şi noi cu tine.

Ea îşi muşcă buza şi se opri o clipă, după care făcu un pas în spate şi le permise lui Ray şi lui Kate să intre în căsuţă. Un bărbat stătea în bucătărie, cu un pahar cu vin în mână. Orice emoţie care lipsea de pe chipul Jennei se citea cu uşurinţă pe cel al individului care, presupunea Ray, era prietenul ei.

Locul era atât de strâmt încât nu era deloc surprinzător că omul auzise tot ce se discutase, se gândi Ray, aruncând o privire prin încăperea aglomerată. Un şir de pietre rânduite cu grijă stăteau acoperite de praf pe poliţa de deasupra maşinii de gătit, în faţa

căreia se afla un preş de culoare roşu-închis găurit în multe locuri de mici urme de arsuri. O pătură în toate culorile curcubeului acoperea canapeaua, probabil aşezată acolo în încercarea de a însufleţi un pic locul, însă lumina era slabă şi tavanele joase ale căsuţei îl făceau chiar şi pe Ray să-şi aplece capul pentru a evita să se lovească de grinda ce despărţea sufrageria de bucătărie. Ce mai locuinţă. La mulţi kilometri depărtare de orice altă casă şi aproape îngheţată, în ciuda focului. Se întrebă de ce femeia alesese tocmai casa asta; dacă ea se gândise că s-ar fi putut ascunde mai bine aici decât în altă parte.

— El este Patrick Mathews, spuse Jenna, de parcă se aflau la o întâlnire normală. Dar după aceea se întoarse cu spatele spre Ray şi Kate, iar Ray se simţi imediat ca un intrus.

— Trebuie să plec cu aceşti ofiţeri de poliţie, spuse ea cu vorbe răzleţe şi seci. Anul trecut s-a întâmplat ceva îngrozitor, iar eu trebuie să îndrept lucrurile.

— Ce se întâmplă? Unde trebuie să pleci?

Ori el nu ştia absolut nimic despre ce se întâmplase, ori era un mincinos desăvârşit, se gândi Ray.

— O luăm cu noi la Bristol, spuse el, făcând un pas în faţă şi înmânându-i o carte de vizită lui Patrick, unde va trebui să răspundă la nişte întrebări.

— Nu poate aştepta până mâine? Aş putea s-o duc eu cu maşina de dimineaţă până la Swansea.

— Domnule Mathews, spuse Ray, simţind cum răbdarea începe să i se sfârşească. Le luase trei ore să ajungă până în Penfach şi încă o oră pentru a găsi căsuţa Blaen Cedi. În luna noiembrie a anului trecut, un băiat de cinci ani a fost lovit şi omorât de o maşină care nici măcar n-a oprit. Mă tem că e ceva ce nu mai poate aştepta până dimineaţă.

— Dar ce are asta de-a face cu Jenna?

Urmă o pauză. Patrick se uită întâi la Ray, apoi la Jenna. Scuturăîncet din cap.

— Nu. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Tu nici măcar nu conduci.

Ea-i susţinu privirea.

— Nu e nicio greşeală.

Ray simţi cum îl străbate un fior la auzul răcelii din glasul ei. În ultimul an încercase să-şi imagineze cine ar putea avea atât de mult sânge rece încât să abandoneze pe stradă un copil pe moarte. Acum că se găsea faţă în faţă cu ea, se lupta să rămână la un nivel profesionist. Ştia că nu era singurul: şi colegilor săi le venea la fel de greu să facă faţă acestui gen de situaţie, la fel cum era o provocare să se arate politicoşi faţă de agresori sexuali sau pedofili. Îi aruncă o privire lui Kate şi văzu că şi ea se simţea la fel. Cu cât se întorceau mai repede la Bristol, cu atât era mai bine.

— Trebuie să ne punem în mişcare, îi spuse Jennei. Când o să ajungem la sediu, o să fii interogată şi vei avea ocazia să ne povesteşti ce s-a întâmplat. Până atunci, nu putem discuta despre caz. Înţelegi?

— Da. Jenna luă un rucsac de pe spătarul unui scaun, acolo unde stătuse atârnat până acum. Se uită la Patrick. Poţi să stai aici şi să ai grijă de Beau? Voi încerca să sun când voi afla ce se va întâmpla mai departe.

El încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Ray se întreba ce credea el despre asta. Cum o fi să descoperi că ai fost minţit de cineva pe care credeai că-l cunoşti?

Ray îi puse cătuşele Jennei la mâini, verificând să nu fie prea strânse şi observând că ea tot nu arăta nicio urmă de reacţie în timp ce făcea asta. Întrezări o fâşie de ţesut cicatrizat în palma ei, însă ea închise pumnul şi acesta dispăru.

— Mă tem că maşina este destul de departe, zise el. Nu am putut înainta mai mult de parcul de rulote.

— Nu, spuse Jenna. Drumul se termină cam la un kilometru de aici.

— Doar atât? zise Ray.

Păruse mai mult pe când se îndrepta încoace împreună cu Kate. Ray găsise o lanternă ce zăngănea în torpedoul maşinii, însă bateriile erau pe terminate şi fusese nevoit să o scuture la fiecare câţiva metri pentru a o face să meargă.

— Sună-mă cât poţi de repede, zise Patrick, în timp ce ei o scoteau pe Jenna afară. Şi fă rost de un avocat! strigă el în urma lor, însă noaptea întunecoasă îi înghiţi cuvintele şi ea nu-i mai răspunse.

Alcătuiau un trio ciudat, păşind ezitant pe cărarea către parcul de rulote, iar Ray era bucuros că Jenna se arăta cooperantă. O fi fost ea subţirică, însă era cât Ray de înaltă şi ştia drumul mai bine decât ei. Ray era destul de dezorientat şi deloc sigur cât de aproape se aflau de marginea falezei. Din când în când auzea cum câte un val se lovea cu atâta putere încât se aştepta ca picuri mărunţi să-l izbească în obraz. Fu uşurat atunci când ajunseră la parcul de rulote fără niciun incident neplăcut şi deschise portiera de la Opelul Corsa fără însemne pentru Jenna, care urcă în maşină fără niciun murmur de protest.

El şi Kate se îndepărtară câţiva metri de maşină pentru a putea vorbi.

— Crezi că e conştientă de ce se întâmplă? zise Kate. De-abia dacă a rostit vreo două cuvinte.

— Cine ştie? Poate că e în stare de şoc.

— Bănuiesc că ea credea că scăpase de tot, după atât de mult timp. Cum poate fi cineva atât de lipsit de inimă? Kate scutură din cap.

— Prima dată hai să auzim ce are ea de spus, bine? spuse Ray. Înainte s-o spânzurăm.

După euforia cauzată de identificarea conducătorului, arestarea i se păruse ceva bizar de nespectaculos.

— Ştii că şi fetele frumoase pot fi nişte criminale, da? spuse Kate.

Râdea de el. Dar, înainte ca el să-i poată da o replică, ea îi şi smulse cheile din mână şi se îndreptă cu paşi mari spre maşină.

Drumul înapoi fu foarte plictisitor, cu trafic bară la bară, târându-se de-a lungul autostrăzii M4. Ray şi Kate discutară pe un ton jos despre subiecte neînsemnate: politicile duse de birou; despre noile maşini; anunţul din Weekly Orders despre cazurile celor de la Infracţiuni Majore. Ray presupunea că Jenna adormise, însă ea vorbi pe când se apropiau de Newport.

— Cum m-aţi găsit?

— N-a fost chiar atât de greu, zise Kate, când Ray nu-i răspunse. Am dat de-o linie de internet pe numele tău. Am verificat de două ori împreună cu proprietarul pentru a fi siguri că este locul corect – a fost foarte cooperant.

Ray se uită înapoi pentru a vedea cum reacţionează Jenna, însă ea privea pe fereastră la traficul aglomerat. Singurul indiciu care arăta că era altfel decât complet relaxată era dat de pumnii pe care şi-i ţinea strânşi în poală.

— Probabil că ţi-a fost foarte greu, continuă Kate, să trăieşti cu ceea ce ai făcut.

— Kate, spuse Ray, avertizând-o.

— Mai greu i-a fost mamei lui Jacob, fireşte…

— Ajunge, Kate, spuse Ray. Păstrează-te pentru interogatoriu.

Îi aruncă o privire ca pentru a o preveni, iar ea îi aruncă în schimb o privire urâtă, sfidătoare. Aveau o noapte lungă în faţă.

Capitolul 24

În întunericul maşinii de poliţie îmi permit să pot plânge. Lacrimi fierbinţi îmi cad peste pumnii strânşi, în timp ce agentul vorbeşte cu mine, nestrăduindu-se prea tare să-şi ascundă dispreţul din voce. Nu merit nimic altceva, dar asta nu înseamnă că este uşor de suportat. Nici măcar pentru o clipă nu am reuşit să mi-o scot pe mama lui Jacob din minte. Nu m-am oprit nicio secundă din a mă gândi la pierderea ei – o pierdere mult mai grea decât a mea. Mă urăsc pe mine însămi pentru ceea ce-am făcut.

Reuşesc să respir adânc şi regulat, ascunzându-mi suspinele; nu-mi doresc ca poliţiştii să-mi mai acorde atenţie. Mi-i imaginez bătând la uşa lui Iestyn, iar obrajii mi se aprind de ruşine. Vestea că ies cu Patrick s-a răspândit cu mare iuţeală prin sat. Poate că şi bârfele despre acest scandal au început deja să se împrăştie.

Nimic nu poate fi mai rău decât expresia din ochii lui Patrick atunci când am intrat în bucătărie însoţită de poliţişti. Am citit trădare pe chipul lui la fel de clar dacă ar fi fost scrisă cu litere de trei metri înălţime. Tot ce a crezut el despre mine a fost o minciună, o minciună elaborată pentru a-mi acoperi crima impardonabilă. Nu-l pot condamna pentru privirea pe care mi-a aruncat-o. Ar fi trebuit să fiu mai inteligentă şi să nu mă apropii prea mult de cineva – să las pe altul să se apropie de mine.

Deja am ajuns în suburbiile Bristolului. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Mă vor duce într-o cameră de interogatorii, mă gândesc; îmi vor sugera să-mi angajez un avocat. Poliţia îmi va pune întrebări, iar eu va trebui să le răspund pe cât de calm voi reuşi. N-o să plâng şi nici n-o să-mi caut scuze. Mă vor acuza, voi ajunge la tribunal şi totul se va sfârşi. Se va face în sfârşit dreptate. Aşa funcţionează lucrurile? Nu sunt sigură. Cunoştinţele mele despre poliţie sunt adunate din romanele cu detectivi şi articolele din ziare – nu m-am aşteptat să ajung în postura asta. Văd cu ochii minţii un

teanc de ziare, poza mea expusă pentru a se vedea cu claritate orice trăsătură a feţei. Faţa unei criminale.

O *femeie a fost arestată în cazul accidentului soldat cu moartea lui Jacob Jordan.*

Nu ştiu dacă ziarele îmi vor tipări numele, dar chiar şi dacă n-o vor face, sunt sigură că vor publica întreaga poveste. Îmi duc mâna la piept şi simt cum îmi bubuie inima, lipită de palmă. Sunt înfierbântată şi lipicioasă, de parcă sunt cuprinsă de febră. Totul s-a destrămat.

Maşina încetineşte şi virează, după care intră în parcarea unui grup de clădiri cenuşii şi urâte, care se diferenţiază de celelalte clădiri de birouri de lângă ele doar prin firma de deasupra intrării, pe care scrie Poliţia Avon şi Somerset. Maşina este parcată cu îndemânare într-un spaţiu îngust aflat între alte două maşini cu însemnele poliţiei, iar poliţista îmi deschide portiera.

— E totul în ordine? întreabă ea.

Are vocea un pic mai blândă, de parcă regretă cuvintele aspre pe care mi le-a aruncat mai devreme.

Încuviinţez din cap, patetic de recunoscătoare.

Nu este suficient spaţiu pentru a deschide portiera la maximum şi mi-e destul de greu să mă descurc să ies afară cu mâinile încătuşate. Situaţia stânjenitoare mă face să devin şi mai înspăimântată şi dezorientată şi mă întreb dacă ăsta o fi adevăratul rol al cătuşelor. La urma urmei, dacă aş fugi, unde m-aş duce? Curtea din spate este înconjurată de ziduri înalte, cu porţi electrice care blochează ieşirea. Când reuşesc în sfârşit să stau dreaptă, agentul Evans mă apucă strâns de partea de sus a braţului şi ne îndepărtăm amândouă de maşină. Nu mă strânge foarte tare, dar gestul mă face să mă simt claustrofobă şi trebuie să mă lupt cu dorinţa pregnantă de a-i da mâna la o parte. Mă conduce spre o uşă de metal, unde poliţistul de sex masculin apasă un buton şi vorbeşte la interfon.

— Inspector Stevens, spune el. Zero nouă cu o persoană de sex

feminin.

Uşa grea se deschide cu un clic şi păşim într-o încăpere mare, cu pereţi albi şi murdari. Uşa se trânteşte în urma noastră cu un zgomot care pare că-mi răsună în urechi timp de un minut întreg. Aerul este stătut, în ciuda aparatului de aer condiţionat zgomotos fixat în tavan, şi un bubuit ritmic răzbate dinspre labirintul de pereţi ce duc către zona centrală. În capătul încăperii se află o bancă gri din metal prinsă cu şuruburi în beton, pe care stă un tânăr de vreo douăzeci de ani, rozându-şi unghiile şi scuipând resturile pe podea. Poartă nişte pantaloni largi, cu tivurile zdrenţuite, şi un hanorac de un gri murdar, cu un logo indescifrabil, iar în picioare are adidaşi. Duhoarea emanată de corpul lui îmi ajunge până în fundul gâtului şi mă întorc într-o parte, înainte ca el să-mi vadă expresia de milă amestecată cu teamă din privire.

Sunt prea lentă.

— Te-ai uitat bine, drăguţă? Vocea bărbatului este înaltă şi nazală, ca cea a unui băiat. Îi arunc o privire, dar nu spun nimic.

— Hai şi verifică-mi dotările, dacă vrei!

Îşi apucă partea din faţă a pantalonilor şi începe să râdă, dar sunetul râsului său pare nelalocul lui aici, în spaţiul ăsta cenuşiu, care nu are menirea să te înveselească.

— Termină, Lee, spune inspectorul-şef Stevens, iar bărbatul rânjeşte urât şi se trânteşte la loc pe bancă, lipindu-se de perete şi chicotind de propria-i remarcă plină de umor.

Agentul Evans mă apucă din nou de cot, înfigându-şi unghiile în pielea mea în timp ce mă conduce de-a lungul încăperii, până ajungem în faţa unui pupitru înalt. Aşezat în faţa unui computer se află un agent în uniformă, a cărui cămaşă stă prea întinsă pe burdihanul proeminent. O salută dând din cap pe agentul Evans, însă mie nu-mi aruncă mai mult de o privire fugitivă.

— Detalii?

Agentul Evans îmi scoate cătuşele şi parcă instantaneu reuşesc să respir cu mai multă uşurinţă. Îmi frec urmele roşii lăsate de cătuşe

la încheieturi şi găsesc o plăcere perversă în puseul de durere pe care mi-l provoc.

— Sergent, ea este Jenna Gray. Pe 26 noiembrie 2012, Jacob Jordan a fost lovit de o maşină pe o stradă din suburbia Fishponds. Şoferul n-a oprit. Maşina a fost identificată ca fiind un Ford Fiesta roşu, cu numărul de înmatriculare J634 OUP, înscris pe numele Jenna Gray. Astăzi, ceva mai devreme, am ajuns la Blaen Cedi, o căsuţă aflată în apropiere de Penfach, în Ţara Galilor, unde la ora 19:33 am arestat-o pe Gray sub acuzaţia că a provocat un accident mortal şi n-a oprit la locul accidentului.

Un fluierat scurt se aude dinspre banca pe care stă băiatul, iar inspectorul Stevens se întoarce pentru a-i arunca lui Lee o privire de avertizare.

— Ce caută şi ăsta aici? întreabă el ca pentru sine.

— Aşteaptă să i se spună de ce anume este acuzat. Îl duc imediat de-aici. Fără să se întoarcă, sergentul de la birou strigă: Sally, ia-l şi du-l pe Roberts înapoi în celula doi, te rog.

O femeie gardian scundă şi îndesată iese din biroul de lângă pupitrul sergentului, având la centură un inel de chei imens. Mănâncă ceva şi-şi scutură firimiturile de pe cravată. Gardianul îl conduce pe Lee în măruntaiele arestului, iar el îmi aruncă o scurtă privire încărcată de dezgust în timp ce dă colţul. Aşa va fi în închisoare, îmi închipui, atunci când vor afla că am omorât un copil. Dezgust pe chipurile celorlalţi prizonieri; oameni care îmi vor întoarce spatele când voi trece pe lângă ei. Apoi îmi muşc buza de jos în timp ce realizez că de fapt va fi cu mult mai rău de-atât. Stomacul mi se strânge de frică şi pentru prima oară mă întreb dacă voi reuşi să scap teafără din asta. Îmi reamintesc mie însămi că am trecut eu peste altele şi mai şi.

— Cureaua, spune sergentul de la arest, întinzându-mi o pungă din plastic transparent.

— Scuze? Îmi vorbeşte de parcă aş cunoaşte regulile, dar eu deja mă simt pierdută.

— Cureaua ta. Scoate-o. Porţi vreo bijuterie?

A început să-şi piardă răbdarea, iar eu trag cu neîndemânare de curea, scoţând-o dintre găicile jeanşilor şi lăsând-o să cadă în pungă.

— Nu, n-am nicio bijuterie.

— Verighetă?

Scutur din cap, pipăind cu degetul adâncitura aproape insesizabilă de pe cel de-al patrulea deget. Agentul Evans îmi caută prin rucsac. Nu se află nimic special acolo, dar tot mă simt de parcă un spărgător mi-ar scotoci prin casă. Un tampon se rostogoleşte pe tejghea.

— O să ai nevoie de ăsta? întreabă ea. Vorbeşte pe un ton normal şi nici inspectorul-şef Stevens, nici poliţistul de la arest nu spun nimic, însă eu mă înroşesc, furioasă.

— Nu.

Îl lasă să cadă în punga de plastic, înainte de a-mi deschide portofelul, de unde scoate cele câteva carduri care se află acolo, dând monezile la o parte. Atunci observ cartea de vizită bleu care zace între bonuri şi carduri de la bănci. Totul pare că amuţeşte dintr-odată şi aproape că aud cum îmi bubuie inima, mai să-mi sară din piept. Când îi arunc o privire agentului Evans, îmi dau seama că ea s-a oprit din scris şi că se uită drept la mine. Eu nu vreau să mă uit la ea, dar nu-mi pot lăsa privirea în jos. *Las-o,* mă gândesc eu, las-o jos, *pur şi simplu.* Încet şi deliberat, ea apucă acea carte de vizită şi se uită mai atent la ea. Cred că are de gând să mă întrebe despre ea, dar ea doar o trece pe lista de pe formular şi-o lasă să cadă în pungă, alături de celelalte bunuri ale mele. Respir uşurată.

Încerc să mă concentrez la ce spune sergentul, însă mă pierd în litania de drepturi şi de îndatoriri. Nu, nu vreau ca nimeni să ştie că mă aflu aici. Nu, n-am nevoie de un avocat…

— Eşti sigură? intervine inspectorul-şef Stevens. Ai dreptul la consiliere din partea unui avocat cât timp te afli aici, să ştii.

— N-am nevoie de un avocat, spun eu încet. Eu am făcut-o.

Toţi tac. Cei trei poliţişti îşi aruncă priviri unul altuia.

— Semnează aici, spune sergentul de la arest, şi aici, şi aici, şi aici.

Iau pixul şi-mi mâzgălesc numele alături de bifele groase. Se uită la inspectorul-şef Stevens.

— Direct la interogatoriu?

Camera de interogatorii are un aer greu şi miroase a tutun vechi, în ciuda afişului cu „fumatul interzis" care se dezlipeşte de pe perete. Inspectorul Stevens arată cu un gest unde trebuie să mă aşez. Încerc să trag scaunul mai aproape de masă, însă este prins cu şuruburi în podea. Pe suprafaţa mesei cineva a scrijelit câteva cuvinte obscene. Inspectorul-şef Stevens apasă un buton de pe o cutie neagră aflată pe peretele din spatele lui, din care se aude un sunet foarte înalt. Îşi drege glasul.

— Este joi, 2 ianuarie 2014, ora 22:45, şi ne aflăm în camera de interogatorii numărul trei a secţiei de poliţie din Bristol. Sunt inspector-şef 431 Ray Stevens, iar cu mine se află agentul de poliţie 3908 Kate Evans. Se uită la mine. Poţi să ne spui numele şi data naşterii pentru a fi înregistrate, te rog?

Înghit în sec şi încerc să-mi determin gura să vorbească.

— Jenna Alice Gray, 28 august, 1976.

Las cuvintele să mă învăluie; gravitatea acuzaţiei împotriva mea, consecinţele accidentului asupra familiei, asupra comunităţii în general. Nu-mi spune nimic din ceea ce nu ştiu deja şi nici nu poate adăuga nimic la greutatea vinovăţiei care deja mă apasă.

În sfârşit, vine şi rândul meu.

Vorbesc încet, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra mesei dintre noi, sperând că nu mă va întrerupe. Nu vreau să vorbesc decât o singură dată.

— Fusese o zi lungă. Organizasem o expoziţie în partea cealaltă a Bristolului şi eram obosită. Ploua şi nu vedeam prea bine.

Îmi păstrez glasul cumpătat şi calm. Vreau să le explic cum s-a petrecut totul, însă nu vreau ca ei să creadă că mă apăr – cum aş putea să mă apăr de ceea ce s-a întâmplat? M-am gândit de foarte

multe ori la ce voi spune dacă se va ajunge aici, dar acum, că sunt în situaţia asta, cuvintele îmi par bizare şi nesincere.

— A apărut de nicăieri, spun eu. Acum şoseaua era goală, iar în secunda următoare a ţâşnit el, traversând în fugă. Băieţelul ăsta, cu o căciulă albastră din lână şi cu mănuşi roşii. Era prea târziu, prea târziu ca să mai pot face ceva.

Apuc marginea mesei cu ambele mâini, agăţându-mă cu putere de prezent, în timp ce trecutul ameninţă să preia conducerea. Pot auzi scârţâitul frânelor, duhoarea acră a cauciucului ars pe asfaltul ud. Când Jacob a lovit parbrizul, pentru o secundă s-a aflat la doar doi centimetri de mine. Aş fi putut să întind mâna şi să-i ating faţa prin sticlă. Dar el s-a răsucit şi s-a îndepărtat, aruncat în aer, după care a izbit cu putere asfaltul. Abia atunci am reuşit să o văd şi pe mama lui, ghemuindu-se deasupra băiatului fără viaţă, căutându-i pulsul. Când nu i l-a putut găsi, a început să urle; un sunet primordial, care i-a smuls şi ultima fărâmă de aer din corp, iar eu am privit, îngrozită, prin parbrizul înceţoşat, cum o baltă de sânge începuse să se formeze sub capul băiatului, pătând şoseaua umedă şi făcând asfaltul să sclipească roşu sub razele de lumină de la faruri.

— De ce nu te-ai oprit? De ce n-ai ieşit afară? De ce n-ai sunat după ajutor?

Mă trag înapoi în scaunul din camera de interogatoriu, fixându-l cu privirea pe inspectorul-şef Stevens. Aproape că uitasem că se află şi el acolo.

— N-am putut.

Capitolul 25

— Normal c-ar fi putut să oprească! spuse Kate, străbătând cu paşi mici distanţa dintre biroul ei şi fereastră, apoi se întoarse. E atât de rece – îmi provoacă fiori.

— Vrei să stai jos? Ray îşi goli cafeaua şi-şi înăbuşi un căscat. Mă faci să mă simt şi mai frânt de oboseală.

Era trecut de miezul nopţii când Ray şi Kate, deşi nu-şi doreau, făcuseră o pauză de la interogatoriu pentru a-i permite Jennei să doarmă.

Kate se aşeză pe scaun.

— De ce crezi că s-a predat atât de uşor tocmai acum, la mai mult de un an de la accident?

— Nu ştiu, spuse Ray, lăsându-se pe spate în scaunul lui şi aşezându-şi picioarele pe biroul lui Stumpy. Simt că ceva nu e chiar în regulă aici.

— Ce anume?

Ray scutură din cap.

— Doar o senzaţie. Probabil că sunt obosit.

Uşa de la biroul DIC se deschise şi intră Stumpy.

— Te-ai întors târziu. Cum a fost Marele Afumat[6]?

— Aglomerat, zise Stumpy. Dumnezeu ştie de ce ar vrea cineva să trăiască acolo.

— Ai reuşit s-o convingi pe mama lui Jacob?

Stumpy încuviinţă din cap.

— N-o să înfiinţeze un fan club poliţie prea curând, dar e de partea noastră. După moartea lui Jacob, a simţit din partea comunităţii o critică din ce în ce mai puternică. Mi-a spus că şi-aşa fusese destul de greu acceptată din cauză că era străină, iar accidentul doar a pus paie pe foc.

---

[6] Londra. *(N.t.).*

— Când a plecat? întrebă Kate.

— Imediat după înmormântare. În Londra e o comunitate importantă de polonezi, iar Anya a locuit cu nişte veri într-o casă cu mai multe persoane. Între noi fie vorba, cred că dreptul ei de muncă nu este chiar în regulă, de aceea ne-a şi fost atât de greu să dăm de ea.

— A vrut să vorbească cu tine?

Ray întinse mâinile în faţă şi-şi trosni încheieturile. Kate tresări.

— Da, zise Stumpy. De fapt, am avut impresia că este chiar uşurată că poate vorbi cu cineva despre Jacob. Ştii că încă nu le-a spus nimic alor ei? Spune că îi este prea ruşine.

— Prea ruşine? De ce naiba să-i fie ruşine? spuse Ray.

— E o poveste lungă, zise Stumpy. Anya a venit în Marea Britanie pe când avea optsprezece ani. A fost un pic evazivă când a povestit cum a ajuns aici, dar s-a angajat să facă curăţenie în nişte birouri din zona industrială Gleethorne. S-a împrietenit cu unul dintre tipii care munceau acolo şi, una peste alta, a rămas însărcinată.

— Şi nu mai e împreună cu tatăl? ghici Kate.

— Exact. Din ce mi-am dat eu seama, părinţii Anyei au fost îngroziţi când au auzit că ea a făcut un copil fără să fie căsătorită şi i-au cerut să se întoarcă acasă în Polonia, ca s-o poată ţine sub supraveghere, însă Anya a refuzat. A spus că-şi dorea să le dovedească faptul că se poate descurca şi singură.

— Iar acum se învinovăţeşte singură. Ray clătină din cap. Săraca fată. Câţi ani are?

— Douăzeci şi şase. Când Jacob a fost omorât, a simţit că asta e pedeapsa ei pentru că nu i-a ascultat.

— Ce trist!

Kate stătea aşezată pe scaun fără să mai spună nimic, cu genunchii strânşi la piept.

— Dar n-a fost vina ei – nu ea a condus afurisita aia de maşină!

— I-am spus şi eu asta, desigur, dar se învinovăţeşte pentru tot ce

s-a întâmplat. În orice caz, am informat-o că am arestat pe cineva şi că ne aşteptăm s-o şi acuzăm – asta presupunând că voi doi aţi făcut o treabă bună.

— Îi aruncă lui Kate o privire piezişă.

— Nu încerca să mă enervezi, spuse Kate. Este foarte târziu şi mi-a dispărut simţul umorului. Am obţinut ceva de la Gray, dacă vrei să ştii, dar se făcuse târziu, aşa că i s-a permis să doarmă până dimineaţă.

— Şi asta am de gând să fac şi eu, zise Stumpy. Dacă eşti şi tu de acord, şefule?

Îşi desfăcu nodul de la cravată.

— Şi tu, şi eu, spuse Ray. Haide, Kate, am terminat în noaptea asta. Mai facem o încercare şi dimineaţă, ca să vedem dacă Gray ne poate spune unde se află maşina.

Merseră împreună până în curtea din spate. Stumpy ridică mâna în semn de salut pe când se îndepărta şi ieşea printre porţile din metal, lăsându-i pe Ray şi pe Kate în întuneric.

— O zi lungă, spuse Ray. În ciuda oboselii, dintr-odată parcă nu mai avea chef să se ducă acasă.

— Da.

Erau atât de aproape unul de altul încât putea simţi o urmă vagă a parfumului lui Kate. Simţea cum inima îi bubuie în piept. Dacă ar săruta-o acum, n-ar mai exista cale de întoarcere.

— Noapte bună, atunci, spuse Kate, fără să se mişte din loc.

Ray făcu un pas într-o parte şi-şi scoase cheile din buzunar.

— Noapte bună, Kate. Somn uşor.

Lăsă să-i scape un oftat de uşurare pe când se îndepărta cu maşina. Atât de aproape să depăşească limita.

Prea aproape.

Se făcuse deja două când Ray se prăbuşi în pat şi i se păru că trecuseră doar câteva secunde când alarma sună ca să-l trezească pentru a pleca din nou la muncă. Avusese un somn agitat,

neputându-se abţine să nu se gândească la Kate, şi se luptă să şi-o scoată din minte în timpul şedinţei de dimineaţă.

La zece fix se întâlniră în cantină. Ray se întreba dacă şi Kate îşi petrecuse noaptea gândindu-se la el şi se dojeni imediat pentru gând. Începea să se comporte prosteşte şi cu cât trecea mai repede peste asta, cu atât mai bine.

— Sunt prea bătrân pentru astfel de nopţi târzii, spuse el, în timp ce se aşezau la coadă pentru unul din dejunurile speciale ale Moirei, cunoscut mai ales sub numele de „colesterol", datorită proprietăţilor sale de a-ţi umple de grăsimi vasele de sânge.

Cumva spera să fie contrazis de Kate, după care se simţi instantaneu ca un prost din cauza acestui gând.

— Sunt bucuroasă doar că nu intru iar în tură, spuse ea. Îţi aduci aminte de momentul ăla de la trei dimineaţa, când simţi că te prăbuşeşti?

— Doamne, cum aş putea să uit? Să mă lupt să aştept cu disperare o urmărire cu maşina pentru a simţi cum năvăleşte adrenalina. Acum n-aş mai putea face aşa ceva.

Îşi luară farfuriile cu şuncă, ouă, cârnaţi, budincă neagră şi pâine prăjită la o masă liberă, unde Kate începu să răsfoiască un număr din *Bristol Post* în timp ce mânca.

— Obişnuitele titluri pompoase, spuse ea. Alegeri la primărie, serbări şcolare, plângeri referitoare la rahatul de câine.

Împături ziarul şi-l dădu deoparte, iar din fotografia sa, Jacob părea că se uită la ei de pe prima pagină.

— Ai obţinut ceva de la Gray de dimineaţă? spuse Ray.

— A dat aceeaşi declaraţie ca şi ieri, zise Kate, deci cel puţin e consecventă. Dar n-a vrut să răspundă la nicio întrebare despre locul actual al maşinii sau de ce nu s-a oprit.

— Ei, din fericire rolul nostru este să aflăm *ce anume* s-a întâmplat, nu *de ce* s-a întâmplat, îi reaminti Ray. Avem destul ca s-o putem acuza. Trimite dosarul la procuratură şi vezi dacă vor lua o hotărâre azi.

Kate se uită la el gânditoare.

— Ce e?

— Când ai spus ieri că simţi că ceva nu e în ordine… spuse, apoi se opri.

— Da? zise Ray, cu interes.

— Şi eu simt acelaşi lucru.

Kate luă o înghiţitură din ceai şi-l lăsă cu grijă pe masă, holbându-se la cană de parcă ar fi putut găsi soluţia acolo.

— Crezi că inventează totul?

Se mai întâmpla din când în când – mai ales în cazuri atât de importante ca acesta. Cineva se preda şi mărturisea o crimă, după care la jumătatea interogatoriului descopereai că n-ar fi fost posibil să fi fost el autorul. Nu cunoştea un aspect extrem de important al cazului – ceva ce fusese ferit de ochii presei – şi întreaga poveste se destrăma.

— Nu inventează, nu. E maşina ei, la urma urmei, iar declaraţia sa se potriveşte aproape perfect cu cea a Anyei Jordan. Doar că… se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Ray. Ştii partea din interogatoriu când a descris momentul impactului?

Ray aprobă din cap, îndemnând-o să continue.

— A dat atât de multe detalii despre cum arăta Jacob. Cu ce era îmbrăcat, rucsacul pe care-l avea în mână…

— Deci are o memorie foarte bună. Ceva de genul ăla ţi-ar rămâne întipărit în memorie, aşa mă gândesc.

Ray juca rolul avocatului diavolului; intuia ce ar fi avut comandantul de zis. În sinea lui, Ray avea aceeaşi senzaţie sâcâitoare, cea care-l deranjase şi pe el cu o zi în urmă. Jenna Gray le ascundea ceva.

— Ştim, după urmele de cauciucuri, că maşina n-a încetinit, continuă Kate, iar Gray a spus ea însăşi că Jacob a apărut „de nicăieri". Desenă ghilimelele în aer. Deci, dacă totul s-a petrecut atât de repede, cum de-a observat atât de multe? Şi dacă nu s-a petrecut foarte repede, iar ea a avut atât de mult timp la dispoziţie ca să-l

observe pe el şi cu ce anume era îmbrăcat, cum de l-a lovit totuşi?

Ray nu mai spuse nimic pentru câteva momente. Ochii lui Kate erau strălucitori, în ciuda orelor puţine de somn, iar el recunoscu expresia plină de determinare de pe chipul ei.

— Ce sugerezi?

— Nu vreau s-o acuzăm încă.

El încuviinţă încet din cap. Să-i dea drumul unui suspect după ce acesta recunoscuse totul: şefa şi-ar fi ieşit din minţi.

— Vreau să găsesc maşina.

— N-o să conteze prea mult, zise Ray. În cel mai bun caz vom obţine ADN-ul lui Jacob de pe capotă şi amprentele digitale ale lui Gray de pe volan. N-o să ne spună nimic în plus faţă de ce ştim deja. Sunt mai degrabă interesat să-i găsim telefonul mobil. Ea pretinde că l-a aruncat când a plecat din Bristol din cauză că nu mai voia să mai fie contactată de nimeni – dar dacă l-a aruncat din cauză că reprezenta o probă? Vreau să ştiu pe cine a sunat ea imediat înainte şi după ce a avut loc accidentul.

— Deci o eliberăm pe cauţiune, zise Kate, fixându-l pe Ray cu o privire întrebătoare.

El ezită. S-o pună pe Jenna sub acuzare ar fi fost cea mai uşoară cale de abordare a problemei. Aplauze entuziaste la şedinţa de dimineaţă şi o laudă din partea şefei. Dar ar putea el s-o acuze, ştiind că mai sunt multe de scos la iveală? Evidenţa îi spunea un lucru, instinctul său îi spunea cu totul altceva.

Ray se gândi la Annabelle Snowden, încă în viaţă în apartamentul tatălui ei chiar în timp ce acesta implora poliţia să-l găsească pe răpitorul ei. Atunci instinctul său avusese dreptate, iar el îl ignorase.

Dacă ar fi eliberat-o pe Jenna pe cauţiune pentru câteva săptămâni, ar fi avut posibilitatea să mai afle şi alte lucruri: să se asigure că nu ar fi rămas nicio piatră neîntoarsă atunci când ar fi venit momentul ca ea să se înfăţişeze în faţa judecătorului.

Încuviinţă din cap în faţa lui Kate.

— Hai să-i dăm drumul.

Capitolul 26

Nu te-am mai sunat decât la aproape o săptămână de la prima noastră întâlnire, şi atunci am putut simţi nesiguranţa din vocea ta atunci când am făcut-o. Te întrebai dacă nu cumva ai interpretat greşit semnalele, aşa-i? Dacă ai spus ceva greşit, ori dacă n-ai purtat cumva o rochie nepotrivită…

— Eşti liberă diseară? am spus eu. Mi-ar plăcea să te scot din nou în oraş.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama cât de nerăbdător devenisem şi eu să te revăd. Îmi fusese surprinzător de greu să aştept o săptămână ca să vorbesc cu tine.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar deja mi-am făcut alte planuri.

Se simţea regret în vocea ta, dar eu deja cunoşteam această tactică. Jocurile pe care le fac femeile la începutul unei relaţii sunt multe, dar destul de transparente. Fără îndoială că tu deja ai răsucit pe toate părţile prima noastră întâlnire, dezbătând-o cu prietenele tale care îţi oferiseră sfaturi precum spălătoresele ce stau rezemate de gard.

Să nu te arăţi prea nerăbdătoare.

Ţine-te tare.

Când te sună, prefă-te că eşti ocupată.

Era obositor şi copilăresc.

— Ce păcat, am spus eu pe un ton neutru. Reuşisem să fac rost de două bilete la concertul Pulp de diseară şi m-am gândit că ţi-ar plăcea şi ţie să mergi.

Ai ezitat şi m-am gândit că te-am prins, însă ţi-ai revenit repede.

— Chiar nu pot, îmi pare rău. I-am promis lui Sarah că ieşim numai noi, fetele, diseară, în Ice Bar. Tocmai s-a despărţit de prietenul ei, şi nu o pot lăsa şi eu baltă.

Era convingător, iar eu m-am întrebat dacă tu pregătiseşi minciuna în avans. Am lăsat tăcerea să se prelungească.

— Sunt disponibilă mâine seară? ai spus tu, schimbarea de intonaţie transformând afirmaţia în întrebare.

— Mă tem că mâine am eu ceva de făcut. Altă dată, poate. Distracţie plăcută diseară.

Am închis şi am mai aşteptat lângă telefon o vreme. Un muşchi de la coada ochiului mi se zbătea, iar eu mi l-am frecat iritat. Nu mă aşteptam ca tu să faci astfel de jocuri şi mă simţeam dezamăgit că le-ai considerat necesare.

Nu mi-am găsit locul toată ziua. Am făcut curat prin casă şi am adunat toate lucrurile lui Marie din fiecare cameră, după care le-am strâns într-o grămadă în dormitor. Erau mai multe decât crezusem la început, dar acum nu prea i le mai puteam da înapoi. Le-am băgat pe toate într-o valiză, ca să le duc la un second-hand.

La şapte am băut o bere, apoi încă una. M-am aşezat pe canapea, cu picioarele pe măsuţa de cafea, şi m-am uitat la televizor la o emisiune cretină, de genul „cine ştie câştigă", gândindu-mă la tine. Am evaluat posibilitatea să sun la tine la cămin pentru a-ţi lăsa un mesaj, părând surprins că erai totuşi acolo. Dar, atunci când am terminat cea de-a treia bere, mă răzgândisem.

Am mers cu maşina până la Ice Bar şi am găsit un loc liber nu departe de intrare. Am stat în maşină o vreme, privind la oamenii care intrau şi ieşeau pe uşă. Fetele aveau cele mai scurte fuste cu putinţă, însă nu-mi suscitau mai mult decât o simplă curiozitate. Mă gândeam la tine. Eram neliniştit de cât de prezentă erai în mintea mea, chiar şi atunci, şi cât de important devenise faptul că trebuia să aflu dacă tu mă minţiseşi sau nu. Venisem acolo ca să te prind cu minciuna: voiam să intru în mulţimea de oameni din bar şi să nu te găsesc acolo, pentru că tu erai de fapt la tine în cameră, stând pe pat cu o sticlă de vin ieftin alături, uitându-te la un film cu Meg Ryan. Dar mi-am dat seama că nu asta îmi doream de fapt: voiam să te văd cum treci pe lângă mine, pregătită pentru seara între fete alături de prietena ta părăsită, vrednică de milă. Voiam să mi se dovedească un lucru: că mă înşelam. Era o senzaţie atât de nouă

pentru mine, încât aproape că am izbucnit în râs.

Am ieşit din maşină şi am intrat în bar. Am cumpărat două beri Becks şi am început să-mi fac loc prin încăperea aglomerată. Cineva s-a lovit de mine şi mi-a vărsat bere pe pantofi, însă eu eram prea concentrat să te caut ca să-i mai spun să-şi ceară scuze.

Şi apoi te-am văzut. Stăteai în capătul barului, fluturând degeaba o bancnotă de zece lire către cei din spatele barului, care de-abia dacă făceau faţă unei cozi aşezate pe patru rânduri. M-ai văzut şi pentru o secundă ai părut nedumerită, de parcă nu ştiai de unde să mă iei, după care ai zâmbit, deşi zâmbetul îţi era mult mai rezervat decât ultima oară când ne văzusem.

— Ce cauţi aici? ai întrebat, atunci când mi-am făcut loc prin mulţime până la tine. Credeam că te duci să-i vezi pe cei de la Pulp.

Păreai un pic circumspectă. Femeile spun că le plac surprizele, dar în realitate vor să ştie totul în avans, ca să poată fi pregătite.

— I-am dat biletele unui coleg de la muncă, am spus eu. N-am vrut să merg de unul singur.

Ai fost luată prin surprindere de motivul schimbării mele de planuri.

— Dar, ai spus tu, cum de-ai ajuns aici? Ai mai fost aici şi înainte?

— M-am întâlnit cu un prieten, am spus eu, ridicând cele două sticle de bere pe care avusesem prevederea să le cumpăr. Am mers la bar şi acum nu mai pot da de el. Cred că a avut noroc!

Ai râs. Am ridicat una din sticlele de bere.

— Nu trebuie s-o lăsăm să se irosească, nu?

— Chiar trebuie să mă întorc. Trebuie să cumpăr eu rândul ăsta – asta dacă voi reuşi să fiu servită în cele din urmă. Sarah ţine o masă acolo.

Ai aruncat o privire înspre colţul încăperii, unde fata înaltă, cu părul vopsit, stătea la o masă mică, vorbind cu un tip de vreo douăzeci şi cinci de ani. În timp ce noi priveam, el s-a aplecat în faţă şi a sărutat-o.

— Cu cine e? am întrebat.

Tu te-ai oprit şi ai clătinat din cap.

— N-am idee.

— Pare că deja a trecut peste despărţirea de prietenul ei, atunci, am spus eu, iar tu ai izbucnit în râs.

— Deci… am ridicat berea din nou. Tu ai rânjit şi ai luat sticla, ciocnind înainte de a lua o înghiţitură serioasă, după care ţi-ai lins buza de jos în timp ce lăsai sticla jos. Era un gest intenţionat provocator, iar eu am simţit cum am erecţie. Mi-ai susţinut privirea insistent, în timp ce ai luat încă o gură de bere.

— Hai la mine, am spus eu dintr-odată.

Sarah dispăruse, probabil cu noul ei partener. M-am întrebat dacă pe el nu îl deranja că ea cedase aşa uşor.

Ai ezitat pentru o secundă, încă uitându-te la mine, după care ai ridicat uşor din umeri şi ţi-ai lăsat mâna să alunece într-a mea. Barul gemea de lume, iar eu mi-am făcut loc cu greu prin mulţime, ţinându-te strâns de mână, ca să nu te pierd. Graba cu care ai plecat cu mine m-a excitat şi m-a dezamăgit în acelaşi timp: nu mă puteam abţine să nu mă întreb de câte ori ai mai făcut la fel şi cu cine.

Am ieşit repede în stradă din atmosfera îmbâcsită din Ice Bar şi tu ai început să tremuri când frigul te-a lovit dintr-odată.

— Nu ţi-ai luat o haină la tine?

Tu ai clătinat din cap, iar eu mi-am dat jos jacheta de pe mine şi ţi-am aşezat-o pe umeri, în timp ce ne îndreptam spre maşină. Ai zâmbit cu recunoştinţă şi am simţit şi eu cum mă încălzesc.

— N-ar trebui să nu conduci?

— E în regulă, am zis eu scurt.

Am mers în linişte pentru o vreme. Fusta ţi se ridicase când te-ai aşezat pe scaunul maşinii, iar eu am întins mâna şi ţi-am tras-o până deasupra genunchiului, degetele mele atingându-ţi carnea de pe interiorul coapsei. Tu ţi-ai mişcat piciorul doar o fracţiune, dar suficient cât eu să-ţi ating rotula, nu coapsa.

— Arăţi extraordinar în seara asta.

— Chiar crezi? Mulţumesc.

Mi-am luat mâna pentru a schimba viteza. Când am pus-o la loc pe piciorul tău, am lăsat-o să alunece doi centimetri mai sus, degetele mele mângâindu-ţi uşor pielea. De data asta nu te-ai mai mişcat.

Acasă la mine ai început să te învârţi prin sufragerie, luând diverse lucruri şi uitându-te cu atenţie la ele. Era ceva ce mă dezorienta, aşa că am făcut cafea cât de repede am putut. Era un ritual lipsit de noimă: niciunul dintre noi n-avea nevoie de ceva de băut, însă tu ai spus că vrei. Le-am lăsat pe tăblia din sticlă a măsuţei de cafea şi tu te-ai aşezat alături de mine pe canapea, cu faţa întoarsă pe jumătate spre mine. Ţi-am dat uşor părul pe după urechi, lăsându-mi mâinile să zăbovească lipite de faţa ta, după care m-am aplecat spre tine şi te-am sărutat. Răspunsul tău a fost instantaneu, limba ta explorându-mi gura şi mâinile tale plimbându-se pe spatele şi pe umerii mei. Te-am împins cu blândeţe pe spate, cu gura încă lipită de a ta, până când ai ajuns să stai întinsă sub mine. Ţi-am simţit picioarele încolăcindu-mă: era o senzaţie plăcută să fiu alături de cineva atât de dornic, atât de spontan. Marie fusese atât de lipsită de entuziasm încât uneori era complet absentă, trupul său răspunzând valului de emoţii, însă mintea fiindu-i plecată în cu totul altă parte.

Mi-am lăsat mâna să alunece pe piciorul tău şi am simţit moliciunea, netezimea pielii de pe interiorul coapsei tale. Vârfurile degetelor mi s-au lipit de dantelă, după care tu ţi-ai dezlipit gura de a mea şi te-ai zbătut pe canapea, îndepărtându-te de mâna mea.

— Ia-o mai uşor, ai spus tu, însă surâsul tău îmi arăta că nu vorbeai serios.

— Nu pot, am spus eu. Eşti minunată – nu mă pot abţine.

Faţa a început să ţi se împurpureze. M-am sprijinit într-o mână şi cu cealaltă ţi-am ridicat fusta deasupra taliei. Încet, mi-am strecurat un deget pe sub elasticul chiloţilor tăi.

— Eu nu…

— Şşşt, am spus eu, sărutându-te. Nu strica momentul. Eşti cea mai adorabilă persoană, Jennifer. Mă stârneşti nespus de tare.

Mi-ai răspuns la sărut şi ai încetat să te mai prefaci. Mă doreai şi tu la fel de tare pe cât te doream şi eu.

Capitolul 27

Trenul face aproape două ore din Bristol până în Swansea şi, deşi abia aştept să văd marea, mă bucur de singurătatea care-mi permite să fiu doar eu cu gândurile mele. N-am dormit deloc cât am stat în arest, cu mintea plină de gânduri, aşteptând dimineaţa. Eram îngrozită că, dacă închideam ochii, se întorceau coşmarurile. Aşa că am rămas trează, stând pe salteaua din plastic subţire, şi am ascultat la strigătele şi la foşnetele de pe coridor. De dimineaţă, gardianul mi-a spus că pot să fac un duş, arătându-mi o nişă din beton într-un colţ al aripii pentru femei. Plăcile de faianţă erau ude şi un smoc de păr acoperea gura de scurgere precum un păianjen ce îşi ţesea pânza. Am refuzat oferta, iar duhoarea stătută a arestului încă îmi stă lipită de haine.

M-au interogat din nou, poliţista şi bărbatul mai în vârstă. Erau frustraţi din cauza tăcerii mele, dar nu voiam să fiu nevoită să ofer mai multe detalii.

— Eu l-am ucis, am repetat, nu e suficient?

În cele din urmă, au renunţat şi mi-au spus să mă aşez pe banca de metal de lângă biroul de la intrarea în arestul poliţiei, în timp ce ei purtau discuţii şoptite cu sergentul.

— Te eliberăm pe cauţiune, a spus inspectorul-şef Stevens în cele din urmă, iar eu m-am uitat la el lipsită de orice expresie, până când el mi-a explicat ce înseamnă asta.

Nu mă aşteptam să fiu eliberată şi m-am simţit vinovată pentru cât de uşurată mă simţeam la gândul că mai aveam încă vreo câteva săptămâni de libertate.

Cele două femei de vizavi de mine coboară la Cardiff încărcate cu cumpărături şi cu haine pe care aproape că şi le uită în compartiment. Lasă în urmă un exemplar din *Bristol Post*, iar eu întind mâna şi-l iau, dorindu-mi doar pe jumătate să-l citesc.

E chiar pe prima pagină: *Autorul accidentului de acum un an,*

arestat.

Respiraţia mi se accelerează şi citesc rapid articolul, căutându-mi numele, după care las să-mi scape un oftat de uşurare când nu-l văd tipărit în ziar.

O femeie cam de treizeci şi ceva de ani a fost arestată în legătură cu moartea lui Jacob Jordan, în vârstă de cinci ani, care a murit în luna noiembrie 2012 ca urmare a accidentului din Fishponds. Femeia a fost eliberată pe cauţiune, urmând să se prezinte la poliţia din Bristol luna următoare.

Îmi imaginez acest ziar în toate casele din Bristol: familiile scuturând din cap şi trăgându-şi copiii mai aproape. Citesc articolul din nou, asigurându-mă că nu am ratat nimic care să poată oferi un indiciu legat de locul în care trăiesc, după care îl împăturesc având grijă ca articolul referitor la caz să se afle în interior.

La staţia de autobuz din Swansea găsesc un coş de gunoi şi împing ziarul sub un strat de cutii de cola şi de ambalaje de mâncare de la fast-food. Tuşul mi s-a luat pe mâini şi încerc să-l şterg, însă degetele îmi rămân pătate cu negru.

Autobuzul către Penfach vine târziu, iar când ajung în sfârşit în sat, deja se întunecă. Magazinul de la poştă este încă deschis şi iau un coş pentru a-mi face câteva cumpărături. Magazinul are două case de marcat, aflate în colţuri opuse, ambele operate de Nerys Maddock, care este ajutată după terminarea orelor de şcoală de fiica ei de şaisprezece ani. Este imposibil să plăteşti plicuri la casa pentru articole de băcănie, aşa cum este imposibil să plăteşti o conservă cu ton şi o pungă cu mere la casa pentru articole poştale, aşa că trebuie să aştepţi ca Nerys să încuie casa de marcat şi să-şi târşâie paşii dintr-un colţ al magazinului în celălalt. Astăzi fiica ei se află în spatele casei pentru articole de băcănie. Umplu un coş cu ouă, lapte şi fructe, iau un sac cu mâncare pentru câini şi aşez cumpărăturile pe tejghea. Îi zâmbesc fetei, care a fost întotdeauna destul de prietenoasă, dar ea îşi ridică privirea dintr-o revistă, însă nu spune nimic. Ochii i se opresc asupra mea, după care coboară din nou spre

tejghea.

— Bună? spun eu, neliniştea mea din ce în ce mai intensă transformând salutul într-o întrebare.

Clopoţelul de deasupra uşii sună şi o femeie mai în vârstă, pe care o cunosc şi eu, intră în magazin. Fata se ridică de jos şi strigă la cineva aflat în cealaltă cameră. Spune ceva în galeză şi câteva secunde mai târziu i se alătură şi Nerys în spatele casei de marcat.

— Bună, Nerys, vreau să cumpăr astea, te rog, spun eu.

Chipul lui Nerys pare la fel de împietrit ca şi cel al fiicei sale, iar eu mă întreb dacă nu cumva s-au certat. Ea priveşte pe lângă mine şi i se adresează femeii din spatele meu.

— *Alla i eich helpu chi?*[7]

Încep o discuţie amândouă. Cuvintele în galeză îmi sunt la fel de străine ca de obicei, dar privirile ocazionale aruncate în direcţia mea şi nemulţumirea de pe faţa lui Nerys fac ca înţelesul lor să fie destul de clar. Vorbesc despre mine.

Femeia se întinde pe lângă mine şi-i dă mărunţiş pentru ziarul pe care-l cumpărase, iar Nerys deschide sertarul de la casă cu un clinchet ascuţit. Îmi ia coşul cu cumpărături şi-l pune în spatele tejghelei, la picioarele ei, după care îşi întoarce privirea de la podea.

Fierbinţeala din obraji îmi arde faţa. Bag portofelul la loc în buzunar şi mă răsucesc, atât de disperată să ies afară din magazin încât dărâm un raft şi trântesc pe jos câteva cutii cu sos, care se rostogolesc în toate părţile. Aud un ţâţâit de nemulţumire înainte de a reuşi să smucesc de uşă şi s-o deschid. Merg cu repeziciune prin sat, fără a privi în stânga sau în dreapta, de teama unei alte confruntări, şi, în momentul în care ajung la parcul de rulote, plâng fără să mă pot controla. Storul care acoperă de obicei vitrina magazinului este tras în sus, ceea ce înseamnă că Bethan e înăuntru, dar nu mă pot urni să intru la ea. Continui să înaintez pe cărarea spre căsuţa mea şi abia atunci îmi dau seama că maşina lui Patrick

[7] *Cu ce te pot ajuta* (în lb. galeză, în original) *(N.t.).*

nu se afla în parcarea parcului de rulote. Nu ştiu de ce mă aşteptam s-o găsesc acolo – nu l-am sunat de la secţia de poliţie, aşa că el nu avea de unde să ştie că m-am întors – dar absenţa ei are darul de a mă umple de presimţiri rele. Mă întreb dacă el a mai rămas la mine acasă sau dacă a plecat imediat ce m-a luat poliţia; dacă el mai vrea sau nu să aibă de-a face cu mine. Mă consolez cu faptul că nu l-ar abandona pe Beau, chiar dacă i-ar fi destul de uşor să se despartă de mine.

Ţin cheia în mână înainte să-mi dau seama că pata roşie ce se întinde pe uşa mea nu este o iluzie optică, cauzată de soarele ce apune, ci e o urmă de vopsea, pictată grosolan pe uşă cu un smoc de iarbă care acum zace aruncat la picioarele mele. Cuvintele au fost mâzgălite în grabă; stropi de vopsea acoperă treapta de piatră din faţa uşii.

PLEACĂ DE-AICI.

Privesc în toate părţile, aproape aşteptându-mă să găsesc pe cineva care mă pândeşte, însă se înserează şi nu pot răzbate cu privirea mai mult de câţiva metri. Mă cutremur şi mă lupt cu cheia, pierzându-mi răbdarea din cauza încuietorii încăpăţânate şi lovind uşa cu putere, din cauza frustrării. O fâşie de vopsea uscată se desprinde şi zboară, iar eu lovesc din nou uşa, din ce în ce mai nervoasă, înfuriindu-mă din ce în ce mai tare, o furie iraţională însă. Fireşte că nu mă ajută cu nimic în timp ce mă lupt cu încuietoarea şi în cele din urmă mă opresc, rezemându-mi fruntea de uşa din lemn până când mă calmez suficient de mult încât să încerc din nou cheia.

Căsuţa se simte rece şi inospitalieră, de parcă s-a alăturat şi ea eforturilor satului de a nu mă primi. Ştiu, fără să mai fi nevoie să-l chem, că Beau nu se află aici, iar când intru în bucătărie pentru a verifica plita, găsesc un bileţel pe masă.

Beau se află într-un adăpost de la clinică. Da-mi un mesaj când te întorci.

P.

Pentru mine este de-ajuns ca să-mi dau seama că totul s-a terminat. Nu-mi pot stăpâni lacrimile ce izvorăsc nestingherite şi strâng din ochi pentru a le opri să mi se scurgă pe obraji. Îmi reamintesc că eu am ales această cale şi că acum trebuie să merg pe ea.

Imitând stilul tăios al lui Patrick, îi trimit şi eu un mesaj alcătuit dintr-o singură propoziţie, iar el îmi răspunde că-l va aduce pe Beau după ce termină munca. Aproape că mă aşteptam ca el să trimită pe altcineva în locul lui, dar în acelaşi timp mi-e şi teamă şi sunt şi nerăbdătoare să-l văd.

Mai am două ore până vine. Afară e întuneric, dar eu nu vreau să rămân înăuntru. Îmi iau haina pe mine şi ies afară.

Plaja este un loc ciudat în care să te afli noaptea. Sus, pe faleză, nu e nimeni, aşa că mă plimb pe malul apei şi intru cu picioarele în apa puţin adâncă, cizmele dispărându-mi timp de câteva secunde de fiecare dată când mă atinge un val. Mai fac un pas în faţă şi apa îmi linge tivul pantalonilor. Simt cum umezeala îmi urcă în sus pe picioare.

După care continui să înaintez.

Panta plajei din Penfach este lină, înaintând sute de metri sau chiar mai mult în mare, înainte ca platforma continentală să se termine şi să-i facă loc celei oceanice. Privesc către orizont şi pun un pas în faţa celuilalt, simţind cum nisipul îmi înghite picioarele. Apa îmi trece de genunchi şi-mi udă mâinile, şi-mi aduc aminte cum mă jucam cu Eve în apa mării, adunând găleţi cu iarbă de mare şi ţopăind pe deasupra valurilor înspumate. Este rece ca gheaţa şi, în timp ce apa mi se învolburează în jurul coapselor, mi se taie răsuflarea, însă merg mai departe. Nu gândesc, pur şi simplu am încetat; doar merg, intru din ce în ce mai mult în apă. Aud un răcnet, însă, dacă vine dinspre mare, nu-mi dau seama dacă încearcă să mă avertizeze ori doar mă cheamă. Acum înaintez mai greu: sunt în apă până la piept şi-mi forţez cu greu picioarele să înainteze prin apa cea grea. După care mă prăbuşesc; păşesc într-un

spaţiu gol şi alunec sub suprafaţa apei. Îmi impun să nu înot, însă vocea mea trece nebăgată în seamă şi braţele încep să mi se zbată după propria lor voinţă. Mă gândesc dintr-odată la Patrick, silit să-mi caute trupul până când mareea îl va arunca pe mal, sfărâmat de stânci şi mâncat de peşti.

De parcă sunt pălmuită, scutur din cap cu violenţă şi iau o gură mare de aer. Nu pot s-o fac. Nu pot fugi toată viaţa de greşelile pe care le-am făcut. Panicată, pierd din vedere malul şi încep să mă zbat rotindu-mă în cerc, înainte ca norii să se mişte şi luna să-mi arate stâncile de deasupra plajei. Încep să înot. M-am îndepărtat şi mai mult de când am părăsit platforma continentală şi, deşi dau cu putere din picioare, căutând un punct de sprijin, nu simt decât apa îngheţată. Un val mă loveşte şi mă înec din cauza apei sărate care mi-a intrat în gură, scuipând-o afară cu violenţă în timp ce tuşesc încercând să respir. Hainele ude mă trag la fund şi nu pot scăpa de cizmele legate cu şireturi, care mă trag şi ele cu putere în adâncuri.

Braţele mă dor şi pieptul parcă mi-e strâns într-o menghină, însă mintea o am limpede şi-mi ţin respiraţia, ridicându-mi capul deasupra apei, concentrându-mă să tai valurile curat cu mâinile. Când ridic privirea şi trag aer în piept cred că am ajuns mai aproape de ţărm, aşa că repet mişcările, din nou şi din nou. Dau cu piciorul în jos şi simt ceva cu degetul mare prin cizmă. Mai dau de câteva ori din mâini şi dau iarăşi cu piciorul în jos, păşind de data asta pe teren solid. Înot şi mă zbat pentru a ieşi afară din mare, având apă sărată în plămâni, în urechi şi în ochi, iar când ajung pe nisip uscat, mă ghemuiesc şi mă sprijin în cele patru membre, pentru a-mi găsi echilibrul înainte de a mă sălta în picioare. Tremur fără să mă pot controla: de la frig şi de la realizarea faptului că am fost capabilă să fac ceva de neiertat.

Când ajung la căsuţă, mă dezbrac de haine şi le las pe podeaua din bucătărie. Îmi iau altele călduroase şi uscate, după care cobor iar la parter şi aprind focul. Nu-l aud pe Patrick când se apropie, dar îl aud pe Beau lătrând şi, înainte ca Patrick să bată, eu am şi deschis

uşa larg. Mă las în jos pentru a-l mângâia pe Beau şi pentru a-mi ascunde nesiguranţa de a-l vedea pe Patrick din nou.

— Vrei să intri? spun eu, atunci când în cele din urmă reuşesc să mă ridic.

— Ar trebui să mă întorc.

— Doar un minut. Te rog.

Se opreşte, după care intră în casă şi trage uşa, închizând-o în urma lui. Nu face niciun gest cum că ar vrea să se aşeze, aşa că rămânem amândoi în picioare pentru o secundă sau două, cu Beau aşezat pe podea, între noi. Patrick se uită pe lângă mine în bucătărie, acolo unde o baltă de apă s-a scurs din hainele mele ude leoarcă. O expresie de confuzie i se aşterne pe faţă, dar nu spune nimic, iar atunci îmi dau seama că orice sentimente ar fi avut el pentru mine, acum au dispărut. Lui nu-i pasă de ce am hainele ude, de ce chiar şi din haina pe care mi-a dat-o el picură apă. Tot ce contează pentru el este îngrozitorul secret pe care l-am ţinut ascuns faţă de el.

— Îmi pare rău, total nepotrivit, dar sincer.

— Pentru ce?

N-are de gând să accepte totul prea uşor.

— Pentru că te-am minţit. Ar fi trebuit să-ţi spun că am… Nu pot termina fraza, însă Patrick continuă el.

— Omorât pe cineva?

Închid ochii. Când îi deschid, Patrick se îndepărtează de mine.

— N-am ştiut cum să-ţi spun, zic eu, cuvintele năvălind cu putere în graba mea de a vorbi. Am fost îngrozită de ceea ce ai fi putut crede.

Clatină din cap, de parcă n-ar şti ce să creadă despre mine.

— Spune-mi un singur lucru: ai plecat de lângă acel băiat? Accidentul îl pot accepta, dar ai plecat de la locul accidentului, fără să te opreşti să-l ajuţi?

Privirea lui o cercetează pe a mea, în căutarea unui răspuns pe care nu i-l pot da.

— Da, spun eu. Da, am plecat.

Trage de uşă cu o asemenea forţă încât fac un pas în spate, după care dispare.

Capitolul 28

Ai rămas la mine acasă, în acea primă noapte. Am tras pătura peste noi şi am rămas întins lângă tine, privindu-te cum dormeai. Aveai o expresie liniştită şi netulburată; mişcări uşoare se vedeau pe sub pielea străvezie a pleoapelor tale. Când dormeai, nu mai trebuia să mă prefac şi să mă arăt distant, ca nu cumva tu să-ţi dai seama că mă îndrăgosteam de tine. Îţi puteam mirosi părul, îţi puteam săruta buzele, îţi puteam simţi respiraţia uşoară ce-mi atinge trupul. Când dormeai, erai perfectă.

Ai zâmbit înainte chiar să te fi trezit din somn. Te-ai întins după mine pur şi simplu, iar eu am rămas întins pe spate şi te-am lăsat să faci dragoste cu mine. Pentru prima dată, mi-am dat seama că mă bucur să găsesc pe cineva alături de mine dimineaţa şi că nu-mi doresc să pleci. Dacă n-ar fi fost un lucru absurd, ţi-aş fi spus chiar atunci, pe loc, că te iubesc. În schimb, ţi-am pregătit micul dejun, după care te-am luat înapoi în pat, ca să te fac să-ţi dai seama cât de mult de doresc.

Am fost foarte mulţumit atunci când tu m-ai întrebat dacă putem să ne vedem din nou. Însemna că nu mai trebuia să petrec încă o săptămână de unul singur, aşteptând să se facă momentul potrivit ca să te sun. Aşa că te-am lăsat să crezi că tu erai cea care e la conducere şi am ieşit împreună în seara aia, şi apoi din nou, peste două zile. Nu peste mult timp, deja veneai la mine în fiecare seară.

— Ar trebui să-ţi laşi aici câteva lucruri, am spus eu într-o zi.

Tu te-ai arătat surprinsă, iar eu mi-am dat seama că încălcasem regulile: nu bărbaţii sunt cei care se grăbesc într-o relaţie. Dar, când mă întorceam de la serviciu în fiecare zi, singurul semn al faptului că trecusei pe-acolo era o cană spălată şi pusă la scurs, iar această efemeritate mă neliniştea. Nu aveai niciun motiv să te întorci acolo, nimic care să te ţină acolo.

În noaptea aceea ai adus cu tine o geantă mică, ai aşezat o periuţă

de dinţi în paharul din baie şi lenjerie intimă curată în sertarul pe care-l golisem pentru tine. Dimineaţă, ţi-am adus ceai şi te-am sărutat înainte să plec la serviciu şi ţi-am tot simţit gustul lipit de buzele mele în timp ce mergeam cu maşina către birou. Am sunat acasă când m-am aşezat la biroul meu şi mi-am putut da seama după glasul tău răguşit că tu te întorseseşi la culcare.

— Ce s-a întâmplat? ai spus tu.

Cum puteam să-ţi spun că voiam doar să-ţi aud vocea din nou?

— Ai putea să faci patul astăzi? am spus. Nu-l faci niciodată.

Ai râs, iar eu mi-am dorit să nu fi sunat. Când am ajuns acasă, am urcat direct la etaj, fără să-mi mai scot pantofii. Dar totul era în regulă: periuţa ta de dinţi era acolo.

Am făcut loc pentru tine în şifonier şi încet, încet tu ai început să-ţi aduci din ce în ce mai multe haine.

— N-o să rămân diseară, ai spus tu într-o zi, în timp ce eu mă aşezasem pe pat pentru a-mi pune cravata.

Stăteai în pat ridicată pe jumătate, bându-ţi ceaiul, cu părul ciufulit şi cu machiajul de cu o seară în urmă în jurul ochilor.

— Ies cu nişte colegi de la curs.

N-am spus nimic, eram concentrat să-mi fac un nod perfect la cravata mea de culoare albastru-închis.

— E în regulă, da?

Eu m-am întors.

— Ştii că astăzi se împlinesc exact trei luni de când ne-am întâlnit la Asociaţia Studenţilor?

— Chiar?

— Am rezervat o masă la Le Petit Rouge pentru diseară. Localul ăla unde am mers prima oară?

M-am ridicat în picioare şi mi-am pus haina pe mine. Ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi, doar nu există niciun motiv ca tu să-ţi aminteşti o ocazie atât de neimportantă ca aceea.

— Îmi amintesc!

Ai lăsat ceaiul jos şi ai dat pilota la o parte, mergând prin pat în

patru labe şi rămânând aşezată pe genunchi lângă locul în care stăteam eu. Erai goală, iar când ţi-ai aruncat braţele să mă cuprinzi, ţi-am putut simţi fierbinţeala sânilor prin cămaşă.

— Îmi amintesc absolut totul din acea zi: ce gentleman ai fost şi cât de mult mi-am dorit să ieşim din nou împreună.

— Am ceva pentru tine, am spus eu brusc.

Speram că încă se mai afla în sertarul noptierei de lângă pat. Am pipăit înăuntru şi am găsit-o în fund, sub un pachet de prezervative.

— Uite.

— E ceea ce cred eu?

Ai rânjit şi ai lăsat cheia să se legene în aer. Mi-am dat seama că nu mă gândisem să fi scos brelocul lui Marie, iar inimioara din argint s-a răsucit prin aer.

— Eşti aici în fiecare zi. Ai putea să ai şi-o cheie.

— Mulţumesc. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Trebuie să plec la serviciu. Distracţie plăcută diseară.

Te-am sărutat după aceea.

— Nu, anulez planurile. Te-ai chinuit atâta să aranjezi totul – mi-ar plăcea tare mult să luăm cina diseară în oraş. Iar acum că am şi asta, ai ridicat tu cheia, o să fiu aici când o să te întorci de la muncă.

Durerea de cap începuse să-mi treacă pe când mă îndreptam către serviciu, dar nu mi-a trecut cu totul decât atunci când am sunat la Le Petit Rouge şi am rezervat o masă pentru seara aceea.

Te-ai ţinut de cuvânt şi m-ai aşteptat acasă la mine când m-am întors de la lucru, îmbrăcată cu o rochie care se mula provocator pe curbele tale şi care-ţi punea în valoare picioarele lungi şi bronzate.

— Cum arăt?

Ai făcut o piruetă şi ai rămas acolo, surâzându-mi, cu o mână aşezată pe un şold.

— Adorabil.

Lipsa de entuziasm din glasul meu era evidentă, iar tu ai renunţat la postura de model. Umerii ţi s-au lăsat uşor în jos şi ţi-ai

trecut o mână ca pentru a-ţi netezi rochia.

— E prea strâmtă?

— Arăţi bine, am spus eu. Ce altceva ţi-ai mai luat cu tine?

— E prea strâmtă, aşa-i? Nu mai am decât jeanşii de ieri şi un maiou curat.

— Perfect, am spus eu, păşind înainte pentru a te săruta. Picioare ca ale tale ies mai bine în evidenţă în pantaloni, iar tu arăţi senzaţional în jeanşii ăia. Dă fuga şi schimbă-te şi mergem să bem ceva înainte de cină.

Mă temusem că fusese o greşeală să-ţi dau şi ţie o cheie, dar părea că să ai grijă de casă reprezenta pentru tine o noutate din cele mai plăcute. De multe ori, ajungeam acasă şi mirosea a prăjituri proaspăt coapte sau a pui la cuptor şi, deşi aveai doar cunoştinţe de bază în materie de gătit, învăţai repede. Când ceva din ce făceai tu se dovedea lipsit de orice gust, îl dădeam deoparte, iar tu te străduiai mai mult cu următoarea ocazie. Te-am găsit într-o zi studiind o carte de bucate, cu un pix şi o foaie de hârtie alături.

— Ce-o fi rântaşul? ai întrebat.

— Eu de unde să ştiu?

Avusesem o zi dificilă şi eram obosit.

Tu păreai că nu-ţi dai seama.

— Pregătesc lasagna. Aşa cum trebuie, nu cu sos cumpărat. Am toate ingredientele, dar e ca şi cum reţeta ar fi scrisă într-o limbă străină.

M-am uitat la mâncarea întinsă pe blatul de gătit: ardei roşii strălucitori, roşii, morcovi şi carne tocată crudă. Legumele rămăseseră în pungile de hârtie maro de la băcănie şi chiar şi carnea arăta de parcă fusese luată de la măcelar, nu de la un supermarket. Probabil că-ţi petrecuseşi toată după-amiaza pentru a le găsi.

Nu ştiu ce m-a făcut să vreau să-ţi stric buna dispoziţie. Probabil că era ceva în legătură cu mândria de pe chipul tău, ori poate felul în care părea că te afli în largul tău, atât de sigură pe tine. Prea

sigură pe tine.

— Nu prea mi-e foame.

Ţi-a căzut fata, iar eu m-am simţit dintr-odată mai bine, de parcă îmi dezlipisem o fâşie de leucoplast, ori îmi smulsesem coaja de pe o bubă sâcâitoare.

— Îmi pare rău, am spus eu. Te-ai agitat mult cu pregătirile?

— Nu, e-n regulă, ai spus tu, dar era evident că te supărasem. Ai închis cartea. O să fac lasagna altă dată.

Speram că n-o să-ţi petreci toată seara supărată, însă părea că deja îţi trecuse şi ai deschis o sticlă de vin ieftin, din cel care-ţi plăcea ţie. Eu mi-am turnat un deget de whisky şi m-am aşezat vizavi de tine.

— Nu-mi vine să cred că voi absolvi luna viitoare, ai spus tu. A trecut atât de repede.

— Te-ai mai gândit la ce-o să faci în continuare?

Tu ai strâmbat din nas.

— Nu prea. O să-mi iau o vacanţă în vară, probabil că o să călătoresc.

Era pentru prima dată când auzeam că-ţi doreai să pleci undeva şi m-am întrebat cine îţi plantase ideea asta în cap; şi cu cine plănuiai să pleci.

— Am putea să mergem în Italia, am spus eu. Mi-ar plăcea să te duc la Veneţia. O să-ţi placă arhitectura şi mai sunt şi nişte galerii de artă incredibile acolo.

— Ar fi minunat. Sarah şi Izzy pleacă în India pentru o lună, aşa că m-aş putea duce şi eu cu ele vreo două săptămâni, ori poate c-aş putea călători cu trenul prin toată Europa.

Ai râs.

— Of, nu ştiu ce să zic. Vreau să fac de toate, asta-i problema!

— Poate c-ar trebui să mai aştepţi o vreme.

Am plimbat un pic restul de whisky pe fundul paharului.

— La urma urmei, toată lumea o să fie plecată în vacanţă pe timpul verii, după care vă veţi întoarce toţi şi veţi începe să vă căutaţi de lucru în acelaşi timp. Poate c-ar trebui s-o iei înaintea

tuturor, cât ei umblă haihui în jurul lumii.

— Poate.

Îmi puteam da seama că nu erai prea convinsă.

— M-am tot gândit la ce se va întâmpla când vei pleca de la Universitate şi am ajuns la concluzia că ar trebui să te muţi aici cu totul.

Tu ai ridicat dintr-o sprânceană, de parcă ideea nu-ţi displăcea deloc.

— E logic: practic aproape locuieşti aici deja şi n-o să reuşeşti niciodată să ajungi să-ţi permiţi să locuieşti singură cu genul de serviciu pe care vrei tu să-l găseşti, aşa că vei ajunge într-un final să locuieşti în vreun apartament murdar, la comun cu alţii.

— Urma să mă întorc acasă pentru o perioadă, ai spus tu.

— Sunt surprins că mai vrei să ai ceva de-a face cu mama ta, după ce te-a împiedicat să te mai vezi cu tatăl tău.

— Este o femeie bună, ai spus tu, însă acum te arătai ceva mai puţin sigură pe tine.

— Ne simţim bine împreună, am spus eu. De ce să schimbăm asta? Mama ta locuieşte la mai mult de o oră distanţă – aşa că de-abia o să ne mai putem vedea. Nu mai vrei să fim împreună?

— Normal că vreau!

— Te-ai putea muta aici şi atunci n-o să mai trebuiască să te preocupe banii. Eu m-aş ocupa de facturi şi tu te-ai putea concentra pe alcătuirea unui portofoliu propriu şi ai putea începe să-ţi vinzi sculpturile.

— Dar n-ar fi corect faţă de tine – va trebui să contribui şi eu cu ceva.

— Ai putea găti din când în când, presupun, şi să dai o mână de ajutor la păstrarea curăţeniei în casă, dar nu va fi neapărat nevoie. Pentru mine va fi suficient să mă trezesc dimineaţa şi să te găsesc alături de mine, iar seara să fii tot aici, când mă întorc de la lucru.

Un zâmbet începea să ţi se întindă pe toată faţa.

— Eşti sigur?

— N-am mai fost atât de sigur niciodată.

Te-ai mutat la mine în ultima zi a semestrului, după ce ţi-ai dezlipit posterele de pe pereţi şi ţi-ai împachetat lucrurile şi le-ai adus cu o maşină pe care ai împrumutat-o de la Sarah.

— O să-mi iau restul lucrurilor de la mama la sfârşitul săptămânii viitoare, ai spus tu. Aşteaptă, mi-a mai rămas încă un lucru în maşină. Un fel de surpriză pentru tine. Pentru noi.

Ai ieşit în fugă pe uşă şi ai deschis uşa de la maşină din dreptul pasagerului, iar acolo se afla o cutie din carton, băgată în spaţiul de la picioare. Ai adus-o în braţe în casă, ţinând-o cu atâta grijă încât am presupus că înăuntru se află ceva fragil, dar când mi-ai pus-o în braţe mi-am dat seama că este mult prea uşoară pentru a conţine ceva din ceramică sau din sticlă.

— Deschide-o. Aproape că nu mai puteai sta locului de nerăbdare.

Am ridicat capacul din carton al cutiei şi înăuntru am dat de un mic ghem pufos, care se uita în sus la mine.

— E o pisică, am spus eu pe un ton lipsit de intonaţie.

N-am înţeles niciodată atracţia faţă de animale, mai ales pentru câinii şi pisicile domestici, care lasă păr peste tot şi au nevoie de plimbări, de afecţiune şi de atenţie.

— Este un motănel! ai spus tu. Nu-i aşa că e cel mai drăgălaş lucru posibil?

Ai scos puiul din cutie şi l-ai strâns la piept.

— Pisica lui Eve a fătat câţiva pui, deşi noi nu ne aşteptam, iar acum deja sunt daţi toţi, însă mi-a păstrat şi mie unul. Îl cheamă Gizmo.

— Nu ţi-a trecut prin cap să mă întrebi şi pe mine înainte să-mi aduci o pisică în casă?

Nu m-am deranjat să-mi temperez vocea, iar tu ai început să plângi în aceeaşi secundă. Era o tactică atât de patetică şi de transparentă, încât eu m-am înfuriat şi mai tare.

— N-ai văzut niciunul din afişele alea pe care scrie să te gândeşti bine înainte să aduci un animal de companie în casă? Nici nu-i de mirare că atât de multe animale sunt abandonate – din cauza unor oameni ca tine, care iau decizii impulsive!

— Am crezut că o să-ţi placă de el, ai spus tu, încă plângând. M-am gândit că o să-mi ţină companie cât timp tu eşti plecat la serviciu – s-ar putea uita la mine cum pictez.

M-am oprit. Mi-a trecut şi mie atunci prin cap că pisoiul ar putea să te ţină ocupată cât timp lipsesc eu de-acasă. Poate că până la urmă m-aş putea obişnui şi eu cu el, dacă asta te-ar mulţumi.

— Doar să te asiguri că stă departe de costumele mele, am spus eu.

Am urcat la etaj şi, când m-am întors, tu deja aşezaseşi un coş pentru pisici şi două boluri în bucătărie, plus o cutie cu nisip pentru nevoile pisoiului, lângă uşă.

— Doar până când se obişnuieşte să facă afară, ai spus tu.

Aveai o privire precaută şi în momentul acela mă enervasem pentru că te lăsasem să mă vezi pierzându-mi controlul. M-am forţat să mângâi pisoiaşul şi te-am auzit cum scoţi un oftat de uşurare. Ai venit lângă mine şi ţi-ai strecurat braţele în jurul meu.

— Mulţumesc.

M-ai sărutat în felul acela care avea întotdeauna ca rezultat o partidă de sex, iar când eu te-am împins în jos cu blândeţe, aşezându-mi mâna pe umărul tău, tu te-ai lăsat în genunchi fără niciun murmur de protest.

Ai devenit obsedată de pisoiaş. Mâncarea lui, jucăriile lui, chiar şi rahatul ăla de tăviţă cu nisip erau cumva mai interesante decât să faci curăţenie prin casă sau să pregăteşti cina. Mult mai interesante decât să vorbeşti cu mine. Petreceai seri întregi jucându-te cu el, târând şoareci din pluş legaţi de o bucată de sfoară pe podea. Îmi spuneai că lucrezi la portofoliul tău de lucrări în timpul zilei, însă când veneam acasă de la serviciu, îţi găseam lucrurile împrăştiate prin toată sufrageria, aşa cum le lăsaseşi şi cu o zi în urmă.

La două săptămâni după ce te-ai mutat la mine, am venit acasă şi am găsit un bilet pe masa din bucătărie.

Am ieşit cu Sarah. Nu mă aştepta!

Vorbisem, aşa cum făceam de fiecare dată, de două sau de trei ori cu tine în acea zi, însă ţie nu-ţi trecuse prin cap să-mi spui şi mie. Nu mi-ai lăsat nimic de mâncare, aşa că am presupus că tu urma să mănânci cu Sarah şi nu te mai preocupase atunci ce puteam eu să mănânc. Am luat o bere din frigider. Pisoiaşul a mieunat şi a încercat să mi se caţere pe pantaloni, înfigându-şi ghearele în piciorul meu. Am scuturat din picior şi el a căzut pe podea. L-am închis în bucătărie şi m-am întors la televizor, însă nu mă puteam concentra. Tot ce-mi venea în minte întruna era ultima dată când tu ieşiseşi în oraş cu Sarah: viteza cu care ea dispăruse cu un tip pe care doar ce-l întâlnise şi uşurinţa cu care tu ai venit acasă cu mine.

Nu mă aştepta.

Nu-ţi cerusem să te muţi cu mine ca să-mi petrec serile de unul singur. Mai fusesem luat o dată drept prost de către o femeie – nu aveam de gând să las să se mai întâmple încă o dată. Mieunatul continua şi eu m-am dus să mai îmi iau o bere. Puteam auzi pisoiul în bucătărie şi am împins uşa cu putere, trimiţându-l târâş pe podea. Era o imagine comică şi m-a înveselit pe moment, până când m-am întors în sufragerie şi am început să mă uit la dezordinea pe care o lăsaseşi pe duşumea. Făcuseşi o încercare vagă de a strânge nişte lucruri într-un colţ al camerei, dar acolo se mai afla o bucată de lut pe o foaie de ziar – fără îndoială imprimând tuşul pe duşumeaua din lemn – şi borcane de gem pline cu substanţe întunecate la culoare, adunate şi aşezate unele peste altele într-o cutie din lemn.

Pisoiul miorlăia. Am mai luat o înghiţitură de bere. La televizor era un documentar despre viaţa în sălbăticie, iar acolo am văzut cum o vulpe sfâşia în bucăţi un iepure. Am dat volumul mai tare, însă tot mai puteam auzi pisoiul mieunând. Sunetul acela a început să mă zgârie pe creier, până când fiecare plânset făcea să-mi crească furia din ce în ce mai tare; o furie albă şi rece, de care eram

conştient, dar asupra căreia nu aveam niciun control. M-am ridicat şi am mers la bucătărie.

Era trecut de miezul nopţii când ai ajuns acasă. Eu stăteam pe întuneric în bucătărie, ţinând o sticlă de bere goală în mână. Te-am auzit cum ai închis uşa cu mare grijă, cum ţi-ai tras în jos fermoarul de la cizme şi cum ai mers prin hol în vârful picioarelor, până în bucătărie.

— Te-ai distrat bine?

Ai ţipat şi ar fi fost chiar nostim dacă nu aş fi fost atât de furios pe tine.

— Isuse, Ian, m-ai speriat de moarte! Ce faci aici, pe întuneric?

Ai aprins lumina şi becul fluorescent a pâlpâit şi s-a aprins.

— Te aşteptam.

— Ţi-am spus că vin târziu.

Era o uşoară ezitare în vocea ta şi m-am întrebat cât de mult băuseşi.

— Am mers cu toţii la Sarah după ce am plecat din pub şi… Mi-ai văzut expresia de pe faţă şi te-ai oprit. Ce s-a întâmplat?

— Te-am aşteptat ca să nu fii singură când o să-l găseşti, am spus eu.

— Să găsesc ce? Dintr-odată, părea că te-ai trezit. Ce s-a întâmplat?

Am arătat cu degetul spre podea, lângă tăviţa pentru nevoi, unde pisoiul zăcea lat şi nemişcat. Trupul îi înţepenise într-o oră sau două cât se scurseseră, iar un picior îi rămăsese ridicat.

— Gizmo! Ţi-ai dus repede mâinile la gură şi am crezut atunci că ţi s-a făcut rău. Of, Doamne! Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat ca să te liniştesc.

— Nu ştiu. M-am întors de la serviciu şi el vomita în sufragerie. Am căutat pe internet ce i-ar putea face bine, dar într-o jumătate de oră era mort. Îmi pare foarte rău, Jennifer, ştiu cât de mult îl iubeai.

Acum plângeai, lacrimile curgându-ţi pe cămaşa mea în timp ce

te ţineam strâns în braţe.

— Era bine când am ieşit eu. Te-ai uitat în sus la mine, căutând un răspuns pe faţa mea. Nu înţeleg ce s-a putut întâmpla.

Probabil că ai zărit o umbră de ezitare pe chipul meu, pentru că te-ai tras de lângă mine.

— Ce? Ce încerci să-mi ascunzi?

— Probabil că nu e nimic, am spus eu. Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile pentru tine.

— Spune-mi!

Am oftat.

— Când am venit acasă, l-am găsit în sufragerie.

— L-am închis în bucătărie, aşa cum procedez de fiecare dată, ai spus tu, deşi începeai deja să te îndoieşti de spusele tale.

Am ridicat din umeri.

— Uşa era deschisă când am ajuns acasă. Iar Gizmo rupsese câteva fâşii de ziar din teancul pe care l-ai lăsat lângă bancul tău de lucru. Era evident că fusese captivat de el. Nu ştiu ce se afla în acel borcan de gem cu etichetă roşie, însă capacul era desfăcut şi Gizmo era băgat cu nasul în el.

Tu te-ai albit la faţă.

— Este smalţul pentru figurinele mele.

— E toxic?

Ai încuviinţat din cap.

— Are carbonat de bariu în el. Este un amestec foarte periculos şi mă asigur întotdeauna, întotdeauna, că-l păstrez la loc sigur. Of, Doamne, e vina mea. Săracul Gizmo.

— Scumpo, nu trebuie să te învinovăţeşti.

Te-am luat iar în braţe şi te-am ţinut aproape, sărutându-ţi părul. Miroseai îngrozitor a fum de ţigară.

— A fost un accident. Te străduieşti prea tare. Ar fi trebuit să rămâi să-ţi termini lucrarea, cât timp aveai toate astea împrăştiate – n-ar fi înţeles şi Sarah dacă i-ai fi explicat?

Te-ai rezemat de mine şi suspinele au început să se potolească.

Ţi-am scos haina şi ţi-am pus geanta pe masă.

— Haide; hai să mergem sus. O să mă trezesc de dimineaţă înaintea ta şi o să mă ocup atunci de Gizmo.

În dormitor n-ai mai spus nimic şi te-am lăsat să te speli pe dinţi şi pe faţă. Am stins lumina şi m-am băgat în pat, iar tu te-ai cuibărit lângă mine, ca un copil. Îmi făcea o foarte mare plăcere faptul că aveai atâta nevoie de mine. Am început să-ţi desenez cercuri cu degetele pe spate şi să te sărut pe gât.

— Te superi dacă n-o facem în noaptea asta? ai spus tu.

— Va fi de ajutor, am spus eu. Vreau să te fac să te simţi mai bine.

Ai rămas nemişcată sub mine, dar când te-am sărutat, n-am primit niciun răspuns din partea ta. Am intrat în tine şi am împins cu putere, dorindu-mi să-ţi provoc o reacţie – orice reacţie – dar tu ai închis ochii şi n-ai scos niciun sunet. Mi-ai răpit toată plăcerea, dar egoismul tău doar m-a făcut să te fut şi mai tare.

Capitolul 29

— Ce-i asta?

Ray stătea în spatele lui Kate şi privea la cartea de vizită pe care ea o răsucea între degete.

— Ceva ce ţinea Gray în portofel. Când am scos-o afară, ea s-a cam albit la faţă, de parcă era şocată că se găseşte acolo. Încerc să-mi dau seama ce e.

Bucata de carton era de mărimea unei cărţi de vizită normale. Era de culoare bleu, cu două rânduri de text ce reprezentau o adresă din centrul Bristolului, dar nimic altceva în rest. Ray i-o luă lui Kate din mână şi-o frecă între arătător şi degetul mare.

— E o carte de vizită foarte ieftină, spuse el. Ai idee al cui logo e ăsta?

Pe partea din faţă a cărţii, tipărite cu cerneală neagră, se aflau două figuri ce reprezentau un opt incomplet, care se îmbinau unul cu altul.

— N-am idee. Nu-l recunosc.

— Să-nţeleg că adresa n-a ieşit cu nimic în evidenţă când am căutat-o în baza noastră de date?

— Nimic relevant şi niciun rezultat de pe lista votanţilor.

— O carte de vizită mai veche a ei?

El scrută cu privirea din nou cartea de vizită.

Kate scutură din cap.

— Nu, dacă mă iau după reacţia ei atunci când am scos-o afară. A declanşat ceva – ceva ce ea nu dorea ca eu să ştiu.

— Bun, hai să mergem, atunci.

Ray se îndreptă cu paşi mari înspre dulapul metalic de pe perete şi luă de acolo un set de chei de maşină.

— Nu există decât un singur mod de a rezolva problema.

— Unde mergem?

Ray ridică acea carte de vizită bleu drept răspuns, iar Kate îşi

înşfăcă haina şi o luă la fugă după el.

*

Le luă ceva timp până găsiră numărul 127 de pe Grantham Street, o casă semidecomandată din cărămidă roşie aşezată într-un aparent nesfârşit şir de case identice, în care numerele impare erau la o distanţă inexplicabil de mare de echivalentele lor pare de peste drum. Rămaseră un moment în faţa ei, contemplând grădina plină de arbuşti din faţă şi plasele cenuşii aşezate la toate ferestrele pentru a împiedica insectele să pătrundă înăuntru. În grădina alăturată se aflau două saltele ce furnizau un loc de odihnă excelent pentru o pisică vigilentă, care mieună în timp ce ei străbăteau cărarea care ducea la uşa din faţă. Spre deosebire de casele alăturate, care aveau uşi ieftine din PVC, cea de la numărul 127 avea o uşă din lemn vopsită într-o culoare plăcută, cu vizor. Nu se vedea pe nicăieri o fantă pentru scrisori, dar fixată pe peretele de lângă uşă se găsea o cutie poştală din metal, a cărei uşă era încuiată cu un lacăt.

Ray apăsă butonul de la sonerie. Kate băgă mâna în buzunar pentru a scoate la iveală insigna de poliţist, însă Ray îşi aşeză mâna peste a ei.

— Mai bine nu, spuse el, nu până nu vedem cine locuieşte aici.

Auziră zgomot de paşi pe podeaua acoperită cu gresie. Paşii se opriră, iar Ray privi drept prin mica gaură a vizorului aflat în centrul uşii. La orice verificare ar fi fost supuşi, era clar că trecuseră, căci după doar vreo două secunde, Ray auzi uşa descuindu-se. O a doua încuietoare fu descuiată, iar uşa se deschise vreo zece centimetri, oprită fiind de un lanţ. Extraordinarele măsuri de securitate îl făcuseră pe Ray să se aştepte la o persoană în vârstă, dar femeia care-i privea de după fanta rămasă între uşă şi toc era cam de aceeaşi vârstă cu el. Purta o rochie petrecută, cu model, iar pe deasupra aveau un cardigan bleumarin şi o eşarfă galben-deschis înfăşurată în jurul gâtului şi legată cu un nod.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut o prietenă, spuse Ray. O cheamă Jenna Gray. Locuia pe strada asta, dar nu-mi pot aminti sub niciun chip la ce număr. Presupun că n-o cunoaşteţi, nu-i aşa?

— Mă tem că nu.

Ray aruncă o privire în casă peste umărul femeii, iar ea mai închise un pic uşa, privindu-l drept în ochi şi susţinându-i privirea.

— Locuiţi aici de mult? întrebă Kate, ignorând reticenţa femeii.

— De suficient de mult timp, spuse femeia cu asprime. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi…

— Ne cerem scuze că v-am deranjat, zise Ray, apucând-o pe Kate de braţ. Hai, dragă, să mergem. Mai dau câteva telefoane – să vedem dacă putem da de adresa ei.

Îşi scoase demonstrativ telefonul chiar în faţă.

— Dar…

— Oricum, mulţumim, spuse Ray, înghiontind-o pe Kate.

— Bine, zise ea, dându-şi şi ea seama în sfârşit de tactica lui. Mai dăm câteva telefoane. Mulţumim pentru timpul acordat.

Femeia închise uşa hotărâtă şi Ray auzi două chei răsucite în broaşte, una după alta. O ţinu pe Kate de braţ până când ajunseră în siguranţă în afara razei vizuale a femeii, fiind conştienţi de apropierea dintre ei.

— Ce crezi? zise Kate, când intrară în maşină. Un loc în care a locuit şi Jenna odată? Sau femeia de aici ştie mai multe decât vrea să spună?

— Oho, ştie ea ceva, sunt sigur, spuse Ray. Ai văzut cu ce era îmbrăcată?

Kate se gândi pentru un moment.

— Cu o rochie şi cu un cardigan de culoare închisă.

— Altceva?

Kate clătină din cap, nesigură.

Ray apăsă un buton al telefonului, iar ecranul se trezi la viaţă. I-l întinse lui Kate.

— I-ai făcut o poză?

Ray rânji. Întinse mâna mări fotografia, arătând cu degetul înspre nodul de la eşarfa galbenă a femeii, acolo unde se afla un mic semn de formă rotundă.

— O insignă metalică, spuse el.

Mări din nou imaginea şi dintr-odată totul deveni clar. Două linii groase, de culoare neagră, asemănătoare cu două opturi, unul dintre ele fiind inserat în celălalt.

— Simbolul de pe cartea de vizită! spuse Kate. Bună treabă.

— Fără îndoială că Jenna are o anumită legătură cu această casă, zise Ray. Dar care?

Capitolul 30

N-am înţeles niciodată de ce te arătai atât de dornică să fac cunoştinţă cu familia ta. O urai pe mama ta şi, deşi vorbeai cu Eve o dată sau de două ori pe săptămână, ea n-a făcut niciodată vreun efort să vină la Bristol, aşa că de ce-ar fi trebuit ca tu să mergi la Oxford de fiecare dată când ea voia ca tu să fii acolo? Însă tu te duceai, ca o fetiţă cuminte, părăsindu-mă pentru o noapte – câteodată chiar mai multe – în timp ce tu-i şopteai cuvinte drăgăstoase burticii ei din ce în ce mai proeminente şi, fără îndoială, flirtând în acelaşi timp cu soţul ei cel bogătan. De fiecare dată mi-ai cerut să vin cu tine şi de fiecare dată eu te-am refuzat.

— Vor începe să creadă că tu nu eşti decât o invenţie a mea, spuneai tu.

Zâmbeai, vrând să arăţi că glumeşti, însă în glasul tău se simţea şi o urmă de disperare.

— Vreau să petrec Crăciunul alături de tine – anul trecut nu m-am simţit la fel de bine, pentru că tu lipseai.

— Atunci rămâi aici, cu mine.

Era o alegere simplu de făcut. De ce nu eram de-ajuns pentru tine?

— Dar vreau să fiu şi alături de familia mea. Nici măcar nu trebuie să rămânem peste noapte – am putea merge doar la masa de prânz.

— Şi să nu bem ceva? Ce mai masă de Crăciun ar mai fi!

— Conduc eu. Te rog, Ian, chiar vreau să mergi şi tu cu mine, ca să te prezint.

Aproape că m-ai implorat. Începuseşi, încet, încet, să renunţi la machiajul pe care obişnuiai să-l porţi înainte, dar în acea zi erai dată cu ruj, iar eu m-am uitat cum ţi se arcuia linia gurii în timp ce încercai să mă convingi.

— Bine, am spus, ridicând din umeri. Dar Crăciunul următor îl

vei petrece doar cu mine.

— Mulţumesc!

Te-ai înviorat toată şi m-ai îmbrăţişat.

— Presupun că va trebui să cumpărăm cadouri. Un fel de glumă, având în vedere cât de mulţi bani au ei.

— Totul este aranjat, ai spus tu, prea bucuroasă ca să simţi tonul meu acid. Eve nu-şi doreşte decât chestii parfumate, iar Jeff se mulţumeşte cu o sticlă de whisky scoţian. Sincer, totul va fi în regulă. O să-ţi placă tare mult de ei.

Mă îndoiam. Auzisem mai mult decât suficient despre „Lady Eve" pentru a-mi putea face singur o idee despre ea, deşi eram tare curios să aflu ce te făcea pe tine să fii atât de obsedată de ea. N-am considerat niciodată că lipsa fraţilor ar putea fi o pierdere şi mă irita foarte tare faptul că vorbeai cu Eve atât de des. Intram adesea în bucătărie în timp ce tu vorbeai cu ea la telefon şi, dacă tu te opreai brusc din vorbit, îmi dădeam seama imediat că discutaţi despre mine.

— Ce-ai mai făcut astăzi? am spus eu, schimbând subiectul.

— Am avut o zi excelentă. Am mers la un prânz al artizanilor la Three Pillars – unul dintre acele grupuri care stabilesc legături sociale, însă pentru oameni care lucrează în domeniul artei. Este extraordinar cât de multe persoane de acest fel suntem, cu toţii lucrând pe cont propriu, acasă, în mici birouri. Ori pe masa din bucătărie…

Mi-ai aruncat o privire în chip de scuză.

Devenise imposibil să mai putem mânca în bucătărie şi asta din cauza permanentelor straturi de vopsea, de praf de lut şi de desene mâzgălite răspândite pe masă. Lucrurile tale era împrăştiate peste tot şi nu mai aveam niciun loc al meu în care să mă pot relaxa. Casa nu păruse mică atunci când o cumpărasem şi, chiar şi atunci când Marie era aici, fusese suficient spaţiu pentru amândoi. Marie fusese mai liniştită decât tine. Mai puţin exuberantă. Mai uşor de suportat, într-un anumit fel, în afară de partea cu minţitul. Dar am învăţat

cum să mă descurc cu acel gen de lucruri, iar acum nu voi mai putea fi prins din nou cu garda jos.

Încă mai vorbeai despre prânzul la care participaseşi, aşa că am încercat să mă concentrez la ce spuneai.

— Aşa că noi credem că dacă ne-am putea aduna şase inşi, atunci ne-am putea permite chiria.

— Ce chirie?

— Chiria atelierului pe care-l vom împărţi. Nu mi-o pot permite de una singură, însă obţin destui bani din predat pentru a putea contribui alături de ceilalţi, şi, în felul ăsta, voi putea avea şi eu un cuptor aşa cum trebuie, plus că aşa voi putea lua toate lucrurile din drumul tău.

Nu-mi dădusem seama că tu realizezi vreun fel de venit din orele tale. Îţi sugerasem să predai nişte cursuri de olărit pentru că părea o folosire mult mai utilă a timpului tău decât să confecţionezi figurine pe care să le vinzi pe te miri ce. M-aş fi aşteptat să te oferi să contribui şi tu în vreun fel la rata pentru casă, înainte să intri într-un fel de afacere alături de alţi parteneri. La urma urmei, ai trăit fără să achiţi niciun fel de chirie în tot acest timp.

— Sună grozav, în principiu, dragă, dar ce se va întâmpla dacă cineva se va răzgândi? Cine va achita restul chiriei?

Îmi puteam da seama că tu nu te gândiseşi atât de departe.

— Am nevoie de un loc în care să lucrez, Ian. Predatul merge destul de bine, dar nu-mi doresc să fac asta la nesfârşit. Sculpturile mele încep să se vândă, iar dacă aş izbuti să le fac mai repede şi să reuşesc astfel să vând mai multe, cred că mi-aş putea construi o afacere destul de rentabilă.

— Câţi sculptori sau artişti adevăraţi reuşesc într-adevăr să facă aşa ceva, totuşi? am spus eu. Vreau să spun, trebuie să fii realistă în această privinţă – s-ar putea să nu depăşească niciodată statutul de hobby care să-ţi furnizeze doar bani de buzunar.

Tu ai rămas tăcută.

— Dar lucrând ca o asociaţie, am putea să ne ajutăm reciproc.

Mozaicurile lui Avril se potrivesc destul de bine cu obiectele pe care le realizez eu, iar Grant face nişte picturi în ulei absolut incredibile. Ar fi grozav dacă aş reuşi să mai implic în asta încă vreo câţiva foşti colegi de facultate, însă n-am mai vorbit cu nimeni de o grămadă de timp.

— Chestia asta poate să-ţi aducă o mulţime de belele, să ştii, am spus eu.

— Posibil. O să mă mai gândesc la asta.

Îmi dădeam seama că deja luaseşi o decizie. Urma să te pierd în defavoarea acestui vis nou.

— Ascultă, am zis eu, cu o voce care-mi contrazicea nesiguranţa pe care o simţeam, m-am tot gândit de ceva timp la mutatul într-o nouă casă.

— Chiar te-ai gândit?

Te cam îndoiai de spusele mele.

Am încuviinţat din cap.

— O să găsim una cu suficient de mult spaţiu exterior şi o să-ţi construiesc un atelier în grădină.

— Propriul meu atelier?

— Cu tot cu cuptor. Vei putea face câtă dezordine vei dori.

— Ai face tu asta pentru mine?

Un zâmbet larg ţi se întindea pe toată faţa.

— Aş face orice pentru tine, Jennifer, doar ştii asta.

Era adevărat. Aş fi făcut orice pe lume ca să te păstrez doar pentru mine.

Telefonul a sunat în timp ce tu erai la duş.

— Jenna este? Sunt Sarah.

— Bună, Sarah, am spus eu. Mă tem că momentan este ieşită cu prietenii. Nu te-a sunat înapoi ultima oară când ai telefonat? Eu i-am transmis mesajul tău.

A urmat o pauză.

— Nu.

— Aha. Bine, o să-i spun că ai sunat.

În timp ce tu erai încă sus, am început să-ţi caut prin geantă. Nu era nimic ieşit din comun acolo; chitanţele erau toate din locuri în care mi-ai spus că fuseseşi. Am simţit cum clocotul de nelinişte pe care-l simţeam se împrăştia. Din obişnuinţă, am verificat şi buzunarul genţii în care ţineai bancnotele şi, deşi era gol, am simţit o umflătură sub degete. M-am uitat cu mai multă atenţie şi am găsit o mică tăietură în ţesătură, în care fusese strecurat un mic teanc de bancnote. Le-am băgat la mine în buzunar. Dacă erau pentru îngrijirea casei, puse acolo la păstrare, atunci ai fi întrebat dacă le-am văzut. Dacă nu, atunci mi-aş fi dat seama că ţineai secrete ascunse faţă de mine. Că-mi furai banii.

N-ai pomenit niciodată nimic despre asta.

Când m-ai părăsit, nici măcar nu mi-am dat seama c-ai plecat. Te-am aşteptat să vii acasă, însă abia când m-am dus la culcare, în cele din urmă, mi-am dat seama că periuţa ta de dinţi dispăruse. M-am uitat după valize, însă am văzut că lipsea doar o geantă mică de voiaj. Se oferise el să-ţi cumpere tot ce aveai nevoie? Îţi spusese că-ţi va oferi tot ce ţi-ai fi dorit? Şi tu ce i-ai dat în schimb? Mă dezgusţti. Dar te-am lăsat să pleci. Mi-am spus că-mi va fi mai bine fără tine şi că, atât timp cât nu te-ai fi dus la poliţie ca să le torni tot felul de acuzaţii despre aşa-zisul abuz la care te-am supus, te-aş fi lăsat să pleci oriund-ai fi vrut. Aş fi putut veni după tine, însă nu voiam. Înţelegi asta? Nu te doream. Şi te-aş fi lăsat în pace dacă n-ar fi fost acel mic articol din *Bristol Post* de astăzi. Nu ţi-au tipărit numele, dar crezi că nu mi-am dat seama că despre tine era vorba?

Mi-am imaginat cum ţi-a pus întrebări poliţia despre viaţa ta; despre relaţiile tale. I-am văzut punându-te la încercare; punându-ţi vorbe în gură. Te-am văzut plângând şi spunându-le absolut tot. Am ştiut că tu o să cedezi şi că nu va dura mult până ce ei vor veni să-mi bată la uşă, punând întrebări despre chestiuni care nu-i priveau pe ei. Numindu-mă bătăuş; abuziv; un soţ care-şi bate

nevasta. Eu nu eram nimic din toate astea: nu ţi-am dat niciodată ceva ce tu însăţi nu ţi-ai dorit.

Ghici unde am fost astăzi? Hai, ghiceşte. Nu? Am fost în Oxford, ca să-i fac o vizită surorii tale. Am bănuit că dacă exista cineva care să ştie unde te-ai afla, aceea ar fi sora ta. Casa nu s-a schimbat prea mult în ultimii cinci ani. Aceiaşi dafini perfect tăiaţi, de o parte şi de alta a uşii din faţă; aceeaşi sonerie enervantă la intrare.

Lui Eve i-a pierit zâmbetul destul de repede când m-a văzut.

— Ian, a spus ea lipsită de entuziasm. Ce surpriză.

— De mult nu ne-am mai văzut, am spus eu. N-a avut niciodată curajul să-mi spună în faţă ce crede cu adevărat despre mine. Laşi toată căldura să iasă afară, am spus, făcând un pas în faţă, pe plăcile de gresie negre cu alb din hol.

Eve n-a mai avut ce face decât să facă un pas în lateral, iar eu mi-am lăsat braţul să i se frece de sâni când am trecut pe lângă ea, pentru a intra în sufragerie. Ea a venit târşâindu-şi paşii după mine, încercând să-mi indice faptul că încă mai era stăpâna acelei case. Ce patetic.

M-am aşezat în fotoliul lui Jeff, ştiind că ea ura chestia asta, iar Eve s-a aşezat în faţa mea. O puteam vedea cum duce o bătălie cu ea însăşi, dorindu-şi să mă întrebe ce caut acolo.

— Jeff nu-i acasă? am întrebat eu.

Am surprins o anumită expresie în ochii ei. Era îngrozită de mine, mi-am dat eu seama, iar gândul mi se părea bizar de excitant. Nu pentru prima dată, m-am întrebat cum o fi Lady Eve în pat; dacă şi ea o fi la fel de reţinută ca şi tine.

— I-a scos pe copii în oraş.

S-a foit în fotoliu şi eu am lăsat tăcerea să atârne între noi, până când ea n-a mai putut rezista.

— Ce cauţi aici?

— Eram în trecere, am spus eu, privind de jur împrejurul sufrageriei.

A zugrăvit camera de când nu mai fusesem noi acolo – ţie ţi-ar fi

plăcut. Aleseseră acele culori banale, foarte deschise, pe care le voiai şi tu pentru bucătăria noastră.

— A trecut foarte mult timp, Eve, am spus eu.

Eve a încuviinţat uşor din cap, însă n-a zis nimic.

— O caut pe Jennifer, am spus eu.

— Ce vrei să spui? Nu-mi spune că în sfârşit te-a părăsit?

A scuipat cuvintele cu mai multă înflăcărare decât o crezusem eu vreodată că e în stare.

Am lăsat ca înţepătura să treacă pe lângă mine.

— Ne-am despărţit.

— E bine? Unde locuieşte acum?

Avea impertinenţa să-şi facă griji pentru tine. După tot ce spusese. Târfa ipocrită.

— Vrei să spui că n-a dat fuga la tine?

— Nu ştiu unde este.

— Chiar aşa? am spus eu, fără s-o cred nici măcar o secundă. Dar voi două eraţi atât de apropiate – trebuie să ai idee unde ar putea fi.

Un muşchi de la coda ochiului începuse să mi se zbată şi l-am frecat, pentru a-l face să se oprească.

— N-am mai vorbit de cinci ani de zile, Ian. S-a ridicat în picioare. Cred că acum va trebui să pleci.

— Vrei să spui că n-ai mai auzit nimic de la ea de atât de mult timp?

Mi-am întins picioarele şi m-am rezemat pe spate, în fotoliu. Eu sunt cel care hotărăşte când trebuie să plece.

— Nu, a zis Eve.

Am văzut cum privirea i se îndreaptă cu repeziciune către poliţa de deasupra şemineului.

— Acum chiar aş vrea să pleci.

Şemineul era un obiect lipsit de farmec, cu un spaţiu pentru focul alimentat cu gaze şi cu cărbuni falşi, aşezaţi acolo pentru design. Pe poliţa vopsită în alb se afla o mână de vederi şi de invitaţii, aşezate de o parte şi de alta a unui ceas mecanic portabil.

Mi-am dat seama instantaneu că acolo se afla ceva ce ea nu dorea ca eu să văd. Ar fi trebuit să fii un pic mai precaută, Jennifer, înainte să trimiţi ceva atât de elocvent. Căci acolo se afla, prea nepotrivită între celelalte felicitări cu margini aurite, o fotografie cu o plajă, făcută de la înălţimea unei faleze. Pe nisip erau scrise literele care alcătuiau *Lady Eve.*

M-am ridicat în picioare, permiţându-i lui Eve să mă conducă înspre uşa de la intrare. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz, simţind-o cum se retrage şi luptându-mă cu impulsul de a o izbi de perete pentru că mă minţise.

A deschis uşa şi eu m-am prefăcut că-mi caut cheile.

— Probabil că le-am pus pe-aici, pe undeva, am spus eu. Nu durează decât o secundă.

Am lăsat-o în hol şi m-am întors în sufragerie. Am luat vederea şi am întors-o pe dos, însă n-am găsit adresa pe care am sperat s-o găsesc, ci doar un mesaj siropos pentru Eve, cu scrisul acela dezordonat atât de cunoscut. Obişnuiai să-mi scrii bileţele; mi le lăsai sub pernă sau în servietă. De ce ai încetat s-o mai faci? Un muşchi mi s-a încordat în gât. Am studiat fotografia. Unde eşti? Tensiunea pe care o simţeam ameninţa să explodeze, aşa că am rupt fotografia în două, după care am mai rupt o dată bucăţile în două, apoi şi pe acestea în două, simţindu-mă dintr-odată mai bine. Am împins bucăţile sub ceasul de voiaj chiar în timp ce Eve intra în cameră.

— Le-am găsit, am spus eu, bătându-mă peste buzunar.

Ea s-a uitat de jur împrejurul camerei, aşteptându-se neîndoielnic să găsească ceva nelalocul lui. Las-o să caute, m-am gândit. Las-o s-o găsească.

— O adevărată plăcere să te revăd, Eve, am spus eu. O să te vizitez cu siguranţă data viitoare când vin în Oxford.

Am început să merg către uşa din faţă.

Eve a deschis gura să zică ceva, însă n-a scos niciun cuvânt, aşa că am vorbit eu pentru ea:

— Abia aştept.

*

Am început să caut pe internet imediat ce-am ajuns acasă. Era ceva vizibil britanic la acele stânci înalte, care se întindeau în jurul plajei pe trei laturi, şi la acel cer cenuşiu, acoperit de nori ameninţători. Am căutat „plaje din Marea Britanie" şi am început să cercetez imaginile. Am apăsat pe imagini din nou şi din nou, însă tot ce-am găsit au fost fotografii făcute pentru ghiduri turistice, cu plaje nisipoase pline de copii care râdeau. Am schimbat termenul de căutare cu „plaje din Marea Britanie cu faleze" şi mi-am continuat căutarea printre imagini. O să te găsesc, Jennifer. Oriunde te-ai afla, o să te găsesc.

Şi-apoi, o să vin după tine.

Capitolul 31

Bethan vine cu paşi mari către mine, având pe cap o căciulă tricotată şi trasă în jos, ca să-i acopere părul. Începe să vorbească când încă se mai află la o oarecare depărtare de mine. Un truc ingenios: nu pot s-aud ce spune, dar nici nu pot să plec de-acolo în timp ce ea vorbeşte cu mine. Stau pe loc şi o aştept să ajungă lângă mine.

Eu şi Beau ne plimbasem peste câmpuri, rămânând la distanţă de faleză şi de mare. Sunt prea îngrozită de mare ca să mă apropii iar de ea, deşi nu de apă mi-e mie teamă, ci de propria-mi minte. Simt cum încep s-o iau razna şi, indiferent cât de mult mă plimb, tot nu pot scăpa de senzaţia asta.

— M-am gândit eu că tu erai cocoţată aici, sus.

Parcul de rulote de-abia dacă se vede de-aici: as fi fost doar un punctişor pe creasta dealului. Zâmbetul lui Bethan este încă amabil şi călduros, de parcă nimic nu s-a schimbat de când am vorbit ultima oară, însă ea probabil că ştie că sunt eliberată pe cauţiune. Tot satul ştie.

— Ieşisem să mă plimb, spune ea. Vrei să mergi cu mine?

— Tu nu ieşi niciodată să te plimbi.

Linia gurii lui Bethan se mişcă aproape insesizabil.

— Bun atunci, atât de mult îmi doream să te văd, e bine aşa?

Începem să mergem împreună, cu Beau alergând în faţa noastră în goana sa nesfârşită după iepuri. Ziua e senină şi rece, iar pe guri ne ies aburi vizibili în timp ce ne plimbăm. Este aproape de amiază, însă pământul este încă tare de la îngheţul de dimineaţă, iar primăvara pare tare îndepărtată. Am început să bifez zilele în calendar; ziua în care trebuie să mă întorc la poliţie este marcată cu o cruce neagră. Mi-au mai rămas zece zile. Din hârtiile care mi s-au dat în arest ştiu că s-ar putea să trebuiască să mai aştept până la proces, dar că este puţin probabil să mai petrec o vară aici, în

Penfach. Mă întreb, câte veri de felul ăsta voi mai rata oare?

— Presupun c-ai auzit, spun eu, incapabilă să mai suport tăcerea.

— Era greu să nu fi auzit, în Penfach.

Bethan începe să respire greu, aşa că mai încetinesc ritmul.

— Nu că aş acorda o atenţie prea mare bârfelor, continuă ea. Aş prefera să aud de la o sursă sigură, însă am impresia că m-ai cam evitat în ultimul timp.

Nu neg.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Spun nu din instinct, dar apoi îmi dau seama că de fapt vreau. Trag adânc aer în piept.

— Am omorât un băiat. Se numea Jacob.

Aud un sunet slab dinspre Bethan – o expiraţie, sau poate o clătinare din cap – dar nu spune nimic. Zăresc o fâşie de mare când ne apropiem mai mult de stânci.

— Era întuneric şi ploua. Nu l-am văzut decât când a fost prea târziu.

Bethan dă drumul cu putere aerului din piept.

— A fost un accident.

Nu este o întrebare şi mă simt mişcată de loialitatea ei.

— Da.

— Dar asta nu e tot, nu-i aşa?

Angrenajul bârfelor din Penfach este impresionant.

— Nu, asta nu e tot.

Ajungem pe faleză şi cotim la stânga, după care o luăm în direcţia golfului. De-abia dacă mai pot vorbi.

— N-am oprit. Am plecat mai departe şi l-am lăsat să zacă pe şosea, lângă mama lui.

Nu mă pot uita la Bethan, iar ea nu mai spune nimic timp de câteva minute. Când o face, pune punctul pe i.

— De ce?

Este întrebarea la care mi-e cel mai greu să răspund, dar iată, cel puţin acum pot spune adevărul.

— Pentru că eram îngrozită.

Reuşesc să arunc o privire temătoare către Bethan, însă nu-i pot descifra expresia. Ea priveşte marea, iar eu mă opresc şi stau alături de ea.

— Mă urăşti pentru ce-am făcut?

Ea îmi zâmbeşte cu tristeţe.

— Jenna, ai făcut ceva oribil şi-o să plăteşti pentru asta în fiecare zi care ţi-a mai rămas de trăit. Cred că asta e o pedeapsă suficientă, tu nu crezi?

— N-au vrut să mă servească la magazin.

M-am simţit patetică, plângându-mă de grijile cauzate de cumpărături, însă umilinţa îndurată m-a rănit mai mult decât aş fi dispusă să recunosc.

Bethan ridică din umeri.

— Sunt o comunitate destul de neobişnuită. Lor nu le plac străinii, iar dacă găsesc o scuză ca să se alieze împotriva lor, atunci…

— Nu ştiu ce să fac.

— Ignoră-i. Fă-ţi cumpărăturile în alt oraş şi ţine capul sus. Ce s-a întâmplat rămâne între tine şi judecător, iar asta nu e treaba nimănui altcuiva.

Îi zâmbesc recunoscătoare. Simţul ei practic e încurajator.

— A trebuit să-mi duc una din pisici la veterinar ieri, spune ea pe un ton neutru, de parcă ar vrea să schimbe subiectul.

— Ai vorbit cu Patrick?

Bethan se opreşte pe loc şi se întoarce cu faţa spre mine.

— El nu ştie ce să-ţi spună.

— Părea că se descurcă destul de bine ultima oară când l-am văzut.

Îmi reamintesc răceala din vocea lui şi lipsa de înţelegere din privire în timp ce pleca.

— El e bărbat, Jenna, iar ei sunt creaturi simple. Vorbeşte cu el. Vorbeşte cu el în acelaşi mod în care ai vorbit şi cu mine. Spune-i cât

de îngrozită te-ai simţit. El va înţelege cât de mult regreţi ceea ce ai făcut.

Mă gândesc la cât de apropiaţi au fost Patrick şi Bethan în copilărie şi, pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc că Bethan ar putea avea dreptate: poate că mai există o şansă pentru Patrick şi pentru mine? Însă ea n-a văzut felul în care m-a privit el.

— Nu, spun eu. S-a terminat.

Am ajuns la golf. Un cuplu îşi plimbă câinele jos, pe lângă apă, dar în rest este gol. Fluxul tot urcă, lingând nisipul în timp ce se strecoară în sus, pe plajă, iar un pescăruş stă în mijlocul plajei, ciugulind cochilia unui crab. Mă pregătesc să-i spun la revedere lui Bethan, când zăresc ceva în nisip, aproape de valul care tocmai ce urcă. Mijesc ochii şi mă uit din nou, însă valul care se rostogoleşte înceţoşează suprafaţa nisipului şi nu reuşesc să citesc ce scrie acolo. Mai vine un val şi totul dispare, dar sunt sigură că am văzut ceva, sunt aproape sigură. Mi se face frig dintr-odată şi-mi înfăşor haina mai strâns în jurul trupului. Aud un zgomot pe cărare, în spatele nostru, şi mă răsucesc în loc, însă nu e nimic acolo. Scanez cu privirea cărarea ce şerpuieşte pe coastă, faleza, până jos, pe plajă, din nou. Oare Ian se află pe-acolo, pe undeva? Mă pândeşte?

Bethan se uită la mine, îngrijorată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Eu mă uit la ea, însă nu o văd. Văd scrisul: scrisul pe care nu sunt sigură dacă l-am văzut pe plajă sau doar în capul meu. Norii albi par să se învolbureze în jurul meu, iar sângele îmi vâjâie în urechi, până când de-abia dacă mai pot auzi zgomotul făcut de mare.

— Jennifer, spun eu, încet.

— Jennifer? întreabă Bethan. Priveşte în jos, la plajă, unde marea spală nisipul neted. Cine e Jennifer?

Încerc să înghit, dar saliva mi-a rămas blocată în gât.

— Eu sunt. Eu sunt Jennifer.

Capitolul 32

— Îmi pare rău, spune Ray.

Se aşează pe marginea biroului lui Kate şi-i întinse o hârtie.

Kate o aşază pe birou, dar nu se uită la ea.

— Decizia acuzării venite de la Procuratură?

Ray încuviinţă din cap.

— Nu există nicio dovadă care să susţină teoria conform căreia Jenna ascunde ceva, iar noi nu mai putem amâna lucrurile. Va trebui să revină aici în această după-amiază, iar noi o vom pune sub acuzare.

Întrezări expresia de pe chipul lui Kate.

— Ai făcut o treabă bună. Ai căutat să vezi ce se ascunde şi dincolo de probe, iar asta e exact ce trebuie să facă un detectiv bun. Dar un detectiv bun trebuie să ştie şi când să se oprească.

Se ridică în picioare şi o strânse cu blândeţe de umăr, înainte de-a o lăsa să citească decizia celor de la Procuratură. Era frustrant, însă acesta era riscul pe care ţi-l asumai atunci când îţi urmai instinctele – nu te puteai baza întotdeauna pe ele.

La ora două, sunară cei de la dispecerat pentru a-i anunţa că venise Jenna. Ray o înregistră la arestul poliţiei şi o îndrumă către banca de metal de lângă perete, în timp ce el pregătea actele pentru acuzare. Avea părul strâns într-o coadă, ceea ce-i expunea pometii înalţi şi pielea curată şi palidă.

Ray luă hârtiile acuzării scoase la imprimantă de la sergentul de la arest şi veni până la bancă.

— Eşti acuzată sub incidenţa Secţiunii 1 a Legii Circulaţiei pe Drumurile Publice pe 1988 că ai cauzat moartea lui Jacob Jordan, conducând periculos, pe data de 10 noiembrie 2012. Mai eşti acuzată şi sub incidenţa Secţiunii 170(2) a Legii Circulaţiei pe Drumurile Publice pe 1988, pentru că nu ai oprit la locul accidentului şi nu l-ai raportat la poliţie. Mai ai ceva de adăugat?

Ray o privi cu atenţie, pentru a detecta orice urmă de teamă, de şoc, însă ea doar închise ochii şi clătină din cap.

— Nimic.

— Te predau celor de la arest pentru a apărea în faţa Judecătoriei din Bristol, mâine dimineaţă.

Gardianul care îi aştepta făcu un pas în faţă, însă Ray interveni.

— Mă ocup eu.

O apucă uşor pe Jenna de braţ, deasupra cotului, şi o conduse în aripa rezervată femeilor. Zgomotul scos de tălpile pantofilor din cauciuc declanşă rapid o hărmălaie de cereri în timp ce înaintau pe coridorul care ducea către blocul de celule.

— Pot să ies şi eu să trag o pipă?

— Mi-a venit dosarul?

— Poţi să-mi aduci altă pătură?

Ray le ignoră, ştiind că nu trebuie să se amestece în treburile celor de la arest, iar glasurile se reduseră la nişte mormăituri îmbufnate. Se opri în faţa uşii celulei cu numărul 7.

— Scoate-ţi pantofii, te rog.

Gray îşi deznodă şireturile şi se folosi de vârfurile degetelor de la picioare pentru a-şi scoate ghetele din picioare. Le lăsă jos, lângă uşă, iar din ele se scurseră fire de nisip pe podeaua lucioasă de culoare gri. Se uită la Ray, care arătă cu capul înspre celula goală, după care intră şi se aşeză pe salteaua din plastic albastru.

Ray se rezemă de tocul uşii.

— Ce nu vrei să ne spui, Jenna?

Ea îşi răsuci capul brusc, pentru a fi cu faţa la el.

— Ce vrei să spui?

— De ce ai plecat de la locul accidentului?

Jenna nu răspunse. Îşi dădu părul de pe faţă la o parte şi el văzu din nou acea cicatrice îngrozitoare din palma ei. O arsură, probabil. Sau vreun accident de muncă.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el, arătând înspre rana ei.

Ea privi într-o parte, evitând întrebarea.

— Ce se va întâmpla cu mine la tribunal?

Ray oftă. Nu mai putea obţine nimic de la Jenna Gray, cel puţin asta era clar.

— Mâine are loc doar audierea iniţială, spuse el. Vei fi întrebată cum pledezi, iar cazul va fi trimis la Curtea de Justiţie.

— Şi-apoi?

— Se va pronunţa sentinţa.

— Voi fi băgată la închisoare? spuse Jenna, ridicându-şi privirea pentru a-l privi pe Ray.

— Probabil.

— Pentru cât timp?

— Maximum paisprezece ani.

Ray îi privi chipul Jennei, văzând în sfârşit cum teama începe să încolţească.

— Paisprezece ani, repetă ea.

Înghiţi cu mare greutate.

Ray îşi ţinu respiraţia. Pentru o clipă, se gândi că urma să audă din partea ei ce anume o determinase să plece de la locul accidentului în acea noapte. Însă ea se întoarse cu spatele la el şi se întinse pe salteaua din plastic albastră, ţinându-şi ochii strâns închişi.

— Aş vrea să încerc să dorm un pic, te rog.

Ray mai rămase o secundă privind-o, după care plecă, zgomotul scos de uşa trântită stârnind ecou în spatele lui.

— Bravo! Mags îl sărută pe Ray pe obraz imediat ce intră pe uşă. Am văzut la ştiri. Ai avut dreptate să nu renunţi la cazul ăsta.

El îi dădu un răspuns evaziv, încă tulburat de comportamentul Jennei.

— Şefa este mulţumită de rezultatul anchetei accidentului?

Ray o urmă pe Mags în bucătărie, unde ea deschise o doză de bere, turnând un pahar pentru el.

— Încântată. Desigur, apelul aniversar a fost ideea ei… Afişă un

zâmbet ironic.

— Şi asta nu te deranjează?

— Nu prea, spuse Ray, luând o înghiţitură din băutură şi aşezându-se cu un oftat de mulţumire. Nu mă interesează cine primeşte laudele pentru un caz rezolvat, atât timp cât a fost investigat ca la carte şi am obţinut şi o condamnare. Şi, de altfel, adăugă el, Kate este cea care a muncit cel mai mult la cazul ăsta.

Poate că-şi imaginase el, însă i se păruse că Mags încercase să se abţină de la a spune ceva atunci când el menţionase numele lui Kate.

— Cât crezi că va primi Gray la tribunal? spuse ea.

— Şase sau, poate, şapte ani? Depinde la ce judecător nimereşte şi dacă va vrea să facă un exemplu din ea. Întotdeauna situaţia e mai tensionată atunci când este un copil implicat.

— Şase ani nu înseamnă nimic.

Ray ştia că ea se gândea la Tom şi la Lucy.

— Cu excepţia cazului în care şase ani înseamnă prea mult, spuse Ray, mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui?

— E ceva ciudat la toată povestea asta.

— În ce privinţă?

— Ne-am gândit că ar mai putea fi şi alte aspecte, pe care ea le ţine ascunse. Dar acum am făcut acuzaţia, aşa că totul s-a terminat; i-am dat lui Kate un răgaz suficient de lung pentru acest caz.

Mags îl privi cu asprime.

— Credeam că tu eşti cel care se află la conducerea acestui caz. Kate a fost cea care a simţit că ar mai putea exista şi altceva? De aceea ai eliberat-o pe Gray pe cauţiune?

Ray se uită în sus, surprins de asprimea din glasul lui Mags.

— Nu, zise el încet. Am eliberat-o pe cauţiune pentru că am găsit un argument valid pentru a mai căpăta ceva timp ca să stabilim circumstanţele şi ca să ne asigurăm că acuzăm persoana care trebuie.

— Mulţumesc, domnule inspector Stevens, ştiu şi eu cum funcţionează toate aceste formalităţi. Poate că-mi petrec timpul cărând copiii de colo-colo şi pregătind sendvişuri pentru toată lumea, însă am fost şi eu poliţistă odată, aşa că te rog să nu-mi vorbeşti ca şi cum aş fi proastă.

— Scuze. Mă declar vinovat.

Ray ridică mâinile în semn că se predă, dar Mags nu râse. Trecu o cârpă pe sub robinetul de apă caldă şi începu să şteargă cu mişcări repezite dulapurile din bucătărie.

— Sunt surprins, atâta tot. Femeia asta fuge de la locul accidentului, îşi abandonează maşina şi se ascunde la dracu-n praznic, după care este găsită un an mai târziu şi recunoaşte tot ce s-a întâmplat. Mi se pare că prea e totul pus la punct.

Ray se străduia să-şi ascundă iritarea. Fusese o zi lungă şi tot ce-şi dorea acum era să se aşeze, cu o bere în mână, şi să se relaxeze.

— E ceva mai mult la mijloc, spuse el. Şi am încredere în Kate – are instincte bune.

Simţi cum se înroşeşte şi se întrebă dacă nu cumva îi lua prea mult apărarea lui Kate.

— Are? zise Mags încordată. Foarte bine pentru ea.

Ray lăsă să-i scape un oftat prelung.

— S-a întâmplat ceva?

Mags îşi văzu în continuare de curăţat.

— Ceva cu Tom?

Mags începu să plângă.

— Of, Doamne, Mags, de ce nu mi-ai spus mai devreme? Ce s-a întâmplat?

Se ridică în picioare şi o înconjură cu braţul, răsucind-o cu faţa spre el şi luându-i cu blândeţe cârpa din mână.

— Cred că s-a apucat de furat.

Furia pe care o simţi Ray fu atât de copleşitoare, încât pentru o secundă nici nu putu să vorbească.

— Ce te face să spui asta?

Furtul punea capac la toate. Era una să chiulească de la şcoală şi să tropăie prin toată casa din cauza unei explozii a hormonilor, dar să *fure?*

— Ei bine, nu sunt sigură, spuse Mags. Lui încă nu i-am spus nimic… îi surprinse expresia lui Ray şi ridică o mână în semn de avertizare. Şi nici nu vreau. Nu până nu aflu toate detaliile.

Ray trase adânc aer în piept.

— Povesteşte-mi totul.

— Ieri îi făceam curat prin cameră – Mags închise ochii pentru o fracţiune de secundă, de parcă amintirea aceea era ceva prea greu de îndurat – şi am dat de o cutie cu lucruri băgată sub pat. Erau acolo un iPod, câteva DVD-uri, o grămadă de dulciuri şi o pereche nou-nouţă de adidaşi.

Ray clătină din cap, însă rămase tăcut.

— Ştiu că nu are bani, zise Mags, pentru că încă ne mai dă banii înapoi pentru fereastra aia pe care a spart-o, şi nu-mi pot imagina cum altfel ar fi putut face rost de toate astea, decât dacă le-a furat.

— Grozav, spuse Ray. Va sfârşi prin a fi prins. Va arăta foarte bine pentru noi, nu-i aşa? Fiul unui inspector de poliţie arestat pentru că a furat din magazine.

Mags se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Asta te preocupă pe tine acum? Fiul tău şi-a petrecut ultimele optsprezece luni simţindu-se mizerabil. Fiul tău cel adorat, liniştit şi inteligent, lipseşte acum de la şcoală şi fură, iar primul tău gând este: „Cum îmi va afecta asta cariera?" Se opri, în plin avânt, şi-şi ridică mâinile, de parcă ar fi vrut să-l îndepărteze. Nu pot discuta asta cu tine acum.

Se întoarse şi ieşi pe uşă, după care se răsuci pentru a-l înfrunta pe Ray.

— Lasă-l pe Tom în seama mea. Tu doar ai să înrăutăţeşti lucrurile. De altfel, este evident că tu ai alte chestiuni mai importante de care trebuie să te ocupi.

Urmă un zgomot de paşi care urcau rapid pe scări, apoi sunetul

uşii de la dormitor trântite cu putere. Ray ştia că n-avea niciun rost să se ducă după ea – era clar că nu se afla în dispoziţia necesară unei discuţii. Cariera nu fusese *primul* său gând, ci doar *unul* din gânduri. Şi, din moment ce el era singurul care aducea bani în casă, era un pic nedrept din partea lui Mags să nu ia în seamă şi acest aspect. Cât despre Tom, o va lăsa pe ea să se ocupe de el, dacă asta îşi dorea. Pentru că, dacă era să fie sincer, el nici nu ştia de unde să înceapă.

Capitolul 33

Casa din Beaufort Crescent era mult mai mare decât cea de dinainte. N-au vrut să-mi aprobe o ipotecă pentru întreaga sumă, aşa că am mai făcut un împrumut şi am sperat că mă voi descurca să dau banii înapoi. Ratele urmau să mă cam strâmtoreze, însă merita din plin. Casa avea şi o grădină mare pentru atelierul tău şi am văzut cum ochii ţi se luminează atunci când am marcat locul pe care urma să-l construim.

— E perfect, ai spus tu. Am tot ce-mi trebuie, chiar aici.

Mi-am luat o săptămână liberă şi am început să construiesc atelierul chiar în săptămâna în care ne-am mutat, iar tu nu mai ştiai ce să faci ca să te revanşezi faţă de mine. Îmi aduceai căni cu ceai aburind până în fundul grădinii şi mă strigai să vin înăuntru pentru un castron cu supă şi pentru pâinea făcută de tine în casă. Eu nu-mi doream să se mai termine şi, aproape fără să-mi dau seama, am încetinit lucrurile. În loc să fiu în grădină la ora nouă dimineaţa, am început să lucrez abia la zece. Rămâneam mai mult la masa de prânz, după care după-amiaza rămâneam în interiorul structurii atelierului şi aşteptam să treacă timpul până când mă strigai tu să vin înăuntru.

— Nu poţi lucra pe întuneric, scumpule, spuneai tu. Şi uite, ţi-au îngheţat mâinile! Hai înăuntru, să te încălzesc.

Mă sărutai şi-mi spuneai cât de nerăbdătoare erai să ai şi tu propriul tău spaţiu pentru lucru; că n-a mai avut nimeni atâta grijă de tine; că mă iubeşti.

M-am întors la muncă şi am promis că voi amenaja interiorul la sfârşitul săptămânii. Dar când m-am întors acasă în prima zi de lucru, tu deja îţi târâseşi vechiul birou înăuntru şi îţi întinseseşi ceramica smălţuită şi uneltele. Noul cuptor stătea într-un colţ, iar roata de olărit era aşezată în centrul încăperii. Tu stăteai pe un mic taburet, atentă la lutul care ţi se învârtea între degete. Te-am privit

pe fereastră, în timp ce oala prindea formă sub atingerile de-abia vizibile. Am sperat că îmi vei simţi prezenţa, însă tu nu ţi-ai ridicat privirea, aşa că am deschis uşa.

— Nu-i aşa că e fantastic?

Tu tot nu te-ai uitat la mine.

— Îmi place la nebunie să lucrez aici. Ţi-ai luat piciorul de pe pedală şi roata a început să încetinească, până când s-a oprit. Mă duc să mă schimb de cămaşa asta şi pregătesc masa. M-ai sărutat uşor pe obraz, ţinându-ţi mâinile departe de hainele mele.

Eu am mai rămas o vreme în atelier, uitându-mă la pereţii pe care mi-i imaginasem acoperiţi cu poliţe; la colţul în care plănuisem să-ţi construiesc un banc de lucru special. Am făcut un pas în faţă şi am apăsat uşor cu piciorul pe pedala roţii tale. Roata a început să se învârtă, dar fără mâinile tale care s-o ghideze, oala s-a înclinat într-o parte şi s-a prăbuşit în ea însăşi.

După aceea, am început să mă simt de parcă treceau zile întregi fără să te văd. Ţi-ai cărat acolo un radiator, ca să poţi petrece mai mult timp în atelier, şi chiar şi în weekenduri mă trezeam că tu îţi puneai hainele stropite cu lut pe tine, pentru a te duce acolo la prima geană de lumină. Ţi-am construit în cele din urmă acele poliţe, însă n-am mai făcut acel banc de lucru pe care îmi promisesem că-l voi face, iar imaginea mesei ăleia luate de la second-hand mă enerva mereu.

Stăteam deja în casa aia de un an sau cam aşa ceva, când a trebuit să plec la Paris cu munca. Doug dăduse de un potenţial nou client, iar noi plănuisem să creăm o impresie suficient de bună încât să obţinem o comandă importantă pentru software. Afacerea înainta cu dificultate, iar dividendele erau din ce în ce mai mici şi veneau din ce în ce mai rar, faţă de ceea ce mi se promisese. Obţinusem un card de credit pentru a putea continua să te scot la masă în oraş şi să-ţi cumpăr flori, însă era din ce în ce mai greu să achit sumele înapoi. Clientul din Paris urma să ne readucă pe linia de plutire.

— Pot să vin şi eu? ai întrebat tu.

Cred că era pentru prima oară când te arătai interesată de afacerea mea.

— Iubesc Parisul.

Am văzut cum se holba Doug la Marie atunci când o luasem cu mine la o petrecere la birou şi modul în care se comportase ea după aceea. N-aveam de gând să repet aceeaşi greşeală.

— Voi lucra non-stop; n-o să fie prea plăcut pentru tine. Hai să mergem împreună când n-o să mai fiu la fel de ocupat. De altfel, tu ai de terminat vazele tale.

Petrecuseşi ceea ce mie mi se păruseră săptămâni întregi alergând pe la magazinele de cadouri şi galeriile din oraş cu eşantioane ale lucrărilor tale, şi tot ce obţinuseşi fuseseră contracte cu două magazine de cadouri, fiecare dorind cam o duzină de oale şi de vaze pentru a le vinde pe bază de comision. Erai aşa de încântată de parcă ai fi câştigat la loterie, depunând mult mai mult efort la fiecare vază decât la orice altceva făcuseşi până atunci.

— Cu cât petreci mai mult timp pentru confecţionarea lor, cu atât primeşti mai puţin pentru timpul pe care îl consumi făcându-le, ţi-am reamintit eu, însă părea că experienţa mea în materie de vânzări se irosea pe tine, iar tu ai continuat să petreci ore întregi pictând şi acoperindu-ţi lucrările cu smalţ.

Te-am sunat când am aterizat la Paris şi am simţit un puternic dor de casă când ţi-am auzit vocea. Doug ieşise cu clientul în oraş la cină, iar eu am folosit ca pretext o migrenă pentru a rămâne în cameră, unde am comandat prin room service o friptură, dorindu-mi să te fi luat cu mine, până la urmă. Patul aranjat impecabil părea prea mare şi neatrăgător, iar la ora unsprezece seara am coborât la barul hotelului. Am comandat whisky şi am stat la bar, comandând încă unul înainte să-l fi terminat pe primul. Ţi-am trimis un mesaj, însă nu ai răspuns: speram că te aflai în atelier, nedând atenţie apelurilor mele.

La o masă din apropierea barului stătea o femeie. Era îmbrăcată ca o femeie de afaceri, cu un costum gri cu dungulițe, şi avea în

picioare pantofi cu tocuri înalte, iar pe scaunul de lângă ea se afla o servietă deschisă. Studia nişte hârtii, iar când şi-a ridicat ochii, mi-a surprins privirea şi mi-a zâmbit tristă. I-am zâmbit şi eu.

— Eşti englez, a spus ea.

— Este chiar atât de evident?

A râs.

— Când călătoreşti la fel de mult ca mine, înveţi să identifici indiciile.

A adunat hârtiile la care lucra şi le-a lăsat să cadă în servietă, după care a închis-o cu un bufnet.

— Ajunge pe ziua de azi.

N-a făcut nicio mişcare indicând c-ar vrea să plece.

— Pot să mă aşez lângă tine? am întrebat.

— Aş fi încântată.

Nu plănuisem să se întâmple aşa, însă era exact ceea ce-mi trebuia. N-am întrebat cum o cheamă decât de dimineaţă, când a ieşit din baie înfăşurată într-un prosop.

— Emma, a spus ea.

Ea nu m-a întrebat cum mă cheamă şi m-am gândit cât de des face astfel de lucruri, în camere de hotele anonime, în oraşe la fel de anonime.

După ce-a plecat, te-am sunat şi te-am ascultat povestindu-mi despre cum ţi-ai petrecut ziua; despre cât de încântat se arătase proprietarul magazinului de cadouri datorită vazelor şi cât de nerăbdătoare erai să mă revezi. Mi-ai spus că ţi-e dor de mine şi că nu-ţi plăcea că trebuie să stăm despărţiţi, iar eu m-am simţit din nou sigur pe mine.

— Te iubesc, am spus eu.

Ştiam că tu aveai nevoie s-o auzi: că nu era suficient doar să vezi ceea ce fac eu pentru tine; felul în care aveam grijă de tine. Tu ai scos un oftat uşor.

— Şi eu te iubesc.

Era evident că Doug îşi dăduse toată silinţa să convingă clientul la cină, iar după glumele de la întâlnirea de dimineaţă era clar că după aceea fuseseră la un club de striptease. Deja la mijlocul zilei bătusem palma, iar Doug deja vorbea la telefon cu cei de la bancă pentru a-i asigura că suntem din nou solvabili.

L-am pus pe recepţionistul hotelului să-mi cheme un taxi.

— Unde aş putea găsi cel mai bun magazin de bijuterii? am întrebat eu.

El a afişat un zâmbet de cunoscător, care m-a iritat.

— Ceva micuţ pentru o doamnă, domnule?

L-am ignorat.

— Cel mai bun magazin?

Zâmbetul i-a mai pălit un pic.

— Faubourg Saint-Honoré, domnule.

S-a arătat amabil şi disponibil cât timp eu am aşteptat taxiul, dar aerul său rezervat l-a costat bacşişul, şi mi-a fost necesară toată durata călătoriei să scap de senzaţia de enervare.

Am bătut tot bulevardul, până când am dat de un mic magazin de bijuterii ce avea neinspiratul nume „Michel", unde în tăviţe de culoare neagră se aflau expuse diamante strălucitoare. Voiam să am suficient timp să aleg, însă personalul îmbrăcat în costume elegante se tot foia în jurul meu, oferindu-şi ajutorul şi sugestiile, aşa că m-am trezit că mi-e imposibil să mă pot concentra. Într-un final, l-am ales pe cel mai mare: un inel pe care n-ai fi putut să-l refuzi. Un diamant alb, de formă pătrată, montat pe un inel simplu, din platină. Le-am dat cardul meu de credit şi mi-am spus că oricum meritai.

Am zburat înapoi acasă a doua zi dimineaţă, cu micuţa cutie din piele arzându-mi parcă buzunarul de la sacou. Aveam de gând să te scot la cină în oraş, dar de îndată ce am deschis uşa de la intrare, tu te-ai aruncat în braţele mele şi m-ai strâns atât de tare încât n-am mai putut aştepta nici măcar o secundă.

— Mărită-te cu mine.

Tu ai râs, dar probabil că mi-ai surprins expresia de sinceritate din privire, pentru că te-ai oprit şi ţi-ai dus mâna la gură.

— Te iubesc, am spus eu. Nu pot rezista fără tine.

Tu n-ai mai spus nimic, iar eu am ezitat. Asta nu făcuse parte din planurile mele. Mă aşteptasem ca tu să-ţi înfăşori braţele în jurul meu, să mă săruţi, poate chiar să plângi, dar, în afară de toate astea: să spui da. M-am pipăit după cutia de la magazinul de bijuterii şi ţi-am înfipt-o în palmă.

— Vorbesc serios, Jennifer. Vreau să fii a mea, pentru totdeauna. Spune că vei fi, te rog, spune că vei fi.

Tu ai clătinat uşor din cap, însă ai deschis cutia şi ai căscat uşor gura.

— Nu ştiu ce să spun, ai zis tu.

— Spune da.

A urmat o pauză suficient de lungă încât să simt fiorii unui posibil refuz din partea ta. Dar în final ai spus da.

Capitolul 34

Un bubuit metalic mă face să tresar. După ce inspectorul Stevens a plecat din celula mea azi-noapte, am rămas uitându-mă la vopseaua cojită de pe tavan, simţind cum răceala podelei se infiltrează prin saltea, până ce m-a luat somnul fără să-mi dau seama. În timp ce mă ridic cu greutate din pat, membrele mă dor şi capul îmi zvâcneşte.

Ceva zgârie la uşă şi-mi dau seama că bubuitul a fost de fapt clapa pătrată din centrul uşii, prin care o mână introduce acum o tavă din plastic.

— Haide, n-am toată ziua la dispoziţie.

Iau tava.

— Poţi să-mi aduci nişte calmante?

Gardianul stă lângă clapă, aşa că nu-i pot vedea faţa, ci doar o uniformă neagră şi un ciuf de păr blond.

— Doctorul nu-i aici. Va trebui să aştepţi până când ajungi la tribunal.

Nici n-a terminat bine de vorbit, când clapa se şi închide cu un pocnet care reverberează lovindu-se de pereţii celulei, şi îi aud paşii grei cum se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Stau pe pat şi-mi beau ceaiul, care s-a împrăştiat pe toată tava. Este călduţ şi prea dulce, dar îl beau însetată, realizând că n-am mai înghiţit nimic de ieri de la prânz. Dejunul constă dintr-un cârnat cu fasole într-o caserolă ce poate fi încălzită la microunde. Plasticul s-a topit pe la colţuri, iar boabele de fasole sunt acoperite de o crustă de sos portocaliu. Las mâncarea pe tava pe care am aşezat şi cana goală şi folosesc toaleta. Nu există colac de toaletă, ci doar un bazin metalic şi câteva fâşii de hârtie aspră. Mă grăbesc să termin înainte să vină gardianul înapoi.

Mâncarea mea abandonată s-a răcit de mult, când aud din nou paşi. Se opresc în faţa celulei şi aud cum zornăie cheile, după care

uşa grea se deschide larg şi văd o fată cu o figură neprietenoasă, abia trecută de douăzeci de ani. Uniforma neagră şi părul blond şi unsuros îmi permit s-o identific ca fiind gardianul care mi-a adus dejunul, aşa că-i arăt tava ce se odihneşte pe saltea.

— Mă tem că n-am putut s-o mănânc.

— Nu mă surprinde, spune gardianul, aproape pufnind în râs. Eu nu m-aş atinge de ea nici dacă aş muri de foame.

Stau pe banca de metal din faţa biroului de primire al arestului şi-mi trag cizmele în picioare. Mi s-au mai alăturat încă trei persoane: toţi bărbaţi, cu toţii îmbrăcaţi cu pantaloni de trening şi cu hanorace cu glugă atât de asemănătoare încât la început cred că poartă vreun fel de uniformă. Stau rezemaţi lejer de perete, de parcă s-ar simţi ca la ei acasă, în timp ce eu par că aparţin unei alte lumi. Mă răsucesc pentru a putea vedea mulţimea de afişe lipite pe peretele de deasupra noastră, însă niciunul nu are vreun sens. Informaţii despre avocaţi, despre translatori, infracţiuni „de care trebuie să se ţină cont". Şi se presupune că eu trebuie să ştiu ce se întâmplă? De fiecare dată când mă străbate un fior de teamă, îmi reamintesc mie însămi ce-am făcut şi că nu am niciun drept să mă simt înfricoşată.

Aşteptăm cam o jumătate de oră sau chiar mai mult, până când se aude un zgomot ca un bâzâit, iar sergentul de la arest se uită în sus, la ecranul de pe perete pe care sunt transmise imaginile de la camera de supraveghere cu circuit închis, pe care acum se vede un camion mare şi alb.

— V-a sosit limuzina, băieţi, spune el.

Băiatul de lângă mine îşi suge dinţii şi murmură ceva ce eu nu înţeleg şi nici nu-mi doresc să înţeleg.

Sergentul deschide uşa pentru doi agenţi de securitate.

— Patru pentru tine pe ziua de azi, Ash, îi spune el agentului de

sex masculin. Hei, City[8] a încasat o bătaie zdravănă aseară, aşa-i?

Clatină uşor din cap, de parcă ar suferi şi el alături de celălalt, însă are un rânjet larg pe faţă, iar bărbatul pe nume Ash îl înghionteşte în glumă în umăr.

— Va veni şi rândul nostru, spune el. Aruncă pentru prima oară o privire şi înspre noi. Ai completat hârtiile pentru ăştia, deci?

Bărbaţii continuă să discute despre fotbal, iar femeia de la firma de securitate vine spre mine.

— Totul bine, drăguţă? spune ea.

Are un aer matern, specific femeilor mai durdulii, exact opusul impresiei pe care i-o dă uniforma, iar eu simt un impuls prostesc de a începe să plâng. Îmi spune să mă ridic în picioare, trecându-şi dosul palmelor peste braţele mele, pe spate şi pe picioare. Îşi strecoară un deget pe sub cureaua mea şi-mi verifică elasticul de la sutien prin cămaşă. Sunt conştientă de ghionturile pe care şi le dau băieţii de pe bancă şi mă simt la fel de expusă ca şi cum aş fi goală. Agenta îmi prinde o cătuşă la încheietura mâinii drepte de cea stângă de la mâna ei şi mă scoate afară.

Suntem conduşi la tribunal într-un camion împărţit în secţiuni, care-mi aminteşte de boxele pentru cai din spectacolele la care obişnuia să ne ducă mama pe mine şi pe Eve. Mă chinui să rămân aşezată pe banca îngustă atunci când camionul ia câte o curbă, având mâinile prinse în cătuşe legate de un lanţ care se mişcă de-a lungul cubicului. Lipsa de spaţiu mă face să mă simt claustrofobă şi mă uit pe fereastra din sticlă acoperită cu grilaj, ceea ce face ca imaginile clădirilor din Bristol să rămână în urmă precum un caleidoscop de forme şi culori. Încerc să memorez şerpuirile şi curbele pe care le urmează camionul, însă mişcarea îmi provoacă rău de maşină şi închid ochii, rezemându-mi fruntea de sticla rece.

Celula mea mobilă este înlocuită de una fixă în adâncurile

[8] Bristol City, echipă de fotbal din liga secundă a Angliei *(N.t.).*

Judecătoriei. Mi se oferă ceai – fierbinte, de data asta – şi pâine prăjită, care mi se fărâmă în beţe de chibrituri în gât. Avocatul meu va veni să se întâlnească cu mine la ora zece, aşa mi se spune. Cum de nu s-a făcut încă ora zece? Parcă azi s-a scurs deja o viaţă întreagă.

— Domnişoară Gray?

Avocatul este tânăr şi indiferent şi poartă un costum scump, cu dungulițe.

— N-am cerut un avocat.

— Ai dreptul să ţi se acorde o apărare corectă, domnişoară Gray, sau să te aperi singură. Vrei să te aperi singură?

Sprânceana lui arcuită sugerează că doar cel mai prost om din lume ar lua în considerare o asemenea opţiune. Scutur din cap.

— Bun. Acum, am înţeles că ai recunoscut la interogatoriu uciderea băiatului şi faptul că nu ai oprit la locul accidentului. Am dreptate?

— Da.

Răsfoieşte prin hârtiile din dosarul pe care l-a adus cu el, a cărui panglică roşie zace aruncată neglijent pe masă. Încă nu s-a uitat la mine.

— Vrei să pledezi vinovată sau nevinovată?

— Vinovată, spun eu, cuvântul părând că rămâne suspendat în aer; este pentru prima dată când l-am pronunţat cu voce tare. Sunt vinovată.

Îşi notează ceva mult mai lung decât un singur cuvânt, iar eu îmi doresc să trag cu ochiul peste umărul lui, pentru a putea vedea ce scrie.

— O să cer eliberarea pe cauţiune în numele tău şi ai avea o şansă destul de bună să o obţii. Nicio condamnare anterioară, te-ai supus termenilor primei eliberări pe cauţiune, ai respectat termenul primei eliberări pe cauţiune… Faptul că te-ai ascuns timp de un an s-ar putea să fie un impediment. Ai vreo problemă de ordin mental?

— Nu.

— Păcat. Nu contează. O să fac tot posibilul. Acum, mai ai şi alte întrebări?

Zeci, cred.

— Niciuna, spun eu.

— Toată lumea să se ridice în picioare.

Mă aşteptam la mai multă lume, dar în afară de un bărbat plictisit care stă cu un carnet în mână, în sectorul sălii de judecată care, îmi explică aprodul, este rezervat presei, mai sunt foarte puţine persoane. Avocatul meu stă în mijlocul încăperii, cu spatele la mine. O femeie tânără, îmbrăcată cu o fustă bleumarin, stă alături de el, subliniind ceva cu un marker pe o foaie scoasă la imprimantă. La aceeaşi masă lungă, dar la câţiva metri de ei, se află o pereche identică – acuzarea.

Aprodul de lângă mine mă trage de mânecă şi atunci îmi dau seama că am rămas singura care mai stă în picioare. Judecătorul, un bărbat cu o faţă căzută şi cu păr rar, a intrat în sală, iar acum poate începe procesul. Inima îmi bubuie şi faţa îmi arde de ruşine. Puţinii oameni din public mă privesc curioşi, de parcă aş fi un exponat dintr-un muzeu. Îmi amintesc ceva ce am citit odată despre execuţiile publice din Franţa: ghilotina montată în piaţa centrală a oraşului, ca s-o vadă toată lumea; femeile clincănind din andrele, în timp ce aşteptau reprezentaţia. Mă străbate un fior şi acum îmi dau seama că astăzi eu reprezint punctul de atracţie.

— Rog acuzata să se ridice.

Mă ridic în picioare din nou şi-i spun grefierului numele, atunci când sunt întrebată.

— Cum pledezi?

— Vinovată.

Glasul mi se pare subţire şi tuşesc pentru a-mi curăţa gâtul, însă nu mi se cere să-l repet.

Avocaţii se contrazic pe seama cauţiunii într-un turuit verbal

care-mi face capul să se învârtă.

Sunt prea multe la mijloc; acuzata va fugi.

Acuzata s-a supus termenilor eliberării pe cauţiune; îi va respecta în continuare.

Se ia în considerare şi o condamnare pe viaţă.

La mijloc se află o viaţă care trebuie luată în considerare.

Vorbesc unul cu celălalt prin intermediul judecătorului, de parcă ar fi doi copii care se ciondănesc unul cu celălalt sub supravegherea unuia dintre părinţi. Cuvintele lor sunt spectaculos de încărcate de emoţie, fiind întărite de gesturi înflăcărate ce-şi pierd din importanţă în sala de judecată goală. Se contrazic pe seama eliberării pe cauţiune: dacă ar trebui să rămân la închisoare până la procesul de la Curtea Supremă, sau dacă să fiu eliberată pe cauţiune şi să aştept procesul acasă la mine. Îmi dau seama că avocatul meu se luptă pentru a fi eliberată, iar eu vreau să-l trag de mânecă şi să-i spun că nu mă interesează deloc o eliberare pe cauţiune. Cu excepţia lui Beau, nimeni nu mă aşteaptă acasă. Nimănui nu-i va fi dor de mine. În închisoare voi fi în siguranţă. Dar stau ca o mută, cu mâinile în poală, nesigură de imaginea pe care ar trebui s-o arăt celorlalţi. Nu că s-ar uita cineva la mine. Sunt invizibilă. Încerc să urmăresc discuţia celor doi avocaţi, să-mi dau seama cine câştigă acest duel al cuvintelor, însă mă pierd repede în acest joc actoricesc.

Un murmur străbate sala de judecată şi judecătorul mă fixează cu o privire lipsită de căldură. Simt o nevoie urgentă să-i spun că eu nu sunt la fel ca ocupanţii obişnuiţi ai acestei săli. Că eu am crescut într-o casă la fel ca a lui, că am studiat la Universitate; că am găzduit petreceri; că am avut prieteni. Că odată am fost şi eu plină de încredere în mine însămi şi sociabilă. Că până anul trecut nu încălcasem legea niciodată şi că ceea ce s-a întâmplat a fost o greşeală regretabilă. Însă privirea lui este dezinteresată şi-mi dau seama că lui nu-i pasă cine sunt eu sau câte dineuri am organizat. Eu nu sunt decât un alt infractor care intră pe uşile sale; cu nimic diferită faţă de ceilalţi. Simt cum identitatea îmi este sfărâmată în

bucăţi încă o dată.

— Apărarea ţi-a susţinut cu înfocare dreptul de a fi eliberată pe cauţiune, domnişoară Gray, spune judecătorul, şi mi-a dat asigurări că sunt şanse să te ascunzi din nou, tot atâtea câte ar fi să zbori până la Lună.

Urmează un chicot general din partea mulţimii, acolo unde două bătrâne s-au înghesuit una în cealaltă, ţinând între ele un termos. *Tricotezele* din epoca modernă. Colţul gurii judecătorului se ridică, semn că se gândeşte la asta.

— Avocatul mi-a mai spus că fuga ta iniţială de la locul acelei crime absolut îngrozitoare s-a petrecut într-un moment de nebunie, un act necaracteristic ţie şi că nu se va mai repeta niciodată. Sper, domnişoară Gray, din tot sufletul, că are dreptate.

Se opreşte, iar eu îmi ţin respiraţia.

— Se aprobă eliberarea pe cauţiune.

Las să-mi scape un oftat care poate trece drept unul de uşurare.

Urmează un zgomot dinspre sectorul rezervat presei şi-l văd pe tânărul cu carnet în mână cum se înclină pentru a putea străbate rândul de scaune, ţinându-şi carneţelul băgat neglijent în buzunarul de la geacă. Încuviinţează din cap înspre scaunul judecătoresc înainte să iasă afară, lăsând uşa să se legene în spatele lui.

— Sala să se ridice în picioare.

În timp ce judecătorul iese din sală, murmurul conversaţiilor creşte din ce în ce mai tare, iar eu îmi văd avocatul cum se apleacă deasupra mesei acuzării. Râd împreună de ceva, după care vine în boxa mea ca să discute cu mine.

— Un rezultat bun, spune el, cu un surâs larg pe faţă. Cazul a fost amânat pentru a fi judecat de Tribunal pe 17 martie – o să primeşti informaţiile necesare pentru asistenţă juridică şi pentru dreptul tău de a fi reprezentată de un avocat. Călătorie liniştită spre casă, domnişoară Gray.

Mă simt ciudat să ies liberă din sala de judecată, după douăzeci şi patru de ore petrecute într-o celulă. Merg la cantină să-mi iau o

cafea, şi-mi frig limba în nerăbdarea de a bea ceva mai tare decât ceaiul de la secţia de poliţie.

Deasupra intrării în clădirea Judecătoriei din Bristol se află un acoperiş din sticlă, care oferă un adăpost unui mic grup de oameni de burniţa care cade necontenit, iar aceştia discută aprins în timp ce fumează. Când cobor treptele, o femeie care se îndreaptă în direcţia opusă dă peste mine, iar cafeaua sare prin fanta lăsată de capacul care n-a fost bine prins de pahar şi mă stropeşte pe mână.

— Scuze, spun eu în mod automat.

Dar, în timp ce mă opresc, observ că şi femeia s-a oprit, la rândul ei, şi că ţine un microfon în mână. Un fulger de lumină mă face să tresar speriată şi mă uit în sus ca să văd un fotograf la câţiva paşi distanţă de mine.

— Cum ţi se pare perspectiva unei încarcerări, Jenna?

— Ce? Eu…

Microfonul este împins atât de aproape încât mai că-mi atinge buzele.

— Vei pleda în continuare vinovată? Cum crezi că se simte familia lui Jacob?

— Eu, da, eu…

Oamenii mă împing din toate părţile, iar întrebările reporterului acoperă ceva ce se aude în fundal, oameni scandând ceva ce nu pot descifra. E atâta zgomot în jurul meu încât mă simt de parcă m-aş afla pe un stadion sau într-o arenă de concerte. Nu pot respira şi când încerc să mă răsucesc, sunt împinsă în direcţia opusă. Cineva mă trage de haină, iar eu îmi pierd echilibrul, căzând greoi peste altcineva, care mă împinge cu violenţă înapoi. Văd o pancartă, tăiată strâmb şi ridicată deasupra gloatei de protestatari. Oricine a scris-o, a lăsat o distanţă prea mare între primele litere, aşa încât ultimele litere au fost înghesuite ca să încapă. *Dreptate pentru Jacob!*

Asta e. Asta e lozinca pe care o aud.

— Dreptate pentru Jacob! Dreptate pentru Jacob!

Din nou şi din nou, până când strigătele par că vin din spatele

meu şi de pretutindeni. Mă uit într-o parte, în căutarea unei ieşiri, dar sunt oameni peste tot, iar cafeaua îmi cade din mână şi capacul i se desface atunci când loveşte pământul, lichidul împrăştiindu-se pe pantofii mei şi scurgându-se în jos pe scări. Mă împiedic din nou şi pentru o clipă cred că o să cad la pământ şi că o să fiu strivită sub picioarele mulţimii furioase.

— Lepădătură!

Observ o gură strâmbată de furie şi o enormă pereche de cercei în formă de cerc, care se leagănă dintr-o parte în alta. Femeia scoate un sunet primitiv din fundul gâtului, după care îmi scuipă în faţă rezultatul cleios. Sucesc capul chiar la timp şi simt cum saliva caldă îmi aterizează pe gât şi îmi alunecă pe sub gulerul de la haină. Sunt la fel de şocată de parcă aş fi fost lovită cu pumnul, aşa că ţip şi ridic braţele în sus pentru a-mi ascunde faţa, aşteptând următoarea lovitură.

— Dreptate pentru Jacob! Dreptate pentru Jacob!

Simt cum o mână mă apucă de umăr şi mă încordez, scuturându-mă cu putere pentru a mă elibera şi căutând disperată o cale de scăpare.

— Hai s-o luăm pe altă parte, vrei?

Este inspectorul Stevens, cu chipul sumbru şi hotărât, în timp ce mă trage cu putere pe scări în sus, înăuntrul clădirii Judecătoriei. Îmi dă drumul când am trecut cu bine de paznic, dar nu spune nimic, iar eu îl urmez tăcută printre două uşi, afară, în curtea din spate tăcută a Judecătoriei. Face un gest către poartă.

— Pe acolo poţi ajunge la staţia de autobuz. Eşti bine? Vrei să sun pe cineva să vină să te ia?

— Sunt bine. Îţi mulţumesc – nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi venit să mă iei de-acolo.

Închid ochii pentru o secundă.

— Vulturi nenorociţi, spune inspectorul Stevens. Presa insistă că-şi face treaba, dar nu se vor opri până nu vor obţine o poveste. Cât despre protestatari – ei, hai să spunem că sunt doar vreo doi slinoşi

care flutură pancarte prin mulţime; nu contează ce anume e în desfăşurare, îi vei găsi pe treptele tribunalului protestând din acea cauză. N-o lua în nume personal.

— O să încerc.

Zâmbesc stânjenită şi dau să plec, însă el mă opreşte.

— Domnişoară Gray?

— Da?

— Ai locuit vreodată pe Grantham Street, la numărul 127?

Simt cum faţa mi se goleşte de culoare şi mă forţez să zâmbesc.

— Nu, inspectore, spun eu, cu grijă. Nu, n-am locuit niciodată acolo.

El încuviinţează din cap gânditor şi ridică o mână în semn de adio. Arunc o privire peste umăr în timp ce ies pe poartă şi-l văd cum stă acolo, uitându-se după mine.

*

Spre uşurarea mea, trenul spre Swansea este aproape gol, aşa că mă scufund în canapea şi închid ochii. Încă mai tremur după întâlnirea cu protestatarii. Privesc pe fereastră şi oftez uşurată că mă pot întoarce în Ţara Galilor.

Patru săptămâni. Mai am patru săptămâni înainte să merg la închisoare. Gândul este de neimaginat, totuşi este dureros de real. O sun pe Bethan şi-i spun că mă întorc până la urmă acasă, diseară.

— Ai ieşit pe cauţiune?

— Până pe 17 martie.

— Asta e bine. Nu-i aşa?

Lipsa mea de entuziasm o nedumereşte.

— Ai coborât astăzi pe plajă? o întreb pe Bethan.

— Am plimbat câinii de-a lungul falezei, la prânz. De ce?

— Ai văzut ceva pe nisip?

— Nimic care să pară nelalocul lui, spune ea, râzând. La ce te aşteptai?

Scot un oftat de uşurare. Încep să mă îndoiesc că am văzut

literele alea pe plajă.

— La nimic, spun eu. Ne vedem în scurt timp.

Când ajung la Bethan, ea mă invită să rămân şi să mănânc, însă eu n-aş fi o companie prea plăcută, aşa că refuz. Insistă să-mi dea ceva la pachet, aşa că aştept până când pune nişte supă într-un castron din plastic. Aproape o oră mai târziu reuşesc să-mi iau la revedere de la ea, plecând alături de Beau pe cărarea spre căsuţă.

Uşa s-a curbat atât de mult din cauza vremii rele încât nu pot nici răsuci cheia în broască, nici s-o deschid, împing cu umărul în lemn şi aproape că cedează un pic, suficient încât să pot elibera încuietoarea şi să mişc cheia, care acum se răsuceşte inutil în mecanism. Beau începe să latre cu furie, iar eu îi spun să facă linişte. Încep să cred că am stricat de tot uşa, însă deja nu-mi mai pasă. Dacă Iestyn ar fi venit de prima dată când l-am chemat ca s-o repare, acum ar fi fost totul foarte simplu. Aşa că forţarea cheii în broască de fiecare dată a făcut ca treaba lui să devină mult mai complicată.

Torn supa de la Bethan într-o cratiţă şi o aşez pe plită, punând şi pâinea alături de ea. În casă e frig şi mă uit în jur după ceva să pun pe mine, însă la parter nu găsesc nimic. Beau e agitat, alergând de colo-colo prin sufragerie, de parcă ar fi fost plecat din casă mult mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Astăzi parcă e ceva nelalocul lui cu scările, dar nu-mi dau seama ce anume. Încă nu se făcuse întuneric pe deplin când am intrat, totuşi nu intră nicio lumină prin fereastra micuţă din capul scărilor. Ceva blochează drumul.

Ajung în capul scărilor înainte să-mi dau seama ce anume se află acolo.

— Ţi-ai încălcat promisiunea, Jennifer.

Ian îndoaie un genunchi şi mă împinge cu putere cu talpa în piept. Balustrada de lemn îmi scapă din mână şi mă prăvălesc pe spate, rostogolindu-mă pe scări în jos, până ce lovesc podeaua din piatră de la baza acestora.

Capitolul 35

Ţi-ai scos inelul după trei zile, iar eu m-am simţit de parcă aş fi primit un pumn în faţă. Ai spus că-ţi faci griji că l-ai putea strica şi că eşti nevoită să-l scoţi atât de des ca să lucrezi, încât te temi că l-ai putea pierde. Ai început să-l porţi pe un lanţ delicat din aur petrecut în jurul gâtului şi eu te-am dus la un magazin pentru verighete; ceva simplu şi solid, ce să poţi purta tot timpul.

— Ai putea începe s-o porţi pe asta, am spus eu, după ce am ieşit din magazinul de bijuterii.

— Dar mai sunt şase luni până la nuntă.

Mă ţineai de mână şi eu te-am strâns cu putere în timp ce traversam şoseaua.

— În loc de inelul de logodnă, adică. Ca să porţi şi tu ceva pe deget.

M-ai înţeles greşit.

— Chiar nu mă deranjează, Ian, sincer. Pot aştepta până după ce ne căsătorim.

— Dar cum vor şti oamenii că suntem logodiţi?

Nu puteam renunţa. Te-am oprit pe loc şi mi-am aşezat mâinile pe umerii tăi. Tu ai privit în toate părţile, la cumpărătorii care treceau pe lângă noi, grăbiţi, şi ai încercat să scapi din strânsoare mea, însă eu te ţineam bine.

— Cum vor şti că eşti cu mine, am spus eu, dacă tu nu porţi inelul de la mine?

Am recunoscut expresia din privirea ta. Obişnuiam s-o văd în ochii lui Marie – acel amestec de sfidare şi de îngrijorare – şi m-a făcut să mă înfurii la fel de tare când am văzut-o la tine, aşa cum mi se întâmpla când o vedeam şi la ea. Cum îndrăzneai să te temi de mine? Am simţit cum mă încordez şi cum un fior de durere îţi străbate chipul, iar atunci mi-am dat seama că degetele mele erau înfipte în umerii tăi. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp.

— Mă iubeşti? am întrebat.

— Ştii că te iubesc.

— Atunci de ce nu vrei ca oamenii să ştie că te măriţi cu mine?

Am băgat mâna în sacoşa de plastic pentru a scoate cutiuţa şi am deschis-o. Voiam să alung acea expresie din privirea ta şi, dintr-un impuls, am lăsat un genunchi jos pe trotuar şi am întins spre tine cutia deschisă. Din partea trecătorilor s-a auzit un freamăt şi tu te-ai înroşit la faţă instantaneu. Mişcarea din jurul nostru s-a diminuat şi oamenii s-au oprit ca să se uite la noi, iar eu am simţit un fior de mândrie că tu erai împreună cu mine. Frumoasa mea Jennifer.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Păreai copleşită.

— Da.

Răspunsul tău a fost mult mai rapid ca prima oară, iar tensiunea pe care o simţeam în piept s-a evaporat în aceeaşi clipă. Ţi-am strecurat inelul pe cel de-al patrulea deget şi m-am ridicat în picioare pentru a te săruta. În jurul nostru s-au auzit încurajări, iar cineva m-a plesnit cu palma pe spate. M-am trezit că nu mă mai pot opri din rânjit. Asta ar fi trebuit să fac de prima dată, m-am gândit: ar fi trebuit să organizez ceva mai fastuos, mai spectaculos. Meritai ceva mai mult.

Ne-am plimbat ţinându-ne de mână pe străzile aglomerate ale Bristolului şi am tot frecat metalul verighetei tale cu degetul mare de la mâna dreaptă.

— Hai să ne căsătorim acum, am spus eu. Hai să mergem la ofiţerul stării civile, să luăm câţiva martori de pe stradă şi s-o facem.

— Dar totul e stabilit pentru luna septembrie! Toată familia mea va fi acolo. N-o putem lua doar noi doi înainte şi s-o facem acum.

Mi-a luat ceva să te conving că o nuntă la biserică ar fi fost o greşeală, fiindcă tu n-aveai niciun tată care să te conducă până la altar, şi nici n-avea rost să irosim bani pe o ceremonie pentru prietenii pe care oricum îi vedeai prea puţin. Am rezervat o ceremonie civilă la Courtyard Hotel, urmată de o masă pentru

douăzeci de persoane. Îl întrebasem pe Doug dacă vrea să-mi fie cavaler de onoare, însă ceilalţi invitaţi urmau să fie toţi din partea ta. Încercam să mi-i imaginez pe părinţii mei alături de noi, dar tot ce puteam vedea era chipul tatălui meu când l-am văzut pentru ultima oară. Dezamăgirea. Dezgustul. Am scuturat din cap să-mi îndepărtez din minte imaginea.

Erai hotărâtă.

— Nu ne putem schimba planurile acum, Ian. Nu mai sunt decât şase luni – nu mai avem mult de aşteptat.

Nu mai aveam mult, dar tot număram zilele care mai rămăseseră până ce tu aveai să devii doamna Petersen. Mi-am spus că atunci mă voi simţi mai bine: mai sigur pe mine. Atunci voi şti cu siguranţă că mă iubeşti şi c-o să rămâi cu mine.

În noaptea dinaintea nunţii, ai insistat să rămâi cu Eve la hotel, în timp ce eu am îndurat o seară stânjenitoare alături de Jeff şi de Doug. Doug a făcut o încercare slabă să o transforme într-o petrecere a burlacilor, însă nimeni nu s-a opus când am spus că mai degrabă prefer să mă retrag la somn devreme, căci a doua zi era ziua cea mare.

La hotel, mi-am calmat nervii cu un whisky dublu. Jeff m-a bătut pe mână şi m-a declarat un prieten de nădejde, deşi nu aveam nimic în comun. Nu mi s-a alăturat la încă un pahar şi, cu o jumătate de oră înainte de ceremonie, a arătat cu capul înspre uşă, pe care tocmai ce intra o femeie cu o pălărie bleumarin pe cap.

— Pregătit să faci cunoştinţă cu soacra? a întrebat Jeff. Nu e chiar atât de rea, o să vezi.

În puţinele ocazii în care stătusem de vorbă cu el, găsisem veselia lui forţată foarte enervantă, dar în acea zi i-am fost recunoscător pentru că îmi distrăgea atenţia. Voiam să te sun, să fiu sigur că vei veni, şi nu puteam alunga senzaţia de panică din stomac la gândul că m-ai putea abandona acolo; că m-ai putea umili în faţa tuturor acelor oameni.

M-am dus cu Jeff la bar. Mama ta a întins o mână şi eu i-am

apucat-o, după care m-am apropiat de ea şi am sărutat-o pe obrazul uscat.

— Grace, mă bucur să te cunosc. Am auzit atâtea despre tine.

Tu mi-ai spus că nu semeni deloc cu mama ta, însă eu am putut recunoaşte aceiaşi pomeţi înalţi la amândouă. Probabil că aveai tenul tatălui tău şi tot de la el şi înclinaţia către artă, însă aveai silueta subţire şi privirea vigilentă a lui Grace.

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, a spus Grace, cu un licăr de amuzament în colţul buzelor. Însă dacă vreau să aflu ce se întâmplă în viaţa Jennei, trebuie s-o întreb pe Eve.

Am afişat o expresie de solidaritate, de parcă şi eu eram la mila dificultăţilor tale de comunicare. I-am oferit o băutură lui Grace, iar ea a acceptat un pahar de şampanie.

— Noroc, a spus ea, deşi nu era deloc un toast.

M-ai lăsat să te aştept cincisprezece minute, ca şi cum ar fi fost dreptul tău, presupun. Doug s-a prefăcut că a pierdut inelul, iar petrecerea noastră probabil că a semănat cu una din multele petreceri de nuntă din oricare alt hotel din ţară. Însă când ai început să păşeşti de-a lungul culoarului, ai părut a fi cea mai minunată mireasă din lume. Rochia era simplă: un decolteu în formă de inimă şi o fustă care ţi se mula pe şolduri şi cădea până la pământ într-o strălucire de satin. Ţineai în mâini un buchet de trandafiri albi, iar părul îţi cădea în bucle lucioase.

Am ajuns unul lângă celălalt, iar eu ţi-am aruncat o privire rapidă, în timp ce tu ascultai ceremonia condusă de ofiţerul de stare civilă. Când ne-am spus jurămintele, m-ai privit în ochi şi mie nu mi-a mai păsat de Jeff, de Doug sau de mama ta. Ar mai fi putut fi încă o mie de oameni în încăpere: eu nu te vedeam decât pe tine.

— Vă declar soţ şi soţie.

A urmat un ropot ezitant de aplauze, iar eu te-am sărutat pe buze, înainte să ne răsucim şi să plecăm înapoi pe culoar împreună. Cei de la hotel aşezaseră băuturile şi gustările într-o zonă de lângă bar, iar eu te-am privit cum umblai prin toată camera, culegând

laudele şi întinzând mâna cu inelul spre a-ţi fi admirat.

— Arată minunat, nu-i aşa?

N-o remarcasem pe Eve, care venise şi stătea în picioare lângă mine.

— *Este* minunată, am spus eu, iar Eve a dat din cap, acceptând felul în care mă corectase.

Când m-am răsucit, mi-am dat seama că Eve nu se mai uita la tine, ci mă fixa pe mine cu privirea.

— N-o să-i faci rău, nu-i aşa?

Am râs.

— Ce fel de întrebarea e asta, ca să i-o pui unui bărbat în ziua nunţii?

— Cel mai important tip de întrebare, nu-i normal? a spus Eve. A luat o înghiţitură de şampanie şi m-a privit cu atenţie. Îmi aminteşti destul de mult de tatăl nostru.

— Ei, atunci probabil din acest motiv este Jennifer împreună cu mine, am replicat eu un pic cam aspru.

— Probabil, a spus Eve. Sper doar că n-o s-o dezamăgeşti şi tu.

— N-am nicio intenţie s-o părăsesc pe sora ta, am spus eu, nu că asta te-ar privi pe tine. Este o femeie matură, nu un copil supărat pe un tată necredincios soţiei.

— Tata n-a înşelat-o pe mama.

Ea nu-i lua apărarea lui, ci doar scotea în evidenţă un fapt real, însă pe mine mă interesa acest aspect. Am presupus încă de la început că tatăl tău a părăsit-o pe mama ta pentru a fi cu o altă femeie.

— Atunci de ce a plecat?

Ea mi-a ignorat întrebarea.

— Ai grijă de Jenna – merită să fie tratată aşa cum trebuie.

Nu mai puteam suporta să-i văd faţa încrezută, să-i ascult declaraţiile ridicole sau felul în care îmi vorbea, de sus. Am lăsat-o pe Eve să stea lângă bar, iar eu am venit şi mi-am strecurat braţul în jurul tău. Proaspăta mea soţie.

Îţi promisesem că vom merge la Veneţia şi de-abia aşteptam să ţi-o arăt în detaliu. La aeroport, ţi-ai prezentat noul tău paşaport şi ai rânjit larg atunci când ţi-au citit numele.

— Sună atât de neobişnuit!

— Te vei obişnui curând cu el, am spus eu, doamnă Petersen.

Când ţi-ai dat seama că eu optasem pentru servicii superioare, ai fost pur şi simplu extaziată, insistând să profităm la maximum de asta. Zborul a durat doar două ore, dar în timpul ăla ai încercat masca de faţă, ai scotocit prin toată oferta de filme şi ai băut şampanie. Eu te-am privit întruna, adorând bucuria pe care o vedeam la tine şi faptul că mi se datora mie.

Transferul de la aeroport s-a făcut cu întârziere, aşa că n-am ajuns decât foarte târziu la hotel. Şampania îmi dăduse o durere groaznică de cap, aşa că eram obosit şi serviciile oferite nu m-au impresionat deloc. Mi-am făcut o notiţă mentală să cer o despăgubire pentru transport atunci când urma să ne întoarcem acasă.

— Hai să lăsăm bagajele şi să ieşim direct afară, ai spus tu, când am ajuns în holul placat cu marmură.

— Vom sta aici timp de două săptămâni. Vom comanda masa în cameră şi vom desface bagajele – totul va fi acolo şi mâine dimineaţă. De altfel, am zis şi te-am cuprins cu o mână şi te-am strâns de fund, este noaptea nunţii noastre.

M-ai sărutat, strecurându-ţi limba în gura mea şi explorând peste tot, însă după aceea te-ai retras şi m-ai apucat de mână.

— Nu este încă nici măcar zece seara! Hai să mergem un pic prin jur, bem ceva, după care ne retragem în pat.

Recepţionerul ne-a zâmbit, nefăcând nicio încercare de a-şi ascunde aprecierea pentru spectacolul oferit.

— O ceartă-ntre iubiţi? a râs, în ciuda privirii pe care i-am aruncat-o, iar eu am rămas perplex când te-am văzut râzând şi tu odată cu el.

— Încerc să-mi conving *soţul* – ai zâmbit când ai pronunţat

cuvântul şi mi-ai făcut cu ochiul de parcă asta ar fi schimbat în vreun fel lucrurile – că trebuie să explorăm un pic Veneţia înainte să ne retragem în cameră. Totul arată minunat.

Ţi-ai ţinut ochii închişi, atunci când ai clipit, un pic prea mult decât ar fi fost necesar, aşa că mi-am dat seama că erai un pic beată.

— Este minunată, signora, dar nu la fel de minunată ca tine.

A făcut o plecăciune scurtă şi ridicolă.

Eu m-am uitat la tine, aşteptându-mă să văd că-ţi dai ochii peste cap dezgustată, însă tu erai roşie la faţă şi mi-am dat seama că te simţeai flatată. Flatată de acest gigolo; de acest bărbat libidinos, cu unghiile aranjate la manichiuristă şi cu o floare în buzunarul de la piept.

— Cheia noastră, te rog, am spus eu.

M-am aşezat în faţa ta şi m-am aplecat peste pupitru. A urmat un moment de pauză, înainte ca recepţionerul să-mi dea un portofel din carton în care se aflau două chei electronice.

— *Buona sera, signore.*

Acum nu mai zâmbea.

Am refuzat ajutorul pentru geamantane şi te-am lăsat să ţi-l târăşti pe-al tău până la lift, unde am apăsat butonul pentru etajul trei. Te-am privit în oglindă.

— A fost drăguţ, nu-i aşa? ai spus tu, iar eu am simţit gust de fiere în gât.

Fusese atât de frumos la aeroport; atât de distractiv în avion; iar acum stricaseşi totul. Tu vorbeai, însă eu nu te ascultam: mă gândeam la modul în care surâdeai prosteşte acolo; la felul în care ai roşit şi cum l-ai lăsat să flirteze cu tine; şi la câtă *plăcere* ai simţit în tot acest timp.

Camera noastră se afla la capătul unui hol acoperit cu mochetă. Am trecut cardul prin cititor şi l-am scos afară, aşteptând nerăbdător clicul care anunţa că încuietoarea a fost deblocată. Am împins uşa cu putere şi mi-am tras geamantanul înăuntru, fără să-mi pese dacă uşa avea să te izbească în faţă. În cameră era cald –

prea cald – însă ferestrele nu se puteau deschide, aşa că mi-am desfăcut gulerul să mă răcoresc puţin. Sângele îmi zvâcnea în urechi, însă tu tot mai vorbeai, încă mai flecăreai, de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă nu mă umiliseşi în faţa lui.

Pumnul mi s-a strâns fără să fi primit vreo comandă, iar pielea s-a întins la maxim pe încheieturile degetelor încordate. Ghemul de tensiune a început să mi se umfle în piept, umplând orice locşor disponibili, împingându-mi plămânii în lateral. M-am uitat la tine, dar tu încă mai râdeai, încă mai sporovăiai, iar eu mi-am ridicat pumnul şi te-am pocnit în faţă.

Aproape instantaneu, a explodat şi balonul. Calmul s-a aşternut peste mine, precum adrenalina eliberată după sex sau după o şedinţă la sala de gimnastică. Durerea de cap s-a potolit, iar muşchiul de la coada ochiului a încetat să se mai zbată. Tu ai scos un sunet gâlgâit, sugrumat, însă eu nu m-am uitat la tine. Am părăsit camera şi am luat liftul până la recepţie, ieşind direct în stradă, fără să privesc în direcţia recepţionerului. Am găsit un bar şi am băut două beri, ignorând încercările barmanului de a mă antrena într-o conversaţie.

M-am întors la hotel după o oră.

— Îmi poţi da nişte gheaţă, te rog?

— *Si, signore.*

Recepţionerul a dispărut şi s-a întors imediat cu o frapieră cu gheaţă.

— Pahare pentru vin, *signore?*

— Nu, mulţumesc.

Acum eram calm şi respiram încet şi uşor. Am urcat pe scări, întârziind momentul întoarcerii.

Când am deschis uşa, tu stăteai în pat, cu spatele arcuit şi cu genunchii la piept. Te-ai ridicat şi te-ai împins în celălalt capăt al patului, împingându-te în tăblia lui. O grămăjoară de şerveţele pline de sânge erau aşezate pe măsuţa de lângă pat, dar, în ciuda

încercărilor tale de a te curăţa, încă mai aveai sânge uscat pe buza superioară. O vânătaie deja începea să ţi se formeze pe şaua nasului şi în jurul unui ochi. Când m-ai văzut, ai început să plângi, iar lacrimile ţi-au şters urma de sânge de pe obraz, picurându-ţi pe cămaşă şi lăsând în urmă pete roz.

Am lăsat frapiera cu gheaţă pe masă şi am desfăcut un şervet, punând gheaţă în el, înainte de a-l împacheta la loc. M-am aşezat lângă tine. Tremurai, însă eu ţi-am lipit cu blândeţe gheaţa pe piele.

— Am găsit un bar drăguţ, am spus eu. Cred c-o să-ţi placă. Am făcut o plimbare prin jur şi am văzut vreo două localuri la care am putea mânca mâine la prânz, dacă ai chef să ieşim.

Am dat şervetul cu gheaţă la o parte şi tu te-ai holbat la mine, cu ochii mari şi precauţi. Încă mai tremurai.

— Ţi-e frig? Uite, înveleşte-te cu asta.

Am tras pătura de pe capătul patului şi ţi-am aşezat-o în jurul umerilor.

— Eşti obosită, a fost o zi lungă.

Te-am sărutat pe frunte, însă tu tot mai plângeai, iar eu îmi doream enorm ca tu să nu fi stricat prima noastră noapte. Crezusem că eşti diferită şi că poate nu voi mai avea nevoie niciodată să simt eliberarea aceea, sentimentul acela de uşurare care vine după o bătaie. Îmi părea tare rău să constat că, după toate câte se întâmplaseră, erai şi tu la fel ca toate celelalte.

Capitolul 36

Mă chinuiam să respir. Beau începe să schelălăie, lingându-mă pe faţă şi împingându-mă cu nasul. Încerc să gândesc, încerc să mă mişc, însă forţa impactului m-a lăsat fără puteri şi nu mă pot ridica de jos. Chiar şi dacă mi-aş putea convinge corpul să se mişte, ceva s-a întâmplat în interiorul meu, ceva ce a început să-mi transforme lumea într-una din ce în ce mai mică. Dintr-odată, m-am întors în Bristol, fără să ştiu în ce dispoziţie se va afla Ian când va veni acasă. Îi pregătesc cina, aşteptându-mă să-mi fie aruncată în faţă. Stau îndoită pe podeaua atelierului, încercând să-mi protejez capul de loviturile care cad ca o ploaie asupra mea.

Ian coboară cu atenţie pe scări, clătinând din cap, de parcă ar admonesta un copil neastâmpărat. Întotdeauna l-am dezamăgit; n-am ştiut niciodată ce cuvinte trebuie să spun, indiferent cât de mult m-aş fi străduit. El vorbeşte încet, iar dacă nu-i auzi cuvintele, înseamnă că-l crezi pretenţios. Însă sunetul vocii sale mă face să tremur violent, de parcă aş sta întinsă pe gheaţă.

Stă deasupra mea – strângându-mă între picioarele sale – şi-şi lasă privirea să se plimbe leneşă peste trupul meu. Dungile pantalonilor săi sunt ascuţite ca lama unui cuţit; catarama de la curea este atât de lustruită încât îmi pot vedea în ea reflexia propriei feţe îngrozite. Vede ceva pe geaca lui şi trage de o aţă desprinsă, lăsând-o să plutească în jos, spre podea. Beau încă se mai tânguie şi Ian îl izbeşte cu piciorul în cap, trimiţându-l la un metru distanţă.

— Nu-l răni, te rog!

Beau scheaună, însă se ridică în picioare. Fuge în bucătărie, dispărând din ochii mei.

— Ai fost la poliţie, Jennifer, spune Ian.

— Îmi pare rău.

Se aude doar ca o şoaptă şi nu sunt sigură că m-a auzit, însă dacă repet, Ian va crede că mă rog de el şi asta îl va înfuria şi mai mult.

Ciudat cât de repede îmi revin toate amintirile: nevoia de a face totul exact aşa cum trebuie, fără să afişez o expresie patetică ce l-ar putea înfuria. De-a lungul anilor, mai degrabă am greşit decât am interpretat corect ce aveam de făcut.

Înghit în sec.

— Îmi… îmi pare rău.

Îşi ţine mâinile în buzunare. Arată relaxat, plin de încredere. Dar îl cunosc. Ştiu cât de repede poate…

— Îţi pare rău, nemernico?

Într-o secundă este ghemuit peste mine, genunchii lui ţintuindu-mi braţele la podea.

— Crezi că asta va îndrepta totul?

Se apleacă spre mine, îngropându-şi rotulele în bicepşii mei. Îmi muşc buza, prea târziu însă pentru a-mi putea înăbuşi strigătul de durere care-l face să-şi arcuiască buzele de dezgust din cauza lipsei mele de control. Simt gustul de fiere care îmi urcă pe gât şi înghit pentru a-l împinge înapoi.

— Le-ai povestit despre mine, aşa-i?

Colţurile gurii sale sunt albe şi stropi de salivă îmi sar pe faţă. Dintr-odată, îmi vine în minte imaginea protestatarei de la tribunal, deşi totul pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, nu acum câteva ore.

— Nu. Nu, nu le-am povestit.

Jucăm iarăşi acel joc; cel în care el aruncă cu întrebări, iar eu încerc să le parez. Obişnuiam să-l joc destul de bine. La început, am avut impresia că pot întrezări o urmă de respect în ochii lui: se oprea dintr-odată din tirada lui şi deschidea televizorul sau ieşea din casă. Dar mi-am pierdut îndemânarea, sau poate că el a schimbat regulile jocului, aşa că am început să-i interpretez greşit gesturile de fiecare dată. În fine, deocamdată pare satisfăcut de răspunsul meu, aşa că schimbă brusc subiectul.

— Te vezi cu altcineva, nu-i aşa?

— Nu, nu mă văd cu nimeni, spun eu repede.

Sunt bucuroasă că pot spune adevărul, deşi el n-o să mă creadă.

— Mincinoaso!

Mă pocneşte peste obraz cu dosul palmei. Se aude un sunet ca un plesnet, asemănător celui scos de un bici, iar când vorbeşte din nou, cuvintele îmi răsună în urechi ca un ţiuit.

— Cineva te-a ajutat să faci un site web, cineva ţi-a găsit această casă. Cine e?

— Nimeni, spun eu, simţind gust de sânge în gură. Eu am fost cea care a făcut totul.

— Tu nu poţi face nimic de una singură, Jennifer.

Se apleacă, până când faţa lui aproape că o atinge pe a mea. Mă forţez să nu mă mişc, ştiind cât de mult detestă momentele când tresar.

— Tu n-ai fost în stare nici să fugi cum trebuie, nu? Ai idee cât de uşor mi-a fost să te găsesc, odată ce-am aflat unde anume făceai poze? Se pare că oamenii din Penfach sunt mai mult decât bucuroşi să ajute un străin să dea de un vechi prieten.

Nu-mi trecuse prin cap să mă întreb cum de dăduse Ian de mine. Am ştiut mereu că mă va găsi.

— Apropo, ce vedere adorabilă i-ai trimis surorii tale!

Comentariul aruncat la întâmplare pare o altă palmă peste faţă, făcându-mă din nou să tresar.

— Ce i-ai făcut lui Eve?

Dacă li se întâmplă ceva lui Eve sau copiilor din cauza neglijenţei mele, n-o să mi-o pot ierta niciodată. Am fost atât de disperată să-i arăt că încă îmi pasă, încât nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că i-aş putea pune în pericol.

El râde.

— De ce să-i fac ei ceva? Ea nu prezintă vreun interes pentru mine, nu mai mult decât tine. Eşti o târfă patetică şi bună de nimic, Jennifer. Eşti un nimeni fără mine. Un nimic. Ce eşti?

Nu răspund.

— Spune. Ce eşti?

Sângele din gură mi se scurge în jos, pe gât, şi mă chinui să vorbesc fără a mă îneca.

— Sunt un nimic.

Atunci râde şi-şi mişcă greutatea pentru a îndepărta presiunea ce-mi apasă braţele, amorţindu-mi astfel un pic durerea din ele. Îşi trece un deget peste faţa mea; în jos, pe obraz şi pe deasupra buzelor.

Ştiu ce urmează, însă asta nu-mi uşurează suferinţa cu nimic. Îmi desface nasturii cu încetineală, descheindu-mi cămaşa centimetru cu centimetru şi trăgându-mi bustiera în sus, pentru a-mi expune sânii. Ochii lui se plimbă goliţi de interes pe deasupra mea, lipsiţi aproape complet de cea mai vagă străfulgerare de dorinţă, după care întinde mâna pentru a se descheia la pantaloni. Închid ochii şi dispar în mine însămi, incapabilă să mă mişc, incapabilă să vorbesc. Mă întreb o fracţiune de secundă ce s-ar întâmpla dacă aş urla, sau dacă aş spune nu. Dacă m-aş împotrivi sau dacă l-aş împinge de pe mine. Însă nu o fac, şi niciodată n-am făcut-o, aşa că doar eu sunt cea care trebuie învinovăţită.

N-am idee cât a trecut de când stau întinsă aici, însă în căsuţă e frig şi întuneric. Îmi ridic pantalonii şi mă rostogolesc pe o parte, apucându-mi genunchii strâns şi ducându-i la piept. Simt o durere surdă între picioare şi o umezeală care bănuiesc că e sânge. Nu sunt sigură dacă am leşinat, dar mi-l amintesc pe Ian plecând.

Îl strig pe Beau. Urmează o clipă agonizantă de linişte, înainte ca el să se strecoare precaut afară din bucătărie, cu coada printre picioare şi cu urechile pleoştite, lipite de cap.

— Îmi pare atât de rău, Beau, îl ademenesc eu înspre mine, dar, în timp ce întind mâna, el începe să latre. O singură dată – un lătrat de avertisment, cu capul întors către uşă. Mă chinui să mă ridic în picioare, tresărind atunci când o durere ascuţită îmi străbate tot corpul, după care aud o bătaie în uşă.

Stau în picioare, pe jumătate aplecată, în mijlocul camerei, cu

mâna pe zgarda lui Beau. El scoate un mârâit gutural, însă nu mai latră.

— Jenna? Eşti înăuntru?

Patrick.

Simt o uşurare enormă. Uşa este descuiată şi, când o deschid, sunt nevoită să-mi înghit un suspin atunci când dau cu ochii de el. Las lumina din sufragerie stinsă şi sper că întunericul este suficient de adânc încât să-mi ascundă faţa care presupun că este plină de urme.

— Eşti bine? spune Patrick. S-a întâmplat ceva?

— Eu… cred că am adormit pe canapea.

— Bethan mi-a spus că te-ai întors. Ezită şi se uită în jos, la podea, înainte de a se uita din nou la mine. Am venit ca să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc niciodată aşa cum am făcut-o, Jenna, totul a fost un şoc pentru mine.

— E în regulă, spun eu. Privesc pe lângă el, către faleza întunecată, întrebându-mă dacă Ian e pe acolo pe undeva, ţinându-ne sub observaţie. Nu-i pot permite să mă vadă împreună cu Patrick – nu pot permite ca Patrick să fie rănit, aşa cum ar putea fi Eve; aşa cum ar putea fi răniţi toţi cei care înseamnă ceva pentru mine. Asta-i tot?

— Pot să intru?

Dă să facă un pas înainte, însă eu clatin din cap.

— Jenna, ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să te văd, Patrick. Mă aud pronunţând cuvintele şi nu-mi dau voie să mi le retrag.

— Nu te condamn, spune el. Are faţa plină de cute şi arată de parcă nu ar fi dormit cum trebuie de câteva zile. M-am comportat oribil, Jenna, şi nu ştiu cum să mă revanşez faţă de tine. Când am aflat ce ai… ce s-a întâmplat, am fost atât de şocat încât n-am mai putut gândi limpede. N-am mai putut suporta să fiu alături de tine.

Încep să plâng. Nu mă pot abţine. Patrick mă apucă de mână şi eu nu vreau să-l las să plece.

— Vreau să înţeleg, Jenna. Nu mă pot preface că nu sunt şocat – că nu o consider o treabă tare dificilă – dar vreau să aflu ce s-a întâmplat. Vreau să fiu alături de tine.

Nu spun nimic, deşi ştiu că există un singur lucru pe care i-l pot spune. O singură cale pentru a face ca Patrick să nu fie rănit.

— Mi-e dor de tine, Jenna, spune el încet.

— Nu mai vreau să te văd. Îmi trag mâna dintr-a lui, ca pentru a-mi întări spusele. Nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Patrick face un pas înapoi, de parcă i-aş fi tras un pumn, iar culoarea îi piere din obraji.

— De ce faci asta?

— Asta îmi doresc.

Mă doare îngrozitor că trebuie să-l mint.

— Din cauză că te-am părăsit?

— N-are nimic de-a face cu tine. Nimic din toate astea nu are legătură cu tine. Lasă-mă doar în pace.

Patrick se uită la mine şi eu mă forţez să-l privesc în ochi, rugându-mă ca el să nu poată citi zbaterea din privirea mea, cea care sunt sigură că este foarte vizibilă. În cele din urmă, ridică mâinile în sus, acceptând înfrângerea în timp ce se întoarce cu spatele la mine.

Pleacă împleticindu-se pe cărare, după care o rupe la fugă.

Închid uşa şi mă prăbuşesc pe duşumea, trăgându-l pe Beau aproape de mine şi plângând în hohote, cu faţa îngropată în haina de la el. N-am fost în stare să-l salvez pe Jacob, însă îl pot salva pe Patrick.

De îndată ce mă simt în stare, îl sun pe Iestyn să vină să repare încuietoarea stricată.

— Acum nu mai pot răsuci deloc cheia, spun eu, s-a stricat de tot, aşa că nu mai am cum să încui uşa pe dinafară.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, spune Iestyn. Nimeni nu are de gând să fure ceva de pe aici.

— Vreau să fie reparată!

Asprimea cererii mele ne şochează pe amândoi, aşa că pentru o clipă se lasă liniştea.

— Vin imediat.

Ajunge la mine într-o oră, apucându-se tăcut de treabă, însă refuzând ceaiul pe care i-l ofer. Fluieră încet pentru el însuşi în timp ce scoate broasca afară şi unge mecanismul cu ulei, înainte de a-l potrivi la loc şi de a-mi arăta cât de uşor se poate răsuci cheia acum.

— Mulţumesc, spun eu, aproape suspinând de bucurie.

Iestyn mă priveşte curios, iar eu îmi strâng haina tricotată în jurul corpului. Vânătăi pestriţe mi se întind pe antebraţe, cu marginile însângerate, întinzându-se precum nişte pete de cerneală pe o bucată de sugativă. Simt durere peste tot, de parcă am alergat la maraton, obrazul stâng îmi este umflat şi simt cum mi se mişcă un dinte. Îmi las părul să-mi cadă peste faţă, pentru a-mi ascunde rănile făcute.

Îl văd pe Iestyn uitându-se la vopseaua roşie de pe uşă.

— O s-o curăţ, spun eu, însă el nu-mi răspunde.

Dă din cap, în semn de adio, după care se gândeşte mai bine şi se întoarce cu faţa la mine.

— Penfachul e un loc mic, spune el. Toată lumea ştie tot ce fac ceilalţi.

— Aşa mi s-a dat de înţeles, spun eu.

Dacă se aşteaptă să mă apăr, va fi dezamăgit. Voi accepta pedeapsa din partea judecătorilor, nu din partea sătenilor.

— Eu n-aş vorbi prea mult cu ceilalţi, dac-aş fi în locul tău, spune Iestyn. Las-o să se stingă de la sine.

— Mulţumesc pentru sfat, spun eu, încordată.

Închid uşa şi urc la etaj, să fac o baie. Stau în apa călduţă, cu ochii mijiţi, ca să nu pot vedea semnele care încep să mi se întindă pe toată pielea. De-a lungul pieptului şi al coapselor se întind vânătăi de la degetele lui lan, curios de delicate pe pielea mea cea palidă.

Am fost o proastă să cred că pot fugi de trecut. Oricât de repede aş fugi, oricât de departe: n-am să pot scăpa niciodată de el.

Capitolul 37

— Ai nevoie de o mână de ajutor la ceva? se oferi Ray, deşi ştia că Mags avea totul sub control. Ca întotdeauna.

— Totul e aranjat, spuse ea, scoţându-şi şorţul. Chilii şi orezul în cuptor, berile în frigider şi prăjiturele cu ciocolată pentru desert.

— Sună grozav, spuse Ray.

Se plimba de colo-colo prin bucătărie, simţindu-se nelalocul lui.

— Poţi goli maşina de spălat vase, dacă vrei neapărat să faci ceva.

Ray începu să scoată afară farfuriile curate, încercând să găsească un subiect de discuţie neutru, care să nu sfârşească printr-o ceartă.

Adunarea din seara asta fusese ideea lui Mags. Ceva care să sărbătorească sfârşitul unei anchete bine făcute, spusese ea. Ray se întreba dacă ăsta era modul ei de-a-şi cere scuze pentru ultima ceartă.

— Mulţumesc încă o dată pentru această idee, zise el, când tăcerea începu să se prelungească nefiresc de mult.

Ridică tava cu tacâmuri din maşina de spălat vase, lăsând o urmă de apă pe podea. Mags îi dădu o cârpă.

— A fost unul din cele mai importante cazuri pe care le-ai avut vreodată, spuse ea. Ar trebui să sărbătoreşti.

Luă cârpa din mâna lui şi o lăsă să cadă în chiuvetă.

— De altfel, dacă ar fi să aleg între a vă lăsa pe voi trei să vă petreceţi noaptea la Nag's Head sau să veniţi aici pentru o masă şi câteva beri, atunci…

Ray acceptă mustrarea fără să scoată o vorbă. Deci ăsta era motivul pentru această cină.

Se mişcau amândoi cu grijă unul în jurul celuilalt prin bucătărie, de parcă ar fi călcat pe gheaţă subţire; de parcă Ray nu şi-ar fi petrecut noaptea dormind pe canapea; de parcă fiul lor nu ar fi avut un teanc de bunuri furate la el în dormitor. Riscă o privire în direcţia lui Mags, însă nu reuşi să-i descifreze expresia de pe chip, şi

hotărî că cel mai bine ar fi dacă ar tăcea din gură. În ultima vreme, părea că tot ce spunea el era greşit.

Era nedrept să o compare pe Mags cu Kate, Ray ştia asta destul de bine, însă lucrurile erau mult mai simple la muncă. Kate nu părea să poarte ranchiună niciodată, aşa că el nu trebuia să recapituleze totul în cap înainte să-i spună ceva, aşa cum era nevoit să facă înainte să abordeze un subiect de discuţie dificil cu Mags.

Nu fusese deloc sigur că Kate va fi de acord să vină la cină în seara asta.

— Înţeleg dacă preferi să nu vii, spusese el, însă Kate se arătase confuză.

— De ce nu aş – îşi muşcase buza. Oo, înţeleg.

Încercase să se arate şi ea la fel de gravă ca şi Ray, însă ei nu-i reuşise, aşa că tot ce făcuse fu să clipească din ochi.

— Ţi-am spus, totul e dat uitării. Eu mă pot împăca cu asta, dacă poţi şi tu.

— Mă pot descurca şi eu, spusese Ray.

Sperase că va putea. Se simţi dintr-odată foarte incomod la gândul că Mags şi Kate se vor afla amândouă în aceeaşi încăpere. Stând întins treaz pe canapea, noaptea trecută, nu fusese capabil să scape de senzaţia că Mags ştia de faptul că el o sărutase pe Kate şi că o invitase aici cu scopul precis de a-i arunca lui totul în faţă. Chiar dacă ştia că un spectacol public nu era genul lui Mags, ideea unei confruntări în seara asta încă îi mai provoca fiori reci pe şira spinării.

— Cei de la şcoală ne-au trimis o scrisoare prin Tom astăzi, spuse Mags.

O spusese brusc, pe neaşteptate, iar Ray avu impresia că ea ar fi vrut să-i dea vestea încă de când el intrase pe uşă.

— În legătură cu ce?

Mags o scoase din buzunarul şorţului şi i-o dădu s-o citească.

Domnule şi doamnă Stevens,

V-aş fi recunoscătoare dacă aţi putea stabili o întâlnire cu secretariatul şcolii şi să veniţi pentru a discuta despre o problemă care s-a ivit la şcoală.

A dumneavoastră,

Ann Cumberland
Directoarea Şcolii Gimnaziale Morland Downs.

— În sfârşit! spuse Ray. Lovi scrisoarea cu dosul palmei. Recunosc şi ei că au o problemă, până la urmă? Era dracului şi timpul.

Mags desfăcu sticla de vin.

— O tot zicem de – cât timp, un an? – că Tom este agresat de cineva la şcoală, iar ei nici măcar n-au vrut să ia în considerare această idee, nu-i aşa?

Mags se uită la el, după care se încruntă pentru un moment, apoi însă expresia de suspiciune îi dispăru.

— Cum de n-am observat asta?

Se căută în zadar după un şerveţel prin mâneca puloverului tricotat.

— Mă simt ca şi cum aş fi cea mai incapabilă mamă din lume!

Se căută prin cealaltă mânecă, dar nici acolo nu găsi nimic.

— Hei, Mags, încetează. Ray îşi scoase batista şi-i şterse cu blândeţe lacrimile care i se scurgeau dintre gene. Nu ţi-a scăpat nimic. Niciunuia dintre noi nu i-a scăpat. Am ştiut că ceva e în neregulă încă de când el a început şcoala asta şi i-am tot bătut la cap să se ocupe de problemă încă din prima zi.

— Dar nu e treaba lor să rezolve problema, zise Mags suflându-şi nasul. Noi suntem părinţii.

— Poate, dar nu la noi e o problemă, nu? Este la şcoală, şi probabil acum, că au recunoscut şi ei, se va face ceva în această privinţă.

— Sper să nu se înrăutăţească lucrurile pentru Tom.

— Aş putea vorbi cu agentul care se ocupă de relaţiile cu cei din comunitate, cel din zona în care intră şi Morland Downs, zise Ray. Să vedem dacă ar putea veni şi el ca să facă o şedinţă despre bătăuşii din şcoli.

— Nu!

Vehemenţa lui Mags îi opri orice încercare.

— Hai s-o rezolvăm cu cei de la şcoală. Nu totul trebuie să implice şi poliţia. Măcar o dată, hai să păstrăm asta doar în familie, se poate? Chiar aş prefera să nu vorbeşti cu nimeni de la muncă despre Tom.

Ca un făcut, se auzi şi soneria.

— Te simţi în stare să facem asta? întrebă Ray.

Mags încuviinţă din cap, frecându-se pe faţă cu batista, apoi dându-i-o înapoi lui Ray.

— Sunt bine.

Ray se privi pentru o clipă în oglindă. Pielea lui avea un aspect cenuşiu şi obosit şi simţi dintr-odată un impuls subit să-i trimită înapoi acasă pe Kate şi pe Stumpy, ca să-şi poată petrece seara alături de Mags. Însă Mags gătise toată după-amiaza – aşa că nu i-ar fi mulţumit dacă toate eforturile sale s-ar fi dovedit în zadar. Oftă şi deschise uşa.

Kate era îmbrăcată cu jeanşi şi o bluză neagră, cu decolteu în formă de V, iar în picioare avea cizme înalte până la genunchi. Nu purta nimic extravagant, însă arăta mai tânără şi mai relaxată decât la serviciu, iar înfăţişarea ei avea un efect mai degrabă tulburător. Ray făcu un pas în spate, pentru a-i permite să intre în hol.

— Ce idee grozavă aţi avut, spuse Kate, mulţumesc mult că m-aţi invitat.

— Plăcerea e de partea mea, zise Ray. O conduse în bucătărie. Tu şi cu Stumpy aţi muncit din greu în ultimele câteva luni: vreau doar să vă arăt cât de mult vă apreciez eforturile. Rânji. Şi, ca să fiu sincer, a fost ideea lui Mags – eu nu-mi pot asuma niciun merit.

Mags îi acceptă comentariul cu un surâs abia schiţat.

— Bună, Kate, mă bucur să te cunosc, în sfârşit. Te-ai descurcat să ne găseşti adresa?

Cele două femei stăteau faţă în faţă, iar Ray se simţi izbit de contrastul dintre ele. Mags nu apucase să se ducă să se schimbe, iar hanoracul ei avea în dreptul pieptului un model alcătuit din pete mici de sos. Arăta la fel ca de obicei – primitoare, prietenoasă, amabilă – însă alături de Kate era… el bâjbâi după un cuvânt potrivit. Mai puţin *rafinată.* Imediat, Ray simţi un junghi de vinovăţie şi veni mai aproape de Mags, de parcă apropierea era un leac pentru lipsa lui de loialitate.

— Ce bucătărie minunată!

Kate se uita la platoul cu prăjiturele de pe blat, proaspăt scoase din cuptor şi cu ciocolată albă presărată pe deasupra. Ridică în sus o prăjitură cu brânză, într-o cutie din carton.

— Am adus şi eu desert, dar mă tem că acum nu mai este deloc prezentabil.

— Ce drăguţ din partea ta, zise Mags, păşind în faţă şi luând pachetele de la Kate. Mereu am considerat că prăjiturile au un gust mult mai bun atunci când sunt făcute de altcineva, nu crezi?

Kate afişă un zâmbet recunoscător şi Ray lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Poate că seara nu avea să fie chiar atât de neplăcută pe cât se temuse el, deşi cu cât ajungea şi Stumpy mai repede, cu-atât mai bine.

— Aşa, ce-ţi pot oferi de băut? zise Mags. Ray bea bere, dar eu beau vin, dacă preferi să bei şi tu tot vin.

— Grozav.

Ray strigă de la baza scărilor.

— Tom, Lucy, haideţi să spuneţi şi voi salut, pereche de nepoliticoşi ce sunteţi.

Urmă o serie de tropăituri şi copiii se năpustiră în jos pe scări. Intrară în bucătărie şi rămaseră stânjeniţi în uşă.

— Ea este Kate, zise Mags. Este pe cale să devină agent în echipa tatălui vostru.

Ray făcu ochii mari atunci când auzi remarca umilitoare, însă pe Kate păru că n-o deranjează.

— Încă vreo câteva luni, rânji ea, şi o să fiu şi eu un agent adevărat. Voi ce mai faceţi?

— Bine, spuseră Lucy şi Tom în acelaşi timp.

— Tu trebuie să fii Lucy.

Lucy avea părul blond al mamei ei, însă în rest era Ray întreagă. Toată lumea comenta cât de mult semănau ambii copii cu el. El nu putea vedea niciodată asemănarea cât timp ei erau treji – aveau prea multă personalitate în ei – dar când dormeau, şi trăsăturile lor rămâneau nemişcate, Ray îşi putea vedea propriul chip reflectat în copiii lui. Se întrebă dacă şi el arăta mereu la fel de războinic cum arăta fiul său în aceste momente: uitându-se încruntat în podea, de parcă ar fi fost tare supărat pe plăcile de faianţă. Îşi aranjase părul în sus în ţepi la fel de ameninţători precum expresia de pe chipul său.

— El e Tom, îl prezentă Lucy.

— Spune salut, Tom, zise Mags.

— Salut, Tom, repetă el, cu privirea fixată tot în podea.

Mags îl lovi uşor cu un prosop de bucătărie, exasperată.

— Scuze, Kate.

Kate rânji la Tom, iar el îi aruncă o privire lui Mags, pentru a vedea dacă este nevoie să mai zăbovească prin jur.

— Copii! zise Mags exasperată. Luă folia de protecţie de pe un platou cu sendvişuri şi i-o dădu lui Tom în mână. Voi doi puteţi pleca să mâncaţi sus, dacă nu vreţi să rămâneţi alături de noi, *bătrânii*. Căscă ochii, ca şi cum ar fi fost oripilată de acest termen, făcând-o pe Lucy să chicotească. Tom îşi dădu ochii peste cap, după care cei doi dispărură înapoi în camerele lor, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

— Sunt nişte copii buni, spuse Mags, în cea mai mare parte a timpului.

Termină propoziţia atât de încet încât nu era clar dacă vorbise mai mult pentru ea decât pentru ceilalţi.

— A mai avut probleme cu bătăuşii de la şcoală? întrebă Kate.

Ray gemu în surdină. Se uită la Mags, care îi evită privirea în mod voit. Maxilarul femeii se încordă imediat.

— Nimic de care să nu ne putem ocupa noi singuri, se răsti ea.

Ray tresări şi se uită la Kate, încercând să murmure o scuză fără ca Mags să observe. Ar fi trebuit s-o avertizeze pe Kate cât de sensibilă era Mags când venea vorba de Tom. Urmă o pauză stânjenitoare, după care mobilul lui Ray scoase un ţiuit, semnalând primirea unui mesaj. Îl pescui din buzunar cu graţie, însă îl cuprinse o dezamăgire cruntă când văzu ce scrie pe ecran.

— Stumpy nu mai poate veni, zise el. Mama lui a mai suferit un atac.

— E bine? întrebă Mags.

— Cred că da – el e în drum spre spital acum.

Ray îi trimise un mesaj lui Stumpy, după care îşi băgă telefonul la loc în buzunar.

— Am mai rămas doar noi trei, atunci.

Kate se uită la Ray, apoi la Mags, care se întorsese cu spatele şi mesteca în chilii.

— Uite, zise Kate, ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată, când va putea veni şi Stumpy?

— Nu te prosti, spuse Ray, cu o veselie care până şi lui îi suna cam fals. De altfel, avem prea mult chilii: nu l-am putea termina pe tot fără ajutor.

Se uită la Mags, dorindu-şi pe jumătate să fie şi ea de acord cu Kate şi să anuleze seara împreună, însă ea continua să mestece în chilii.

— Absolut, spuse ea, cam aspru. Îi dădu o pereche de mânuşi pentru copt lui Ray. Poţi să aduci tu tava din cuptor? Kate, de ce nu iei tu farfuriile şi să le aduci în sufragerie?

Locurile la masă nu erau stabilite dinainte, însă Ray se aşeză în mod automat în capul mesei, iar Kate în stânga lui. Mags aşeză o tigaie cu orez pe masă, după care se întoarse în bucătărie după un

bol cu brânză rasă şi un castron cu smântână. Se aşează vizavi de Kate, iar pentru o vreme se ocupară cu trecerea din mână în mână a platourilor şi cu umplerea propriilor farfurii.

În timp ce se aşezau să mănânce, clinchetul tacâmurilor lovite de porţelan făcea ca lipsa unui subiect de discuţie să devină şi mai evidentă, aşa că Ray se gândea la ceva despre care să fi putut vorbi. Mags nu voia să fie aduse iar în discuţie problemele legate de munca lor, însă probabil că acesta ar fi fost cel mai sigur subiect de discuţie. Înainte ca el să se hotărască, Mags îşi lăsă furculiţa pe marginea farfuriei.

— Cum ţi se pare lucrul în cadrul DIC, Kate?

— Îmi place foarte mult. Orele sunt criminale, însă munca îmi place foarte mult şi asta a fost ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac.

— Am auzit că este un coşmar să lucrezi pentru domnul inspector aici de faţă.

Ray îi aruncă o privire aspră lui Mags, însă ea îi zâmbea senină lui Kate. Nu-i micşora cu nimic sentimentul de disconfort care îl cuprindea încet, încet.

— Nu e prea rău, spuse Kate, aruncându-i lui Ray o privire piezişă. Deşi nu ştiu cum te împaci tu cu dezordinea pe care o lasă în urmă: biroul lui e o ruşine. Căni pe jumătate pline cu cafea nebăută împrăştiate peste tot.

— Asta se întâmplă din cauză că mă chinui prea mult să beau una în întregime, replică Ray.

Mişţoul pe seama lui era un preţ destul de rezonabil de plătit, având în vedere circumstanţele.

— El are întotdeauna dreptate, fireşte, spuse Mags.

Kate se prefăcea că s-ar gândi la asta.

— Cu excepţia situaţiilor când se înşală.

Râseră amândouă, iar Ray îşi permise să se mai relaxeze un pic.

— Fredonează în surdină „Chariots of Fire” mai tot timpul, spuse Kate, aşa cum face la serviciu?

— N-aş putea spune sigur, zise Mags încet, nu-l văd niciodată.

Atmosfera de relaxare se evaporă imediat şi, pentru o vreme, mâncară în tăcere. Ray tuşi şi Kate îşi ridică privirea din farfurie. Îi zâmbi în chip de scuză, iar ea îi făcu semn că nu-i pasă, însă când el îşi întoarse privirea, observă că Mags se uita la ei, cu o sprânceană uşor ridicată. Ea îşi lăsă jos furculiţa şi îşi împinse farfuria spre centrul mesei.

— Îţi lipseşte munca, Mags? întrebă Kate.

Toată lumea o întreba asta pe Mags, de parcă îşi închipuia cineva că ar putea duce dorul hârţogăraiei de care se tot ocupase, de orele aiurea, de casele jegoase, unde erai nevoit să te ştergi pe picioare la ieşire, nu la intrare.

— Da, spuse ea, fără să ezite.

Ray îşi ridică privirea.

— Chiar?

Mags continuă să-i vorbească lui Kate, ca şi cum el nici n-ar fi spus ceva.

— Nu-mi este dor chiar de acel serviciu, mai exact, ci mi-e dor mai degrabă de persoana care eram pe atunci. Mi-e dor de momentele când aveam şi eu ceva de spus, când îi puteam învăţa ceva pe oameni.

Ray se opri din mâncat. Mags era aceeaşi persoană care fusese dintotdeauna. Aceeaşi persoană care va fi mereu. Dacă ai la tine o insignă de poliţist, asta nu te transformă în altceva, nu?

Kate încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi înţeles-o, iar Ray îi fu recunoscător pentru efortul pe care îl făcea.

— Te-ai mai întoarce acolo?

— Cum aş putea? Cine ar avea grijă de cei doi? Mags făcu semn din ochi înspre dormitoare. Ca să nu mai zic de el. Se uita la Ray, însă nu zâmbea, iar el încercă să-i descifreze expresia din privire. Ştii ce se spune: în spatele unui bărbat de succes…

— E adevărat, spuse Ray brusc, un pic mai puternic decât zgomotul molcom al conversaţiei. Se uită la Mags. Tu ţii totul

laolaltă.

— Budincă! zise Mags brusc, ridicându-se în picioare. Doar dacă nu mai vrei încă o porţie de chilii, Kate?

— Nu, mulţumesc. Vrei să te ajut?

— Rămâi acolo, nu va dura decât o clipă. Strâng eu de pe masă, după care fug repede sus ca să mă asigur că cei mici nu pun la cale vreo năzbâtie.

Duse totul în bucătărie, după care Ray îi auzi paşii uşori urcând scările şi un murmur de voci şoptite în dormitorul lui Lucy.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu ştiu ce are.

— Eu sunt de vină? zise Kate.

— Nu, nu cred. A fost într-o dispoziţie mai ciudată în ultima vreme. Îşi face griji din cauza lui Tom, cred. Îi zâmbi încurajator. Eu voi fi de vină – de obicei aşa se întâmplă.

O auziră pe Mags coborând scările şi, când se întoarse, ducea în mână un platou cu prăjiturele şi o carafă cu frişcă.

— De fapt, Mags, zise Kate, ridicându-se, cred că voi sări peste desert.

— Preferi fructele? Am pepene galben, dacă vrei.

— Nu, nu e asta. Doar că sunt frântă de oboseală. A fost o săptămână lungă. Cina a fost excelentă şi îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Ei, dacă aşa spui tu. Mags aşează prăjiturelele pe masă. N-am apucat să te felicit pentru ancheta din cazul lui Gray – Ray mi-a spus că a fost în principal meritul tău. Va fi un rezultat foarte bun de trecut în CV-ul tău, mai ales atât de devreme.

— Ei, a fost un efort al echipei, chiar aşa, spuse Kate. Suntem o echipă bună.

Ray ştia că ea se referea la întreaga echipă din cadrul DIC, însă ea aruncă o privire în direcţia lui Ray, iar el nu îndrăzni să se uite la Mags.

Ajunseră în hol, unde Mags o sărută pe Kate pe obraz.

— Să mai treci pe la noi, da? Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ray spera că doar el simţea lipsa de sinceritate din glasul soţiei sale. Îi spuse şi el la revedere lui Kate, rămânând o clipă în cumpănă dacă s-o sărute şi el sau nu pe obraz. Se hotărî că până la urmă ar fi ciudat din partea lui să n-o facă, aşa că o sărută cât putu de scurt, însă simţi privirea lui Mags aţintită asupra lui şi se simţi extrem de uşurat când Kate dispăru pe uşă.

— Ei bine, eu nu cred că pot refuza acele prăjiturele, spuse el cu o veselie pe care de fapt nu prea o simţea. Tu vrei?

— Sunt la dietă, spuse Mags.

Intră în bucătărie şi desfăcu masa de călcat, umplu fierul de călcat cu apă şi aşteptă să se încingă.

— Am pus o caserolă cu orez şi cu chilii în frigider, pentru Stumpy – o iei mâine cu tine la lucru? Probabil că el n-o să mănânce cum trebuie dacă va rămâne toată noaptea la spital şi bănuiesc că mâine nu-i va sta capul la gătit.

Ray îşi aduse şi el castronul în bucătărie şi începu să mănânce în picioare.

— Drăguţ din partea ta.

— Şi el e un tip drăguţ.

— Chiar este. Chiar am în echipă nişte oameni grozavi.

Mags rămase tăcută o vreme. Alese o pereche de pantaloni şi începu să-i calce. Când vorbi, o făcu pe un ton neutru, însă apăsă cu putere vârful fierului de călcat pe ţesătura pantalonilor.

— Este drăguţă.

— Kate?

— Nu, Stumpy. Mags se uită la el, exasperată. Normal că la Kate mă refer.

— Presupun că este. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Era o minciună stupidă – Mags îl cunoştea mai bine ca oricine. Ridică o sprânceană, neîncrezătoare, dar fu uşurat s-o vadă zâmbind. Riscă o tachinare nevinovată.

— Eşti geloasă?

— Nici măcar un pic, zise Mags. De fapt, dacă ar călca ea rufele,

s-ar putea muta la noi în casă.

— Îmi pare rău că i-am povestit despre Tom, zise Ray.

Mags apăsă un buton al fierului de călcat şi un nor de abur se împrăştie şuierând pe pantalonii pe care-i călca, îşi menţinu privirea pe fierul de călcat în timp ce vorbea.

— Tu îţi iubeşti munca, Ray, iar eu apreciez enorm acest lucru. Face parte din tine. Dar e ca şi cum eu şi copiii am fi doar un fundal. Mă simt invizibilă.

Ray deschise gura pentru a protesta, însă Mags clătină din cap.

— Vorbeşti cu Kate mai mult decât vorbeşti cu mine, spuse ea. Am putut să văd lucrul ăsta în seara asta – legătura asta dintre voi. Nu sunt tâmpită, ştiu şi eu cum e să lucrezi atât de multe ore împreună cu cineva: poţi vorbi cu ea, normal că poţi. Însă asta nu înseamnă că nu poţi vorbi şi cu mine. Apăsă din nou butonul pentru a elibera jetul de abur şi apăsă cu şi mai multă forţă fierul pe masa de călcat, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Nimeni n-a stat vreodată întins pe patul de moarte dorindu-şi să fi petrecut mai mult timp la muncă, spuse ea. Dar copiii noştri cresc şi tu ratezi toate aceste momente. Şi, înainte să-ţi dai seama, ei vor fi plecat şi tu te vei fi pensionat, şi nu vom mai rămâne decât noi doi, însă nu vom avea nimic să ne spunem unul altuia.

Nu-i adevărat, se gândi Ray, şi încercă să găsească cuvintele potrivite pentru a o contrazice, însă acestea îi rămaseră blocate în gât şi el se trezi clătinând pur şi simplu din cap, de parcă ar fi putut îndepărta astfel sensul cuvintelor ei. Îşi închipui că o aude pe Mags cum oftează, însă la fel de bine ar fi putut fi şi zgomotul scos de un alt jet de abur.

Capitolul 38

Nu m-ai iertat niciodată pentru noaptea aia la Veneţia. Nu ţi-ai mai lăsat niciodată garda jos şi nu te-ai mai abandonat niciodată complet. Chiar şi când vânătaia dispăruse din jurul nasului tău şi am fi putut da totul uitării, am ştiut că tu încă te mai gândeai la ce se întâmplase. O ştiam din felul în care privirea ta mă urmărea prin toată camera atunci când veneam să-mi iau o bere şi din ezitarea din vocea ta atunci când îmi răspundeai, deşi îmi spuneai întruna că totul e în ordine.

Am ieşit la cină în oraş cu ocazia primei aniversări, îţi găsisem o carte legată în piele despre Rodin, într-un anticariat de pe Chapel Road, şi am împachetat-o în ziarul pe care l-am păstrat din ziua nunţii.

— Prima aniversare este cea de hârtie, ţi-am adus eu aminte, şi privirea ţi s-a luminat.

— E perfect!

Ai împachetat ziarul cu grijă şi l-ai strecurat în carte, în locul în care îţi scrisesem un bileţel: *Pentru Jennifer, pe care o iubesc în fiecare zi mai mult,* iar tu m-ai sărutat cu putere pe buze.

— Şi eu te iubesc, să ştii, ai spus tu.

Câteodată nu eram sigur, însă eu nu aveam niciun fel de îndoială în privinţa a ceea ce simţeam. Te iubeam atât de mult încât mă îngrozeam eu însumi; nu mi-am dat seama că era posibil să doreşti pe cineva atât de tare încât să faci orice pentru a-l păstra lângă tine. Dacă te-aş fi putut lua cu mine pe o insulă pustie, departe de toată lumea, aş fi făcut-o.

— Am fost întrebată dacă vreau să predau la o clasă pentru adulţi, mi-ai spus tu, în timp ce eram conduşi la masa rezervată de mine.

— Cu cât eşti plătită?

Tu ai strâmbat din nas.

— Destul de prost, dar este un curs terapeutic, parţial subvenţionat, pentru oameni cu depresie. Cred că ar fi un lucru demn de realizat.

Eu am pufnit.

— Îmi sună ca o grămadă de prostii.

— E o legătură puternică între ideile creatoare şi dispoziţiile sufleteşti ale oamenilor, ai spus tu. M-aş simţi tare bine dacă aş şti că am ajutat şi eu la recuperarea lor, şi nu durează decât opt săptămâni. Ar trebui să mă pot descurca şi cu celelalte cursuri pe care le am de predat.

— Atât timp cât îţi mai rămâne şi ţie timp pentru lucrările tale.

Deja creaţiile tale ajunseseră în cinci magazine din oraş.

Ai încuviinţat din cap.

— O să mă descurc. Comenzile mele obişnuite pot fi realizate ca şi până acum şi voi restrânge numărul de comenzi pentru o vreme. Şi fii atent – la început nu m-am aşteptat să primesc atâtea oferte de a preda cursuri – la anul ar trebui să renunţ la o parte din ele.

— Ei, ştii ce se spune, am zis eu râzând. Şi cei care pot, şi cei care nu pot, predau!

N-ai spus nimic.

Ne-a fost adusă mâncarea şi chelnerul a mai întârziat un pic ca să-ţi aşeze mai bine şervetul şi să-ţi toarne vinul în pahar.

— M-am gândit că ar fi o idee bună dacă aş deschide un cont separat la bancă pentru afacerea mea, ai spus tu.

— De ce să ai nevoie de asta?

M-am întrebat cine ţi-a sugerat să faci asta şi de ce ai discutat despre banii noştri cu altcineva.

— Îmi va fi mai uşor când voi face cererea de recuperare a taxelor. Ştii şi tu, dacă totul se află într-un singur cont.

— N-o să însemne decât şi mai multe hârtii de completat pentru tine, am spus eu.

Mi-am tăiat bucata de friptură în două, pentru a verifica dacă fusese pregătiră aşa cum îmi plăcea mie, şi am îndepărtat grăsimea

de pe ea, pentru a o aşeza pe marginea farfuriei.

— Nu mă deranjează.

— Nu, va fi mai simplu dacă vom continua totul ca şi până acum, în contul meu, am spus eu. La urma urmei, eu sunt cel care plăteşte rata la casă şi facturile.

— Presupun că ai dreptate.

Ai început să te joci cu furculiţa prin rizoto.

— Ai nevoie de mai mulţi bani cash? am spus eu. Îţi pot da mai mulţi bani pentru întreţinerea casei luna asta, dacă vrei.

— Poate un pic mai mulţi.

— Pentru ce ai nevoie?

— Mă gândeam să merg la cumpărături, ai spus tu. Mi-ar prinde bine nişte haine noi.

— Ce-ar fi să vin şi eu cu tine? Ştii cum e când trebuie să-ţi cumperi haine – îţi iei haine care vor sta prost pe tine când ajungi acasă vei sfârşi prin a returna la magazin jumătate din ce-ai cumpărat.

Am râs şi m-am întins peste masă, să-ţi strâng mâna. O să-mi iau liber de la serviciu şi vom avea o zi numai pentru noi. Vom lua prânzul într-un local drăguţ, după care vom merge prin magazine şi vei putea da atacul la cardul meu de credit după pofta inimii. Sună bine?

Tu ai aprobat din cap, iar eu mi-am îndreptat atenţia către bucata mea de friptură. Am mai comandat o sticlă de vin roşu şi, până când am terminat-o, în restaurant nu mai rămăsesem decât noi. Am lăsat un bacşiş prea mare şi m-am lovit de chelner atunci când mi-a adus haina.

— Îmi cer scuze, ai spus tu, a băut un pic prea mult.

Chelnerul a zâmbit politicos, iar eu am aşteptat până am ieşit afară ca să te iau de braţ şi să te ciupesc tare, prinzându-ţi pielea între degetul mare şi arătător.

— Să nu-ţi mai ceri niciodată scuze în numele meu.

Tu te-ai arătat şocată. Nu înţeleg de ce – nu la asta te aşteptai

după ce s-a întâmplat la Veneţia?

— Îmi pare rău, ai spus tu, iar eu ţi-am dat drumul la braţ şi te-am luat în schimb de mână.

Se făcuse târziu când am ajuns acasă şi tu ai urcat scările imediat, iar eu am stins luminile de la parter şi am venit după tine, însă erai deja în pat. Când m-am aşezat lângă tine, tu te-ai întors cu faţa la mine şi m-ai sărutat, coborându-ţi mâinile pe pieptul meu.

— Îmi pare rău, te iubesc, ai spus.

Am închis ochii şi am aşteptat ca tu să te strecori sub pilotă. Ştiam că e inutil: băusem două sticle de vin şi nu simţeam decât o vagă dorinţă, ca o răscolire, atunci când ai luat-o în gură. Te-am lăsat să încerci timp de câteva secunde, după care te-am dat la o parte.

— Nu mă mai poţi excita, am spus eu.

M-am întors cu faţa la perete şi am închis ochii. Tu te-ai dus la baie şi te-am auzit plângând în timp ce mă fura somnul.

Nu plănuisem dinainte să te înşel după ce ne vom căsători, însă tu ai încetat să depui orice efort în pat. Mă învinovăţeşti pe mine pentru că m-am uitat după alte femei, când singura variantă este poziţia misionarului cu o femeie care-şi ţine ochii închişi pe întreaga durată a partidei? Am început să ies în oraş vineri seara, după muncă, întorcându-mă acasă la orele târzii ale dimineţii, după ce mă săturam de cea cu care ajunsesem în pat în acea seară. Pe tine părea că nu te interesează şi, după o vreme, am încetat să mai vin acasă. Îmi făceam şi eu apariţia sâmbăta, la prânz, şi te găseam în atelier, iar tu nu întrebai niciodată unde fusesem sau cu cine. Devenise un joc, voiam să văd cât de departe pot merge până aveai să mă acuzi că-ti eram necredincios.

În ziua în care ai făcut-o, eu mă uitam la fotbal la televizor. Manchester United juca împotriva lui Chelsea, iar eu stăteam cu picioarele pe o măsuţă, cu o bere rece în mână. Tu te-ai aşezat în faţa televizorului.

— Dă-te la o parte – s-a intrat în prelungiri!

— Cine e Charlotte? ai întrebat.

— Ce vrei să spui?

Mi-am lungit gâtul, ca să pot privi pe după tine.

— Numele e scris pe un bon dintr-un buzunar al hainei tale, alături de un număr de telefon. Cine e?

S-a auzit un urlet de bucurie de la televizor, atunci când Manchester United a înscris chiar înainte de fluierul final. Am oftat şi am întins mâna după telecomandă, ca să închid televizorul.

— Acum eşti mulţumită?

Am aprins o ţigară, ştiind că asta te va înfuria.

— Nu poţi să fumezi afară?

— Nu, nu pot, am spus eu, suflând un nor de fum în direcţia ta. Pentru că asta e casa mea, nu a ta.

— Cine e Charlotte?

Tremurai, însă ai rămas în picioare, în faţa mea.

Am râs.

— N-am idee.

Era adevărat: nu-mi aminteam absolut nimic de ea. Ar fi putut fi orice fată cu care mă întâlnisem.

— O fi probabil vreo chelneriţă căreia i s-au aprins călcâiele după mine – probabil că am băgat bonul în buzunar fără să mă uit la el.

Vorbeam cu uşurinţă, fără să sugerez că m-aş apăra, aşa că te-am văzut că eziţi.

— Sper că nu mă acuzi de ceva.

Ţi-am susţinut privirea, provocator, însă tu ţi-ai întors-o într-o parte şi n-ai mai spus nimic. Aproape că am izbucnit în râs. Erai atât de uşor de păcălit.

M-am ridicat în picioare. Erai îmbrăcată cu un maiou fără sutien pe dedesubt şi puteam vedea decolteul şi conturul sfârcurilor pe sub ţesătură.

— Ai ieşit afară îmbrăcată aşa? am întrebat.

— Doar până la magazin.

— Cu ţâţele la vedere? am spus eu. Vrei ca oamenii să te considere o uşuratică?

Tu ţi-ai dus mâinile în dreptul pieptului, dar eu te-am plesnit cu palma peste ele.

— E în regulă ca oameni complet necunoscuţi să ţi le vadă, însă nu şi eu? Nu te poţi alege doar cu ceea ce-ţi place, Jennifer: ori eşti o stricată, ori nu eşti.

— Nu sunt, ai spus tu foarte încet.

— Nu asta mi se pare mie, de aici.

Am ridicat mâna şi mi-am apăsat ţigara pe pielea de pe pieptul tău, răsucind-o între sânii tăi. Tu ai început să urli, însă eu deja ieşeam din cameră.

Capitolul 39

În timp ce Ray se îndrepta cu paşi mari înspre biroul său pentru şedinţa de dimineaţă, fu abordat de agenta de la dispecerat. Rachel era o femeie subţirică, de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu trăsături ascuţite, ca de pasăre, şi cu păr argintiu, tăiat scurt.

— Tu eşti inspectorul de serviciu azi, Ray?

— Da, răspunse el, privind-o suspicios, ştiind că nimic bun nu putea urma după o asemenea întrebare.

— O femeie pe nume Eve Mannings a venit la secţie îngrijorată pentru soarta surorii ei.

— Nu se poate ocupa o patrulă de chestia asta?

— Sunt cu toţii plecaţi, iar femeia e foarte îngrijorată. Deja aşteaptă de o oră ca să discute cu cineva.

Rachel nu mai spuse nimic, căci nici nu mai era nevoie. Se uită la Ray pur şi simplu, prin lentilele ochelarilor groşi, cu rame metalice, şi aşteptă ca el să facă ceea ce se cuvine. Era ca şi cum o mătuşă intimidantă i-ar fi spus pur şi simplu să facă ceva.

Se uită prin geamul dispeceratului, către biroul de la intrare, unde o femeie îşi făcea de lucru cu un telefon mobil.

— Ea e?

Eve Mannings era genul de femeie al cărei loc ar fi fost mai degrabă într-o cafenea, nu într-o secţie de poliţie. Avea păr lung şi neted, castaniu, care îi încadrase faţa şi umerii în timp ce aplecase capul să se uite la telefon, şi purta o haină de un galben-strălucitor, cu nasturi foarte mari şi cu căptuşeală înflorată. Era aprinsă la faţă, deşi probabil că nu era neapărat o reacţie a stării de spirit în care se afla. Încălzirea centrală a secţiei părea că are doar două setări: frig arctic şi arşiţă tropicală, iar astăzi era evident că aveau de-a face cu arşiţa tropicală. Ray blestemă în gând protocolul care cerea ca raportarea unui posibil ultraj să fie înregistrată de către un ofiţer de poliţie. Rachel ar fi fost mai mult decât capabilă să se ocupe de acest

lucru.

Oftă.

— Bine, o să trimit pe cineva să se ocupe de ea.

Satisfăcută, Rachel se întoarse la masa ei de scris.

Ray urcă pe scări şi o găsi pe Kate la biroul său.

— Poţi să dai o fugă până jos şi să te ocupi de cineva care vrea să raporteze un posibil ultraj?

— Nu se poate ocupa patrula?

Ray începu să râdă când îi văzu faţa.

— Am încercat deja asta. Du-te, n-o să-ţi ia decât douăzeci de minute, maximum.

Kate oftă.

— Îmi ceri s-o fac eu din cauză că ştii sigur că nu pot refuza.

— Ai grijă cui îi mai spui asta.

Ray rânji. Kate îşi dădu ochii peste cap, însă o îmbujorare atrăgătoare îşi făcu apariţia în obrajii ei.

— Hai, zi atunci, ce s-a întâmplat?

Ray îi întinse coala de hârtie pe care i-o dăduse Rachel.

— Eve Mannings. Te aşteaptă la parter.

— Bun, dar să ştii că-mi eşti dator cu o băutură.

— Sunt de acord, strigă Ray, în timp ce ea ieşea din birourile DIC.

Îşi ceruse scuze pentru situaţiile stânjenitoare din timpul cinei, însă Kate spusese că nu le acordă importanţă şi de atunci nu mai vorbiseră deloc despre asta.

Plecă spre biroul lui. Când îşi deschise servieta, găsi în agendă un bileţel post-it de la Mags, pe care erau trecute data şi ora întâlnirii de la şcoală, săptămâna următoare. Mags desenase un cerc în jurul scrisului cu o cariocă roşie, în caz că lui i-ar fi scăpat. Ray îl lipi de marginea monitorului său, alături de celelalte bileţele similare, fiecare conţinând informaţii aparent importante.

Ajunsese la jumătatea teancului de hârtii din tăviţa de plastic când Kate îi bătu la uşă.

— Nu mă întrerupe, spuse Ray, am prins viteză cu hârtiile astea.

— Pot să te pun la curent cu privire la cazul femeii de jos?

Ray se opri şi-i făcu semn cu mâna lui Kate să ia loc.

— Ce faci? spuse ea, uitându-se la mormanul de hârtii de pe biroul lui.

— Treburi administrative. Completez hârtii, în principal, mai ales referitoare la cheltuielile pe ultimele şase luni. Cei de la finanţe spun că dacă nu le predau completate astăzi, nu mi le vor mai aproba.

— Ai nevoie de un contabil.

— Am nevoie să mi se dea voie să fac muncă de poliţist, spuse el, în loc să mă ocup de astfel de rahaturi. Scuze. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Kate îşi privi notiţele.

— Eve Mannings locuieşte în Oxford, însă sora ei, Jennifer, locuieşte aici, în Bristol, cu soţul ei, Ian Petersen. Eve s-a certat cu sora sa acum cinci ani şi de-atunci n-a mai văzut-o, pe ea sau pe soţul ei. Acum câteva săptămâni, domnul Petersen şi-a făcut apariţia din senin, ca s-o vadă pe Eve şi ca s-o întrebe unde se află sora ei.

— L-a părăsit?

— Aşa se pare. Doamna Mannings a primit o felicitare de la sora ei acum câteva luni, însă nu şi-a putut da seama de unde a fost trimisă şi a aruncat plicul în care sosise. Şi-a găsit felicitarea ruptă în bucăţi şi ascunsă sub un ceas aşezat pe poliţa de deasupra şemineului, iar acum este convinsă că cel care a rupt-o este cumnatul, atunci când acesta a venit în vizită la ea.

— De ce-ar fi făcut asta?

Kate ridică din umeri.

— N-am idee. Nici doamna Mannings nu ştie de ce, însă asta a făcut-o să se îngrijoreze foarte tare. Vrea să raporteze dispariţia surorii ei.

— Dar ea nu a dispărut, asta-i sigur, spuse Ray, exasperat. Nu dacă i-a trimis o vedere. Doar că nu vrea să fie găsită. Sunt două lucruri complet diferite.

— Asta i-am spus şi eu. Oricum, am notat totul, pentru tine.

Îi întinse o folie de plastic lui Ray, care conţine câteva foi scrise de mână.

— Mulţumesc. O să mă uit pe ele. Ray luă raportul şi-l aşeză pe birou, printre grămezile de hârtii de acolo. Presupunând c-o să termin toate aceste hârtii, încă mai vrei să bem ceva, mai târziu? Cred c-o să am nevoie.

— De-abia aştept.

— Grozav, spuse Ray. Tom se duce undeva după ce termină orele şi eu i-am spus că mă duc să-l iau la ora şapte, aşa că nu voi putea sta mult cu tine.

— Nicio problemă. Asta înseamnă că Tom începe să-şi facă prieteni?

— Cred că da, spuse Ray. Nu că mi-ar spune cine sunt aceştia. Sper că vom afla mai multe la acea întâlnire de la şcoală programată pentru săptămâna viitoare, dar nu prea-mi fac mari speranţe.

— Ei, dacă vrei o pereche de urechi care să te asculte la pub, atunci să ştii că poţi deşerta tot, zise Kate. Nu că m-aş pricepe eu ce sfaturi să-ţi dau despre adolescenţi, să ştii.

Ray râse.

— Ca să fiu sincer, îmi face plăcere să discut şi despre altceva *în afară* de adolescenţi.

— Atunci mă bucur că-ţi pot oferi astfel de ocazii să te mai relaxezi.

Kate rânji şi lui Ray îi reveni brusc în minte imaginea din noaptea aceea, din faţa apartamentului ei. Oare Kate se mai gândise la asta? se gândi s-o întrebe, însă Kate deja se îndrepta spre biroul ei.

Ray îşi luă telefonul, pentru a-i trimite un mesaj lui Mags. Se uită la ecran, încercând să găsească o formulare care să nu o înfurie pe Mags sau care să nu fie în întregime o minciună. El n-ar fi trebuit să denatureze deloc adevărul, se gândi; între ieşitul la o bere cu Kate sau cu Stumpy n-ar fi trebuit să fie nicio diferenţă. Ray îşi ignoră vocea din minte, cea care-i spunea clar de ce anume erau două

situaţii complet diferite.

Oftă şi băgă telefonul la loc în buzunar, lăsând mesajul nescris. Era mai uşor să nu spună absolut nimic. Aruncând o privire prin crăpătura dintre uşă şi perete, îi putu vedea lui Kate vârful capului, aşa cum stătea aşezată la birou. Cu siguranţă se putea relaxa alături de ea, se gândi Ray. Însă nu era sigur că era cel mai corect mod de relaxare.

Capitolul 40

Trec două săptămâni înainte să îndrăznesc să ies în public; când vânătăile oribile de pe braţe s-au transformat într-un verde-deschis. Tresar atunci când observ diferenţa dintre ele şi pielea din jurul lor, când cu doi ani în urmă ele reprezentau ceva la fel de natural în viaţa mea ca şi culoarea părului.

Sunt obligată să ies din casă căci trebuie să cumpăr mâncare pentru câine, aşa că-l las pe Beau acasă şi iau autobuzul spre Swansea, unde nimeni nu-i va da atenţie unei femei care merge cu ochii aţintiţi în podeaua supermarketului; şi cu o eşarfă în jurul gâtului, în ciuda vremii plăcute de afară. O iau pe cărare, în direcţia parcului de rulote, dar nu pot scăpa de senzaţia că mă urmăreşte cineva. Mă uit înapoi, după care mă panichez la gândul că am luat-o greşit, aşa că mă întorc încă o dată, deşi nici acolo nu se află nimic. Mă învârt în cerc, incapabilă să văd ceva clar din cauza punctelor negre care-mi acoperă privirea şi care se mişcă oriunde aş privi, ceea ce mă înfurie la culme. Mă simt periculos de aproape de un atac de panică violent, teama pe care o simt în piept devenind atât de prezentă încât îmi provoacă durere, şi pe jumătate merg, pe jumătate alerg, până când pot zări rulotele nemişcate şi clădirea joasă care este magazinul lui Bethan. În sfârşit, bătăile inimii încep să se domolească şi mă lupt ca să-mi recapăt controlul. În astfel de momente, perspectiva vieţii în închisoare devine mult mai atractivă decât existenţa pe care o duc acum.

Parcarea lui Bethan este pentru oamenii care locuiesc în parcul de rulote, însă apropierea ei de plajă o transformă într-o destinaţie atractivă pentru cei care vor să se plimbe pe cărarea care şerpuieşte de-a lungul coastei. Pe Bethan nu o deranjează, cu excepţia perioadei din plin sezon, când pune semne mari, cu „parcare privată”, şi se repede afară din magazin atunci când vede vreo familie care-şi desface masa de picnic din maşină. În această

perioadă a anului, când parcul de rulote este închis, maşinile răzleţe din parcare le aparţin celor care vor să-şi plimbe câinii pe plajă sau excursioniştilor foarte ambiţioşi.

— Tu o poţi folosi, desigur, mi-a spus Bethan când m-a întâlnit prima dată.

— N-am maşină, i-am explicat eu.

Mi-a mai spus că musafirii care vin la mine îşi pot lăsa maşinile aici, şi nu a comentat nimic legat de faptul că, în afară de Patrick, care oricum îşi lăsa Land Roverul în parcare dinainte de a mă cunoaşte pe mine, nu vine nimeni în vizită la mine. Gonesc amintirea din minte înainte să apuce să se aşeze.

Acum sunt vreo câteva maşini aici. Volvo-ul rablagit al lui Bethan, o dubă pe care nu o recunosc şi – mijesc ochii şi încep să bâţâi din cap. Nu este posibil. Aia nu poate fi maşina mea. Încep să transpir şi iau o gură de aer, înainte de a încerca să înţeleg ce anume am în faţa ochilor. Bara din faţă este crăpată şi în mijlocul parbrizului se află o reţea de crăpături, de mărimea unui pumn.

Chiar este maşina mea.

Nimic nu are sens. Când am plecat din Bristol, am abandonat şi maşina. Nu pentru că mi-am închipuit că va fi găsită de poliţie – deşi îmi trecuse prin cap – ci pentru că nu mai suportam s-o văd. Într-un moment de nebunie, mă întreb dacă nu cumva a fost găsită de poliţie şi a fost adusă aici pentru a mă pune pe mine la încercare, pentru a vedea ce reacţie am, şi mă uit de jur împrejurul parcării, de parcă m-aş aştepta ca o mulţime de poliţişti înarmaţi să sară pe mine.

Din cauza stării confuze în care mă aflu, nu-mi dau seama cât de important este acest aspect; dacă el chiar contează. Dar trebuie să aibă o anumită importanţă, altfel poliţia n-ar fi insistat să afle de la mine ce anume am făcut cu maşina. Trebuie să scap de ea. Mă gândesc la filmele pe care le-am văzut. Aş putea să o împing de pe o faleză? Ori să-i dau foc? Aş avea nevoie de chibrituri şi de combustibil, probabil benzină – dar cum i-aş putea da foc fără a fi

văzută de Bethan?

Arunc o privire în direcţia magazinului, dar n-o pot vedea prin fereastră, aşa că trag adânc aer în piept şi traversez parcarea, în direcţia maşinii. Cheile sunt în contact şi atunci nu mai ezit. Deschid portiera maşinii şi mă aşez pe scaunul şoferului. Sunt asaltată imediat de amintiri cu accidentul: pot auzi urletele scoase de mama lui Jacob şi ţipătul meu de groază. Încep să tremur şi încerc să mă adun. Maşina porneşte uşor şi ies cu viteză din parcare. Dacă Bethan se va uita acum, nu mă va vedea pe mine, ci doar maşina şi un nor de praf lăsat în urmă, în timp ce eu mă îndrept spre Penfach.

— Te simţi bine din nou la volan?

Ian are o voce măsurată şi seacă. Apăs cu putere piciorul pe pedala de frână şi maşina derapează sălbatic, în timp ce mie îmi alunecă mâinile pe volan. Am mâna pe mânerul portierei înainte să-mi dau seama că vocea se aude din CD player.

— Mă gândesc că ţi s-a făcut dor de micul accident, nu-i aşa? Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti că-ţi amintesc de el.

Efectul vocii sale asupra mea este instantaneu. Imediat mă fac mai mică, retrăgându-mă în scaun de parcă aş putea dispărea cu totul în el, iar palmele îmi devin fierbinţi şi lipicioase.

— Ai uitat jurămintele de la nunta noastră, Jennifer?

Îmi duc mâna la piept şi mi-l apăs cu putere, încercând să încetinesc bubuitul frenetic al inimii.

— Ai stat alături de mine şi ai promis să mă iubeşti, să mă respecţi şi să mă asculţi până la sfârşitul zilelor noastre.

Îşi bate joc de mine, pronunţând jurământul pe care l-am făcut cu atât de mulţi ani în urmă, cu vocea lui cea rece, care mă-nfioară. E nebun. Acum îmi dau seama, iar asta mă face să mă gândesc cu groază la anii pe care i-am petrecut alături de el, fără să ştiu de ce este cu adevărat capabil.

— Să fugi la poliţie şi să le povesteşti despre mine nu înseamnă că mă respecţi, nu-i aşa, Jennifer? Să le spui ce se petrece în spatele uşilor închise nu înseamnă că mă asculţi. Adu-ţi aminte însă, eu nu

ţi-am oferit decât ceea ce-ai cerut…

Nu-l mai pot asculta. Apăs cu putere butonul playerului stereo şi CD-ul iese afară cu o încetineală exasperantă. Îl smulg din fanta lui şi încerc să-l rup în două, însă nu vrea să se îndoaie şi ţip, cu chipul reflectat de suprafaţa lucioasă. Ies din maşină şi azvârl CD-ul în gardul viu de pe marginea drumului.

— Lasă-mă în pace! urlu. Doar lasă-mă în pace!

Conduc ca o nebună, imprudent, de-a lungul şirului de tufişuri ce alcătuiesc gardul viu, îndepărtându-mă de Penfach, pe drumul de ţară. Tremur violent şi schimbatul vitezelor mă depăşeşte complet, aşa că rămân în viteza a doua şi maşina geme a protest. Pot auzi cuvintele lui Ian la nesfârşit.

Până la capătul zilelor noastre.

Pe o alee ce pleacă din drum se află un hambar părăginit, însă nu se zăreşte nicio casă în apropierea lui. Dau cu spatele pe drumul plin de hopuri care duce până la hambar. Pe măsură ce mă apropii de el, văd că hambarul nu are acoperiş şi că grinzile dezgolite ale acestuia se înalţă spre cer. Într-o parte sunt o mulţime de cauciucuri şi un şir de maşinării ruginite. La fix. Conduc până în capătul hambarului, trăgând maşina până într-un colţ. Pe podea se află o prelată strânsă grămadă, iar eu o desfac, stropindu-mă toată cu apa puturoasă ce s-a strâns în pliurile acesteia. O trag peste maşina mea. Reprezintă un risc, dar sub prelata de un verde-închis maşina se confundă cu restul hambarului şi totul arată ca şi cum nimic nu a fost mutat de la locul său de o bună bucată de vreme.

Încep lungul drum înapoi spre casă şi-mi aduc aminte de ziua în care am sosit în Penfach, când ceea ce mă aştepta de atunci înainte era mult mai nesigur decât ceea ce deja se întâmplase până atunci. Acum ştiu ce-mi rezervă viitorul: mai am două săptămâni de petrecut în Penfach, după care mă voi întoarce în Bristol, în aşteptarea sentinţei, iar atunci voi fi în siguranţă.

În faţa mea văd o staţie de autobuz, însă eu continui să merg, găsind un oarecare confort în ritmul paşilor mei. Încet, încet, încep

să mă calmez. Ian se joacă cu mine, asta-i tot. Dacă ar fi avut de gând să mă omoare, ar fi făcut-o când a venit la căsuţă.

După-amiaza aproape s-a sfârşit în momentul în care ajung la căsuţă şi nori negri s-au adunat deasupra. Intru în casă doar pentru a-mi lua pe mine geaca impermeabilă şi pentru a-l striga pe Beau să iasă afară, ca să-l pot lua cu mine pe plajă, să alerge. Când ajung lângă apă, pot respira din nou şi ştiu că asta îmi va lipsi cel mai mult.

Senzaţia că sunt urmărită este atât de copleşitoare încât mă întorc şi merg cu spatele întors către mare. Simt un ghem de frică atunci când văd o siluetă care stă pe faleză, cu faţa spre mine, şi bătăile inimii mi se accelerează. Îl strig pe Beau şi-mi strâng mâna pe zgarda lui, însă el latră şi se smulge de lângă mine, luând-o la fugă prin nisip, în direcţia cărării ce duce către omul care stă acolo, în picioare, conturându-se vizibil pe fundalul cerului.

— Beau, vino înapoi!

El continuă să alerge, nedându-mi ascultare, iar eu simt cum am prins rădăcini în loc. Abia când Beau a ajuns la capătul plajei şi a început să ţopăie sprinten pe cărare, se mişcă şi silueta. Bărbatul se apleacă pentru a-l mângâia pe Beau şi imediat recunosc şi eu mişcările acelea familiare. E Patrick.

Poate că am tot evitat să mă întâlnesc cu el, după ce ne-am văzut ultima oară, însă uşurarea pe care o simt când îl văd este atât de mare că, înainte să-mi dau seama ce fac, încep s-o iau pe urmele lăsate de Beau în nisip, pentru a mă alătura lor.

— Ce faci? spune el.

— Sunt bine.

Ne comportăm ca doi străini, dându-ne târcoale unul altuia, cu precauţie.

— Ţi-am lăsat nişte mesaje.

— Ştiu.

Le-am ignorat pe toate. La început, le-am ascultat, dar după aceea n-am mai putut îndura să ascult ce i-am făcut şi pe celelalte le-

am şters pur şi simplu, fără să le mai ascult. În cele din urmă, mi-am închis şi telefonul.

— Mi-e dor de tine, Jenna.

I-am considerat de înţeles furia şi mi-a fost mai uşor s-o îndur, însă acum este tăcut şi pare că mă imploră, iar eu simt cum hotărârea începe să mi se clatine. Încep să merg în direcţia căsuţei.

— N-ar trebui să fii aici.

Rezist tentaţiei de a mă răsuci ca să văd dacă suntem urmăriţi, dar sunt îngrozită la gândul că Ian ne-ar putea vedea împreună.

Simt o picătură de ploaie pe faţă şi-mi ridic gluga. Patrick merge cu paşi mari, alături de mine.

— Jenna, vorbeşte cu mine. Nu mai fugi de mine!

Asta este tot ce am făcut de-a lungul vieţii, aşa că mi-e imposibil să mă apăr.

Urmează strălucirea unui fulger şi ploaia începe să cadă cu atâta putere încât îmi taie respiraţia. Văzduhul se întunecă atât de brusc încât umbrele noastre dispar şi Beau se lipeşte de pământ, cu urechile pleoştite. Alergăm până la căsuţă şi trag tare de uşă, chiar în momentul în care tunetul bubuie deasupra noastră. Beau ţâşneşte printre picioarele noastre şi galopează în sus, pe scări. Strig după el, însă nu-mi dă atenţie.

— Mă duc eu să văd ce face.

Patrick urcă pe scări şi eu trag zăvorul de la uşă, urmându-l imediat. Îl găsesc pe duşumeaua dormitorului meu, cu Beau tremurându-i în braţe.

— Sunt cu toţii la fel, spune el cu o jumătate de rânjet, pudeli slabi ca o aţă sau mastifi ţanţoşi şi viteji – toţi urăsc tunetele şi focurile de artificii.

Mă las în genunchi lângă ei şi-l mângâi pe Beau pe cap. El geme un pic.

— Ce-i asta? întreabă Patrick.

Cutia mea din lemn se iţeşte de sub pat.

— Ea mea, spun eu cu asprime, şi-i dau un picior, trimiţând-o

sub pat.

Patrick cască ochii, însă nu spune nimic, ridicându-se în picioare stânjenit şi luându-l pe Beau cu el, jos.

— Ar putea fi o idee bună să dăm drumul la radio pentru el, îmi spune.

Vorbeşte de parcă el ar fi veterinarul şi eu clientul său şi mă întreb dacă o face din obişnuinţă sau dacă s-a decis că gata, i-a ajuns. Dar după ce l-a aşezat pe Beau pe canapea, acoperindu-l cu o pătură şi dând drumul la radio pe Classic FM suficient de tare încât să acopere răpăielile ce răzbat de afară, vorbeşte din nou, pe un ton mult mai blând de această dată.

— O să am eu grijă de el în locul tău.

Îmi muşc buza.

— Lasă-l aici când pleci, spune. Nu va fi nevoie să mă vezi sau să vorbeşti cu mine. Doar lasă-l aici şi eu voi veni să-l iau, apoi îl voi ţine la mine cât timp tu… se opreşte. Cât timp tu vei fi plecată.

— Ar putea trece ani de zile, spun eu, vocea frângându-mi-se la sfârşitul frazei.

— Hai să luăm câte o zi pe rând, spune el.

Se apleacă înainte şi mă sărută foarte uşor pe frunte.

Îi dau cheia de rezervă din sertarul din bucătărie şi el pleacă fără să scoată o vorbă. Mă lupt să-mi reţin lacrimile care n-au niciun drept să-mi izvorască din ochi. E numai vina mea şi, oricât de mult m-ar durea, trebuie s-o fac. Însă inima îmi tresare încă o dată atunci când aud un ciocănit în uşă, după numai cinci minute, şi-mi imaginez că Patrick s-a întors după ceva.

Smucesc de uşă, ca s-o deschid.

— Vreau să părăseşti căsuţa, spune Iestyn fără nicio introducere.

— Ce? Mă sprijin cu palma de perete, pentru a-mi păstra echilibrul. De ce?

Nu mă priveşte în ochi, întinzând mâna în jos pentru a-l apuca pe Beau de urechi şi a-l mângâia pe bot.

— Trebuie să pleci până dimineaţă.

— Dar, Iestyn, nu pot! Ştii şi tu ce se întâmplă. Condiţiile eliberării mele pe cauţiune cer ca eu să rămân la această adresă până la proces.

— Nu e problema mea.

Iestyn se uită în sfârşit la mine şi văd că nici lui nu-i face plăcere povestea asta. Are faţa încordată, însă i se citeşte durerea din privire şi clatină uşor din cap.

— Uite, Jenna, tot Penfachul ştie că ai fost arestată pentru că ai accidentat acel băieţel şi toţi ştiu că ai mai rămas aici, în golf, doar pentru că stai cu chirie în casa mea. Din punctul lor de vedere, e ca şi cum eu aş fi fost cel care a condus maşina. Nu va trece mult şi vor mai urma şi altele ca asta – face un gest cu mâna către graffiti-ul de pe uşă, care, în ciuda eforturilor mele de a-l îndepărta, s-a încăpăţânat să rămână – sau chiar mai rău. Rahat de câine în cutia de scrisori, artificii, benzină – citeşti tot timpul despre astfel de lucruri în ziare.

— N-am alt loc în care să mă duc, Iestyn, încerc eu să-l fac să înţeleagă, însă determinarea lui nu se clinteşte.

— Magazinul din sat nu vrea să-mi mai accepte produsele, spune el, atât de dezgustaţi se arată de faptul că asigur un acoperiş deasupra capului unei criminale.

Trag repede aer în piept.

— Iar în dimineaţa asta au refuzat s-o servească pe Glynis. Una e să se ia de mine, însă când încep să se ia de nevastă-mea…

— Mai am nevoie doar de câteva zile, Iestyn, încerc eu să-l conving. Peste două săptămâni trebuie să merg la tribunal pentru proces, iar atunci voi pleca de tot. Te rog, Iestyn, mai lasă-mă să stau până atunci.

Iestyn îşi înfige mâinile în buzunare şi se uită înspre mare pentru o clipă. Eu aştept, ştiind că nu mai pot spune nimic ca să-l fac să-şi schimbe hotărârea.

— Două săptămâni, spune el, nicio zi în plus. Şi dacă ai vreo urmă de minte, o să stai departe de sat în tot acest timp.

Capitolul 41

Rămâneai în atelier toată ziua şi dispăreai apoi chiar şi seara, dacă nu-ţi spuneam eu să nu te duci. Părea să nu-ţi pese că eu munceam din greu toată săptămâna şi că poate aş fi avut şi eu nevoie de prezenţa ta seara, de cineva care să mă întrebe cum mi-a mers în ziua aia. Erai ca un şoarece, strecurându-te la tine în ascunzătoare ori de câte ori aveai ocazia. Cumva, reuşiseşi să devii foarte cunoscută ca sculptoriţă; nu pentru oalele făcute pe roata de olărit, ci pentru statuetele de douăzeci de centimetri înălţime făcute de mână. Pe mine nu mă atrăgeau în niciun fel, cu feţele alea ale lor deformate şi cu membrele disproporţionate, însă se părea că există o piaţă pentru astfel de obiecte, iar tu de-abia dacă apucai să le faci suficient de repede.

— Am cumpărat un DVD la care să ne uităm în seara asta, am spus eu când tu ai intrat în bucătărie într-o sâmbătă, ca să faci cafea.

— Bine.

Nu m-ai întrebat ce film era, şi oricum nici eu nu ştiam. Urma să ies mai târziu, ca să cumpăr unul.

Tu te-ai rezemat de blatul de deasupra dulapului în timp ce apa fierbea în ibric, ţinându-ţi degetele mari în buzunarele jeanşilor. Aveai părul despletit, dar dat pe după urechi, iar eu am zărit o zgârietură pe o parte a feţei tale. Tu ai văzut la ce mă uitam şi ţi-ai tras repede părul, acoperindu-ţi obrazul.

— Vrei şi tu cafea? ai spus.

— Te rog.

Ai turnat apă în două căni, însă ai adăugat cafea numai într-una dintre ele.

— Tu nu bei?

— Nu mă simt prea bine.

Ai tăiat o lămâie în bucăţi şi ai lăsat să cadă o felie în cana ta.

— Nu mă simt bine de vreo câteva zile.

— Dragă, ar fi trebuit să-mi spui. Hai, stai jos.

Ţi-am tras un scaun, însă tu ai clătinat din cap.

— Sunt bine, mă simt doar un pic cam ameţită. Mâine va fi totul în regulă, sunt sigură.

Te-am luat în braţe şi mi-am lipit obrazul de al tău.

— Sărăcuţa. O să am eu grijă de tine.

M-ai luat şi tu în braţe şi eu am început să te legăn uşor, până când te-ai retras. Uram când te dezlipeai de mine. Mă simţeam ca şi cum eram respins, când tot ce încercam era să te fac să te simţi bine. Am simţit cum mi se încordează maxilarul şi am văzut imediat cum îţi apare acea stare de veghe în priviri. Mă bucuram s-o văd – îmi arăta că încă îţi mai pasă de ce cred eu, de ce făcusem – dar, în acelaşi timp, mă şi enerva.

Mi-am ridicat braţul deasupra capului tău şi am auzit cum tragi repede aer în piept în timp ce tresăreai, închizând ochii strâns. Am încetinit mişcarea mâinii în timp ce am trecut-o peste fruntea ta şi ţi-am luat cu blândeţe ceva din păr.

— O gânganie, am spus eu, deschizându-mi pumnul. Se presupune că aduce noroc, nu-i aşa?

Starea ta nu s-a îmbunătăţit nici în ziua următoare, aşa că am insistat să rămâi în pat. Ţi-am adus biscuiţi săraţi ca să te ajute la digestie şi ţi-am citit până când mi-ai spus că te doare capul. Am vrut să chem un doctor, dar tu mi-ai dat asigurări că te vei duce la clinică imediat ce se va deschide, luni dimineaţă. Te-am mângâiat pe păr şi te-am urmărit până ce pleoapele au început să-ţi tremure, semn că adormiseşi, şi m-am întrebat ce anume visai.

Luni dimineaţă te-am lăsat în pat şi ţi-am pus un bilet pe pernă, amintindu-ţi să mergi la doctor. Te-am sunat de la serviciu, însă n-am primit niciun răspuns şi, deşi am început să sun din jumătate-n jumătate de oră, tu n-ai răspuns la telefon, iar mobilul ţi-era închis. Am început să nu-mi mai găsesc locul de îngrijorare, iar la prânz m-am hotărât să vin acasă, ca să văd cum te simţi.

Aveai maşina în faţa casei şi, când am băgat cheia în broască, mi-am dat seama că lanţul de la uşă din interior încă bloca uşa. Te-am găsit stând pe canapea, ţinându-ţi capul în mâini.

— Eşti bine? Mi-am ieşit din minţi la serviciu!

Tu ţi-ai ridicat privirea, dar n-ai spus nimic.

— Jennifer! Te-am sunat toată dimineaţa – de ce n-ai răspuns la telefon?

— Am ieşit din casă, ai spus tu, după care… te-ai oprit şi n-ai mai spus nimic.

Furia a început să fiarbă în mine.

— Nu ţi-a trecut prin cap că mi-aş putea face griji pentru tine?

Te-am apucat de partea din faţă a bluzei şi te-am săltat în picioare. Ai ţipat, iar sunetul acesta m-a făcut să-mi pierd orice control. Te-am împins cu spatele prin cameră şi te-am lovit de perete, apăsându-ţi gâtul cu degetele. Îţi simţeam pulsul bătând cu repeziciune, puternic, în acelaşi ritm cu al meu.

— Te rog, nu! ai ţipat.

Încet, cu blândeţe, mi-am îngropat degetele în gâtul tău, privindu-mi mâna cum apăsa din ce în ce mai tare, de parcă i-ar fi aparţinut altcuiva. Ai scos un gâlgâit înecat.

— Sunt însărcinată.

Ţi-am dat drumul.

— Nu poţi fi.

— Sunt.

— Dar iei pastile.

Ai început să plângi şi te-ai prăbuşit la pământ, înconjurându-ţi genunchii cu braţele. Am rămas deasupra ta, încercând să găsesc un înţeles la ceea ce tocmai auzisem. Erai gravidă.

— Probabil că s-a întâmplat atunci când am fost bolnavă, ai spus tu.

M-am ghemuit la pământ şi te-am cuprins în braţe. M-am gândit la tatăl meu; la cât de rece şi de inabordabil fusese toată viaţa, şi m-am gândit că eu nu mă voi comporta niciodată la fel cu copilul meu.

Speram că va fi băiat. Mă va admira – va vrea să fie ca mine. Nu mi-am putut opri zâmbetul care mi se aşternea pe faţă.

Ţi-ai desfăcut braţele din jurul genunchilor şi te-ai uitat la mine. Tremurai, iar eu te-am mângâiat pe obraz.

— Vom avea un copil!

Aveai ochii încă strălucitori, însă tensiunea începuse să dispară încet din ei.

— Nu eşti supărat?

— De ce-aş fi supărat?

Eu mă simţeam beat de fericire. Asta urma să schimbe totul. Mi te-am imaginat plinuţă şi cu abdomenul umflat, cu bebeluşul înăuntru, bazându-te pe mine să am grijă de tine, fiindu-mi recunoscătoare atunci când urma să-ţi masez picioarele ori să-ţi aduc ceaiul. Când copilul avea să se nască, tu urma să renunţi la serviciu, iar eu aveam să muncesc pentru amândoi. În imaginaţia mea, am văzut cum arăta tot viitorul nostru.

— E un copil miraculos, ţi-am spus eu.

Te-am strâns de umeri şi tu te-ai încordat.

— Ştiu că lucrurile nu au fost chiar perfecte între noi în ultima vreme, am spus eu, dar de-acum încolo va fi diferit. Voi avea grijă de tine.

Tu m-ai privit drept în ochi şi am simţit cum mă cuprinde un val de vină.

— Totul va fi în regulă de acum înainte, am spus eu. Te iubesc atât de mult, Jennifer.

Lacrimi noi ţi-au ţâşnit dintre pleoape.

— Şi eu te iubesc.

Voiam să-ţi spun că-mi pare rău – că regret tot ce-ţi făcusem, pentru fiecare dată când îţi făcusem rău – dar cuvintele mi-au rămas nerostite în gât.

— Să nu mai spui la nimeni, am zis eu în schimb.

— Să spun ce?

— Despre certurile noastre. Promite-mi că n-o să vorbeşti cu

nimeni.

Simţeam cum te încordezi sub apăsarea degetelor mele în timp ce te ţineam de umeri şi ai făcut ochii mari şi speriaţi.

— Niciodată, ai spus tu, cu o voce nu cu mult mai puternică decât o şoaptă. N-am să suflu o vorbă.

Am zâmbit.

— Acum nu mai plânge – nu trebuie să stresezi bebeluşul. M-am ridicat în picioare şi te-am ţinut de mână, ca să te ajut să te ridici şi tu. Ţi-e rău?

Ai încuviinţat din cap.

— Întinde-te pe canapea. Îţi aduc o pătură.

Te-ai împotrivit, dar eu te-am condus la canapea şi te-am ajutat să te întinzi. Îmi purtai copilul în pântece şi aveam intenţia să am eu grijă de amândoi.

Te-ai arătat îngrijorată de prima ecografie.

— Dacă e ceva în neregulă?

— De ce-ar fi ceva în neregulă? am spus eu.

Mi-am luat zi liberă de la serviciu şi te-am dus cu maşina la spital.

— Deja îşi poate strânge degetele. Nu-i aşa că-i extraordinar? ai spus, citind dintr-una din multele cărţi despre copii.

Deveniseşi obsedată de sarcină, cumpărând întruna reviste şi scotocind internetul pentru sfaturi despre naştere şi despre alăptarea la sân. Indiferent ce-aş fi spus eu, conversaţia se muta automat la nume de copii sau la liste de lucruri pe care ar fi trebuit să le cumpărăm.

— Extraordinar, am spus şi eu.

Mai auzisem despre asta şi înainte. Sarcina nu se desfăşura aşa cum îmi imaginasem eu. Tu păreai foarte hotărâtă să-ţi vezi în continuare de munca ta ca şi până atunci şi, deşi acceptai să-ţi aduc ceaiul sau să-ţi masez picioarele, nu te arătai prea recunoscătoare pentru toate acestea. Acordai mai multă atenţie copilului nostru

nenăscut încă – un copil care habar n-avea că se vorbeşte despre el – decât soţului tău, care se afla chiar în faţa ta. Îmi imaginam cum vei sta tu aplecată deasupra nou-născutului, ignorând rolul meu în crearea lui, şi mi-am adus brusc aminte de felul în care te jucai cu pisoiul timp de ore întregi.

M-ai apucat de mână atunci când asistenta de la ecografie te-a uns cu gel pe burtică şi m-ai ţinut strâns de ea până când ai auzit bătăile înfundate ale inimii şi ai văzut o mică licărire pe ecran.

— Iată capul, a spus asistenta, şi ar trebui să reuşiţi să distingeţi şi mânuţele – uite, vă face cu mâna!

Tu ai râs.

— El? am întrebat eu, plin de speranţă.

Asistenta şi-a ridicat privirea.

— E un fel de-a spune. N-o să reuşim să distingem sexul copilului timp de multe săptămâni de-acum înainte. Dar totul indică faptul că e sănătos şi că are dimensiunea potrivită pentru această dată.

A printat o imagine şi ţi-a dat-o ţie în mână.

— Felicitări.

După o jumătate de oră aveam programare la moaşă, aşa că ne-am aşezat în sala de aşteptare alături de încă vreo şase cupluri. În partea cealaltă a încăperii se afla o femeie cu un abdomen grotesc de umflat, care o forţa să şadă cu picioarele larg desfăcute. Mi-am mutat privirea de la ea şi m-am simţit tare uşurat atunci când am fost chemaţi înăuntru.

Moaşa a luat dosarul albastru de la tine şi a început să studieze hârtiile dinăuntru, verificând detaliile de acolo şi scriind informaţii despre dietă şi sfaturi despre sănătatea din timpul sarcinii.

— Deja e o expertă, am spus eu. A citit atât de multe cărţi încât nu mai poate exista nimic pe care ea să nu-l ştie deja.

Moaşa m-a studiat cu o privire curioasă.

— Dar dumneavoastră, domnule Petersen? Sunteţi expert şi

dumneavoastră?

— Eu n-am nevoie să fiu, am spus, privind-o fix în ochi. Nu eu sunt cel care poartă copilul.

Ea nu mi-a răspuns.

— O să-ţi verific tensiunea, Jenna. Suflecă-ţi mâneca şi lasă-ţi braţul pe biroul meu.

Tu ai ezitat şi mie mi-a luat o secundă până să înţeleg de ce. Mi s-a încleştat maxilarul, însă m-am lăsat pe spate în scaun, privind întreaga procedură cu o indiferenţă autoimpusă.

Vânătaia de pe antebraţul tău devenise de un verde marmorat. Se diminuase semnificativ în ultimele câteva zile, dar se încăpăţâna să rămână, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu ele. Deşi ştiam că era imposibil, câteodată aveam impresia că făceai în aşa fel încât să persiste, pentru a-mi aminti astfel ce s-a întâmplat; ca să mă faci să mă simt vinovat.

Moaşa n-a spus nimic, iar eu m-am relaxat un pic. Ţi-a măsurat tensiunea, care era un pic cam mare, şi a notat rezultatele. După care s-a întors spre mine.

— Dacă vreţi să ieşiţi un pic în sala de aşteptare, mi-ar plăcea să am o mică discuţie doar cu Jenna.

— Nu va fi nevoie, am spus eu. Nu ţinem nimic secret unul faţă de celălalt.

— Este o practică standard, a spus moaşa scurt.

M-am uitat la ea, însă ea n-a dat înapoi, aşa că m-am ridicat în picioare.

— Bine.

Am amânat cât am putut ieşirea din cameră, după care m-am dus şi m-am aşezat lângă automatul de cafea, de unde să pot supraveghea uşa de la camera moaşei.

Am început să studiez celelalte cupluri: nu era niciun bărbat singur – nimeni nu mai fusese tratat în felul ăsta.

Am străbătut cu paşi mari distanţa până la sala de consultaţii şi am deschis direct, fără să mai bat în uşă. Ţineai ceva în mână, ceva

ce ai strecurat repede între foile pe care erau scrise sfaturile cu privire la sarcină. O carte de vizită dreptunghiulară, de culoare albastră, cu un fel de logo pe mijloc, în partea de sus.

— Trebuie să mutăm maşina, Jennifer, am spus eu. Nu avem voie să stăm decât o oră.

— Ah, bine. Scuze.

Ultimul cuvânt îi fusese adresat moaşei, care ţi-a zâmbit, dar care pe mine m-a ignorat complet. S-a aplecat în faţă şi şi-a aşezat mâna pe braţul tău.

— Numerele noastre sunt trecute pe foile cu analizele tale, aşa că dacă te îngrijorează ceva – indiferent ce – doar întreabă.

Am mers acasă în tăcere. Tu ţineai imaginea de la ecograf în poală şi, din când în când, te vedeam aşezându-ţi mâna pe burtă, de parcă încercai să asociezi ce simţeai înăuntru cu ce ţineai în mână.

— Despre ce-a vrut să discute moaşa cu tine? am spus eu când am ajuns acasă.

— Doar despre istoricul meu medical, ai spus tu, însă ai făcut-o prea repede, prea exersat.

Ştiam că minţi. Mai târziu, în aceeaşi zi, în timp ce tu dormeai, ţi-am scotocit printre hârtii, căutând acea carte de vizită cu logoul rotund, însă n-am mai găsit-o acolo.

Te priveam cum te schimbi, pe măsură ce-ţi creştea burta. Credeam că nevoia ta de mine va tot creşte, dar, în schimb, tu deveneai din ce în ce mai independentă, mai încăpăţânată. Începeam să te pierd în defavoarea acestui bebeluş şi nu mai ştiam cum să te recapăt.

Vara aceea a fost foarte călduroasă, iar tu păreai că găseşti o plăcere deosebită în foitul de colo-colo prin casă, cu fusta răsucită până sub burtă; iar deasupra cu un tricou minuscul, care să nu ţi-o acopere. Buricul îţi stătea bombat mult în afară, iar eu nu puteam suporta să mă uit la el; nu puteam înţelege de ce erai atât de fericită să te fâţâi aşa pe-acolo, ba chiar să răspunzi îmbrăcată aşa şi la uşă.

N-ai mai lucrat, deşi mai aveai săptămâni bune până să naşti, aşa că am concediat femeia care făcea curăţenie în casă. N-avea niciun rost să plătesc pe cineva să deretice prin casă, când tu erai tot timpul acolo şi nu făceai nimic altceva.

Te-am lăsat călcând rufe într-o zi şi, când m-am întors acasă, tu terminaseşi tot de călcat, iar casa era lună. Păreai a fi epuizată şi m-am simţit mişcat de ambiţia ta. M-am hotărât că meriţi o baie; să fii şi tu răsfăţată un pic. M-am întrebat dacă vrei să comandăm ceva de mâncare, sau poate puteam pregăti eu ceva. Am dus cămăşile sus şi am dat drumul la robinete, înainte să te strig.

Îmi atârnam cămăşile în şifonier, când am observat ceva.

— Ce-i asta?

Tu te-ai arătat imediat foarte stânjenită.

— O arsură. Îmi pare foarte rău. A sunat telefonul şi am uitat de cămaşă. Dar e în partea de jos şi nu cred că se va vedea dacă o bagi în pantaloni.

Arătai foarte supărată din această cauză, dar chiar nu avea importanţă. Era doar o cămaşă. Am lăsat-o jos şi am făcut un pas înainte să te iau în braţe, însă tu ai tresărit şi ţi-ai aşezat mâinile protector, în jurul burţii, cu faţa răsucită într-o parte şi cu chipul parcă anticipând ceva ce nu intenţionam să fac.

Însă am făcut-o. Şi singura care trebuie condamnată pentru asta eşti tu.

Capitolul 42

Lui Ray îi sună mobilul chiar în timp ce manevra maşina în ultimul loc de parcare rămas liber în curte. Apăsă „preluare apel" pe hands-free şi răsuci capul pentru a putea vedea cât de mult mai putea da cu spatele.

Comandantul Olivia Rippon trecu direct la subiect.

— Vreau să faci o prezentare a Operaţiunii Şoimul după-amiază.

Mondeo-ul lui Ray lovi uşor Volvo-ul de culoare albastră din spatele lui.

— Rahat.

— Nu asta e reacţia la care mă aşteptam.

Se simţea un uşor amuzament în glasul şefei, unul pe care Ray nu-l mai auzise înainte. Se întrebă ce anume o adusese în starea asta.

— Scuze, doamnă.

Ray coborî din maşină, lăsându-şi cheile în contact, în caz că proprietarul acelui Volvo avea nevoie să iasă de acolo. Aruncă o privire la bara din faţă a maşinii, însă nu se vedea niciun semn vizibil.

— Ce spuneaţi?

— Prezentarea Operaţiunii Şoimul era programată pentru luni, spuse Olivia, cu o răbdare ce nu o caracteriza, însă vreau să o ţii acum. Poate că ai văzut deja la ştirile din această dimineaţă că celelalte forţe guvernamentale au fost criticate pentru aparenta lor lipsă de reacţie în privinţa traficului de droguri.

Aha, se gândi Ray. Asta explica dispoziţia ei veselă.

— Aşa că e timpul ca noi să lansăm „un atac nemilos asupra traficanţilor de droguri". Televiziunile naţionale ne-au asigurat de sprijinul lor – vreau ca tu să aduni datele relevante cu câteva zile mai devreme.

Lui Ray îi îngheţă sângele în vine.

— N-o pot face astăzi, spuse el.

Urmă o pauză.

Ray o aşteptă pe şefă să vorbească, însă tăcerea se prelungi nefiresc de mult, până când îl determină să o completeze el cu ceva.

— Astăzi am o şedinţă la şcoala fiului meu, la prânz.

Se zvonea că Olivia conducea de la telefon şedinţele cu părinţii de la şcoala la care mergeau copiii ei, un fel de conferinţă telefonică, aşa că Ray ştia că nu prea avea cum s-o înduplece.

— Ray, spuse ea, orice urmă din umorul ei acum dispăruse, după cum ştii, sunt foarte tolerantă cu cei care au rude de care trebuie să se îngrijească şi eu am fost cea care a sugerat introducerea în cadrul forţelor poliţieneşti a orelor de lucru speciale pentru cei care au copii. Dar, numai dacă nu cumva mă înşel foarte tare, ai şi tu o *soţie*, nu-i aşa?

— Am.

— Şi va merge şi ea la această şedinţă?

— Va merge.

— Atunci, dacă pot să întreb, care-i problema?

Ray se sprijini de peretele de lângă uşa din spate şi se uită în sus, la cer, căutând o idee care să-l inspire, dar tot ce găsi acolo fură câţiva nori negri şi grei.

— Fiul meu este agresat de către cineva, doamnă. Foarte rău, cred eu. Acum e prima ocazie când putem discuta cu cei de la şcoală de când au recunoscut şi ei că au o problemă, iar soţia mea vrea să fiu şi eu prezent acolo.

Ray se blestemă pentru că dăduse vina pe Mags.

— Vreau să fiu şi eu acolo, spuse. Trebuie să fiu acolo.

Tonul Oliviei se mai înmuie un pic.

— Îmi pare rău să aud asta, Ray. Copiii sunt un motiv serios de îngrijorare. Dacă e nevoie să mergi la această şedinţă, atunci normal că poţi să te duci. Dar şedinţa noastră se va desfăşura aşa cum am plănuit, în această dimineaţă, cu acoperirea naţională de care avem nevoie, pentru a putea transforma această divizie într-una de viitor,

care arată toleranţă zero faţă de astfel de infracţiuni. Iar dacă tu nu poţi fi prezent, ca s-o conduci, atunci va trebui să găsesc pe altcineva. Discutăm peste o oră.

— Apropo de alegerea lui Hobson, murmură Ray, în timp ce-şi băga telefonul la loc în buzunar.

Era o alegere simplă, prin urmare: pe de o parte, perspectiva unei avansări; de cealaltă parte, familia. Ajuns sus, în biroul lui, închise uşa şi se aşeză pe scaun, unindu-şi vârfurile degetelor şi apăsându-le unele de celelalte. Operaţiunea de astăzi era o chestiune foarte importantă, iar el era sigur de faptul că acum era supus unui test. Avea el toate calităţile necesare pentru a avansa şi mai mult în cadrul poliţiei? Nu mai era nici el sigur de asta – nu mai ştia sigur nici dacă asta era ceea ce-şi dorea. Se gândi la noua maşină de care vor avea nevoie cam într-un an, la vacanţele peste hotare despre care copiii vor începe să pomenească peste nu prea mult timp, la casa mai spaţioasă pe care o merita şi Mags. Avea doi copii extraordinari, care, spera el, vor merge la universitate, şi de unde să facă rost de bani pentru asta, dacă Ray nu continua să urce pe treptele ierarhice? Nimic nu era posibil fără câteva sacrificii.

Trăgând adânc aer în piept, Ray ridică telefonul pentru a suna acasă.

Lansarea Operaţiunii Şoimul fu un adevărat triumf. În sala de conferinţe a cartierului general, membrii agenţiilor de presă au fost invitaţi la o şedinţă de informare de o jumătate de oră, în timpul căreia şefa l-a prezentat pe Ray ca fiind „unul din cei mai buni inspectori din poliţie”. Ray simţise un val de adrenalină în timp ce răspundea la întrebările despre amploarea problemei drogurilor în Bristol, despre atitudinea forţelor de poliţie cu privire la această operaţiune şi despre propria lui determinare când venea vorba de siguranţa comunităţii prin eliminarea traficului de droguri de pe străzi. Când reporterul de la ITN i-a cerut o concluzie, Ray a privit direct în aparatul de filmat şi n-a stat prea mult pe gânduri:

— Există oameni care se ocupă de traficul de droguri fără nicio teamă de consecinţele faptelor lor şi care consideră că poliţia este neputincioasă şi nu-i poate opri. Însă avem forţa de a-i opri, avem determinarea necesară şi nu vom înceta până când nu-i vom elimina complet de pe străzi.

Urmă un ropot de aplauze, iar Ray îi aruncă o privire şefei, care încuviinţă din cap abia vizibil. Mandatele de arestare fuseseră puse în aplicare ceva mai devreme şi fuseseră efectuate paisprezece arestări, la şase adrese. Percheziţiile caselor urmau să dureze multe ore, iar el se întreba cum avea să se descurce Kate ca ofiţer responsabil cu inventarierea probelor.

De îndată ce avu ocazia, o sună.

— Ce sincronizare perfectă, spuse ea. Eşti la secţie?

— Sunt la birou. De ce?

— Hai să ne întâlnim în zece minute, la cantină. Am ceva să-ţi arăt.

Ajunse acolo în cinci minute, aşteptând-o nerăbdător pe Kate, care intră cu viteză pe uşă, cu un rânjet larg pe faţă.

— Vrei cafea? zise Ray.

— N-am timp, trebuie să mă întorc. Dar uită-te la asta.

Îi întinse o pungă din plastic transparent. Înăuntru se afla o carte de vizită albastru-deschis.

— E la fel cu cea pe care o avea Jenna Gray în portofel, spuse Ray. De unde ai luat-o?

— Era într-una din casele pe care am percheziţionat-o astăzi. Totuşi, nu e chiar la fel. Netezi plasticul, în aşa fel încât Ray să poată citi ce scria pe cartea de vizită. Aceeaşi carte de vizită, acelaşi logo, o adresă diferită.

— Interesant. În a cui casă se afla?

— În casa unei femei pe nume Domenica Letts. Nu a vrut să vorbească până nu-i vine şi avocatul. Kate aruncă o privire la ceas. Rahat, trebuie să plec. Îi aruncă punga lui Ray. Poţi s-o păstrezi – am o copie.

Rânji din nou şi dispăru, lăsându-l pe Ray să studieze cartea de vizită. Nu era nimic deosebit în legătură cu adresa – era o stradă dintr-un cartier rezidenţial, la fel ca şi Grantham Street – însă Ray credea că ar trebui să reuşească să deducă mai multe din acel logo. Cele două cifre opt erau rupte în partea de jos şi erau inserate unul în celălalt, precum păpuşile ruseşti.

Ray scutură din cap. Trebuia să se întoarcă şi să vorbească cu cei de la arestul poliţiei înainte să plece acasă şi să se asigure din nou că totul era pregătit pentru procesul lui Gray de mâine. Îndoi punga şi o îndesă în buzunar.

Se făcuse deja zece seara când Ray urcă în maşină pentru a pleca acasă şi, pentru prima dată de dimineaţă, începu să regrete decizia de a pune serviciul înaintea familiei. Tot drumul spre casă puse în balanţă cele două variante, iar când ajunse acasă reuşise să se convingă singur că luase decizia corectă. *Singura* decizie, de fapt. Până când introduse cheia în uşă şi o auzi pe Mags plângând.

— Of, Doamne, Mags, ce s-a întâmplat? Lăsă servieta să cadă în hol şi se repezi să se ghemuiască în faţa canapelei, ridicându-i părul pentru a-i putea vedea chipul. E totul în regulă cu Tom?

— Nu, nu este! Îi dădu mâna la o parte.

— Ce-au spus cei de la şcoală?

— A început de mai bine de un an, cred ei, deşi directoarea a spus că nu au putut face nimic până nu au avut dovezi.

— Pe care acum le au?

Mags scoase un râs aspru.

— Oho, le au, mai mult ca sigur. Se pare că este peste tot pe internet. Provocări să furi din magazine, agresiuni pe stradă filmate cu camera sau cu telefonul, tot ce vrei. Totul filmat şi postat pe YouTube, ca să le vadă lumea.

Ray simţi cum îl apasă ceva în piept. Gândul la cele prin care trecuse Tom îl făcea pe Ray să se simtă rău fizic.

— Doarme? arătă Ray cu capul înspre dormitoare.

— Aşa îmi închipui. Probabil că e epuizat. O oră şi jumătate am tot ţipat la el.

— Ai ţipat la el? Ray se ridică în picioare. Isuse, Mags, nu crezi că a trecut prin destule? Se îndreptă spre scări, când Mags îl trase înapoi.

— Tu n-ai nici cea mai vagă idee, aşa-i? apuse ea.

Ray se uită la ea lipsit de expresie.

— Ai fost atât de absorbit de rezolvarea problemelor tale de la muncă încât ai ignorat complet ce se întâmplă în interiorul propriei tale familii. Nu Tom este cel agresat, Ray. El îi agresează pe alţii.

Ray simţi ceva ca o lovitură de pumn în faţă.

— Cineva îl obligă să facă toate astea…

Mags îl întrerupse, cu mai multă blândeţe.

— Nimeni nu-l obligă să facă nimic. Oftă şi se lăsă la loc pe canapea. Se pare că Tom este liderul unei grupări mici, dar influente. Este compusă din şase membri – inclusiv Philip Martin şi Connor Axtell.

— Mda, e clar, spuse Ray ursuz, recunoscând numele.

— Singura certitudine este că Tom e capul răutăţilor. El a fost cu ideea să chiulească de la şcoală în grup; el a fost cu ideea să stea şi să-i aştepte pe copiii care ies de la centrul de Educaţie Specială…

Ray simţi cum îl ia cu ameţeală.

— Şi lucrurile de sub patul lui? întrebă el.

— Furate la comandă, se pare. Şi niciunul nu este furat de Tom – se pare că lui nu-i place să-şi murdărească mâinile.

Ray nu mai auzise niciodată o asemenea amărăciune în vocea lui Mags.

— Şi-acum ce facem?

Când ceva nu mergea cum trebuie la lucru, măcar avea nişte reguli care trebuiau urmate. Protocoale, legi, manuale. O echipă de oameni în jurul său. Ray se simţea complet debusolat acum.

— O rezolvăm noi, spuse Mags simplu. Le cerem scuze oamenilor cărora Tom le-a făcut rău, înapoiem lucrurile furate şi –

cel mai important – aflăm de ce face toate aceste lucruri.

Ray rămase tăcut o clipă. Aproape că nu se putea decide el însuşi s-o spună, însă odată ce gândul îi veni în minte, nu-l mai putea ţine doar pentru el însuşi.

— E din vina mea? spuse el. E din cauză că n-am fost alături de el?

Mags îl luă de mână.

— Nu – o să înnebuneşti dacă gândeşti aşa. Este şi vina mea, în aceeaşi măsură – nici eu nu m-am aşteptat la aşa ceva.

— Ar fi trebuit totuşi să petrec mai mult timp acasă.

Mags nu-l contrazise.

— Îmi pare foarte rău, Mags. N-o să fie mereu aşa, îţi promit. Vreau doar să ajung comisar, şi…

— Dar tu adori munca ta de inspector.

— Da, dar…

— Aşa că de ce să fii promovat şi s-o laşi în urmă?

Ray se simţi blocat pe moment.

— Ei bine, pentru noi. Ca să putem avea o casă mai mare şi ca să nu mai fie nevoie să te întorci la muncă.

— Dar vreau să mă întorc la muncă! Mags se întoarse cu faţa spre el, exasperată. Copiii sunt toată ziua la şcoală, tu eşti la serviciu… Vreau să fac şi eu ceva pentru *mine.* Să-mi fac planuri pentru o nouă carieră este ceva la care m-aş putea concentra din nou, după ani de zile.

Se uită la Ray şi expresia de pe faţă i se îmblânzi.

— Of, prostănacule.

— Îmi pare rău, spuse Ray din nou.

Mags se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Lasă-l pe Tom în pace în noaptea asta. Nu-l las mâine să meargă la şcoală şi vom vorbi cu el de dimineaţă. Deocamdată, hai să vorbim despre noi.

Când se trezi, Ray o văzu pe Mags aşezând cu grijă o cană de ceai

pe marginea patului.

— M-am gândit că vei vrea să te trezeşti devreme, spuse ea. Astăzi se pronunţă sentinţa în cazul lui Gray, nu?

— Da, dar se poate duce şi Kate. Ray se ridică din pat. Eu voi rămâne acasă şi vom vorbi amândoi cu Tom.

— Şi să ratezi momentul tău de glorie? E-n regulă, sincer. Du-te. Eu şi cu Tom ne vom face de lucru prin jurul casei, aşa cum obişnuiam să facem când era mic. Am impresia că nu are nevoie să-i facă cineva morală, mai degrabă are nevoie să fie ascultat.

Ray se gândi la cât de înţeleaptă era ea.

— O să fii o profesoară genială, Mags. O luă de mână. Nu te merit.

Mags zâmbi.

— Poate că nu, dar eşti legat de mine, mă tem.

Îl strânse de mână şi plecă jos, lăsându-l pe Ray să-şi bea ceaiul. El se întrebă de cât timp începuse să pună serviciul înaintea familiei şi se ruşină când îşi dădu seama că nici nu-şi mai aducea aminte vreo ocazie în care nu făcuse acest lucru. Trebuia să schimbe această situaţie. Trebuia să înceapă să-i pună pe Mags şi pe copii pe primul loc. Cum putuse să fie atât de orb la nevoile ei, la faptul că ea chiar îşi *dorea* să se întoarcă la muncă? Evident, el nu era singurul care considera că viaţa asta era uneori cam anostă. Mags lăsase să se înţeleagă acest lucru începând să-şi dorească o altă carieră. Iar el ce făcuse? se gândi la Kate şi simţi cum i se aprinde faţa.

Făcu duş şi se îmbrăcă, după care coborî scările, ca să-şi caute sacoul de la costum.

— E aici, strigă Mags, ieşind din sufragerie şi ţinând sacoul în mână. Atinse cu mâna punga de plastic care împungea materialul buzunarului.

— Ce-i asta?

Ray o scoase afară şi i-o dădu.

— E ceva ce ar putea sau nu să fie legat de cazul lui Gray. Încerc să-mi dau seama ce ar putea reprezenta logoul de pe ea.

Mags ridică punga şi se uită la cartea de vizită.

— E o persoană, nu-i aşa? spuse ea, fără să ezite. Înconjurând cu braţele o altă persoană.

Lui Ray îi căzu faţa. Se uită şi el la cartea de vizită şi văzu în aceeaşi clipă ceea ce Mags tocmai descrisese. Ceea ce lui i se păruse un opt incomplet şi disproporţionat reprezenta de fapt un cap şi umerii; braţele înconjurau o siluetă mai mică, una care semăna cu contururile primei siluete.

— Fireşte! spuse el.

Se gândi la casa de pe Grantham Street, cu multele sale încuietori, cu plasele de la geamuri care împiedicau pe oricine să privească înăuntru. Se gândi la Jenna Gray şi la permanenta teamă din ochii ei şi, încet, încet, o imagine începu să i se formeze în minte.

Se auzi un zgomot dinspre scări şi, câteva secunde mai târziu, apăru şi Tom, părând destul de neliniştit. Ray se uită la el. Timp de luni întregi îşi privise fiul ca pe o victimă, însă se dovedise că lucrurile nu stăteau deloc aşa.

— Am înţeles totul greşit, spuse el cu voce tare.

— Ce-ai înţeles greşit? spuse Mags, însă Ray deja dispăruse.

Capitolul 43

Intrarea în Tribunalul din Bristol este ascunsă pe o stradă îngustă; denumită în mod potrivit Small Street[9].

— Trebuie să te las aici, drăguţă, îmi spune şoferul taxiului.

Dacă mă recunoaşte din articolele din ziare, nu o arată.

— Se-ntâmplă ceva azi în faţa Tribunalului – nu pot trece cu taxiul mai departe de acest punct.

Opreşte la colţul străzii, unde bărbaţi în costume elegante şi plini de ei se scurg afară din All Bar One, după un *prânz lichid*. Unul dintre ei îmi face avansuri:

— Nu vrei să bei ceva, iubita?

Privesc în altă parte.

— Vacă frigidă, murmură el şi prietenii lui se zguduie de râs.

Trag adânc aer în piept, luptându-mă să ţin panica sub control în timp ce examinez străzile cu atenţie, în căutarea lui Ian. O fi şi el pe-aici? Oare mă priveşte chiar în acest moment?

Clădirile înalte de pe ambele părţi ale străzii se apleacă una spre cealaltă, creând astfel o alee îngustă şi întunecată, care stârneşte ecouri şi care mă face să tremur. Nu apuc să fac mai mult de câţiva paşi şi observ despre ce anume vorbea şoferul de taxi. O parte a drumului a fost îngrădită cu bariere, în spatele cărora s-a strâns un grup de vreo treizeci de protestatari. Câţiva au pancarte pe care şi le sprijină pe umeri, iar un cearşaf enorm este atârnat deasupra barierei din faţa protestatarilor. Cuvântul UCIGAŞĂ! E scris cu vopsea roşie şi din fiecare literă se scurge vopsea până jos pe pavaj. Doi poliţişti în geci fluorescente stau în faţa grupului, părând complet detaşaţi de strigătele care se tot repetă şi pe care le pot auzi tocmai din celălalt capăt al lui Small Street.

— Dreptate pentru Jacob! Dreptate pentru Jacob!

[9] Strada Mică *(N.t.).*

Mă îndrept încet spre clădire, dorindu-mi să mă fi gândit dinainte la o eşarfă ori la o pereche de ochelari de soare. Observ cu coada ochiului un bărbat ce stă pe partea cealaltă a străzii. Stă rezemat de un perete, însă când mă vede se îndreaptă şi scoate un telefon din buzunar. Grăbesc pasul, vrând să ajung în interiorul Tribunalului cât mai repede, însă bărbatul ţine pasul cu mine, pe partea cealaltă a străzii. Efectuează un apel, care durează câteva secunde. Buzunarele jachetei de culoare bej sunt pline cu ceea ce-mi dau seama că sunt obiectivele unei camere de filmat, iar pe umăr îi atârnă o geantă neagră. Aleargă mai repede, deschizând geanta şi scoţând din ea un aparat foto; potriveşte obiectivul cu o mişcare fluidă, exersată de-a lungul unor ani lungi de practică; îmi face o poză.

O să-i ignor, îmi spun eu, trăgând aer în piept greoi, cu întreruperi. O să intru pur şi simplu în clădire, ca şi cum ei nici nu s-ar afla acolo. Nu-mi pot face rău – poliţia se află aici pentru a-i ţine în spatele acelor bariere – aşa că mă voi comporta ca şi cum ei nici n-ar fi acolo.

Dar, în timp ce cotesc spre intrarea în clădirea Tribunalului, o văd pe femeia cu părul prins în coadă care m-a acostat când am ieşit de la Judecătorie, cu câteva săptămâni în urmă.

— Câteva cuvinte, rapid, pentru *Post*, Jenna? E vreo şansă să ne dezvălui nouă povestea ta?

Mă răsucesc şi rămân nemişcată când îmi dau seama că acum mă aflu cu faţa către protestatari. Strigătele liniştite se transformă rapid în răcnete pline de furie şi-n huiduieli şi pare că tot grupul se îndreaptă spre mine. O barieră se prăbuşeşte în faţă şi se izbeşte de piatra cubică, sunetul reverberându-se de clădirile înalte, pocnind ca o armă de foc. Poliţiştii se mişcă alene, cu braţele larg desfăcute, împingând protestatarii în spatele liniei. Câţiva încă mai strigă, însă cei mai mulţi râd, sporovăind între ei de parcă ar fi ieşit la cumpărături. O zi plăcută la aer curat.

În timp ce grupul se retrage şi poliţiştii aşază barierele la loc,

pentru a încadra fâşia rezervată pentru protest, o femeie rămâne chiar în faţa mea. E mai tânără decât mine – douăzeci şi ceva de ani – şi, spre deosebire de ceilalţi protestatari, nu ţine niciun banner sau o pancartă, ci doar strânge ceva într-o mână. Are o rochie cafenie, puţin cam scurtă, pe sub care poartă ciorapi negri, în totală necongruenţă cu perechea de tenişi albi, iar haina îi flutură descheiată, în ciuda frigului.

— A fost un băieţel bun, spune ea încet.

Dintr-odată, pot vedea trăsăturile lui Jacob la ea. Ochii albastru-deschis, privind un pic în sus; faţa în formă de inimă care se termină printr-o bărbie ascuţită.

Protestatarii amuţesc. Toată lumea se uită la noi.

— De-abia dacă a plâns din când în când; chiar şi când era bolnav, venea şi se lipea de mine, uitându-se de jos în sus la mine şi aşteptând să se facă bine.

Vorbeşte o engleză perfectă, dar cu un accent pe care nu-l pot identifica. Probabil de undeva din estul Europei. Are o voce măsurată, de parcă ar recita ceva ce a învăţat pe dinafară şi, deşi are tot dreptul să se afle aici, am impresia că şi ea e la fel de îngrozită de această întâlnire ca şi mine. Poate chiar mai îngrozită.

— Eram foarte tânără când l-am născut. Eu însămi, un copil. Tatăl lui nu şi-a dorit ca eu să păstrez copilul, însă nu m-am îndurat să fac avort. Deja îl iubeam prea mult. Vorbeşte calm, fără vreo urmă de emoţie. Jacob a fost tot ce-am avut.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi mă urăsc pentru această reacţie, când ochii mamei lui Jacob sunt uscaţi. Îmi impun să rămân nemişcată şi să nu-mi şterg lacrimile de pe obraji. Ştiu că ea, la fel ca mine, se gândeşte la acea noapte, când s-a uitat la mine prin parbrizul înceţoşat, cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice a farurilor. Astăzi nu se mai află nimic între noi două, iar ea mă poate vedea la fel de clar pe cât o pot vedea şi eu. Mă întreb de ce nu se repede la mine să-mi dea un pumn, să mă muşte sau să mă zgârie pe faţă. Eu nu ştiu dacă aş fi avut un asemenea autocontrol dacă aş

fi fost în locul ei.

— Anya!

Un bărbat strigă la ea din mulţimea de protestatari, însă ea îl ignoră. Ridică o fotografie în sus, împingând-o înspre mine, până când o iau.

N-am mai văzut această imagine niciodată, nici în ziare, nici pe internet; zâmbetul acela cu dinţi lipsă, îmbrăcat în uniforma şcolară, cu capul răsucit un pic înspre fotograf. În această poză Jacob este mai mic – are poate trei sau patru ani. Se cuibăreşte sub braţul mamei sale şi amândoi stau întinşi pe spate, în iarba înaltă, presărată cu puf de păpădie. Unghiul din care este făcută poza sugerează că Anya este cea care ţine aparatul: are braţul întins la maximum, de parcă se întinde şi iese din fotografie. Jacob priveşte în aparat, mijind ochii din cauza soarelui şi râzând. Şi Anya râde, însă ea se uită la Jacob, iar în ochii ei se pot vedea două imagini micuţe ale lui.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

Mă urăsc pentru cât de lipsite de importanţă par cuvintele mele, însă nu pot găsi altele şi nici nu pot lăsa tăcerea să ţină loc de răspuns în faţa unei asemenea dureri.

— Ai copii?

Mă gândesc la fiul meu, la corpul lui lipsit de greutate, înfăşurat în păturica de la spital, la durerea din pântec, care n-a mai dispărut niciodată. Mă gândesc la faptul că ar trebui să existe un cuvânt special pentru o mamă fără copii, pentru o mamă căreia i-a fost smuls copilul de lângă ea, cel care ar fi întregit-o.

— Nu.

Caut să mai adaug ceva, însă nu găsesc nimic. Întind fotografia spre Anya, care clatină din cap.

— N-am nevoie de ea, spune ea. Îi port chipul cu mine, aici. Îşi aşază palma pe piept. Dar tu, şi urmează o scurtă pauză, tu, consider eu, trebuie să-ţi aduci aminte. Tu trebuie să-ţi aduci aminte că a fost odată un băiat. Că a avut o mamă. Şi că inima ei s-a frânt.

Se întoarce şi se apleacă pe sub barieră, dispărând în mulţime, iar eu trag aer în piept cu lăcomie, de parcă până atunci aş fi fost cufundată sub apă.

Avocata mea din oficiu este o femeie trecută de patruzeci de ani. Mă priveşte cu un interes calculat, în timp ce se învârte prin minuscula cameră de şedinţe, la uşa căreia, pe dinafară, stă un agent de securitate.

— Ruth Jefferson, spune ea, întinzându-mi o mână sigură. Astăzi se va derula un proces simplu, domnişoară Gray. Deja ai pledat cum ai pledat, aşa că audierea de astăzi are loc mai mult pentru stabilirea sentinţei. Trebuie să ne înfăţişăm la scurt timp după prânz şi mă tem că îl avem pe judecătorul King.

Stă la masă vizavi de mine.

— Ce e în neregulă cu judecătorul King?

— Hai să spunem că nu e cel mai indulgent dintre judecători, îmi răspunde Ruth, cu un râs lipsit de umor, care îi arată dinţii albi, perfecţi.

— Cât voi primi? întreb eu înainte să mă pot abţine. Nu contează. Tot ce contează acum este să fac ceea ce se cuvine.

— Greu de spus. Faptul că n-ai oprit şi n-ai raportat accidentul se pedepseşte cu suspendarea carnetului de conducere, dar, din moment ce sentinţa în cazul unui accident de maşină mortal este de doi ani, ăsta e un lucru lipsit de relevanţă. Condamnarea la închisoare poate fi oricât de lungă. Accidentul mortal poate fi pedepsit cu până la paisprezece ani; regulile spun că sentinţa ar putea fi între doi şi şase ani. Judecătorul King va încerca să dea pedeapsa maximă, dar eu voi încerca să-l conving că doi ani ar fi cel mai potrivit. Scoate capacul unui stilou negru. Antecedente de boli mentale?

Clatin din cap şi zăresc sclipirea de dezamăgire de pe faţa avocatei.

— Hai să vorbim despre incident, atunci. Am înţeles că erau nişte

condiţii de vizibilitate foarte proaste – ai văzut băiatul înainte de momentul impactului?

— Nu.

— Ai vreo afecţiune medicală cronică? întreabă Ruth. Sunt foarte folositoare în astfel de situaţii. Sau poate că te-ai simţit rău în ziua aceea?

Mă uit la ea lipsită de expresie şi avocata ţâţâie din gură.

— Faci ca totul să devină foarte dificil, domnişoară Gray. Ai vreo alergie? Ai suferit vreun acces de strănut înainte de momentul impactului, poate?

— Nu înţeleg.

Ruth oftează şi vorbeşte calm, ca unui copil.

— Judecătorul King ţi-a studiat deja dosarul alcătuit înainte de stabilirea sentinţei şi şi-a format o opinie. Treaba mea este să prezint întreaga afacere doar ca pe un accident nefericit. Un accident care nu putea fi evitat şi pentru care îţi pare extrem de rău. Acum, nu că aş vrea să-ţi pun vorbe în gură, dar dacă, de exemplu – mă priveşte cu subînţeles –, dacă ai fost copleşită de o criză de strănutat…

— Dar n-am fost.

Aşa funcţionează lucrurile? mă întreb. Minciuni peste minciuni, peste minciuni, toate cu scopul de a obţine cea mai mică pedeapsă. Sistemul nostru de justiţie este chiar atât de greşit? Îmi provoacă greaţă.

Ruth Jefferson îşi studiază notiţele şi ridică brusc privirea.

— Băiatul a alergat în faţa maşinii dintr-odată? Potrivit declaraţiilor mamei, ea i-a dat drumul la mână în timp ce se apropiau de şosea, aşa că…

— N-a fost vina ei!

Avocata înalţă din sprâncenele pensate cu grijă.

— Domnişoară Gray, spune ea cu blândeţe, nu ne aflăm aici ca să stabilim a cui a fost vina. Ne aflăm aici ca să discutăm despre circumstanţele atenuante care au dus la acest accident nefericit. Te rog să nu te laşi copleşită de emoţii.

— Îmi pare rău, spun eu. Dar nu există nicio circumstanţă atenuantă.

— Datoria mea este să le găsesc, îmi răspunde Ruth. Lasă jos dosarul şi se apleacă spre mine. Crede-mă, domnişoară Gray, e o mare diferenţă între doi ani în închisoare şi şase, iar dacă ar exista ceva care să justifice uciderea unui băiat de cinci ani şi fuga de la locul accidentului, atunci trebuie să mi-o spui acum.

Ne uităm una la cealaltă.

— Mi-aş dori să existe, spun eu.

Capitolul 44

Fără să se oprească să-şi dea jos haina, Ray intră tropăind în sediul DIC şi o găsi pe Kate scotocind prin foile cu cazurile apărute peste noapte.

— În biroul meu, acum.

Ea se ridică şi-l urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Ray nu-i răspunse. Porni computerul şi aşeză cartea de vizită albastră pe biroul său.

— La cine aţi găsit această carte de vizită?

— La Domenica Letts. Partenera uneia dintre ţintele noastre.

— A vorbit cu voi?

— Niciun cuvânt.

Ray întinde braţul.

— E un adăpost pentru femei.

Kate se uită la el dezorientată.

— Casa de pe Grantham Street, spuse Ray, şi cea de aici, arătă cu capul înspre cartea de vizită albastră. Cred că sunt adăposturi pentru victimele violenţei domestice. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi duse mâinile la ceafă. Ştim că Domenica Letts e o victimă cunoscută a abuzului domestic – ceea ce aproape că a pus în mare pericol Operaţiunea Şoimul. Am fost cu maşina la adresa de pe această carte de vizită, în timp ce veneam la muncă, şi este exact acelaşi lucru ca şi în cazul celei de pe Grantham Street: senzori de mişcare în faţă, plase care acoperă toate ferestrele, fără fantă de scrisori pe uşă.

— Crezi că şi Jenna a fost o victimă?

Ray încuviinţă încet din cap.

— N-ai observat că evită să stabilească un contact vizual? Are privirea aia nervoasă, înspăimântată, şi se închide în sine ori de câte ori este încolţită.

Înainte să poată continua cu teoria lui, îi sună telefonul şi ecranul i se lumină, indicând conexiunea cu registratura.

— Aveţi un vizitator, domnule, îi spuse Rachel. Un tip pe nume Patrick Mathews.

Numele nu-i spunea nimic.

— Nu aştept pe nimeni, Rach. Poţi să preiei tu mesajul şi să scapi de el?

— Am încercat, domnule, însă e insistent. Spune că trebuie să vorbească cu dumneavoastră despre prietena lui —Jenna Gray.

Ray o privi pe Kate cu ochi mari. Prietenul Jennei. Cercetările pe care le făcuse Ray asupra trecutului acestuia nu scoseseră la iveală decât o arestare pentru beţie şi pentru deranjarea liniştii publice pe când era student, dar dacă era mai mult de capul lui decât lăsa să se vadă?

— Adu-l sus, spuse el.

O puse şi pe Kate la curent în timp ce aşteptau.

— Crezi că el e partenerul abuziv? spuse ea.

Ray clătină din cap.

— Nu pare genul.

— Niciodată nu par, spuse Kate.

Se opri brusc atunci când Rachel ajunse cu Patrick Mathews. Era îmbrăcat cu o geacă de ploaie destul de uzată şi avea un rucsac atârnat pe un umăr. Ray îi indică să se aşeze pe scaunul de lângă Kate, iar el luă loc, aşezându-se pe margine, de parcă ar fi vrut să se ridice în orice moment.

— Cred că ai ceva informaţii despre Jenna Gray, spuse Ray.

— Ei, nu chiar informaţii, cu adevărat, zise Patrick. Mai mult o senzaţie.

Ray aruncă o privire la ceasul de la mână. Cazul Jennei era programat imediat după prânz, iar Ray voia să se afle la tribunal atunci când urma să se pronunţe sentinţa.

— Ce fel de senzaţie, domnule Mathews?

Se uită la Kate, care ridică uşor din umeri. Patrick Mathews nu

era bărbatul de care îi era frică Jennei. Dar atunci, cine era acela?

— Spuneţi-mi Patrick, vă rog. Uite, ştiu că vă aşteptaţi să zic asta, dar nu cred că Jenna este vinovată.

Ray simţi o scânteie de interes.

— E ceva ce ea nu vrea să-mi spună despre noaptea în care s-a întâmplat accidentul, spuse Patrick. Ceva ce nu vrea să dezvăluie nimănui.

Râse amar.

— Sincer, am crezut că vom putea avea un viitor împreună, însă, dacă ea nu vrea să mai vorbească cu mine, cum am mai putea avea unul?

Ridică mâinile în sus într-un gest lipsit de speranţă, şi Ray îşi aduse aminte de Mags. *Nu vorbeşti niciodată cu mine,* spusese ea.

— Ce crezi că ascunde faţă de tine? întrebă Ray, cu asprime în glas, deşi nu intenţionase.

Oare toate relaţiile aveau secrete, se întrebă el?

— Jenna ţine o cutie sub pat. Patrick îi privi stânjenit. Nu mi-aş fi imaginat c-o să ajung să-i scotocesc prin lucruri, doar că n-a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat şi, când i-am atins cutia, s-a răstit la mine şi mi-a spus s-o las în pace… Speram că mi-ar putea oferi nişte răspunsuri.

— Aşa că ai aruncat o privire.

Ray îl privi gânditor pe Patrick. Nu părea un bărbat agresiv, dar să-ţi bagi nasul în treburile altora indica o persoană care voia să deţină controlul.

Patrick încuviinţă din cap.

— Am cheia de la acasă: am căzut de acord să merg acolo şi să-i iau câinele în această dimineaţă, după ce ea a plecat la tribunal. Oftă. Aproape că-mi doresc să n-o fi făcut. Îi întinse lui Ray un plic. Uitaţi-vă înăuntru.

Ray desfăcu plicul şi văzu inconfundabila copertă roşie a unui paşaport britanic. Înăuntru, o Jenna mai tânără se uita la el, fără să zâmbească, cu părul tras pe spate şi legat într-o coadă lejeră. În

dreptul pozei, văzu un nume: Jennifer Petersen.

— E măritată.

Ray îi aruncă o privire lui Kate. Cum de le scăpase tocmai asta? Cei de la informaţii făceau verificări ale trecutului oricărei persoane care era arestată – oare sigur nu săriseră peste o informaţie de bază, cum este schimbarea numelui? Se uită la Patrick.

— Tu ştiai?

Procesul urma să înceapă peste zece minute. Ray răpăi cu degetele pe birou. Îl sâcâia ceva în legătură cu numele Petersen. Îi părea cunoscut.

— Mi-a spus că a fost căsătorită mai demult: am presupus că era divorţată.

Ray şi Kate schimbară o privire. Ray ridică telefonul şi sună la tribunal.

— A început procesul Statul împotriva Gray?

Aşteptă ca funcţionarul să verifice lista de procese.

Petersen, nu Gray. Ce zăpăceală.

— Bun, mulţumesc. Aşează telefonul în furcă. Judecătorul King întârzie – mai avem o jumătate de oră.

Kate se aplecă spre el.

— Raportul pe care ţi l-am dat ieri – după ce m-ai trimis să mă ocup de femeia care s-a prezentat la biroul de la intrare. Unde e?

— Pe undeva pe-aici, prin tăviţă, spuse Ray.

Kate începu să răsfoiască hârtiile de pe biroul lui. Alese trei dosare din vârful teancului aşezat în tăviţa lui Ray şi, negăsind un spaţiu liber pe birou, le trânti pe podea. Răsfoi rapid prin hârtiile rămase, scăpând de fiecare hârtie nedorită şi alegând-o pe următoarea.

— Uite-l! zise ea triumfătoare.

Scoase afară raportul din folia lui de plastic şi-l trânti pe biroul lui Ray. O mână de bucăţi rupte dintr-o fotografie căzură fluturând pe jos şi Patrick alese una din ele.

Se uită la ea curios, după care îi aruncă o privire lui Ray.

— Se poate?

— Te rog, spuse Ray, nefiindu-i prea clar ce-l lasă să facă.

Patrick mai adună câteva bucăţi şi începu să le potrivească laolaltă. În timp ce poza cu plaja din Golful Penfach începea să prindă contur în faţa lor, Ray lăsă să-i scape un fluierat.

— Deci Jenna Gray este sora pentru care îşi făcea atâtea griji Eve Mannings.

Se hotărî să acţioneze.

— Domnule Mathews, mulţumesc pentru că ai adus paşaportul. Mă tem că trebuie să-ţi cer să ne aştepţi la tribunal. Rachel, de la recepţie, te va ghida într-acolo. Vom ajunge şi noi cât de repede putem. Kate, ne întâlnim la Divizia de Abuzuri Domestice în cinci minute.

În timp ce Kate îl conducea pe Patrick la parter, Ray ridică telefonul.

— Natalie, sunt Ray Stevens, de la DIC. Îmi poţi da toate informaţiile despre un anume Ian Petersen? Bărbat alb, trecut de patruzeci de ani…

*

Ray coborî scările în fugă, după care o luă de-a lungul unui coridor, intrând pe o uşă pe care scria Servicii Sociale. O clipă mai târziu i se alătură şi Kate, iar împreună sunară la uşa pe care scria Divizia de Abuzuri Domestice. O femeie cu aspect vesel, cu păr negru şi tăiat scurt şi cu un şir de coliere la gât le deschise uşa.

— Ai găsit ceva, Nat?

Îi conduse înăuntru şi roti monitorul unui computer, pentru ca ei să se poată uita la el.

— Ian Francis Petersen, spuse ea, născut pe 12 aprilie 1965. Arestat pentru conducere sub influenţa alcoolului, atac deosebit de grav, împotriva lui e încă în vigoare un ordin de restricţie.

— Împotriva unei femei pe nume Jennifer, cumva? spuse Kate, însă Natalie scutură din cap.

— Marie Walker. Noi am sprijinit-o şi sfătuit-o să-l părăsească pe Petersen după şase ani de abuzuri sistematice. Ea a depus plângere, însă el a scăpat. Ordinul de restricţie a fost stabilit de către un tribunal civil şi mai este încă în vigoare.

— Altceva, înainte de Marie?

— Nu în privinţa unor partenere, nu, însă cu zece ani înainte a fost arestat pentru atac. Asupra mamei lui.

Ray simţi gust de fiere în gât.

— Credem că Petersen este căsătorit cu femeia implicată în accidentul lui Jacob Jordan, spuse el.

Natalie se ridică în picioare şi se duse până la un perete acoperit în întregime cu fişete din metal gri. Trase afară un sertar şi răsfoi prin conţinutul acestuia.

— Uite, spuse ea. Asta-i tot ce avem despre Jennifer şi Ian Petersen, şi nu e o lectură prea plăcută.

Capitolul 45

Expoziţiile pe care le organizai tu erau tare plictisitoare. Locurile unde se ţineau erau destul de diferite: vechi depozite care îşi schimbaseră utilitatea; ateliere; raioane de magazine, însă oamenii erau întotdeauna aceiaşi: liberali emfatici, cu eşarfe colorate. Femeile erau păroase şi pline de idei; bărbaţii erau insipizi şi ţinuţi sub papuc. Chiar şi vinului îi lipsea personalitatea.

În timpul săptămânii expoziţiei din luna noiembrie ai fost tare dificilă. Te-am ajutat să duci exponatele la depozit cu trei zile mai devreme, iar tu ţi-ai petrecut restul săptămânii acolo, pregătindu-te.

— Cât îţi ia să aranjezi câteva sculpturi? am întrebat eu, când tu ai venit târziu acasă a doua seară la rând.

— Spunem o poveste acolo, ai spus tu, invitaţii se vor muta prin încăpere de la o sculptură la alta, iar exponatele trebuie să le vorbească într-un mod potrivit.

Am râs.

— Ar trebui să te asculţi cum vorbeşti! Ce porcării scoţi pe gură. Asigură-te doar că etichetele cu preţuri sunt vizibile şi clare, asta-i tot ce contează.

— Nu trebuie neapărat să vii şi tu, dacă nu vrei.

— Nu vrei să fiu şi eu acolo?

Te-am privit suspicios. Aveai ochii un pic prea strălucitori, bărbia un pic prea sfidătoare. Mă întrebam ce anume îţi provocase o asemenea bucurie de a trăi.

— Doar că nu vreau să te plictiseşti. Ne putem descurca şi singuri.

Şi iat-o: sclipirea a ceva indescifrabil în ochii tăi.

— Noi? am spus eu, ridicând o sprânceană.

Tu ai rămas perplexă. Te-ai întors şi te-ai prefăcut că erai ocupată cu spălatul vaselor.

— Philip. De la sala de expoziţie. El este custodele.

Ai început să freci cu o cârpă interiorul unei tăvi pe care o lăsasem la înmuiat. Am venit până în spatele tău, apăsându-te cu trupul meu şi lipindu-te de chiuvetă, în aşa fel încât gura mi se afla la acelaşi nivel cu urechea ta.

— Oho, el este *custodele,* aşa-i? Aşa îl strigi atunci când *te fute?*

— Nu se întâmplă nimic de genul ăsta, ai spus tu. De când rămăseseşi însărcinată aveai un anume fel de a vorbi cu mine atunci când îţi spuneam câte ceva. Un ton calm, tonul pe care l-ai folosi cu un copil care urlă sau cu o persoană instabilă mental. Detestam chestia asta. M-am dat puţin în spate şi te-am auzit cum expiri, după care te-am împins din nou în faţă. Am ghicit, după sunetul pe care l-ai scos, că te lăsasem fără aer, iar tu ţi-ai aşezat mâinile pe marginea chiuvetei pentru a putea răsufla din nou.

— Nu te fuţi cu Philip? am scuipat eu cuvintele în ceafa ta.

— Nu mă fut cu nimeni.

— Ei, cu siguranţă nu te fuţi cu mine, am spus, cel puţin nu în ultima vreme. Am simţit cum te încordezi şi mi-am dat seama că te aşteptai ca eu să-mi strecor o mână între picioarele tale; îţi doreai, de fapt. Îmi părea rău să te dezamăgesc, însă fundul tău slăbănog prezenta prea puţin interes în acea perioadă.

În ziua expoziţiei, eram în dormitor când ai venit şi tu sus, ca să te schimbi. Ai ezitat.

— Nu-i nimic ce n-am mai văzut şi înainte, am spus eu.

Am găsit o cămaşă curată şi am atârnat-o pe uşa de la şifonier; tu ţi-ai întins hainele pe pat. Te-am privit cum ţi-ai dat jos pantalonii de trening şi cum ţi-ai împăturit hanoracul pentru a doua zi. Aveai un sutien alb şi o pereche de chiloţi de aceeaşi culoare şi m-am întrebat dacă le aleseseşi special ca să se potrivească cu vânătaia de pe şold. Umflătura mai era încă vizibilă, iar când te-ai aşezat pe pat, ai tresărit, de parcă voiai să scoţi în evidenţă acest lucru. Ţi-ai tras pe tine o pereche de pantaloni din in largi şi o bluză mare din acelaşi material, care îţi atârna lăbărţată pe umerii osoşi. Am ales un

colier din mărgele mari şi verzi din copăcelul pentru bijuterii de pe măsuţa ta de toaletă.

— Vrei să-ţi prind ăsta?

Tu ai ezitat, după care te-ai aşezat pe un taburet. Mi-am aşezat braţele deasupra capului tău şi am lăsat colierul să atârne în faţa ta, iar tu ţi-ai ridicat părul pentru a-mi permite să-l închid. Mi-am lipit mâinile de ceafa ta şi am tras un pic de colier, strângându-ţi-l în jurul gâtului pentru o fracţiune de secundă, şi am simţit cum te încordezi. Am început să râd şi am strâns încheietoarea.

— Minunat, am spus eu.

M-am aplecat şi te-am privit în oglindă.

— Încearcă să nu te faci de râs azi, Jennifer. Întotdeauna te faci de ruşine la astfel de evenimente bând prea mult şi gudurându-te pe lângă invitaţi.

M-am ridicat ca să mă îmbrac cu cămaşa, alegând o cravată asortată, de un roz-deschis. Mi-am luat haina pe mine şi m-am privit în oglindă, satisfăcut de rezultat.

— Poţi să conduci tu, am spus eu, şi-aşa nu poţi să bei.

M-am oferit de mai multe ori să-ţi cumpăr o maşină nouă, însă tu ai insistat să păstrezi vechiul şi rablagitul tău Ford Fiesta. Eu mă urcam în el cât de rar puteam, dar nu aveam nici cea mai mică intenţie să te las să-mi conduci luxosul meu Audi după ce l-ai lovit încercând să-l parchezi, aşa că m-am urcat pe locul pasagerului în maşina ta împuţită şi te-am lăsat pe tine să conduci până la sala de expoziţii.

Când am ajuns, deja se adunase o mulţime de oameni în jurul barului şi, în timp ce intram în cameră, s-a auzit un murmur de admiraţie. Cineva a început să aplaude şi ceilalţi i s-au alăturat, deşi era prea puţină lume pentru a se auzi un ropot de aplauze ca lumea, iar rezultatul a fost stânjenitor.

Tu mi-ai întins un pahar de şampanie şi ţi-ai luat şi tu unul. Un bărbat cu păr creţ şi negru s-a apropiat de noi, iar eu mi-am dat seama, din felul în care ţi s-a luminat privirea, că este Philip.

— Jenna!

Te-a sărutat pe ambii obraji şi eu am văzut cum îl atingi cu mâna, atât de uşor încât ţi-ai fi putut închipui că eu n-o să observ. Atât de repede încât ar fi putut fi considerat un accident. Dar eu ştiam că n-a fost doar un accident.

Ne-ai făcut cunoştinţă şi Philip mi-a strâns mâna.

— Probabil că eşti foarte mândru de ea.

— Soţia mea este extraordinar de înzestrată, am spus eu. Normal că sunt mândru de ea.

A urmat o pauză, înainte ca Philip să vorbească din nou.

— Îmi pare rău că trebuie s-o fur pe Jenna de lângă tine, însă trebuie s-o mai prezint şi altor persoane. Mai mulţi s-au arătat interesaţi de munca ei, aşa că…

S-a oprit din vorbit şi şi-a frecat degetul mare de celelalte degete, făcându-mi cu ochiul.

— Departe de mine gândul de a sta în calea vânzărilor sale, am spus eu.

Te-am văzut plimbându-te prin cameră, mâna lui Philip nedezlipindu-se de spatele tău, şi mi-am dat seama că voi doi aveaţi o aventură. Nu ştiu cum am făcut faţă în tot restul expoziţiei, însă nu te-am scăpat din ochi nicio clipă. Când s-a terminat şampania, am început să beau vin, şi m-am lipit de bar, pentru a nu mai fi nevoie să mă mai deplasez tot timpul până la el. În tot acest timp, te urmăream. Aveai pe faţă un zâmbet pe care eu nu ţi-l mai vedeam de ceva vreme şi am întrezărit imaginea fugară a fetei pe care o remarcasem la Asociaţia Studenţilor din urmă cu atât de mulţi ani, râzând cu prietenele ei. Acum mi se părea că nu mai râdeai deloc.

Sticla mi se golise şi am mai cerut una. Barmanii au schimbat o privire între ei, însă au făcut ce le cerusem. Lumea a început să plece. Te-am privit cum îţi luai la revedere de la ei: pe unii sărutându-i, altora strângându-le mâinile. Nimeni nu era tratat la fel de călduros precum *custodele.* Când a mai rămas doar o mână de invitaţi, am venit la tine.

— E timpul să mergem.

Tu ai părut stânjenită.

— Nu pot pleca acum, Ian, încă mai avem oameni. Şi trebuie să ajut şi eu la strâns lucrurile de pe-aici.

Philip a făcut un pas în faţă.

— Jenna, e-n regulă. Săracul Ian de-abia dacă te-a văzut: probabil că vrea să aibă şi el ocazia de a sărbători alături de tine. Termin eu aici şi tu poţi veni mâine, ca să-ţi iei exponatele. A fost un succes imens – bravo!

Te-a sărutat pe obraz, doar o singură dată, dar furia din interiorul meu ameninţa să dea pe dinafară şi nu mai puteam vorbi deloc.

Tu ai încuviinţat din cap. Păreai dezamăgită de ce spusese Philip: sperai să-ţi ceară să mai rămâi? Să mă trimită pe mine acasă şi să te mai reţină pe tine? Te-am apucat de mână şi te-am strâns tare, în timp ce tu continuai să discuţi cu el. Ştiam că tu n-o să sufli o vorbă şi am început să strâng din ce în ce mai tare, până când am putut simţi cum cartilajele mâinii tale îmi alunecă dintre degete.

În sfârşit, a terminat şi Philip. A întins o mână pentru a o strânge pe a mea şi eu a trebuit să-ţi dau drumul la mână. Te-am auzit cum dai drumul la aerul din piept şi te-am văzut cum îţi apuci o mână cu cealaltă.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Ian, a spus Philip. Privirea i s-a mutat la tine, înainte să se uite din nou la mine. Ai grijă de ea, da?

Mă întrebam ce-i spusesei.

— Întotdeauna am, am spus eu calm.

M-am răsucit spre ieşire şi te-am apucat de cot, înfigându-mi degetul mare în carnea ta.

— Mă doare, ai spus aproape neauzită. Ne poate vedea lumea.

Nu ştiu unde ai găsit acest ton, însă nu-l mai auzisem înainte.

— Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine în halul ăsta? am şuierat eu. Am coborât pe scări, trecând pe lângă un cuplu care ne-a zâmbit politicos. Să flirtezi cu el în faţa tuturor, să petreci tot timpul atingându-l, sărutându-l! Când am ajuns în parcare, deja nu mă mai

deranjam să vorbesc pe un ton rezonabil, iar sunetul glasului meu răsuna în aerul nopţii. Te fuţi cu el, nu-i aşa?

Tu n-ai răspuns, iar tăcerea ta m-a înfuriat şi mai rău. Ţi-am apucat braţul şi ţi l-am răsucit la spate, răsucindu-l din ce în ce mai tare, până când ai ţipat.

— M-ai adus aici ca să râzi de mine, aşa-i?

— Nu!

Lacrimile au început să ţi se scurgă pe faţă şi să-ţi păteze bluza cu puncte negre.

Pumnul mi s-a strâns cu de la sine putere, însă când am început să simt acea tremurătură din antebraţ, un bărbat a trecut pe lângă noi.

— Bună seara, a zis el.

Mi-am oprit braţul şi am rămas aşa acolo, la doi paşi unul de celălalt, până când paşii nu i s-au mai auzit.

— Urcă în maşină.

Ai deschis portiera din dreptul şoferului şi ai urcat, încercând de trei ori să introduci cheia în contact, ca să porneşti maşina. Era doar patru după-amiază, însă deja se întunecase. Plouase şi, de fiecare dată când o maşină venea din sens opus, luminile farurilor se loveau de asfaltul ud şi te făceau să mijeşti ochii. Încă mai plângeai şi te-ai frecat cu mâna la nas.

— Uită-te şi tu în ce stare te afli, am spus. Philip ştie că te comporţi aşa? Un şoricel patetic şi smiorcăit, nu o femeie?

— Nu mă culc cu Philip, ai spus tu.

Ai făcut o pauză, lăsând ca fiecare cuvânt să-ţi întărească spusele, iar eu am izbit cu pumnul în bord.

Ai tresărit.

— Nu sunt genul lui Philip, ai spus tu. El e…

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi un idiot, Jennifer! Am şi eu ochi. Văd ce se petrece între voi doi.

Ai frânat brusc la culoarea roşie a semaforului, după care ai apăsat cu putere pedala de acceleraţie când s-a făcut verde. M-am

răsucit în scaun, ca să mă pot uita la tine. Voiam să-ţi văd faţa; să văd la ce te gândeşti. Dacă te gândeai sau nu la *el.* Îmi dădeam seama că la el te gândeai, deşi încercai să ascunzi acest lucru.

De îndată ce aveam să ajungem acasă, urma să pun capăt acestui lucru. De îndată ce ajungeam acasă, urma să te împiedic să te mai gândeşti la orice pe lumea asta.

Capitolul 46

Clădirea Tribunalului din Bristol este mai veche decât a Judecătoriei, iar de-a lungul coridoarelor acoperite cu lambriu se simte o atmosfera solemnă. Aprozii intră şi ies cu rapiditate din sala de judecată, veşmintele lor negre fâlfâind în urma lor şi făcând ca hârtiile de pe birourile funcţionarilor să se ridice în aer în timp ce trec pe lângă ele. Tăcerea este neliniştitoare, ca într-o bibliotecă unde interdicţia de a vorbi te face să-ţi doreşti să urli, aşa că îmi apăs cu putere ochii cu podul palmelor. Când le dau la o parte, sala de judecată tremură şi n-o pot vedea clar. Îmi doresc s-o pot menţine aşa: marginile neclare şi siluetele înceţoşate par mai puţin ameninţătoare, mai puţin grave.

Acum că am ajuns aici, sunt îngrozită. Bravada cu care am abordat această zi în interiorul minţii a dispărut şi, deşi mi-e teamă de ce mi-ar putea face Ian dacă aş pleca liberă de-aici, sunt la fel de îngrozită de ce mă aşteaptă în închisoare după ce se va pronunţa sentinţa. Îmi strâng mâinile una într-alta şi-mi îngrop unghiile în pielea palmei stângi. Mintea mi se umple de ecoul unor paşi ce se apropie pe coridoarele metalice; priciuri înguste în celule cu ziduri atât de groase încât nimeni nu-mi va mai auzi ţipetele. Simt o durere ascuţită în mână şi, când mă uit în jos, văd că mi-a dat sângele, iar când îl şterg, în urmă rămâne o dungă roz, pe dosul palmei.

În boxa în care am fost aşezată mai e loc pentru încă vreo câteva persoane; două rânduri de scaune sunt prinse cu şuruburi în podea, iar şezuturile se pot rabata, precum în sălile de cinema. Un perete din sticlă se înalţă inegal pe trei dintre laturi, iar eu mă răsucesc în scaun, în timp ce sala de judecată începe să se umple de oameni. Sunt mult, mult mai mulţi spectatori decât la audierea iniţială. Pe feţele lor nu se mai zăreşte curiozitatea moderată a tricotezelor din sala de judecată în care am fost prima dată, ci ura brutală a celor

care cer dreptate. Un bărbat cu ten măsliniu şi cu geacă din piele cu două numere mai mari se apleacă în scaunul lui. Nu-şi ia ochii de la mine şi gura i se strâmbă într-un rictus de furie tăcută. Încep să plâng, iar el clatină din cap, strâmbând din buze, dezgustat.

Am în buzunar poza cu Jacob şi o cuprind cu mâna, pipăindu-i colţurile cu degetele.

Echipele avocaţilor s-au mărit: fiecare avocat are un alai de oameni cu ei; stau în spatele şirului de mese şi se apleacă pentru a putea murmura pe tonuri grave la urechile celorlalţi. Aprozii şi avocaţii sunt singurele persoane de aici care par că se află în largul lor. Glumesc unii cu alţii pe tonuri surprinzător de ridicate, iar eu mă întreb de ce lucrurile stau astfel într-o sală de judecată; de ce un sistem încearcă în mod intenţionat să-i alieneze pe cei care au nevoie de el. Uşa se deschide scârţâind şi un alt val de oameni pătrunde înăuntru, neliniştiţi şi stânjeniţi. Mi se taie respiraţia când o văd pe Anya. Se strecoară pe unul din scaunele din faţă, alături de băiatul cu geacă de piele, care o apucă de mână.

Tu trebuie să-ţi aduci aminte că a fost odată un băiat. Că a avut o mamă. Şi că inima ei s-a frânt.

Singura parte liberă a sălii de judecată este boxa juraţilor; cele douăsprezece scaune par inutile. Îmi imaginez acele locuri umplute cu bărbaţi şi cu femei, examinând dovezile, ascultându-mă cum vorbesc, stabilind dacă sunt sau nu vinovată. I-am scutit de acest lucru, i-am scutit de deranjul de a se întreba dacă au luat sau nu decizia corectă, am scutit-o pe Anya de situaţia în care durerea pricinuită de moartea fiului ei ar fi fost expusă în această cameră. Ruth Jefferson mi-a explicat că acest lucru ar putea acţiona în favoarea mea: judecătorul îl priveşte cu mai multă indulgenţă pe cel care scuteşte tribunalul de un proces.

— În picioare.

Judecătorul este bătrân, poveştile a mii de familii fiind întipărite pe chipul lui. Privirea lui aspră examinează sala de judecată plină, însă nu zăboveşte asupra mea. Eu nu sunt decât un alt personaj de-a

lungul unei cariere pline de decizii dificile. Mă întreb dacă s-a hotărât deja asupra sentinţei în cazul meu – dacă ştie deja cât voi sta după gratii.

— Onorată instanţă, Statul aduce în faţa dumneavoastră cazul Jennei Gray… Grefiera citeşte de pe o bucată de hârtie, cu vocea ei clară şi plată. Domnişoară Gray, eşti acuzată că ai cauzat un accident mortal şi că nu te-ai oprit la locul acestuia, pentru a-l raporta. Îşi ridică privirea la mine. Cum pledezi?

Îmi apăs palma pe fotografia din buzunar.

— Vinovată.

Urmează un suspin înăbuşit dinspre mulţimea care asistă la proces.

Inima ei s-a frânt.

— Vă rog să luaţi loc.

Avocatul acuzării se ridică în picioare. Ridică o carafă de pe masa din faţa lui şi-şi toarnă din ea cu nonşalanţă, conştient de cât de încet se mişcă. Sunetul apei care umple paharul este singurul zgomot care se aude în sala de judecată şi, când toate privirile s-au aţintit asupra lui, începe să vorbească.

— Onorată instanţă, acuzata a pledat vinovată pentru uciderea lui Jacob Jordan, un băiat în vârstă de cinci ani. A recunoscut că modul în care a condus ea în acea seară de noiembrie a fost cu mult sub nivelul celui care se cere în astfel de condiţii din partea unei persoane normale. De fapt, ancheta poliţiei a indicat că maşina domnişoarei Gray a părăsit şoseaua cu câteva momente înainte de producerea impactului şi că a urcat pe bordură, dar şi că circula cu o viteză cuprinsă între şaizeci şi unu şi şaizeci şi şapte de kilometri la oră – cu mult peste limita de cincizeci de kilometri la oră din acea zonă.

Îmi strâng o mână cu cealaltă. Încerc să respir lent, egal, însă în piept mi s-a format iar acel ghem dur şi nu mai pot trage aer cum trebuie. Bătăile inimii par să-mi răsune în cap, aşa că închid ochii. Pot vedea ploaia prin parbriz, aud ţipătul – ţipătul meu – în timp ce

văd băieţelul pe caldarâm; alergând, întorcând capul pentru a striga ceva la mama lui.

— Mai mult, onorată instanţă, după ce l-a lovit pe Jacob Jordan şi – se crede – l-a omorât pe loc, acuzata nu s-a oprit.

Avocatul priveşte de-a lungul sălii de judecată; talentul său oratoric se iroseşte, căci nu are niciun juriu de impresionat.

— N-a coborât din maşină. N-a sunat după ajutor. N-a arătat vreo urmă de remuşcare, nici nu s-a oferit s-o ajute. În loc de asta, acuzata a fugit cu maşina, lăsându-l pe Jacob, băiatul de cinci ani, în braţele mamei sale traumatizate.

Ea s-a aplecat deasupra fiului ei, îmi aduc aminte, aproape acoperindu-l în întregime cu haina ei, protejându-l de ploaie. Farurile maşinii scoteau în evidenţă orice detaliu, iar eu mi-am acoperit gura cu palmele, prea îngrozită ca să mai respir.

— S-ar putea crede, onorată instanţă, că o asemenea reacţie iniţială poate fi pusă pe seama şocului. Că poate acuzata s-a panicat şi a fugit de la locul accidentului şi că, după câteva minute, sau după câteva ore – poate chiar după o zi – şi-ar fi dat seama ce-a făcut şi ar fi încercat să îndrepte lucrurile. Dar, onorată instanţă, în loc de asta, acuzata a părăsit oraşul, ascunzându-se într-un sat aflat la sute de kilometri depărtare, unde nu o cunoştea nimeni. Nu s-a predat la poliţie. Poate că a pledat astăzi vinovată, dar asta e doar urmarea faptului că şi-a dat seama că nu mai are unde să fugă, iar Statul cere cu respect ca acest lucru să fie luat în considerare atunci când se va da sentinţa.

— Mulţumesc, domnule Lassiter.

Judecătorul face câteva însemnări pe un carnet, iar avocatul acuzării se înclină înainte de a lua loc pe scaun, făcându-şi roba să fâlfâie atunci când se aşază. Palmele încep să mi se umezească. Un val de ură răzbate dinspre publicul care asistă la proces.

Avocata apărării începe să-şi adune hârtiile. În ciuda faptului că am pledat vinovată, în ciuda faptului că ştiu că trebuie să plătesc pentru ceea ce s-a întâmplat, îmi doresc dintr-odată ca Ruth

Jefferson să lupte pentru mine. Începe să-mi fie rău de la stomac, acum că-mi dau seama că asta e ultima ocazie ca să mai pot vorbi. Peste câteva momente, judecătorul va pronunţa sentinţa, iar atunci va fi prea târziu.

Ruth Jefferson se ridică, dar, înainte să poată spune ceva, uşa sălii de judecată se deschide larg, cu un bubuit. Judecătorul îşi ridică privirea cu asprime, evident nemulţumit de întrerupere.

Patrick pare atât de nelalocul lui în sala de judecată încât, timp de câteva secunde, nici nu-l recunosc. Se uită la mine, vizibil afectat să mă vadă încătuşată într-o boxă înconjurată de geamuri antiglonţ. Ce caută aici? Îmi dau seama că bărbatul care-l însoţeşte este inspectorul Stevens, care dă din cap aproape imperceptibil către judecător, înainte să ajungă până în centrul sălii de judecată şi să se aplece pentru a vorbi pe un ton jos cu avocatul acuzării.

Avocatul îl ascultă cu atenţie. Scrie repede un bilet, după care întinde mâna peste masa lungă, pentru a i-l da lui Ruth Jefferson. Urmează o tăcere grea, de parcă toată lumea şi-ar ţine respiraţia.

Avocata mea citeşte biletul şi se ridică încet în picioare.

— Domnule judecător, pot primi un scurt răgaz?

Judecătorul King oftează.

— Doamnă Jefferson, e nevoie să-ţi reamintesc câte cazuri mai am în această după-amiază? Ai avut la dispoziţie şase săptămâni să te consulţi cu clienta ta.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, dar au ieşit la iveală noi informaţii care ar putea pune cazul clientei mele într-o lumină nouă.

— Foarte bine. Ai cincisprezece minute la dispoziţie, doamnă Jefferson, după care urmează să stabilesc sentinţa în cazul clientei dumitale.

Dă din cap înspre grefieră.

— Sala să se ridice, strigă ea.

În timp ce judecătorul King părăseşte sala de judecată, un agent de securitate păşeşte în boxă, pentru a mă conduce înapoi în blocul de celule.

— Ce se întâmplă? îl întreb eu.

— Dumnezeu ştie, drăguţă, dar întotdeauna e la fel. Sus, jos, ca un nenorocit de yoyo.

Mă conduce înapoi în sala lipsită de aer în care am discutat cu avocata în urmă cu nu mai mult de-o oră. Aproape imediat intră şi Ruth Jefferson, iar în urma ei vine şi inspectorul Stevens. Ruth începe să vorbească înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

— Îţi dai seama, domnişoară Gray, că obstrucţionarea unei anchete este ceva ce justiţia nu priveşte cu îngăduinţă?

Nu spun nimic, iar avocata se aşază pe scaun. Îşi bagă o şuviţă de păr negru înapoi sub perucă.

Inspectorul Stevens caută în buzunar şi aruncă pe masă un paşaport. Nu e nevoie să-l deschid ca să ştiu că-i al meu. Mă uit la el şi la avocata care mă priveşte cu exasperare, după care întind mâna şi ating paşaportul. Îmi amintesc când am completat formularul pentru a-mi schimba numele, înainte de nuntă. Mi-am exersat semnătura de o mie de ori, întrebându-l pe Ian care arăta mai matură, mai *personală.* Când mi-a venit paşaportul, a fost prima probă tangibilă a schimbării statutului meu şi de-abia aşteptam să i-l întind funcţionarului de la aeroport.

Inspectorul Stevens se apleacă în faţă şi-şi reazemă palmele de tăblia mesei, cu faţa în dreptul feţei mele.

— Nu mai e nevoie să-l protejezi, Jennifer.

Tresar.

— Te rog nu-mi spune aşa.

— Zi-mi ce s-a întâmplat.

Nu spun nimic.

Inspectorul-şef Stevens vorbeşte încet, calmul vocii sale făcându-mă să mă simt mai în siguranţă, mai ancorată în prezent.

— N-o să-i permitem să-ţi mai facă rău, Jenna.

Deci au aflat. Expir încet şi mă uit întâi la inspectorul-şef Stevens, apoi la Ruth Jefferson. Mă simt epuizată dintr-odată. Detectivul deschise un dosar maro, pe care văd că scrie „Petersen"; numele

meu după ce m-am căsătorit. Numele lui Ian.

— O mulţime de apeluri, spune el. De la vecini, de la doctori, de la trecători, dar nu şi de la tine, Jenna, nici măcar unul, niciodată. Nu ne-ai anunţat niciodată pe noi. Şi, când am venit noi la tine, n-ai vrut să vorbeşti cu noi. N-ai vrut să depui plângere. De ce nu ne-ai permis să te ajutăm?

— Pentru că m-ar fi omorât, spun eu.

Urmează o pauză, înainte ca inspectorul-şef Stevens să vorbească din nou.

— Când te-a lovit prima oară?

— Este relevant acest lucru? spune Ruth, care aruncă o privire la ceas.

— Da, se răsteşte inspectorul-şef Stevens, iar ea se reazemă la loc de spătarul scaunului, cu privirea îngustată.

— A început în noaptea nunţii.

Închid ochii, amintindu-mi de durerea care a venit de nicăieri şi de ruşinea că mariajul meu a eşuat încă înainte de a începe. Îmi amintesc cât de tandru a fost Ian când s-a întors; cu câtă blândeţe mi-a îngrijit faţa plină de durere. I-am spus că-mi pare rău şi am continuat să-i spun asta timp de şapte ani.

— Când te-ai dus la adăpostul de pe Grantham Street?

Sunt surprinsă de cât de multe ştie.

— Nu m-am dus niciodată acolo. Mi-au văzut vânătăile la spital şi m-au întrebat despre căsnicia mea. Nu le-am spus nimic, însă mi-au dat o carte de vizită şi mi-au zis că mă pot duce acolo oricând aş avea nevoie, că o să fiu în siguranţă acolo. Nu i-am crezut – cum aş fi putut fi în siguranţă atât de aproape de Ian? – însă am păstrat cartea de vizită. Nu mă mai simţeam atât de singură datorită faptului că o purtam cu mine.

— N-ai încercat niciodată să-l părăseşti? spune inspectorul-şef Stevens.

De-abia dacă reuşeşte să-şi mascheze furia din privire, însă această furie nu-mi este adresată mie.

— De mai multe ori, spun eu. Ian pleca la lucru şi eu începeam să-mi fac bagajul. Mă învârteam prin casă, adunând amintiri, încercând să-mi dau seama ce-aş putea lua cu mine, la modul serios. Urma să pun totul în maşină – maşina era încă a mea.

Inspectorul-şef Stevens clatină din cap, nedându-şi seama ce vreau să spun.

— Încă mai era înscrisă pe numele meu de fată. Fără intenţie, la început – doar un alt lucru pe care uitasem să-l fac după ce ne căsătorisem – dar care mai târziu a avut o mare însemnătate. Ian deţinea toate celelalte lucruri: casa, afacerile… eu începusem să simt că nici nu mai exist, că devin încă unul din bunurile sale. Aşa că n-am mai modificat niciodată numele de pe talonul maşinii. Un lucru mărunt, ştiu, dar… Ridic din umeri. Împachetam totul, după care desfăceam totul şi aşezam toate lucrurile la locurile lor, aşa cum fuseseră înainte. De fiecare dată.

— De ce?

— Pentru că m-ar fi găsit.

Inspectorul-şef Stevens răsfoieşte prin dosar. E uimitor de voluminos şi totuşi tot ce s-a putut înregistra acolo sunt incidentele care au dus la un apel făcut către poliţie. Coastele rupte şi comoţia care au necesitat o internare în spital. Pentru fiecare însemnare de acolo mai existau încă o duzină neştiute.

Ruth Jefferson pune o mână pe dosar.

— Se poate?

Inspectorul-şef Stevens se uită la mine şi eu aprob din cap. Îi întinde dosarul şi ea începe să se uite prin el.

— Dar ai plecat după accident, spune inspectorul-şef Stevens. Ce s-a schimbat?

Trag adânc aer în piept. Vreau să spun că atunci mi-am adunat curajul, însă fireşte că nu asta s-a întâmplat.

— Ian m-a ameninţat, spun eu. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să merg la poliţie – dacă voi spune cuiva ce s-a întâmplat – mă va omorî. Şi ştiam că vorbeşte serios. În acea noapte, după accident, m-

a bătut atât de rău încât n-am mai putut sta în picioare, şi m-a ridicat cu forţa în picioare şi mi-a ţinut mâna forţat deasupra chiuvetei. Mi-a turnat apă clocotită pe mână, iar eu am leşinat din cauza durerii. După care m-a târât până în atelier. M-a făcut să privesc cum face totul bucăţi – tot ce creasem eu până atunci.

Nu-l pot privi pe inspectorul-şef Stevens. Mi-am adunat toată puterea pentru a rosti aceste cuvinte.

— După aceea, Ian a ieşit din casă. Nu ştiu unde s-a dus. Mi-am petrecut prima noapte pe podeaua din bucătărie, după care m-am târât pe scări, până la etaj, şi m-am întins în pat, rugându-mă să mor în noaptea aceea, în aşa fel încât, atunci când urma să revină, să nu-mi mai poată face rău. Însă el nu s-a întors. A lipsit câteva zile, iar eu m-am întremat, încet, încet. Am început să-mi imaginez că a plecat de tot, însă de-abia dacă îşi luase ceva cu el, aşa că ştiam că urma să se întoarcă la orice oră. Mi-am dat seama că, dacă rămâneam cu el, într-o bună zi mă va ucide. Aşa că atunci am plecat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Jacob.

Bag mâna în buzunar şi ating fotografia.

— Ne-am certat. Organizasem o expoziţie – cea mai importantă din viaţa mea – şi am petrecut câteva zile punând totul la punct alături de curatorul expoziţiei, un bărbat pe nume Philip. A fost un eveniment ce s-a desfăşurat în timpul zilei, dar, chiar şi aşa, Ian s-a îmbătat. M-a acuzat că am o aventură cu Philip.

— Şi aveai?

Mă înroşesc când aud o întrebare atât de personală.

— Philip e gay, am spus eu, însă Ian n-a vrut să mă creadă. Eu plângeam şi nu puteam vedea şoseaua aşa cum trebuie. Plouase şi farurile de pe contrasens îmi tot intrau în ochi. El ţipa la mine, spunându-mi că sunt o stricată şi o curvă. Am luat-o prin Fishponds, pentru a evita traficul aglomerat, însă Ian m-a făcut să trag pe dreapta. M-a lovit şi a luat cheile, chiar dacă era atât de beat încât abia se mai ţinea pe picioare. A condus ca un maniac, ţipând

tot timpul la mine şi spunându-mi că urma să-mi dea o lecţie.

Treceam printr-o suburbie, pe drumuri rezidenţiale, iar Ian conducea din ce în ce mai repede. Eu eram îngrozită.

Îmi răsucesc mâinile, ţinându-le împreunate în poală.

— După care am văzut băiatul. Am ţipat, însă Ian n-a încetinit deloc. L-am lovit şi am văzut cum mama lui s-a prăbuşit, de parcă şi ea ar fi fost lovită. Am încercat să ies din maşină, însă Ian a blocat uşile şi a început să dea cu spatele. Nu m-a lăsat să mă întorc acolo.

Iau o gură de aer şi, când o dau afară, iese ca un bocet sugrumat.

Se face linişte în cameră.

— Ian l-a omorât pe Jacob, spun eu. Dar mă simt de parcă aş fi făcut-o eu însămi.

Capitolul 47

Patrick conduce cu mare atenţie. Îmi fac curaj pentru cele o mie de întrebări, însă el nu vorbeşte până când siluetele clădirilor din Bristol nu dispar în depărtare. În timp ce oraşul face loc câmpurilor înverzite şi în faţa noastră apare linia zdrenţuită a coastei, el se întoarce spre mine.

— Ai fi putut s-ajungi la închisoare.

— Aşa am avut intenţia.

— De ce?

Nu pare că încearcă să mă judece, ci este doar nelămurit.

— Pentru că cineva trebuie să plătească pentru ce s-a întâmplat, îi spun eu. Cineva trebuie să ajungă la tribunal, pentru ca mama lui să poată dormi noaptea ştiind că cineva a plătit pentru moartea fiului ei.

— Dar nu tu, Jenna.

Înainte să plecăm, l-am întrebat pe inspectorul-şef Stevens ce-i vor spune mamei lui Jacob, care se confrunta dintr-odată cu renunţarea la procesul persoanei despre care crezuse că i-a omorât fiul.

— Vom aştepta până când va fi arestat, conform procedurilor, mi-a spus el, după care îi vom spune.

Îmi dau seama că ceea ce am făcut eu o va împinge pe ea să retrăiască tot ce s-a întâmplat.

— În cutia în care ţi-am găsit paşaportul, spune Patrick brusc, am văzut – am văzut o jucărie de copil.

Se opreşte şi îi aud întrebarea, chiar dacă el nu mai spune nimic.

— A fost a fiului meu, spun eu. Ben. Am fost îngrozită când am rămas însărcinată. Am crezut că Ian va fi furios, însă el era în extaz. A spus că asta avea să schimbe totul şi, deşi el n-o spusese niciodată, eram sigură că-i părea rău pentru cum se purtase cu mine. Am crezut că bebeluşul va reprezenta un moment de cotitură

pentru noi: că îl va face pe Ian să-şi dea seama că am putea fi fericiţi împreună. Ca o familie.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu, spun eu, nu s-a întâmplat aşa. La început, nu ştia ce să mai facă pentru mine. Se purta foarte frumos şi-mi spunea întruna ce să mănânc şi ce nu. Dar, pe măsură ce-mi creştea burtica, el devenea din ce în ce mai distant. Se purta de parcă ura faptul că eram însărcinată; ba chiar că-i părea rău. Când eram însărcinată în şapte luni, i-am ars cămaşa în timp ce i-o călcam. O prostie din partea mea – a trebuit să răspund la telefon, ceea ce mi-a distras atenţia, şi nu mi-am adus aminte de ea decât când era prea târziu. Ian a înnebunit. M-a lovit cu putere cu pumnul în burtă şi eu am început să sângerez.

Patrick trage maşina pe stânga şi opreşte motorul. Eu privesc prin parbriz, la terenul viran de pe marginea drumului. Coşul de gunoi dă pe dinafară şi ambalajele goale dansează suflate de briză.

— Ian a chemat o ambulanţă. Le-a spus că am căzut. Nu cred că l-au crezut, însă ce puteau face ei? Sângerarea s-a oprit până când am ajuns la spital, însă ştiam că murise înainte să mi se facă ecografia. O simţeam. Mi-au spus că-mi pot face o operaţie de cezariană, însă nu voiam să-mi fie luat bebeluşul din mine în acest mod. Voiam să-l nasc normal.

Patrick mă înconjoară cu braţul, însă nu suport să-l ating şi el îşi lasă braţul să-i cadă înapoi pe scaunul lui.

— Mi-au dat medicamente care să-mi provoace naşterea şi am aşteptat în salon alături de celelalte femei. Am trecut prin asta împreună: durerile de la început, gazele şi aerul, verificările efectuate de moaşe şi de doctori. Singura diferenţă era că bebeluşul meu murise. Când am fost în sfârşit luată şi dusă pe targă până în sala de naşteri, femeia de lângă mine mi-a făcut cu mâna şi mi-a urat noroc. Ian a stat lângă mine în timpul naşterii şi, chiar dacă îl uram pentru ce-mi făcuse, l-am ţinut de mână în timp ce împingeam şi l-am lăsat să mă sărute pe frunte, pentru că pe cine altcineva mai

aveam? Şi nu mă puteam gândi decât la faptul că dacă n-aş fi ars acea cămaşă, Ben încă ar mai fi fost în viaţă.

Încep să tremur şi-mi apăs palmele pe genunchi, pentru a-mi recăpăta controlul. Săptămâni întregi după moartea lui Ben, corpul meu a tot încercat să mă înşele că sunt mamă. Laptele îmi înţepa sfârcurile, iar eu trebuia să intru sub duş şi să-mi apăs carnea cu putere pentru a elibera presiunea, mirosul dulceag al laptelui ridicându-se prin apa călduţă. Odată, mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Ian uitându-se la mine din uşa de la baie. Burta îmi mai rămăsese încă umflată de la sarcină, cu pielea întinsă şi uscată. Vene vineţii se întindeau de-a lungul sânilor mei umflaţi şi laptele mi se scurgea în jos, pe corp. I-am surprins expresia plină de dezgust de pe faţă înainte să se întoarcă şi să plece.

Am încercat să vorbesc cu el despre Ben. O singură dată – când durerea provocată de pierderea lui devenise atât de intensă, încât nu mă mai puteam ţine pe picioare. Aveam nevoie să împărtăşesc această durere cu altcineva – cu oricine – iar pe atunci nu mai aveam pe nimeni cu care să pot discuta. Însă el mi-a tăiat-o încă înainte să pot termina.

— Nu s-a întâmplat niciodată, a spus el. Copilul ăla n-a existat niciodată.

Poate că Ben n-a apucat să respire, însă a trăit. A trăit în mine şi a respirat oxigenul meu şi a mâncat mâncarea mea, a făcut parte din mine. Însă n-am mai vorbit despre el niciodată.

Nu-l pot privi pe Patrick. Acum că am început, nu mă mai pot opri, iar cuvintele ies cu repeziciune unul după altul.

— A fost o tăcere îngrozitoare atunci când l-am născut. Cineva a pronunţat ora, după care mi l-au aşezat cu blândeţe în braţe, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să-i facă rău, şi ne-au lăsat singuri. Am rămas aşa, întinsă, o eternitate, privindu-i chipul, genele, buzele. I-am mângâiat palma şi mi-am imaginat cum ar fi fost să-l simt cum mă strânge de mână, însă până la urmă au venit şi mi l-au luat. Atunci am urlat, m-am agăţat de el până când au fost nevoiţi

să-mi dea ceva care să mă calmeze. Dar eu nu voiam să dorm, pentru că ştiam că atunci când mă voi trezi, urma să fiu din nou singură.

Când termin, mă uit la Patrick şi văd că are lacrimi în ochi, iar când încerc să-i spun că e în regulă, că sunt bine, încep şi eu să plâng. Ne agăţăm unul de celălalt în maşină, pe marginea drumului, până când soarele începe să dispară dincolo de linia orizontului, după care plecăm şi noi spre casă.

Patrick parchează maşina în parcarea rezervată rulotelor şi merge cu mine pe cărare, spre căsuţa mea. Chiria este plătită până la sfârşitul lunii, însă încetinesc paşii pe măsură ce-mi aduc din nou aminte de cuvintele lui Iestyn; de dezgustul din privirea lui atunci când mi-a spus să plec.

— L-am sunat eu, spune Patrick, citindu-mi gândurile. I-am explicat eu totul.

Patrick este calm şi blând, de parcă aş fi o pacientă care îşi revine după o boală grea. Mă simt în siguranţă, cu mâna ţinută strâns de a lui.

— Te duci să-l aduci şi pe Beau? îl întreb eu, când ajungem la căsuţă.

— Dacă vrei tu.

Încuviinţez din cap.

— Vreau ca totul să revină la normal.

În timp ce-o spun, îmi dau seama că eu nici nu ştiu ce înseamnă normalitatea.

Patrick trage perdelele şi face ceai şi, când se asigură că mi-e suficient de cald şi că mă simt bine, mă sărută uşor pe buze şi pleacă la el acasă. Privesc de jur împrejurul meu şi zăresc crâmpeie ale existenţei mele aici, în golf: fotografiile şi cochiliile, castronul de apă al lui Beau pe podeaua din bucătărie. Mă simt mai acasă aici decât m-am simţit vreodată în Bristol.

Dintr-un impuls, mă ridic ca să ating întrerupătorul veiozei care se afla pe măsuţa de lângă mine. E singura lumină aprinsă de la

parter şi scaldă camera într-o sclipire caldă, de culoarea caisei. O sting şi plonjez în întuneric. Aştept, dar bătăile inimii sunt regulate, am palmele uscate, niciun fior de teamă nu-mi înţeapă ceafa. Zâmbesc, nu mai simt nicio teamă.

Capitolul 48

— Şi nu e nicio îndoială că asta-i adresa corectă?

Ray îi adresă întrebarea lui Stumpy, dar reuşi să-şi rotească privirea pentru a putea cuprinde întreaga încăpere. În cele două ore de când părăsiseră clădirea Tribunalului, adunase o echipă de poliţişti care se ocupau cu ordinea publică, în timp ce Stumpy îi pusese pe cei de la Evidenţa populaţiei să-i găsească o adresă de-a lui Ian Petersen.

— Fără discuţie, şefule, zise Stumpy. Registrul votanţilor arată că locuieşte pe Albercome Terrace, la numărul 72, iar cei de la Evidenţa populaţiei au verificat cu cei de la Registrul Auto. Petersen a primit trei puncte de amendă pentru depăşirea vitezei acum vreo două luni, iar ei i-au trimis permisul la aceeaşi adresă.

— Bun, spuse Ray, atunci să sperăm că-l vom găsi acasă. Se răsuci pentru a-i pune la curent pe cei din echipa proaspăt alcătuită, care deveniseră nerăbdători. Arestarea lui Petersen este vitală, nu doar pentru rezolvarea cazului Jordan, dar şi pentru a asigura protecţia Jennei. Violenţa domestică în acest caz are un trecut foarte bogat, care a culminat cu Jenna părăsindu-l pe Petersen după accidentul de maşină.

Urmară încuviinţări din cap din partea celor din încăpere, o mulţime de chipuri pe care se citea o determinare ursuză. Ştiau cu toţii ce fel de om este Ian Petersen.

— Baza de date naţională a poliţiei arată că are – deloc surprinzător – o mulţime de reclamaţii pentru atacuri violente, spuse Ray, şi că a mai fost condamnat pentru conducere sub influenţa alcoolului şi pentru deranjarea liniştii publice. Nu vreau să-mi asum niciun risc cu el, deci intrăm direct, îi punem cătuşele şi ieşim. Aţi înţeles?

— Am înţeles, veni un cor de răspunsuri.

— Atunci să mergem.

*

Albercome Terrace era o stradă banală, cu trotuare înguste şi cu prea multe maşini parcate în faţa caselor. Singurul lucru care ieşea în evidenţă la casa de la numărul 72 erau draperiile trase la toate ferestrele.

Ray şi Kate parcară pe o stradă vecină, până ce obţinură confirmarea că două din echipele de ordine publică ajunseseră în apropierea casei lui Petersen. Kate opri motorul şi rămaseră acolo în tăcere, singurul zgomot fiind scos de ticăitul motorului care se răcea.

— Eşti bine? spuse Ray.

— Mda, zise Kate, încordată.

Pe faţă i se citea o determinare neîndurătoare, care nu oferea niciun indiciu cu privire la ceea ce simţea ea pe dinăuntru. Ray intuia că prin venele ei curgea foc. În câteva clipe acea adrenalină urma să se scurgă odată cu începerea acţiunii, însă chiar acum nu avea pe ce să se consume. Bătu cu piciorul în pedala ambreiajului şi îi mai aruncă o privire lui Kate.

— Ţi-ai pus vesta pe tine?

În loc de răspuns, Kate se bătu cu pumnul strâns în piept, iar Ray auzi bubuitul înfundat făcut de vesta antiglonţ de sub bluza ei. Cuţitele erau uşor de ascuns şi gata să fie scoase cu repeziciune, iar Ray văzuse prea multe cazuri de acest fel ca să-şi asume orice fel de risc. Pipăi bastonul de cauciuc şi sprayul din tocul pe care îl purta pe sub geacă, căpătând mai multă siguranţă simţindu-le prezenţa.

— Stai aproape de mine, spuse el. Şi, dacă scoate o armă, ieşi naibii afară de-acolo.

Kate înălţă din sprâncene.

— Pentru că sunt femeie? pufni dispreţuitoare. O să mă retrag când o să te retragi şi tu.

— La naiba cu corectitudinea politică, Kate! Ray plesni cu palma în volan. Rămase tăcut şi privi prin parbriz, la strada pustie. Nu

vreau să fii rănită.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai zică ceva, staţiile de emisie-recepţie reveniră la viaţă.

— Zero şase, şefu'.

Echipele se aflau pe poziţii.

— Recepţionat, răspunse Ray. Dacă iese pe uşa din spate, arestaţi-l. Noi intrăm pe uşa din faţă.

— Am înţeles, veni răspunsul, iar Ray o privi pe Kate.

— Pregătită?

— Pe cât de pregătită pot să fiu.

O luară pe după colţ pe jos şi se îndreptară cu atenţie către partea din faţă a casei. Ray bătu cu degetele în uşă şi se înălţă cât putu de mult pe vârful picioarelor pentru a se chiorî pe micuţa ferestruică de deasupra mânerului de ciocănit.

— Vezi ceva?

— Nu.

Ciocăni din nou, iar zgomotul reverberă pe strada goală.

Kate vorbi în staţia radio.

— Tango Charlie 461 către Control, pot transmite ceva către Bravo Foxtrot 275?

— Dă-i drumul.

Ea li se adresă direct celor doi agenţi care se aflau în partea din spate a clădirii.

— Vreo urmă de mişcare?

— Negativ.

— Recepţionat. Rămâneţi pe poziţii.

— S-a-nţeles.

— Mulţumesc pentru transmiterea mesajului, Control.

Kate îşi băgă staţia radio înapoi în buzunar şi se întoarse cu faţa spre Ray. A venit momentul pentru cheia cea mare şi roşie.

Se uitară la cei din Echipa de Intervenţii în Forţă cum balansează bara roşie din metal într-un semicerc îndreptat în direcţia uşii. Urmă un bubuit răsunător şi un pârâit de lemn sfâşiat, iar uşa se deschise

larg, izbindu-se de peretele holului îngust. Ray şi Kate se dădură în spate, făcându-le loc celor de la ordine publică să intre primii, iar aceştia se despărţiră în perechi pentru a verifica fiecare cameră de posibili locatari.

— Liber!

— Liber!

— Liber!

Ray şi Kate îi urmară şi ei înăuntru, ţinându-se unul pe celălalt sub observaţie şi aşteptând confirmarea faptului că Petersen fusese localizat. De-abia trecuseră două minute înainte ca sergentul de la ordine publică să coboare scările, clătinând din cap.

— Nimic, şefu', îi spuse el lui Ray. Casa e goală. Dormitorul a fost golit – şifonierul e gol şi în baie nu a mai rămas nimic. Se pare că avem de-a face cu un fugar.

— Rahat! Ray răpăi cu degetele în balustradă. Kate, sun-o pe Jenna pe mobil. Află unde e şi spune-i să rămână ascunsă. Se îndreptă cu paşi mari spre maşină, iar Kate se văzu nevoită să alerge după el.

— Îl are închis.

Ray urcă pe locul şoferului şi porni motorul.

— Unde mergem acum? întrebă Kate, punându-şi centura.

— În Ţara Galilor, spuse Ray ursuz.

În timp ce conducea, lătra ordine pentru Kate.

— Sună-i pe cei de la Evidenţa populaţiei, spuse el, şi află tot ce au despre Petersen. Contactează-i pe cei din Thame Valley şi pune pe cineva să-i facă o vizită lui Eve Mannings la Oxford: a mai ameninţat-o o dată, aşa că există posibilitatea ca el să se întoarcă acolo. Ia legătura cu poliţia din sudul Ţării Galilor şi pune-i să emită un anunţ cu privire la un posibil atac asupra Jennei Gr… Ray se corectă singur: Petersen. Vreau să se ducă cineva acasă la ea şi să se convingă că e în siguranţă.

Kate notă rapid instrucţiunile în timp ce Ray i le repeta, punându-l apoi la curent cu ce rezolvase după fiecare apel.

— Nu e nimeni de serviciu diseară în Penfach, aşa că vor trimite pe cineva din Swansea, dar astăzi echipa lor de fotbal[10] joacă acasă împotriva celor de la Sunderland[11] şi tot oraşul este foarte aglomerat, iar ei sunt foarte ocupaţi.

Ray scoase un oftat exasperat.

— Dar ştiu despre istoria acestui caz de violenţă domestică?

— Da, şi au spus că vor face din acest caz o prioritate, doar că nu pot garanta că vor ajunge la timp acolo.

— Isuse, zise Ray. Ce nebunie!

Kate bătu cu pixul în geam în timp ce încerca să-l sune pe Patrick pe mobil.

— Sună, dar nu răspunde.

— Trebuie să dăm de altcineva, atunci. Cineva din împrejurimi, spuse Ray.

— Cum rămâne cu vecinii? Kate se aşeză mai bine în scaun şi activă internetul pe telefonul mobil.

— Nu există vecini acolo – Ray o privi pe Kate. Parcul de rulote, desigur!

— L-am găsit. Kate formă numărul şi apăsă butonul pentru a-l forma. Haide, haide…

— Pune-l pe difuzor.

— Alo, Parcul de Rulote Penfach, Bethan la telefon.

— Bună, sunt agentul de poliţie Kate Evans, de la DIC Bristol. O caut pe Jenna Gray – aţi văzut-o cumva astăzi?

— Azi, nu, drăguţă. E la Bristol, nu-i aşa? Glasul lui Bethan căpătă o inflexiune de îngrijorare. S-a întâmplat ceva? Cum a fost la tribunal?

— A fost achitată. Uitaţi, îmi cer scuze, dar Jenna a plecat de-aici la ora trei şi trebuie să ne asigurăm că a ajuns cu bine. A fost văzută

---

[10] Swansea City AFC, club de fotbal galez înfiinţat în 1912, care joacă în prima ligă engleză de fotbal (*N.t.*).

[11] Sunderland AFC, club englez de fotbal din oraşul cu acelaşi nume. A fost înfiinţat în 1879 şi evoluează în prima ligă engleză *(N.t.).*

plecând cu maşina cu Patrick Mathews.

— Nu i-am văzut pe niciunul, spuse Bethan, însă Jenna s-a întors, sunt sigură – a fost pe plajă.

— De unde ştiţi?

— Nu m-am întors de prea mult timp de la plimbare, am fost să scot câinii, şi i-am văzut scrisul pe plajă. Deşi nu era stilul ei obişnuit – era ceva chiar ciudat.

Ray simţi cum un fior de nelinişte începe să-l cuprindă încet, încet.

— Ce scria pe nisip?

— Ce e? spuse Bethan cu asprime. Ce-mi ascundeţi?

— Ce scria pe plajă?

Nu avusese intenţia să strige şi, pentru o clipă, avu impresia că Bethan închisese telefonul. Când vorbi, în cele din urmă, ezitarea din glasul ei îi transmise că ea îşi dăduse seama că se întâmplase ceva grav.

— Spunea simplu: „Trădat”.

Capitolul 49

Nu intenţionasem s-adorm, însă bătaia din uşă mă face să ridic brusc capul şi îmi frec gâtul înţepenit. Îmi ia puţin să-mi amintesc că m-am întors acasă, când mai aud o bătaie, de data asta mai insistentă. Mă întreb de cât timp îl ţin pe Patrick la uşă. Mă ridic greoaie în picioare şi tresar când un junghi îmi străbate gamba.

În timp ce răsucesc cheia, simt un fior de teamă, dar, înainte să pot reacţiona, uşa se deschide larg, trântindu-mă de perete. Ian este roşu la faţă şi respiră cu greu. Mă pregătesc pentru pumnul lui, însă acesta nu vine, şi-mi număr bătăile de inimă în timp ce el trage zăvorul la loc.

Unui, doi, trei.

Rapid şi cu putere, bubuitul îmi răsună în piept.

Şapte, opt, nouă, zece.

După care e gata şi se răsuceşte spre mine, cu un zâmbet pe care i-l cunosc la fel de bine ca pe al meu. Un zâmbet fals; un indiciu cu privire la ce anume are de gând să-mi facă. Un zâmbet care-mi spune că, deşi sfârşitul este aproape, nu va fi unul blând.

Mă freacă pe ceafă, apăsându-şi cu putere degetul mare pe osul din partea de sus a coloanei vertebrale. Este neplăcut, dar nu dureros.

— Le-ai dat numele meu poliţiştilor, Jennifer.

— Nu…

Mă apucă de păr, trăgându-mă cu putere spre el atât de repede, încât închid ochii, pregătindu-mă pentru explozia de durere cauzată de nasul meu rupt la contactul cu fruntea lui. Când îi deschid din nou, are faţa la doar doi centimetri de a mea. Miroase a whisky şi a transpiraţie.

— Nu mă minţi, Jennifer.

Închid ochii şi-mi spun că pot scăpa cu viaţă de aici, deşi fiecare părticică din mine îşi doreşte să-l implore să mă omoare acum, pe

loc.

Mă apucă de maxilar cu mâna liberă şi mă mângâie pe buze cu arătătorul, strecurându-şi un deget în gura mea. Mă lupt cu senzaţia care mă face să mă înec, în timp ce el îmi apasă limba cu degetul.

— Târfă trădătoare, spune el, pe un ton blând, de parcă mi-ar face un compliment. Ai făcut o promisiune, Jennifer. Ai promis că n-o să te duci la poliţie, şi ce-mi văd ochii astăzi? Te văd recăpătându-ţi libertatea cu preţul libertăţii mele. Îmi văd numele – nenorocitul meu de nume! – tipărit peste tot în *Bristol Post.*

— O să le spun, rostesc eu, simţindu-mi cuvintele ieşind greoi din cauza degetului ce-mi apasă limba. O să le spun că nu e adevărat. O să le spun că am minţit. Saliva îmi iese din gură şi se scurge pe mâna lui Ian, care se uită la ea cu repulsie.

— Nu, spune el. N-o să mai spui nimic, nimănui.

Cu mâna stângă mă mai ţine încă de păr, dar îmi eliberează maxilarul şi mă plesneşte cu putere cu palma peste faţă.

— Treci sus.

Strâng pumnul pe care îl ţin lipit de corp, ştiind că nu trebuie să ridic mâna pentru a-mi pipăi faţa, care zvâcneşte în acelaşi ritm cu pulsul sângelui. Simt gust de sânge, dar înghit în tăcere.

— Te rog, spun eu, cu o voce subţire şi lipsită de naturaleţe, te rog, nu…

Caut cuvintele potrivite, cele mai potrivite pentru a nu-l provoca. *Nu mă viola,* aş vrea să spun. S-a întâmplat de atât de multe ori încât nu mai contează, şi totuşi nu mai pot îndura ideea corpului său apăsându-l încă o dată pe al meu, ideea de a-l simţi iar în mine, forţându-mă să scot sunete care să nege faptul că-l urăsc atât de tare.

— Nu vreau să facem sex, spun eu, şi-mi blestem tremurul din voce, cel care-i spune cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Să fac sex cu tine? scuipă el, lovindu-mă în faţă cu stropi de salivă. Nu te flata singură, Jennifer. Îmi dă drumul din strânsoare şi mă priveşte de sus în jos. Treci sus.

Picioarele ameninţă să mă lase în timp ce fac câţiva paşi spre scări, şi mă agăţ de balustradă în timp ce urc, simţindu-i prezenţa în spatele meu. Încerc să calculez cât va dura până când se va întoarce Patrick, însă am pierdut orice noţiune a timpului.

Ian mă împinge cu putere în dormitor.

— Dezbracă-te.

Mi-e ruşine de cât de uşor mă supun voinţei lui.

Îşi încrucişează braţele şi mă priveşte cum mă chinui să-mi dau jos hainele. Deja plâng fără să mă pot opri, deşi ştiu cât de mult îl înfurie lucrul ăsta. Nu mă pot abţine.

Ian pune dopul la cadă. Dă drumul robinetului de apă rece, însă nu se atinge de cel de apă caldă. Acum sunt goală şi stau tremurând în faţa lui, în timp ce el îmi priveşte trupul cu dezgust. Îmi amintesc cum îmi săruta omoplaţii, după care desena o dungă încetişor, aproape provocator, până ajungea între sâni şi mai jos, spre stomac.

— Tu eşti singura vinovată, spune el cu un oftat. Te-aş fi putut aduce înapoi oricând aş fi dorit, dar te-am lăsat să pleci. Nu te-am mai vrut. Tot ce trebuia să faci era să-ţi ţii gura închisă şi ţi-ai fi putut duce nestingherită existenţa amărâtă aici. Clatină din cap. Însă n-ai vrut, nu-i aşa? Te-ai dus la poliţie şi ai scuipat tot. Închide robinetul. Treci înăuntru.

Nu opun rezistenţă. Deja nu mai are niciun rost. Intru în cadă şi mă las în jos în apă. Apa îngheţată îmi taie răsuflarea şi durerea îmi amorţeşte totul pe dinăuntru. Încerc să mă păcălesc singură că de fapt apa e fierbinte.

— Acum spală-te.

Ridică de jos o sticlă de înălbitor, de lângă toaletă, şi-i deşurubează capacul. Îmi muşc buza. Odată m-a forţat să beau înălbitor. Odată, când m-am întors târziu acasă de la o cină alături de colegele de facultate. I-am spus că nu mi-am dat seama cum a zburat timpul, însă el a turnat lichidul gros într-un pahar de vin şi m-a privit cum mi-l lipesc de buze. M-a oprit după prima înghiţitură, izbucnind în râs şi spunându-mi că numai o idioată ar fi

băut aşa ceva. Am vomat toată noaptea şi am simţit gustul de chimicale în gură timp de câteva zile.

Ian toarnă înălbitorul pe bluza mea, din care începe să picure culoarea, iar pe suprafaţa apei se formează pete albastre precum cerneala pe o sugativă. Îmi întinde bluza.

— Freacă-te cu ea.

Încep să mă frec cu bluza de-a lungul braţelor, încercând să mă stropesc şi cu apă în timp ce o fac, în încercarea de a mai dilua înălbitorul.

— Acum pe restul corpului, spune el. Şi nu uita de faţă. Fă-o cum trebuie, Jennifer, sau o s-o fac eu pentru tine. Poate că asta îţi va mai îndepărta din răutate.

Îmi dă indicaţii până când mi-am spălat fiecare părticică din corp cu înălbitor, iar pielea a început să mă înţepe. Mă scufund în apa rece ca gheaţa pentru a îndepărta senzaţia de arsură, incapabilă să-mi opresc dinţii din clănţănit. Durerea asta, umilinţa asta; sunt mai rele decât moartea. Sfârşitul nici c-ar putea să vină mai repede.

Nu-mi mai simt picioarele. Întind mâna şi mi le frec, însă îmi simt degetele de parcă ar aparţine unei alte persoane. Acum mă aflu dincolo de senzaţia de frig. Încerc să mă ridic, sau, cel puţin, încerc să-mi ridic măcar o jumătate a corpului din apă, însă el mă face să mă întind la loc, cu picioarele îndoite incomod într-o parte, pentru a putea avea loc în cada micuţă. Dă drumul din nou la apă rece, până când apa atinge marginea căzii. Deja nu-mi mai pot auzi bătăile inimii cum bubuie cu putere, ci doar nişte lovituri uşoare în piept. Mă simt amorţită şi molatică şi aud cuvintele lui Ian venind parcă de la mare depărtare. Dinţii îmi clănţăne şi-mi muşc limba, dar de-abia dacă simt o durere vagă.

Ian a stat deasupra mea cât timp m-am spălat, însă acum şade pe capacul de la closet. Mă priveşte lipsit de interes. Are de gând să mă înece, presupun. N-o să dureze mult. Deja sunt pe jumătate moartă.

— Ai fost uşor de găsit, să ştii.

Vorbeşte pe un ton normal, de parcă s-ar afla într-un pub,

sporovăind, aşa cum o faci cu prietenii.

— Nu-i greu să construieşti un website fără să laşi în urmă vreo urmă fizică, să ştii, însă tu ai fost prea proastă ca să-ţi dai seama că oricine ţi-ar putea căuta adresa.

Nu spun nimic, dar se pare că el n-are nevoie de vreun răspuns.

— Voi, femeile, credeţi că vă puteţi descurca de unele singure, spune el. Credeţi că n-aveţi nevoie de bărbaţi, însă când vă lăsăm să vă descurcaţi pe cont propriu, nu sunteţi bune de nimic. Sunteţi toate la fel. Şi minciunile! Isuse, minciunile astea pe care le spuneţi voi, femeile. Una după alta, picurându-vă de pe limbile alea despicate.

Sunt atât de obosită. Atât de îngrozitor de obosită. Simt cum alunec sub suprafaţa apei şi mă chinui să rămân trează. Îmi înfig cu putere unghiile în coapse, însă de-abia dacă le simt.

— Credeţi că noi nu ne putem da seama, însă noi ne dăm seama întotdeauna. Minciunile, trădarea, felul în care ne săpaţi, fără nicio jenă.

Cuvintele lui alunecă pe lângă mine.

— De la început, m-am exprimat foarte clar că nu-mi doresc copii, spune Ian.

Închid ochii.

— Dar noi n-avem niciun cuvânt de spus, nu-i aşa? Totul se rezumă la ce-şi doresc femeile. Voi şi alegerile voastre nenorocite. Cum rămâne cu alegerile mele?

Mă gândesc la Ben. Ajunsese atât de aproape de a se naşte. Dacă aş fi fost şi eu în stare să mai am grijă de el încă vreo câteva săptămâni…

— Dintr-odată, trebuie să mă descurc cu un fiu, spune Ian, şi se aşteaptă din partea mea să şi sărbătoresc acest eveniment! Să sărbătoresc venirea pe lume a unui copil pe care nici măcar nu mi l-am dorit. Copilul care nici n-ar fi existat vreodată dacă ea nu m-ar fi păcălit.

Deschid ochii. Plăcile de faianţă de deasupra robinetului sunt

străbătute de crăpături cenuşii, iar eu le urmăresc până când ochii mi se umplu cu apă şi acestea redevin albe. Scoate cuvinte fără niciun sens. Sau poate că nu reuşesc eu să pricep ce înseamnă aceste cuvinte. Vreau să vorbesc, însă îmi simt limba prea mare pentru a-mi încăpea în gură. Nu l-am păcălit pe Ian pentru a face un copil împreună. A fost o întâmplare, iar el a fost foarte încântat. A spus că totul se va schimba.

Ian se apleacă în faţă, rezemându-şi coatele pe genunchi şi atingându-şi gura cu palmele lipite, de parcă s-ar ruga. Însă are pumnii strânşi şi muşchii din apropierea ochilor îi tremură necontrolat.

— I-am spus care sunt condiţiile, spune el. I-am spus că nu vreau obligaţii. Însă ea a stricat totul. Se uită la mine. Ar fi trebuit să fie o simplă aventură – un futai rapid cu o fată lipsită de importanţă. Nu exista niciun motiv ca tu să afli acest lucru. Doar că ea a rămas însărcinată, şi în loc să se care dracului la ea acasă, s-a hotărât să rămână şi să-mi facă viaţa un calvar.

Mă chinui să adun laolaltă bucăţile de informaţii pe care le spune Ian.

— Ai un fiu? reuşesc eu să spun.

El se uită la mine şi scoate un râset trist.

— Nu, mă corectează el, ăla n-a fost niciodată fiul meu. A fost odrasla unei curve poloneze care obişnuia să cureţe toaletele la noi la muncă – eu doar am fost cel care a donat sperma. Se ridică în picioare şi-şi netezeşte cămaşa. A venit şi a bătut la uşa mea când a aflat că e însărcinată, iar eu i-am spus că dacă are de gând să-l ţină, atunci trebuie să se descurce pe cont propriu. Oftează. N-am mai auzit nimic de ea până când copilul a început şcoala. Apoi nu mi-a mai dat pace. Se schimonoseşte, în timp ce face un efort stângaci să imite un accent est-european: *„Are şi el nevoie de un tată, Ian. Vreau ca Jacob să ştie cine e tatăl lui”.*

Ridic capul. Cu un efort care mă face să ţip de durere, împing cu mâinile în fundul căzii, până când reuşesc să mă ridic în fund.

— Jacob? spun eu. Tu eşti tatăl lui Jacob?

Urmează un moment de tăcere, în timp ce Ian se uită la mine. Brusc, mă apucă de braţ.

— Ieşi afară.

Cad peste marginea căzii şi mă prăbuşesc pe podea, căci picioarele îmi sunt nefolositoare după o oră de stat în apa îngheţată.

— Acoperă-te cu ceva.

Îmi aruncă un halat de baie şi eu îl trag pe mine, urându-mă pentru recunoştinţa pe care o simt. Mi se învârte capul: Jacob a fost fiul lui Ian? Dar când Ian a aflat că Jacob a fost implicat în accident, probabil că a…

Când adevărul mă izbeşte în sfârşit, simt de parcă mi s-ar fi înfipt un cuţit în stomac. Moartea lui Jacob n-a fost doar un accident. Ian şi-a omorât propriul fiu, iar acum are de gând să mă omoare şi pe mine.

Capitolul 50

— Opreşte maşina, am spus eu.

N-ai dat niciun semn că vrei să opreşti, iar eu am înhăţat volanul.

— Ian, nu!

Ai încercat să recapeţi controlul asupra volanului, aşa că am lovit bordura şi am ricoşat înapoi pe şosea, ajungând în mijlocul drumului, ratând la mustaţă o maşină care venea din sens opus. N-ai avut de ales decât să iei piciorul de pe pedala de acceleraţie şi să o apeşi pe cea de frână. Ne-am oprit în cele din urmă, maşina rămânând parcată perpendicular pe drum.

— Dă-te jos.

N-ai mai şovăit, însă, odată ce te-ai dat jos din maşină, ai rămas nemişcată lângă portiera maşinii, în timp ce burniţa măruntă te acoperea de picături. Am dat ocol maşinii, până am ajuns în dreptul tău.

— Uită-te la mine!

Tu continuai să fixezi asfaltul.

— Am spus uită-te la mine!

Încet, ai ridicat capul, însă te holbai pe lângă mine, peste umărul meu. Mi-am schimbat poziţia pentru a intra în raza ta vizuală, dar tu ţi-ai mutat privirea peste celălalt umăr. Te-am înşfăcat strâns de umeri şi te-am scuturat cu putere. Voiam să te aud cum ţipi în gura mare: mi-am spus că mă voi opri când te voi auzi ţipând, însă tu n-ai scos niciun sunet. Aveai fălcile încleştate. Voiai să te joci cu mine, Jennifer, însă eu aveam să câştig. Aveam să te fac să urli.

Ţi-am dat drumul, iar tu nu ţi-ai putut ascunde sclipirea de uşurare care ţi-a străbătut chipul. Încă se mai afla acolo când mi-am strâns pumnul şi te-am izbit cu el în faţă.

Încheieturile de la degete te-au izbit chiar sub bărbie, iar capul ţi s-a dat cu putere pe spate şi s-a izbit de capota maşinii. Picioarele ţi s-au îndoit sub tine şi ai alunecat pe şosea. Ai scos şi tu un sunet, în

sfârşit, un scheunat, la fel cum scoate un căţel când îi tragi un picior, iar eu nu m-am putut abţine să nu surâd la gândul acestei mici victorii. Nu era suficient. Voiam să te aud cum mă implori să te iert; cum recunoşti că ai flirtat cu alţii; cum recunoşti că te futeai cu altul.

M-am uitat la tine cum te zvârcoleai pe asfaltul ud. Senzaţia obişnuită de eliberare nu mai apăruse – ghemul de furie strâns la maximum din interiorul meu era încă acolo, bolborosind, presând din ce în ce mai tare. Trebuia să termin cu asta acasă.

— Treci în maşină.

Te-am privit cum te chinuiai să te ridici în picioare, îţi curgea sânge din gură şi ai încercat să ţi-l ştergi neîndemânatică cu eşarfa. Ai încercat să urci din nou pe scaunul şoferului, însă eu te-am tras înapoi.

— În partea cealaltă.

Am pornit motorul şi am plecat de pe loc chiar înainte ca tu să închizi uşa. Ai scos un ţipăt alarmant, după care ai trântit uşa şi te-ai chinuit un pic cu centura. Eu râdeam, deşi asta nu reuşea să calmeze furia care fierbea în mine. M-am întrebat pentru o fracţiune de secundă dacă nu cumva suferam un atac de cord: îmi simţeam pieptul strâns ca într-o menghină, iar răsuflarea mi se părea dureroasă şi greoaie. Tu mă făcuseşi să mă simt aşa.

— Las-o mai încet, ai spus, mergi prea repede.

Cuvintele au ieşit gâlgâite, căci aveai gura plină de sânge, iar eu am văzut picăturile roşii pe uşa de la torpedou. Am accelerat, ca să-ţi arăt că nu pot fi condus de tine. Ne aflam pe o stradă rezidenţială liniştită, cu case aşezate ordonat una lângă alta şi cu un şir de maşini parcate una în spatele celeilalte, care îmi ocupau partea mea de şosea. Am virat pentru a le ocoli, în ciuda farurilor care veneau direct spre noi, după care am lipit piciorul de podea. Te-am văzut cum îţi acoperi faţa cu mâinile; s-a auzit trâmbiţatul unui claxon şi o fulgerare colorată, în timp ce eu am virat la loc, pe banda noastră, cu câteva clipe înainte să fie prea târziu.

Strânsoarea din piept a mai slăbit o fracţiune. Am ţinut piciorul

apăsat pe accelerație şi am cotit la stânga, pe o şosea dreaptă, mărginită de copaci. Mi s-a părut că-mi era cunoscută zona, deşi nu mai fusesem aici decât o singură dată înainte şi nici măcar numele acestei străzi nu-l ştiam. Era strada pe care locuia Anya. Unde m-am futut cu ea. Volanul mi-a alunecat din mâini şi maşina a lovit bordura.

— Te rog, Ian, las-o mai încet!

Pe trotuar se afla o femeie, la câteva sute de metri în faţa noastră, care mergea însoţită de un copil mic. Copilul avea pe cap o căciulă din lână, cu canaf în vârf, iar femeia… Am strâns volanul şi mai tare. Aveam vedenii. Îmi imaginam că acea femeie era ea, doar din cauză că mergeam pe strada ei. Nu putea fi Anya.

Femeia a ridicat privirea. Avea părul desfăcut şi nu purta nicio căciulă sau glugă, în ciuda vremii. Se uita la mine şi râdea, având băiatul alături, fugind pe lângă ea. Am simţit o durere zdrobitoare în cap. Ea era.

O părăsisem pe Anya după ce-o futusem. Nu mai aveam de gând să repet experienţa şi nu mai simţeam nicio dorinţă să-i mai văd faţa frumoasă, dar stupidă pe la birou. Când se întorsese din nou, în urmă cu o lună, nici n-o mai recunoscusem: acum nu-mi mai dădea pace. Am privit-o cum merge în direcţia luminii farurilor.

Vrea şi el să afle despre tatăl lui, vrea să te cunoască.

Avea să strice totul. Băiatul avea să strice totul. M-am uitat la tine, însă îţi ţineai capul plecat în poală. De ce nu mai voiai să te uiţi la mine? Obişnuiai să-ţi ţii mâna pe coapsa mea în timp ce conduceam, stând răsucită în scaun ca să mă poţi privi. Acum de-abia dacă mă mai priveşti în ochi. Deja începusem să te pierd, iar dacă mai aflai şi de băiat, nici că te mai puteam recupera.

Traversau strada. Capul îmi bubuia. Tu ai suspinat şi sunetul acela a fost ca o muscă, bâzâindu-mi în ureche.

Am apăsat pedala de accelerație până am lipit-o de podea.

Capitolul 51

— L-ai omorât pe Jacob? întreb eu, aproape incapabilă să pot forma cuvintele. Dar de ce?

— Urma să strice totul, spune Ian, cu simplitate. Dacă Anya ar fi păstrat distanţa, nu li s-ar fi întâmplat nimic. A fost doar vina ei.

Mă gândesc la femeia din faţa Tribunalului, încălţată cu tenişii aceia uzaţi.

— Avea nevoie de bani?

Ian râde.

— Ar fi fost prea simplu doar cu bani. Nu, ea îşi dorea ca eu să fiu tată. Să am grijă de băiat în weekend, să rămână la mine, să-i cumpăr nişte nenorocite de cadouri pentru ziua lui de naştere…

Se opreşte în timp ce eu mă ridic în picioare, agăţându-mă de bazinul de la toaletă în timp ce îmi sprijin greutatea cu atenţie, să văd dacă picioarele îndurerate mi-o pot susţine. Picioarele mă înţeapă în timp ce se încălzesc. Mă uit în oglindă şi nici nu recunosc ce văd acolo.

— Ai fi aflat despre el, spune Ian. Despre Anya. M-ai fi părăsit.

Stă în spatele meu şi-şi lasă uşor mâinile pe umerii mei. Îi văd expresia din privire, cea pe care i-am văzut-o de-atâtea ori în dimineţile de după o bătaie. Obişnuiam să-mi spun că este remuşcare – deşi el nu şi-a cerut iertare niciodată – însă acum îmi dau seama că era teamă. Teamă că îi voi vedea adevărata faţă. Teamă că voi înceta să mai am nevoie de el.

Mă gândesc la cum l-aş fi iubit pe Jacob ca pe propriul meu fiu; la cum l-aş fi luat cu mine, la cum m-aş fi jucat cu el şi la cum aş fi ales daruri pentru el, doar pentru a-i vedea plăcerea de pe faţă. Şi, dintr-odată, îmi dau seama că mă simt ca şi cum Ian mi-ar fi luat de lângă mine nu unul, ci doi copii, şi atunci găsesc energie în ambele vieţi irosite.

*

Mă lupt cu slăbiciunea şi privesc în jos, către chiuvetă, după care îmi dau cu putere capul pe spate, adunând în această lovitură toată forţa de care sunt în stare. Aud un pocnet dezgustător atunci când partea din spate a ţestei mele loveşte în os.

El îmi dă drumul, ducându-şi amândouă mâinile la faţă, în timp ce sângele îi curge printre degete. Trec în viteză pe lângă el, intru în dormitor, după care ajung pe refugiul din faţa scărilor, dar el e prea rapid, mă apucă de încheietura mâinii chiar înainte să apuc să o iau în jos pe scări. Degetele însângerate îi alunecă pe pielea mea umedă şi mă lupt ca să mă eliberez, lovindu-l cu cotul în stomac şi căpătând în schimb un pumn care-mi taie răsuflarea. Refugiul devine negru ca noaptea şi-mi pierd orientarea – în ce parte sunt scările? Pipăi în toate părţile cu piciorul gol şi degetele acestuia ating banda metalică de pe prima treaptă.

Mă aplec pe sub braţul lui Ian, întinzând ambele mâini spre perete. Îmi îndoi coatele, de parcă aş face flotări, după care împing cu putere în spate, izbindu-mă cu toată greutatea de el. El scoate un ţipăt scurt în timp ce-şi pierde echilibrul, după care cade, prăbuşindu-se în jos pe scări.

Apoi tăcere.

Aprind lumina.

Ian zace întins la picioarele scărilor, fără să mişte. Stă cu faţa în jos, pe podeaua din piatră, şi pot vedea o adâncitură în partea din spate a capului său, din care un firicel de sânge se prelinge în jos. Rămân acolo, privindu-l, tremurând din tot corpul.

Apuc balustrada strâns şi mă forţez să încep să cobor scările, fără să-mi mut privirea de la silueta nemişcată care zace întinsă la baza scărilor. Cu o treaptă mai sus de podea, mă opresc. Văd cum Ian încă mai respiră, de-abia vizibil.

Propria-mi răsuflare vine în gâfâieli adânci, dar întind un picior şi păşesc uşor pe lespedea de piatră de dincolo de Ian, rămânând pe loc ca un copil care se joacă de-a statuile.

Păşesc peste braţul lui întins în lateral.

Mâna lui mă apucă de gleznă şi ţip, însă e prea târziu. Sunt întinsă pe jos şi Ian stă peste mine, târându-şi corpul peste al meu, plin de sânge pe faţă şi pe mâini. Încearcă să vorbească, dar nu se aude niciun cuvânt; are faţa contorsionată de efort.

Întinde mâinile pentru a mă apuca de umeri, iar eu, în timp ce el se târăşte peste mine, ajungând cu faţa deasupra feţei mele, ridic genunchiul brusc, izbindu-l cu putere în vintre. El răcneşte, dându-mi drumul şi îndoindu-se de durere, iar eu mă chinui să mă ridic în picioare. Nu ezit, ci o iau la fugă spre uşă şi bâjbâi după zăvor, care-mi alunecă dintre degete de două ori, înainte să fiu în stare să-l trag în lateral şi să deschid uşa larg. Aerul nopţii este rece, iar norii acoperă aproape în întregime luna, lăsând doar o aşchie îngustă la vedere. Alerg orbeşte, dar de-abia ce-am luat-o la fugă când aud paşii greoi ai lui Ian în spatele meu. Nu privesc înapoi ca să văd cât de departe este, dar îl aud cum geme la fiecare pas, răsuflând zgomotos.

Cărarea pietroasă e prea dură pentru picioarele mele goale, însă zgomotul din urma mea pare că se aude din ce în ce mai slab şi încep să cred că mă îndepărtez de el. Încerc să respir normal în timp ce alerg, să fac cât mai puţin zgomot posibil.

Abia atunci reuşesc să aud valurile care se sparg de ţărm şi-mi dau seama că am ratat curba către parcul de rulote. Îmi blestem propria-mi prostie. Am doar două variante: să o iau pe cărarea ce duce în jos, spre plajă, sau să o iau la dreapta şi să alerg de-a lungul cărării care şerpuieşte pe coastă, îndepărtându-se de Penfach. E o cărare pe care m-am plimbat de multe ori alături de Beau, însă niciodată pe întuneric – se află prea aproape de marginea falezei şi mi-a fost mereu teamă că ar putea cădea în gol. Ezit doar o secundă, însă gândul de a fi prinsă în capcană pe plajă este prea înfricoşător: oare n-aş avea mai multe şanse dacă aş continua să alerg? Cotesc la dreapta şi o iau pe cărarea care merge paralel cu faleza. Vântul a prins putere şi norii care acum nu mai acoperă luna îmi permit să văd un pic mai clar în faţă. Risc să arunc o privire în urmă, dar pe

cărare nu e nimeni.

Încetinesc până ajung să merg uşor, după care mă opresc, ca să ascult. Linişte, în afară de zgomotul făcut de mare, iar inima începe să mi se liniştească un pic. Valurile se lovesc de plajă regulat şi aud sirena îndepărtată a unui vas, departe, pe mare. Îmi recapăt răsuflarea şi încerc să găsesc o direcţie.

— N-ai unde să fugi, Jennifer.

Mă răsucesc în toate părţile, însă nu-l văd nicăieri, încerc să scrutez semiîntunericul şi zăresc un tufiş pipernicit, un pârleaz; în depărtare se vede o construcţie mică, despre care ştiu că este coliba unui păstor.

— Unde eşti? strig eu, însă vântul îmi mătură cuvintele şi le aruncă înspre mare. Trag aer în piept să ţip, dar, într-o clipă, e în spatele meu, cu braţele în jurul gâtului meu, trăgându-mă înapoi spre el, până când încep să mă înec. Îl lovesc cu cotul în coaste şi strânsoarea lui slăbeşte, dându-mi răgaz să respir din nou. N-o să mor acum, mă gândesc. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţa de adult ascunzându-mă, fugind, fiindu-mi frică, iar acum că am început să mă simt iar în siguranţă, el s-a întors ca să mi-o răpească. N-o să-i permit. Simt un val de adrenalină în corp şi mă aplec în faţă. Mişcarea îl dezechilibrează şi-mi permite să mă răsucesc, eliberându-mă din mâinile lui.

Şi n-o iau la fugă. Am fugit destul de el.

El se întinde ca să mă prindă, dar eu lovesc cu mâna, izbindu-l cu podul palmei chiar sub bărbie. Impactul îl împinge în spate şi el se clatină timp de câteva secunde, mi se pare mie, pe marginea falezei. Se întinde iar spre mine, agăţându-se cu unghiile de halatul meu, iar degetele i se freacă de materialul acestuia. Ţip şi fac un pas în spate, dar îmi pierd echilibrul şi, pentru o clipă, cred că voi cădea şi eu cu el, zdrobindu-mă de stânca falezei în drumul către mare. Dar apoi mă trezesc cu faţa lipită de marginea falezei, iar el cade. Privesc în jos şi zăresc o străfulgerare a ochilor săi holbaţi, înainte ca valurile să-l tragă în adâncuri.

Capitolul 52

Lui Ray îi sună telefonul pe când ajungeau în suburbiile Cardiffului. Aruncă o privire spre ecran.

— Este inspectorul de poliţie din sudul Ţării Galilor.

Kate îl privi pe Ray în timp ce acesta asculta noutăţile despre situaţia din Penfach.

— Slavă Domnului, zise Ray la telefon. Nicio problemă. Mulţumesc că m-ai anunţat.

Termină apelul şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare adânc.

— E bine. Ei, nu chiar bine, dar trăieşte.

— Şi Petersen? spuse Kate.

— N-a fost la fel de norocos. Din câte-am înţeles, Jenna alerga pe cărarea care merge paralel cu faleza şi el a venit după ea. S-au luptat şi el a căzut în gol.

Kate tresări.

— Ce mai moarte.

— A meritat-o din plin, zise Ray. Din câte-mi dau seama, nu cred că el chiar a „căzut", dacă înţelegi ce vreau să spun, deşi DIC din Swansea a adoptat cea mai simplă cale: au raportat totul ca fiind un accident.

Se aşternu tăcerea.

— Aşa că acum ne întoarcem la secţie? întrebă Kate.

Ray clătină din cap.

— N-are niciun rost, Jenna se află la spitalul din Swansea, unde vom ajunge şi noi în mai puţin de o oră. Am putea la fel de bine să încheiem în sfârşit acest caz, după care am putea să mâncăm ceva înainte să ne întoarcem acasă.

Traficul deveni ceva mai lejer în timp ce ei se apropiau de destinaţie şi, cu puţin peste ora şapte, ajunseră şi ei la spitalul din Swansea. Intrarea în camera de gardă era aglomerată din cauza fumătorilor cu braţe prinse în gips, cu glezne bandajate şi cu tot

felul de răni mai mult sau mai puţin vizibile. Ray trecu pe lângă un bărbat care se îndoia din cauza unei dureri de stomac, dar care reuşise totuşi să tragă cu sete din ţigara pe care i-o dusese la buză prietena lui.

Mirosul de fum ce plutea în aerul rece fu înlocuit de căldura de spital din camera de gardă, iar Ray îi arătă insigna sa unei femei cu faţa obosită ce şedea pe scaunul din spatele biroului de primire. Aceasta le indică aripa C, iar de acolo intrară într-o cameră laterală, unde Jenna stătea proptită pe o grămadă de perne.

Ray fu şocat să-i vadă vânătăile de un purpuriu-închis care i se iţeau pe sub cămaşa de spital, până în sus pe gât. Avea părul desprins şi şuviţele îi cădeau rare pe umeri, iar faţa îi era brăzdată de oboseală şi de durere. Patrick stătea lângă ea cu un ziar în mână, deschis la pagina cu cuvinte încrucişate.

— Bună, spuse Ray încet, cum te simţi?

Ea îi zâmbi, obosită.

— Am avut şi zile mai bune.

— Ai trecut prin multe.

Ray veni mai aproape şi rămase în picioare, lângă pat. Îmi pare rău că n-am reuşit să ajungem la timp.

— Acum nu mai contează.

— Am auzit că ai fost şi tu un adevărat erou, domnule Mathews, se întoarse Ray către Patrick, care însă ridică o mână în semn de protest.

— Nu chiar. Dacă aş fi ajuns acolo cu o oră mai devreme, atunci aş fi putut fi de un real folos, însă am fost reţinut la clinică şi în momentul în care am ajuns eu… ei bine… Se uită la Jenna.

— Nu cred c-aş fi reuşit să mă întorc la căsuţă, spuse ea. Cred că încă aş mai fi zăcut acolo, holbându-mă la apa mării.

Începu să tremure, iar Ray simţi şi el un fior, în ciuda aerului înăbuşitor din spital. Oare cum o fi fost acolo, pe marginea falezei?

— Ţi-au spus cât de mult trebuie să mai rămâi aici? întrebă el.

Jenna clătină din cap.

— Vor să mă ţină sub observaţie, orice o fi însemnând asta, dar sper că nu va trebui să rămân mai mult de douăzeci şi patru de ore. Îşi mută privirea de la Ray la Kate, apoi înapoi. Voi avea probleme? Pentru că am minţit cu privire la cine s-a aflat la volan?

— Există o mică problemă cu obstrucţionarea justiţiei de care trebuie să ne ocupăm noi, spuse Ray, dar sunt destul de încrezător că nu va fi în interesul justiţiei să urmărească acest caz în continuare.

Zâmbi, şi Jenna scoase un oftat de uşurare.

— Vă lăsăm în pace, spuse Ray. Se uită la Patrick. Ai grijă de ea, da?

Ieşiră din spital şi parcurseră scurta distanţă până la secţia de poliţie din Swansea, acolo unde inspectorul-şef local îi aştepta ca să discute cu ei. Inspectorul Frank Rushton era cu câţiva ani mai în vârstă ca Ray şi avea o înfăţişare care sugera că s-ar fi simţit mai confortabil pe un teren de rugby decât într-un birou. Îi primi cu căldură şi-i conduse în biroul său, oferindu-le şi cafea, pe care ei o refuzară.

— Noi trebuie să plecăm, spuse Ray. Altfel, agentul Evans, aici de faţă, va pune presiune pe bugetul meu pentru orele suplimentare.

— Ce păcat, spuse Frank. Noi ne ducem cu toţii să mâncăm nişte curry – unul din comandanţii noştri se retrage şi ne vom lua astfel rămas-bun de la el. Sunteţi bineveniţi şi voi dacă vreţi să vă alăturaţi.

— Mulţumim, zise Ray, dar mai bine nu. Veţi păstra cadavrul lui Petersen aici sau vreţi să-l contactez pe medicul legist din Bristol?

— Dacă ai numărul la tine, ar fi perfect, spuse Frank. O să le dau un telefon imediat ce vom găsi trupul.

— Încă nu l-aţi recuperat?

— Încă nu l-am găsit, spuse Frank. A căzut de pe faleză la un kilometru distanţă de casa lui Gray, în partea opusă a Parcului de Rulote Penfach. Bănuiesc că aţi fost şi voi acolo?

Ray încuviinţă din cap.

— Tipul care a găsit-o, Patrick Mathews, ne-a condus acolo, şi nu există nicio urmă de îndoială că acela este locul, spuse Frank. Am găsit urme pe pământ care se potrivesc cu ceea ce ne-a povestit Gray despre confruntare, iar marginea falezei a fost răscolită proaspăt.

— Dar niciun cadavru?

— Ca să fiu sincer, nu e ceva neobişnuit. Frank observă sprânceana ridicată a lui Ray şi scoase un râset scurt. Adică, nu e ceva ieşit din comun să nu găsim un cadavru imediat. Avem de-a face cu un sinucigaş sau cu un plimbăreţ care alunecă întorcându-se de la pub, şi durează câteva zile – uneori chiar mai mult – până când sunt aduşi înapoi la mal. Câteodată nu se mai întorc deloc; iar câteodată se întorc doar anumite părţi din ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Kate.

— Vorbim despre o cădere în gol de la o înălţime de şaizeci de metri, în acea parte a falezei, până la mare, zise Frank. Poate că reuşeşti să eviţi stâncile în cădere, dar după ce vei cădea, vei fi izbit de ele din nou şi din nou, şi din nou. Ridică din umeri. Cadavrele ajung să se fărâme destul de uşor.

— Hristoase, spuse Kate, traiul în apropierea mării nu mai pare la fel de atrăgător acum.

Frank rânji.

— Acum, sunteţi siguri că nu vreţi să veniţi şi voi la o porţie de curry? Mai demult, am avut ocazia să fiu transferat în regiunea Avon şi Somerset – mi-ar plăcea tare mult să aflu ce anume am pierdut. Se ridică în picioare.

— Am spus că vom lua ceva de-ale gurii, spuse Kate, uitându-se la Ray.

— Hai, atunci, zise Frank. O să fie plăcut. Majoritatea celor din DIC vor fi acolo, plus câţiva agenţi de la patrulele în uniformă.

Îi conduse către biroul de la intrare şi dădu noroc cu amândoi.

— Terminăm şi noi imediat şi ar trebui să ne găsim la Raj, pe High Street, cam în jumătate de oră. Accidentul ăsta a fost un caz

destul de important pentru voi, nu-i aşa? Ar trebui să petreceţi toată noaptea – să sărbătoriţi cu adevărat!

Îşi luară la revedere şi Ray simţi o bolboroseală în stomac în timp ce se îndreptau spre maşină. Un pui Jalfrezi şi o bere erau exact ce-i trebuia după tot ce se petrecuse în timpul zilei. Îi aruncă o privire lui Kate şi se gândi la câtă plăcere i-ar face să petreacă o seară purtând conversaţii pe subiecte neimportante şi glumind pe seama altora, alături de băieţii din Swansea. Ar fi fost păcat să plece chiar acum acasă, iar Frank avea dreptate – probabil că ar fi fost mai bine dacă rămâneau aici peste noapte, ceea ce le oferea ocazia să încheie acest caz aşa cum trebuie, mâine.

— Hai şi noi, spuse Kate. Se opri din mers şi se întoarse cu faţa spre Ray. Ne vom distra şi are şi el dreptate, ar trebui să sărbătorim.

Stăteau atât de aproape unul de celălalt încât aproape că se atingeau, iar Ray îşi imagina cum ar fi să plece amândoi după seara petrecută alături de băieţii din Swansea; poate să şi bea ceva repede undeva, după care să se întoarcă la hotel. Înghiţi în sec, imaginându-şi ce-ar mai fi urmat după.

— Poate cu altă ocazie, zise el.

Urmă o pauză, apoi Kate încuviinţă încet din cap.

— Sigur.

Se duse la maşină, iar Ray îşi scoase mobilul din buzunar pentru a-i scrie un mesaj lui Mags.

Vin acasă. Iau ceva de mâncare la pachet?

Capitolul 53

Asistentele au fost amabile. S-au ocupat de rănile mele cu mare atenţie, părând că nu le deranjează că le întreb pentru a suta oară dacă Ian a murit sau nu.

— S-a terminat, spune doctorul. Acum odihneşte-te.

Nu simt mai deloc uşurarea eliberării. Ci doar o oboseală zdrobitoare, care refuză să dispară. Patrick nu mă lasă nicio clipă singură. Mă trezesc tresărind de mai multe ori pe noapte ca să-l găsesc tot acolo, la pândă, gata să mă liniştească după coşmaruri. În cele din urmă, accept sedativul pe care mi-l dă asistenta. Cred că-l aud pe Patrick vorbind cu cineva la telefon, dar adorm înainte să-l pot întreba cu cine vorbea.

Când mă trezesc, lumina zilei îşi face loc prin crăpăturile din jaluzelele orizontale de la fereastră, desenând dungi de lumină pe care soarele le aruncă de-a lungul patului meu. Pe masa de lângă pat se află o tavă.

— Ceaiul s-a răcit deja, spune Patrick. Mă duc să văd dacă găsesc pe cineva care să-ţi aducă altul.

— E-n regulă, spun eu, chinuindu-mă să mă ridic în capul oaselor.

Gâtul mă ustură şi mi-l ating cu precauţie. Telefonul lui Patrick scoate un bip şi el îl ia ca să citească mesajul primit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune el, schimbând subiectul. Doctorul spune că vei mai avea dureri timp de câteva zile, dar că nu ai nimic rupt. Ţi-a dat nişte gel care să elimine efectele înălbitorului şi va trebui să te ungi cu el în fiecare zi, pentru a evita să ţi se usuce pielea.

Îmi trag picioarele mai într-o parte şi-i fac şi lui loc să se aşeze lângă mine, pe pat. Stă încruntat şi mă urăsc singură pentru că l-am făcut să se îngrijoreze atât de tare.

— Sunt bine, spun eu. Te asigur. Vreau doar să plec acasă.

Îl văd cum caută răspunsuri pe faţa mea: vrea să ştie ce simt eu pentru el, însă nici eu nu mai ştiu sigur. Ştiu doar că nu pot avea încredere în propria-mi judecată. Mă forţez să zâmbesc ca să-i dovedesc că mă simt bine, după care închid ochii, mai mult pentru a evita privirea lui Patrick, decât ca să încerc să adorm.

Mă trezesc când aud zgomot de paşi dincolo de uşă şi sper că e doctorul, însă îl aud în schimb pe Patrick discutând cu cineva.

— E aici. Eu mă duc la cantină, ca să iau o cafea – vă las pe voi două, singure.

Nu-mi dau seama cine ar putea fi şi chiar şi după ce uşa se deschide larg şi văd silueta plăpândă îmbrăcată cu o haină de un galben-strălucitor şi cu nasturi mari, îmi ia o secundă până să înţeleg ceea ce văd. Deschid gura, însă nodul din gât mă împiedică să vorbesc.

Eve zboară prin cameră, îmbrăţişându-mă strâns, dar cu blândeţe.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

Ne agăţăm una de cealaltă până când suspinele se opresc, după care ne aşezăm una în faţa celeilalte, cu picioarele încrucişate, ţinându-ne de mâini la fel cum făceam când eram copii şi stăteam pe patul supraetajat din camera pe care o împărţeam amândouă.

— Te-ai tuns, spun eu. Îţi stă bine.

Eve îşi atinge timid tunsoarea elegantă.

— Cred că Jeff îl preferă lung, însă mie îmi place aşa cum e acum. Îţi transmite toată dragostea lui, apropo. Aa, şi copiii au făcut asta pentru tine.

Scotoceşte prin geantă şi scoate un desen şifonat, împăturit în două pentru a reprezenta o felicitare care îmi urează însănătoşire grabnică. Le-am spus că eşti în spital, aşa că ei cred că ai vărsat de vânt.

Mă uit la imaginea mea întinsă în pat, acoperită de pete, şi râd.

— Mi-e dor de ei. Mi-a fost dor de voi toţi.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine. Eve trage adânc aer în piept. N-ar

fi trebuit să-ţi spun toate acele vorbe. N-aveam niciun drept.

Îmi amintesc cum am zăcut în spital, după ce-l născusem pe Ben. Nimeni nu se gândise să ia pătuţul de lângă patul meu, iar acesta mă amăra şi mai tare, căci îl tot vedeam cu coada ochiului. Eve sosise înainte ca veştile să ajungă şi la ea, însă ştiam, după expresia ei, că asistentele îi spuseseră deja totul. Un cadou ce fusese cu puţin timp înainte împachetat minunat era acum băgat cu forţa în fundul genţii ei de mână, cu hârtia încreţită de la efortul ei de a-l ascunde de ochii mei. M-am întrebat ce putea ea să mai facă cu ce cumpărase – dacă va mai putea găsi un alt bebeluş care să poarte hainele pe care ea le alesese cu mâna ei pentru fiul meu.

La început, n-a spus nimic, dar după aceea n-am mai putut s-o opresc.

— Ţi-a făcut Ian ceva? Ţi-a făcut, nu-i aşa?

Eu am întors capul, am văzut pătuţul gol şi am închis ochii. Eve n-avusese niciodată încredere în Ian, deşi el avusese grijă ca nimeni să nu-şi dea seama de adevăratul său caracter. Am negat tot timpul că e ceva în neregulă: mai întâi, din cauză că eram prea orbită de dragoste ca să văd fisurile din relaţia mea cu el şi, mai târziu, din cauză că mi-a fost prea ruşine că am rămas atât de mult timp alături de cel care m-a rănit atât de tare.

Îmi dorisem ca Eve să mă ţină în braţe. Doar să mă ţină strâns şi să apese cu putere durerea care mă rănea atât de tare încât de-abia dacă mai puteam respira. Dar sora mea era prea furioasă, propria ei durere căutând răspunsuri, un motiv, pe cineva pe care să dea vina.

— E un om rău, a spus ea, iar eu am închis ochii şi i-am strâns, pregătită să-i ascult tirada. Tu poate că eşti orbită de el, însă eu nu sunt. N-ar fi trebuit să mai rămâi alături de el după ce ai rămas gravidă, iar acum poate că încă ai mai fi avut copilul. Eşti la fel de vinovată ca şi el.

Am deschis ochii, nevenindu-mi să cred, căci cuvintele lui Eve mă ardeau profund.

— Ieşi afară, am spus eu, cu o voce slabă, dar hotărâtă. Viaţa mea

nu te priveşte şi n-ai niciun drept să-mi spui ce să fac. Ieşi afară! Nu mai vreau să te văd niciodată.

Eve a ieşit în viteză din salon, lăsându-mă tulburată, ca să-mi apăs burtica acum goală. Nu cuvintele lui Eve fuseseră cele care mă răniseră, ci sinceritatea din ele. Sora mea îmi spusese pur şi simplu adevărul. Moartea lui Ben fusese din vina mea.

În săptămânile care au urmat, Eve a mai încercat să ia legătura cu mine, dar eu am refuzat să vorbesc cu ea. În cele din urmă, a renunţat şi ea să mai încerce.

— Tu ţi-ai dat seama ce fel de persoană era Ian, îi spun eu acum. Ar fi trebuit să te ascult.

— L-ai iubit, spune ea, simplu. La fel cum mama l-a iubit pe tata.

Mă ridic în fund.

— Ce vrei să spui?

Urmează o pauză, timp în care o văd pe Eve cum cântăreşte ce să-mi spună şi ce nu. Clatin din cap, pentru că acum încep să înţeleg ceea ce refuzam să recunosc pe când eram copil.

— A lovit-o şi el, nu-i aşa?

Ea încuviinţează din cap, fără să spună nimic.

Mă gândesc la tatăl meu cel frumos şi deştept; care găsea întotdeauna ceva amuzant de împărţit cu mine; care mă învârtea în braţe chiar şi când crescusem prea mare pentru astfel de jocuri. Mă gândesc la mama; întotdeauna tăcută, inabordabilă, rece. Mă gândesc cum am urât-o pentru că l-a lăsat să plece.

— A tăcut şi a înghiţit mulţi ani de zile, spune Eve, după care, într-o zi, când m-am întors de la şcoală, am intrat în bucătărie şi l-am surprins cum o bătea. Am ţipat la el să se oprească, iar el s-a întors şi m-a lovit peste faţă.

— Of, Dumnezeule, Eve!

Mi se face rău când mă gândesc la diferenţele dintre amintirile noastre din copilărie.

— Şi el a fost îngrozit. Mi-a spus că-i pare foarte rău, că nu m-a

văzut, dar eu i-am văzut privirea din ochi înainte să mă lovească. În acele momente, mă ura şi cred sincer că ar fi fost în stare să mă omoare. A fost de parcă în mama s-a rupt ceva: i-a spus să plece şi el a plecat fără să mai scoată o vorbă.

— Dispăruse deja când m-am întors de la cursul de balet, am spus eu, aducându-mi aminte de durerea pe care o simţisem.

— Mama i-a spus că se va duce la poliţie dacă se va mai apropia vreodată de noi. I-a frânt inima că a fost nevoită să-l gonească de lângă noi, însă a spus că a făcut-o pentru a ne proteja.

— Mie nu mi-a spus niciodată nimic, răspund eu, însă acum ştiu că nu i-am dat niciodată ocazia.

Mă întreb cum de am interpretat lucrurile atât de greşit. Îmi doresc ca mama să se afle aici, ca să pot îndrepta situaţia.

Un val de emoţie îmi învăluie inima şi încep să suspin.

— Ştiu, scumpo, ştiu.

Eve îmi mângâie părul, aşa cum o făcea pe când eram copii, după care mă ia în braţe şi începe şi ea să plângă.

Stă cu mine două ore, în timp ce Patrick dă ture între patul meu şi cantină, dorind să ne lase singure, dar devenind din ce în ce mai neliniştit că o să obosesc prea tare.

Eve îmi lasă un teanc de reviste pe care n-o să le citesc şi promite că se va întoarce de îndată ce voi reveni la căsuţă, ceea ce doctorul mi-a spus că se va întâmpla peste o zi sau două.

Patrick mă strânge de mână.

— Iestyn a trimis doi băieţi de la fermă ca să facă ordine prin casă, spune el, iar aceştia vor schimba încuietoarea, aşa că să ştii că tu vei fi singura care va avea cheia. Probabil că mi-a citit neliniştea din priviri. Vor aranja ei totul, spune el, va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu, mă gândesc eu, n-o să fie niciodată aşa.

Însă îl strâng şi eu de mână, iar pe chipul lui nu zăresc decât sinceritate şi bunătate, aşa că mă gândesc că, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, viaţa mea ar putea continua alături de acest bărbat.

Viaţa mea ar putea fi fericită.

Epilog

Serile au început să devină mai lungi, şi Penfachul şi-a regăsit vechiul ritm de viaţă, întrerupt doar de cârdurile de familii care se îndreaptă spre plajă. Aerul e plin de arome de la loţiunile de plajă şi de la sarea din mare, iar clopoţelul de deasupra uşii de la magazinul din sat pare că nu tace niciodată. Parcul de rulote întâmpină noul sezon cu un strat de vopsea proaspăt; rafturile din magazine au fost aprovizionate cu cele necesare pe timpul vacanţelor.

Pe turişti nu-i interesează scandalurile locale şi, spre uşurarea mea, sătenii şi-au pierdut repede interesul pentru bârfe. Pe măsură ce nopţile încep iar să se lungească, povestea s-a stins, mai ales din cauza lipsei de informaţii proaspete care s-o alimenteze şi cu ajutorul îndărătniciei lui Bethan şi Iestyn, care s-au ocupat personal de toţi aceia care pretindeau că ştiu ei mai bine ce s-a întâmplat. Nu peste mult timp, toate corturile vor fi strânse, toate găleţile şi lopeţile vor fi vândute, toată îngheţata va fi mâncată şi totul va fi dat uitării. Unde înainte găseam prejudecăţi şi uşi închise, acum găsesc bunătate şi braţe deschise.

Ţinându-se de cuvânt, Iestyn a făcut curăţenie în căsuţă. A schimbat încuietoarea, a pus ferestre noi, a acoperit cu vopsea mâzgălelile de pe uşa de lemn şi a îndepărtat toate urmele a ceea ce s-a întâmplat aici. Şi, deşi n-o să fiu niciodată în stare să-mi şterg acea noapte din minte, încă mai doresc să rămân aici, sus, pe faleză, unde doar zgomotul făcut de vânt mă înconjoară. Mă simt fericită în căsuţa mea şi refuz să-l las pe Ian să-mi distrugă şi această părticică din viaţă.

Apuc lesa lui Beau şi el aşteaptă nerăbdător la uşă, în timp ce eu îmi iau o haină pe mine pentru o ultimă tură de alergat înainte de culcare. Încă nu mă pot hotărî să las uşa descuiată, dar, când sunt înăuntru, n-o mai încui şi nici nu mai trag zăvorul, şi nici nu mai tresar ori de câte ori intră Bethan în casă fără să mai bată la uşă.

Patrick petrece mai multe nopţi la mine acasă decât la el, deşi reuşeşte să recunoască nevoia mea ocazională de a rămâne singură chiar înainte să devin eu conştientă de ea, şi pleacă discret spre Port Ellis, lăsându-mă singură, doar cu gândurile mele.

Privesc în jos, spre golf, la fluxul care tot urcă. Plaja este presărată cu urmele celor care şi-au plimbat câinii şi cu cele lăsate de pescăruşii care se rotesc din ce în ce mai jos, până ce se lasă în nisip pentru a ciuguli viermii marini înfipţi în el. S-a făcut târziu şi nimeni nu se mai plimbă pe cărarea de coastă de pe creasta falezei, unde proaspăt construitul gard le tot reaminteşte imprudenţilor să nu se apropie prea mult de margine, iar eu simt un fior de singurătate. Îmi doresc ca Patrick să vină înapoi la noapte.

Valurile se sparg de plajă, apa alergând pe nisip şi formând spumă albă, care se umflă şi dispare atunci când valul o ia înapoi în mare. Fiecare val urcă din ce în ce mai sus, dezvăluind nisipul neted şi mustind de apă timp de câteva secunde, înainte ca alt val să-i ia locul şi să umple spaţiul rămas. Mă pregătesc să mă întorc, când surprind ceva scris pe nisip. Cât ai clipi din ochi, a dispărut. Marea spală scrisul şi acum nu mai sunt sigură dacă l-am văzut sau nu, iar când apa înghite soarele care se pregăteşte să apună, acesta străluceşte lovindu-se de nisipul ud şi întunecat. Scutur din cap şi mă întorc în direcţia căsuţei, însă ceva mă trage înapoi şi mă întorc la marginea falezei, apropiindu-mă cât de mult îndrăznesc, pentru a privi în jos, pe plajă.

Nu e nimic acolo.

Îmi înfăşor haina strâns în jurul corpului pentru a mă proteja de răcoarea care m-a învăluit dintr-odată. Încep să-mi imaginez lucruri care nu există. Nu e nimic scris în nisip; nu e nimic gravat cu litere îngroşate şi drepte. Nu-i nimic acolo. Nu-mi pot vedea numele pe nisip.

Jennifer.

Marea se rostogoleşte mai departe spre uscat. Valul următor se prăvăleşte peste urmele din nisip, iar acestea dispar. Un pescăruş se

roteşte pentru o ultimă dată pe deasupra golfului, în timp ce fluxul tot urcă, iar soarele alunecă dincolo de linia orizontului.

Apoi se face întuneric.

Nota autoarei

Am început antrenamentele pentru admiterea în poliţie în 1999 şi am fost repartizată la Oxford în anul 2000. În luna decembrie a acelui an, un băiat de nouă ani a fost omorât de nişte hoţi care furaseră o maşină, în cartierul Blackbird Leys. Ancheta care a urmat în acest caz de omucidere a durat patru ani. Cazul a reprezentat fundalul primilor mei ani ca agent de poliţie şi încă mai era în desfăşurare când eu m-am alăturat forţelor de la DIC, trei ani mai târziu.

S-a stabilit o recompensă generoasă, alături de promisiunea că pasagerii care se mai aflaseră în maşină nu vor fi pedepsiţi dacă se vor preda şi-l vor identifica pe şofer. Dar, în ciuda câtorva arestări, nimeni nu a fost condamnat în acest caz.

Urmările acestei crime şi-au lăsat o amprentă puternică asupra mea. Cum a putut conducătorul acelui Vauxhall Astra să trăiască având pe conştiinţă ceea ce făcuse? Cum au putut pasagerii să păstreze tăcerea? Cum a putut mama copilului să facă faţă unei asemene pierderi? Eram fascinată de informaţiile care apăreau după fiecare apel aniversar şi de perseverenţa poliţiştilor care verificau fiecare bucăţică de informaţie care apărea, în speranţa că vor găsi exact acea legătură care le lipsea.

Câţiva ani mai târziu, când mi-a murit fiul – în împrejurări foarte diferite – am simţit eu însămi cum emoţiile îţi pot întuneca judecata şi-ţi pot afecta comportamentul. Suferinţa şi vina sunt sentimente foarte puternice, aşa că am început să mă întreb cum ar putea aceste două sentimente să afecteze două femei, implicate în două moduri foarte diferite în acelaşi incident. Rezultatul este *Te las să pleci.*

CLARE

MACKINTOSH

Totul s-a petrecut atât de repede. Oare n-ar fi putut face nimic ca să împiedice dezastrul?

Într-o fracțiune de secundă, existența Jennei Gray se transformă în coșmar. Singura ei speranță de a depăși momentul este să se îndepărteze de tot ce-i este familiar și s-o ia de la capăt.

Cu o nevoie disperată de a se elibera, Jenna se refugiază într-o căsuță uitată de lume pe coastele Țării Galilor, dar continuă să fie bântuită de temerile ei, de durere și de amintirile unei nopți cumplite de noiembrie care i-a schimbat viața pentru totdeauna.

Pas cu pas, Jenna întrezărește o șansă la fericire în viitorul ei. Dar trecutul o ajunge din urmă și consecințele pot fi devastatoare...

Terifiant, captivant și sensibil, Te las să pleci este un roman scris cu măiestrie, iar intriga e demențială.

PAULA HAWKINS, AUTOAREA BESTSELLERULUI FATA DIN TREN

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-766-2